

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KURLAR

ÜLKESİ

TÜNDE

FARRAND

Çeviri
M. Emin Baş



i y i k i k i t a p l a r v a r . . .

TİMAŞ YAYINLARI

İstanbul 2021

timas.com.tr

KURLTLAR ÜLKESİ

Tünde Farrand

Dünya Roman - Öykü

TİMAŞ YAYINLARI | 5042

Dünya Edebiyatı Dizisi | 72

EDITÖR

Ayşe Tuba Ayman

KAPAK TASARIMI

Bariş Şehri

İÇ TASARIM

Nur Kayaalp

1. BASKI

Ocak 2021, İstanbul

ISBN

ISBN: 978-605-08-3332-4



TİMAŞ YAYINLARI

Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,

Alayköşkü Caddesi, No: 5, Fatih/İstanbul

Telefon: (0212) 511 24 24

timas.com.tr

timas@timas.com.tr

   timasyayinrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika No: 45587

BASKI VE CİLT

Mega Basım

Cihangir Mah. Güvercin Cad.

No:3 Baha İş Merkezi

Avcılar / İstanbul

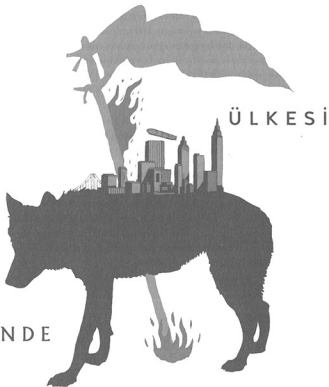
Telefon: (0212) 412 17 00

Matbaa Sertifika No: 44452

YAYIN HAKLARI

© *Wolf Country*, Tünde Farrand orijinal adıyla yayımlanan bu kitabın Türkiye'deki tüm yayın hakları AnatoliaLit Ajans ile anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. Tanıtım amacıyla yapılacak alıntılar dışında hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

KURTLAR



ÜLKESİ

TÜNDE

FARRAND

Çeviri
M. Emin Baş

TÜNDE FARRAND

Macaristan'ın Debrecen kentinde dünyaya gelen yazar, çeşitli kültürlerin bir arada bulunduğu ve Macar edebiyatının önemli isimlerinin yaşadığı bir sanat ortamında yetişmiştir. 2005 yılında İngiltere'ye yerleşmeden önce pek çok ülkede yaşamış, eğitim almış ve çalışmıştır. 2005'ten bu yana da dil uzmanı ve modern dil öğretim görevlisi olarak görev yapmaktadır. 2016 yılında Sheffield Hallam Üniversitesi'nde Yaratıcı Yazarlık alanında yüksek lisansını tamamlayan yazar, sinema ile de ilgilenmektedir.

MEHMET EMİN BAŞ

İstanbul suriçinde doğup büyüdü ama Amerikan Kültürü ve Edebiyatı bölümünden mezun oldu. Birkaç yıl kitap editörlüğü yaptıktan sonra gerçek mutluluğu çevirmenlikte buldu. Çevirdiği kitaplar arasında *Yazdan Kalan Son Gül* (Muhyiddin Şekûr), *Garson* (Matias Faldbakken), *Görünmez Adam* (H.G. Wells), *Yazarın Odası II* (Paris Review) yer alıyor. Şimdilerde bir yandan üniversitede İngilizce dersleri verirken bir yandan da roman çevirilerine devam ediyor.

Nick'e, sevgiyle

Giriş

Benim elma ağacım gelişirken Sofia'nınkinin kuruyup ölmesiyle başlamış olmalı her şey. Belki de Sofia'nın buraya ait olmadığını ilk sezdiği an oydu. Savaş önce evde, aile içinde başlar, derdi babam hep. Kendi lafı değildi bu, muhtemelen bir yerden okumuş ve bu hikmeti kızlarına aktarmayı bir borç bilmişti. Anlamını kavrayabilmek yirmi yılını aldı, daha dün cevapladığım telefonu bir dakika sonra bambaşka biri olarak kapattıktan hemen sonra aydınlandım. Merak ediyorum, şimdi ne derdi acaba; beni, daha doğrusu bizi böyle son savaşıma hazırlanırken görse, aile mabedine yakışmayacak kadar acımasız ve haksız bir savaşa girdiğimizi duysa babam ne derdi?

Daha önce bir monoray istasyonunda hiç yalnız kalmamıştım. Tam tarif edemediğim tuhaf bir his. Bir lüks duygusu, ses yoksunluğu. Sanki kendime ait küçük bir dünyam varmış gibi.

Yolcu salonunda çakıl taşına benzeyen oturaklar boş boş bekliyor, loş bir şekilde aydınlatılmış ahşap kaplamalı bar sessiz. Bir orkide kokusu yayılıyor ve bir an için aptal gibi bunun gerçek olduğunu düşünüyorum.

On dakika önce Londra'dan vardığımızda diğer bütün yolcular monorayı alelacele terk etti. On dokuzuncu yüzyıldan kalma istasyon binasında bir an bile duraksamadan meydana koşturdular. En iyi kumaşlardan zengin kesimli kıyafetler ve tereyağı kadar yumuşak deriden ayakkabılar giyiyorlardı ama bunların hiçbirisi bakışlarındaki donukluğu, yüzlerinde kuruyup kalmış mahkûmiyeti gizleyemiyordu. Camları filmli sıra sıra minibüsler hepsini aç kurtlar gibi yuttu. Bu uzun iş yolculuklarına değmesi için Varlıklılar onlara iyi para veriyor olmalı. Maddi getirisine ek olarak bir de tabii direkt Varlıklılar'ın hizmetinde çalışıyor olmanın imtiyazı da var. Paha biçilemez bir ayrıcalık.

Meydan da en az istasyon kadar terk edilmiş. Kasabanın içinden geçen bir ana cadde var, bir de ona bağlanan küçük yan yollar; yol kenarlarında artık tarihî birer pastane ya da çayhane olarak kullanılan Viktoryen teraslı orijinal evler dizili. Mega bir kentten ilk ayrılışım değil ama bu dinginlik yine de şaşırtıcı geliyor. Benden başka tek bir ruh bile yok. Turistlerin de sabah 10'dan önce geldiği pek görülmez.

Tam bir İngiliz yaz günü, normalde beni kendime getiren bu hava bugün getirmeyi başaramıyor. Vakit öldürmek ve yüzleşmek üzere olduğum angaryayı düşünmemek için reklam ekranlarını izliyorum. Biri solumda, diğeri istasyon binasına tutturulmuş, bir üçüncüsü ise yolun karşısında. Üçünde de aynı video var. Chesterfield tarzı bir berjerde keyifle oturan uçuk pembe bluzlu yaşlıca bir hanımefendi görünüyor. Arkasındaki çiçekli perde ardına kadar açılarak içeri nefes kesici bir manzara buyur edilmiş. Pencere pervazına güller tırmanırken uzaklarda birbiri ardınca yuvarlanan tepelerse adeta yeryüzünde cennet izlenimi uyandırıyor. Altın çerçeveli gözlükleri olan hanımefendi eğilerek kameraya yaklaşıyor. Daha mutlu olamayacağını söylüyor, GururEvi sakinlerinin sürekli söylediği her şeyi tekrarlıyor. İzlemek istemiyorum ama gözümü de ekrandan alamıyorum. Şimdi de başka bir GururEvi'nden yeni bir sakin çıkıyor, ardından da bir başkası. İsimler ve yüzler değişip duruyor ama mesajları hep aynı.

Saatime bakıp unutuldum mu acaba diye endişelenmeye başladığım anda uzun siyah bir araba önümde duruyor. Önünde RR amblemi ve minik bir kanatlı kadın heykelciği var. Eski sistemde bu sözde limuzinleri çoğunlukla başkanlar ve film yıldızları kullanılıyordu. Gururum okşanıyor, hatta bir nebze heyecanlanıyorum bile ama araca binip binmemekten emin değilim. Dünya genelinde yaşanan ölümcül araba kazalarının arşiv görüntüleri beni hep korkutmuştur.

En son arabaya bindiğimde yedi yaşındaydım. O zamanlar eski sistem hâlâ devam ediyordu, herkesin arabası vardı. Artık sadece Varlıklılar'ın var. Kurtlara karşı onlara mecburlarmış, öyle diyorlar. Geri kalan herkese monoray yolları...

Şoför dışarı çıkıp güneş ışığında gözlerini kısarak etrafa bakınıyor. Alnında derin kırışıklıkları olan ellilerinde bir adam, güvenilir bir tipe benziyor. Jilet gibi siyah takım elbisesi, ona uydurduğu şapkası ve beyaz eldivenleriyle her yerinden profesyonellik akıyor.

Dönem filmlerinde gördüğüm kahyalara benziyor, sopa yutmuş da başını çevirmede sıkıntı yaşıyormuş gibi bir hali var. Göz teması kurmadan kibarca reverans yaparak beni selamlıyor. Bir bilse Varlıklı işvereninden kendisinin korktuğundan daha çok korktuğumu, benim bir başka Varlıklı değil de eline geçen en son hayatta kalma şansını kaçırmamak için çaresizce debelenen zavallı bir insan olduğumu bir bilse...

“Bayan Alice Brunelli?” diye soruyor, ben başımla onaylayınca da kimlik telefonundan kimliğimi kontrol ediyor. Resmî fotoğrafım üç yıl önce çekilmişti, merak ediyorum da –özellikle bu son birkaç aydan sonra– hâlâ o saçları altın sarısı, ipek tenli, peri gibi gülen, heyecanlı genç kadına benziyor muyum? Yoksa asırların izini üstünde taşıyan bir antika gibi acıları üstünde taşıyan yüzüm tanınmaz hale mi geldi?

Başıyla onaylıyor ve bana arabanın kapısını açıyor. İçeri girmeye çabalayışımı izlerken eğleniyor olmalı. Zira kapı yolumu kapatıyor gibi. Kafamı vurmada ve takılıp düşmeden yan yan binmeye çalışırken eski filmlerde gördüğüm tüm mimikleri elimden geldigince yapıyorum. Uzattığı yardım elini de geri çeviriyorum. “Rahat mısınız, hanımefendi?” diye soruyor. Kendisi gibi biri, yani katıksız bir ölümlü olduğumun farkına vardığı için artık tonunda küçük bir parça cana yakınlık da var. Aracın içindeki zarif bir mavi ışık simsiyah iç dizaynı aydınlatıyor. Soğuk deri koltuklar kollarımı acıtırken keten pantolonumdan ve bluzumdan içeri serinlik sızıyor. Koku yeni bir boyut, bir zenginlik ve ayrıcalık alanı açıyor. Başka koşullarda olsa heyecanlanırdım ama tamamen huzursuzum. Burası yabancı bir dünya, yabancı ve düşman.

Limuzin yüksek güvenli k kırmızı bir çite ulaştığında kapı kayarak açılıyor ve hemen arkamızdan da alelacele kapanıyor. Korkunçluğuyla nam salmış kurt şehrine giriyoruz. Belki birkaç kurt görürüm diye filmleri camdan dışarıyı dikizlemeye çalışıyorum ama sonra arabalara yaklaşmaktan hoşlanmadıkları geliyor

aklıma. Arkamızdaki kasaba gözden kayboldukça çevre manzarası değişiyor. Yol yokuş yukarı çıkmaya başlıyor ve kısa süre sonra bir tepenin zirvesine varıyoruz. Aşağıya bakınca kıyıya ne kadar yakın olduğumuzu fark ediyorum; ufkun ötesinde süzülen berrak maviden sadece birkaç kilometre uzaktayız. Ne diye şaşırıyordum; çocukken bile Sofia denize bayılırdı. Arabanın gidişinde gerçeküstü bir şeyler var –uçabiliyormuş gibi– önündeki yolu görüyor, hızlanıyor, kıvrılıyor, sonra da bir ormanın içine doğru yılan gibi sokuluyoruz. Fakat bu hız hoşuma gitmiyor, neredeyse yavaşlaması için şoföre yalvarmak üzereyim. Bir kez daha Küre’de gösterilen kan içindeki parçalanmış cesetler aklıma geliyor ve eskiden yolların ne çok yaşam alanını işgal ettiğini, arabaların çevreye ne kadar zarar verdiğini gösteren yeni bir belgeseli hatırlıyorum. Sert bir viraja giriyoruz; koltuğa sıkı tutunmalıyım. Solumdaki bir düğmeye basıp dahili telefona konuşuyorum.

“Biraz yavaşlayabilir misiniz, lütfen?”

Aynadaki yüz ifadesinden gördüğüm kadarıyla anlam veremiyorum.

“Bu kadar hıza alışık değilim.”

Bir an bir şey söyleyecek gibi oluyor ama sonra yüzü yeniden haşın bir maskeye dönüyor ve araba yavaşlıyor. Gerçi hâlâ biraz hızlı sayılır ama bir kez daha rica etmek istemiyorum.

“Daha ne kadar var?”

“Yaklaşık yirmi dakika sonra orada olacağız, hanımefendi.”

Kimlik telefonumdan haritayı kontrol ediyorum ama Varlıklılara ait bütün alanlar –yani kırmızı çitin arkasındaki her şey– silinmiş. Varacağımız yere yaklaştıkça kalbim daha da hızlı atıyor; avuçlarımın içi o kadar terlemiş ki yumuşak deride ıslak izler bırakıyor. Kız kardeşimin bana yardım edeceği hayaline de ne cesaretle kapıldıysam artık. Yirmi yıl filan önceki o akşamı düşünüyorum.

İşte o zaman Sofia'yla ben, iki düşmandan da daha berbat bir şeye dönüştük, kelimelerle tarif edilemeyecek bir şeye. Birbirimizi en son o zaman görmüştük. Eksiden Sofia'yı her düşündüğümde içimi bir öfke kaplardı ama artık boğazıma kadar sorulara batmış durumdayım. Yaşananlardan pişmanlık duyuyor mu? O günü hiç düşünüyor mu? Bazen, genelde sabahın erken saatlerinde, uyku ile uyanıklık arasında, kafam hâlâ yoğun beyaz bir sisle kaplıyken sadece birkaç saniyelğine de olsa derdi kederi unutmayı başardığımda şunu merak ettiğimi fark ediyorum: Yirmi yıldır hayatı nasıl gidiyor? Malum meşakkatler yüzünden o da hepimiz gibi yıllanıp değişti mi, yoksa zenginliği ve mevkii ona kalkan oldu mu? Biliyorum, zaman çoğumuzun yaralarını sarıp üstüne de birer gonca gül kondurur. Ama maalesef ben o şanslı insanlardan biri değilim.

Arabanın süzülürcesine gidişi sinirlerimi yatıştırmaya başlıyor ve daha da eskilerden başka bir hikâye canlanıyor zihnimdeki hatıra bulutunun içinden. Ben daha dokuz yaşındaydım, Sofia ise on iki.

Yeni sistemin getirilmesinden bir yıl kadar sonraydı ama geçişin tamamlandığı pek söylenemezdi. Bu denli dramatik değişimlerin yerleşmesi yıllar alır, çünkü karşı olanlar tarafından sürekli tehir edilir. Muhalifler emekli nüfusun küçük bir kısmıydı, adı çıkmış huzurevlerinden kaçacak kadar zengin olanlar. Küfürbaz anne babasına bağlı çocuklar gibi, kendilerini kaçırarlara bağlanan Stockholm sendromlu kurbanlar gibi o eski çökmüş sisteme dört elle sarılıyorlardı. Yeni toplumu reddettiler ve çoğu saklanma yolunu seçti.

Altmışlarının ortasındaki yaşama sevinciyle dolu büyükannemiz yeni sistem karşısında dehşete kapılmıştı. İz sürücü yüklenmek-tense yetkililer tarafından cezalandırılmayı yeğlediğini söyledi. Ben özellikle bu iz sürücü konusunda heyecanlıydım, Sofia ise iz sürücülerin arka planındaki bilimselliğe merakından ötürü daha

da heyecanlıydı; ama büyükannenin tepkisi gayet anlaşılabilir-
di, o ve akranları çok farklı bir dünyada yetişmişlerdi. Annem
ne kadar anlatmaya çalıştıysa da büyükannem bunun herkesin
iyiliği için olduğunu, mesela başına bir şey gelecek olsa yerini
hemen tespit edebileceğimizi anlamak istemedi. Yeni sisteme
geçildiğinde büyükannem dışında hepimiz bile isteye sol kula-
ğımızın arkasına, deri altı iz sürücülerini taktırdık. Sadece bir
saniye sürdü, kendimi anında güvende ve korunaklı hissetmeye
başladım, hatta gurur bile duydum.

Medyadan duyurulduğuna göre iz sürücülerin yardımıyla suçlular
suçu işledikleri birkaç saat içinde yakalanıyordu. Beklendiği gibi
bu durum suç işleme oranında hızlı bir düşüşe vesile oldu ve yeni
sistemi benimsememizi sağladı. Tabii büyükannem hariç. Mülk
sahibi biri olarak –ki bu onun jenerasyonunda nadir görülen bir
şeydi– hükümet karşıtı gösterilere bile katıldı; ama gösteriler
durduruldu ve katılımcıların bazıları tutuklandı, büyükannemse
ucuz kurtuldu. Küre’de “sorun çıkaranların” yetkililer tarafından
arandığı yayınlandı.

Annem nezaketle büyükannemi GururEvi’nde harika bir emek-
lilik hayatı olacağına dair ikna etmeye çalıştı, kendini hazır his-
sedene kadar hayatını adadığı işin meyvelerini toplayacaktı. Ona
altın harflerle yazılıp çizilmiş cıvı cıvı bir broşür bile getirdi
ama büyükannem broşürü yırtıp attı. O günün Sofia’yla akşa-
ma kadar yırtılan parçaları birleştirmekle uğraştık; kendimizi o
devasa Viktoryen malikânenin duvarları arasında kraliçeler gibi
yaşarken hayal ediyorduk.

“Ben bu yeni sistemi sevmeye başladım,” dedi. Tam ona katıldı-
ğımı söyleyecektim ki büyükannemin gözü yaşlı siması aklıma
geldi.

“Evet. Ama zavallı büyükannem...”

“Böyle bir yerde yaşlanmak istemediğini söyleme bana sakın!”

“Ne bileyim,” diye omuz silktim.

“Nasıl ölmek istiyorsun o zaman?”

“Hiç düşünmedim. Ölmek istemiyorum ben.”

“Senin keyfine bağlı değil prenses,” dedi ve onunla her konuştuğumda olduğu gibi kendimi tam bir aptal gibi hissettim. Okuldayken fen bilimlerinde ustalaşmış, ülke çapındaki bir yarışmayı da kazanmıştı. Evin tavan arasında “laboratuvar” olarak kullandığı küçük bir odası bile vardı. Bilim insanı olmak istiyordu. Benimse yetişkin olana kadar ne olmak istediğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Yetkililerin tahliyeye başladığı günden önceki gece büyükannem eski evinden kaçtı. Eski sistemde inşa edilen çoğu ev gibi onun evi de muhafaza etmeye degecek kadar güzel ve kullanışlı değildi; o bölgeyi yeniden inşa ederek Varlıklılar için harika bir alana dönüştürdüler.

Büyükannem bizimle kaldı. Yalnızca bir bavul kıyafetle evlilik albümünü getirdi. Diğer her şey geride kalmıştı. Biz hâlâ eski evimizdeydik, yeni yapılan Orta Bütçeliler bölgesinin tamamlanmasını bekliyorduk. Gelecekte yaşayacağımız yeri zihnimde canlandırıp duruyordum; annem yeni evlerin insanlık tarihindeki bütün konaklamalardan daha güzel ve rahat olacağını söylüyordu. İnşaat bitince bize verilecek yepyeni mekân için heyecandan ölüyorduk. Babam eski dünyanın neden çöktüğünü Sofia’yla bana bizim anlayabileceğimiz şekilde anlatmaya çalıştı. Dokuz yaşında olmama rağmen yaşlı ve hastaların sosyal güvenlik sistemine yönelik gittikçe artan taleplerinin çalışan çoğunluğun yoksullaşmasına yol açtığını anlıyordum. Bedava konut edinecek olmanın yarattığı heyecanı şimdi bile hâlâ hissedebiliyorum; medyada sürekli dönen yayınları hatırlıyorum, sokakta yabancılar birbirlerine sarılıyordu, koca koca adamlar ekonomik kriz ve konut problemi temelli olarak çözüldü diye sevinçten ağlıyordu. Karşılığında yapmamız gereken tek şey tüketmekti.

Eski sistemde ailemizin tuzu kuruydu çünkü ev babama miras kalmıştı, ama bazı arkadaşlarımı ziyaret ettiğim zaman yaşadıkları fakirliğe şahit oldum; iki üç aile aynı evi paylaşıyor, anneler bebekleriyle ufacık döşeklere kıvrılıyordu. Büyükbabam gibi kâr amacı gütmeyen varlıklı insanlar dışında herkes yeni sisteme dört elle sarıldı. Daha önce köle kiralayan işçi nüfusun çoğunluğu yenilenmiş mega şehirlerdeki sigortalı çalışma ve konaklama fırsatını öve öve bitiremiyordu. Sidik ve kusmuğa batmış iki koca yatağın üstüne doluştukları odalarda on kişiyle yaşamaya çalışırken elemanlar tarafından aç bırakılan, hatta dövülen emekliler, hayvan gibi tutuldukları huzurevlerinin insanlık dışı muamelelerinden kurtulmuştu. Sistem değiştikten sonra yeni inşa edilmiş GururEvlerinde eşi benzeri görülmemiş bir hayat kalitesine kucak açtılar.

Büyükbabam kâr amacı gütmeyen bir insan olarak anılmayı reddediyordu, onu her koşulda sevdiğimizi ne kadar söylesek de kâr etmedi. Yetkililer gelip bizi onun hakkında sorguya çektiğinde iki gündür bizde kalıyordu, Sofia'nın laboratuvarını mesken edinmişti. Gerçi o akşam dışarıdaydı, diğer kâr amacı gütmeyen insanlarla buluşmaya gitmişti. Dönünce onlarla irtibata geçmemizi rica edip nazikçe teşekkür ederek gittiler.

Tabii ki babam da annem de büyükbabamın korkularının tamamen yersiz olduğunu biliyordu, hepimiz biliyorduk; fakat enteresan bir şekilde onu ele verecek gücü kendimizde bulamadık. Gözlerinin içine baktığımızda tanık olduğumuz dehşet hakikaten çok gerçektir. Avuçlarınızın arasına küçük bir kuş almak gibi bir şey. Siz onu incitmeyeceğinizi bilerseniz bile kuş bunu bilmez. Dokuz yaşındaydım ve korkunun gücüne saygı duymayı öğrendim.

Gerektiği takdirde büyükbabamı savunmaya hazırдық ama dönmediler. Unutmuşlardır diye umduk. Akşamları okuldan sonra birlikte kart oyunları oynar, yemek yerdik. Mutlu olması için

elimizden geleni yaptık ama o hep bir mahkûm gibi hissettiğini söyleyip durdu. Bir keresinde büyükannem yokken mutfakta annem babama büyükannemin bir kader mahkûmu değil, sadece korkularının mahkûmu olduğunu söyledi. O gece Sofia'ya korkunun mahkûmu olmak ne demek diye sormuştum.

“Anlamazsın,” diye cevap verdi. “Ama emin ol, gerçek bir hapis-hanede tıklılı kalmaktan çok daha berbat bir şey.”

Büyükannem bize geleli iki ay kadar olmuştu ki bir öğle vakti yetkililer geri döndü. Yumuşak bir dille kibar kibar konuşan üç genç kadın memur içeri girdi, sıcak bir karşılamamanın ardından doğrudan üst kata onun odasına çıktılar. Kapısının önünde durmuş büyükanneme gülümserlerken ben de kilitlenmiş halde merdivenden gizlice onları izliyordum. Büyükannemin yüzü bembeyaz olmuştu ama korkuları yersizdi çünkü memurlar çok anlayışlıydı. Kalp şeklinde bir çehresi olan minyon tipli şefleri gidip büyükannemin yanında yatağa oturdu ve neden geldiklerini sabırla anlatmaya başladı.

“Şimdi bir seçim yapmanız kendi yararınıza olacak Bayan King. Ya herkes gibi İkamet Etme Hakkınızı kazanmaya başlayın ya da GururEvi'nde emekliliğinizin tadını çıkarın. Tamamen size kalmış. Sevimli bir stüdyo dairede İkamet Etme Hakkı'nın gayet uygun olduğu küçük ve sıcacık bir Düşük Harcamalı bölgenin inşasını yeni tamamladığımızı haber vermekten mutluluk duyuyorum. Ailenizin de desteğiyle emekliliğinize kadar orada harika yıllar geçireceğinizden eminim. Kendi çapınızda bazı yarı zamanlı işler bile yapabilirsiniz.” Büyükannem neredeyse patlayacaktı.

“Bu ne cüret! Bütün hayatım boyunca çalıştım ben. İyi bir emekli maaşı için kırk sene ödeme yaptım. Kendi evimiz bile vardı. Evimi de emekli maaşımı da geri istiyorum!”

“Bu kadar canınızın sıkılmasına üzüldüm Bayan King,” dedi şef memur sesinde samimi bir endişeyle. “Sizin yaş grubunuzdaki çoğu insan gibi siz de anlamakta zorlanıyorsunuz ve bunun için sizi suçlayamıyorum ama o günler artık bitti. Şimdi yeni ve daha sürdürülebilir bir sistemimiz var. Bana istediğiniz soruyu sorabilirsiniz. Doğru kararı verebilmenize yardımcı olmak için buradayız.”

“Dairede filan yaşamak istemiyorum ben. Ayrıca hükümet benden aldığı evin zararını ödeyecek mi bakalım?”

“Sevgili Bayan King,” dedi memur hanım sabırla. “Eğer herkesin zararını ödeyecek olsaydık gelişmiş yeni toplumumuz için hiçbir kaynak bulamazdık. Daha önce olduğumuz noktaya aynen geri dönerdik. Bunu istemezsiniz herhalde.”

“Elbette isterdim. Her şeyin olduğu gibi kalmasını istiyorum ben.”

Kadıncağız iç çekti ve geri kalanlarımızla göz göze geldi.

“Her şeyin olduğu gibi kalmasını istediğinizi nasıl söylersiniz? Bayan King, eski sistemde çok şanslıydınız, anlıyorum ama çoğunluğun neler çektiğinin de farkındaydınız herhalde. İnsanların doğru düzgün bir hayattan ne kadar uzak olduğunu, ülkenin ihtiyaçları, işsizleri ve hastaları bakmaya çalışırken nasıl çöktüğünü hatırlayın. Ailenizin geleceğini düşünün, torunlarınızın geleceğini düşünün,” dedi başıyla beni ve Sofia’yı işaret ederek.

Büyükannemin kafası karışmış gibi görünüyordu ama hâlâ bir karar verememişti.

Memur hanım çantasından kısa boylu plastik tabancaya benzeyen bir cihaz çıkardı. Büyükannem o şeyi yanına bile yaklaştıramazlar, diye çığılığı bastı. Gidip ona sarılmak ve iz sürücünün zarar vermeyeceğini söylemek istedim ama babam beni tutup yavaşça geri çekti. Annem onunla biraz yalnız konuşmak için müsaade istedi, biz de hep birlikte tavan arasından çıktık.

Alt kattaki oturma odasında beklerken memurlar bize belirli ailelerle çekilmiş bir kısa film izletti. Belgesel, bilinmeyene karşı duyulan korku psikolojisini açıklayarak başlıyor ve bütün hastalıklar gibi bu tür korkuların da yaşlılıkla birlikte arttığını söylüyordu. Yaşlandıkça vücudumuza ve aklımıza neler olduğunu anlatıyordu. Videonun yarısında memurlardan biri görüntülerin rahatsız edici olabileceği gerekçesiyle Sofia'yla bana kafalarımızı çevirmemizi söyledi. Ben çevirdim ama Sofia çevirmedi; gözlerini dikip kendi çöplüklerinde yarı çıplak halde çaresizce yatan yüz yaşını geçmiş insanlara merakla baktı. Bunu biliyorum çünkü babama çaktırmadan ben de birkaç saniyeliğine kafamı çevirip bakmıştım. “Hayvanların bile acı çekmesine müsaade etmiyoruz, kendi anne babamıza neden böyle bir şey yapalım ki?” Durmadan tekrar eden bu slogan ileride büyükannemin ihtiyaç bedenine olacaklar yüzünden yüreğimin acı içinde kıvranmasına neden oluyordu.

“Kaç yaşında vuruyor bu?” diye sordu Sofia.

“Kesin olarak bilemiyoruz ama altmış yaşından sonra ciddi anlamda kötüye gidiyor.”

Büyükannemin yaşı, diye düşündüm.

“Peki bozulma zamanla mı oluyor yoksa birden mi?” diye soruyor bu defa.

Memur hanım belli ki on iki yaşındaki bir çocuğun böyle konuşmasına şaşırmıştı. Babama bir bakış attı.

“Sofia bizim küçük bilginimiz, büyük planları var, öyle değil mi?” dedi babam onun omzunu sıvazlayarak. Sofia kraliyet mücevheri gibi parladı ve yaşlanmaya çare bulma konusundaki umudunu böbürlenerek anlatmaya başladı. Mideme asit doluyormuş gibi hissediyordum.

Nihayet büyükannem bir karara varmıştı. Uzun bir müzakere sürecinin ardından gönülsüz de olsa GururEvi'ne taşınmayı kabul

etti. Hemen gitmesi gerekiyordu, bu yüzden bizi helikopterleriyle yakınlardaki MW12'ye götürmeyi teklif ettiler. Caddeler daha yeni yaya alanlarına ve bisiklet yollarına dönüştürülmüştü ama monoray henüz tamamlanmamıştı.

Şehrin semalarında süzülürken Londra'ya tepeden bakmak heyecan vericiydi. Şehrimiz, ülkenin tamamı gibi, hatta bütün dünya gibi komple bir dönüşümden geçiyordu. Hâlâ bizim şehrimizdi, sevdiğimiz o eski şehir. Big Ben gururla parlamento binalarının yanında duruyordu, Thames Nehri Tower Bridge'e doğru ilerliyordu ve St Paul'un kubbesi tüm ihtişamıyla ufukta yükseliyordu. Fakat eski dünyanın küllerinden yeni bir dünya doğmak üzereydi. Havadan bakınca sırt sırta dizilmiş taraçalı evleri ve dar sokakları görebiliyorduk; tam bir kaos. Birkaç kilometre ötede ise bisiklet yollarıyla monoray güzergâhı boyunca uzanan ağaçlı geniş yürüyüş alanları formatındaki yeni sistemin izleri şekillenmeye başlamıştı bile. Gördüğümüz ilk monoray karşısında hayrete düştük, Disneyland'de kullanılan parlak kırmızı metalik yılanların gelişmiş bir kopyası gibiydi.

“Fena değil ama benim daha iyi fikirlerim var,” diye yorumladı Sofia.

İtiraf etmese de büyülendiğini her halinden belliydi, manzarayı içine çektikçe gözleri büyüyordu.

“Bunlar Düşük Bütçeli binalar. Bizimkiler çok daha iyi olacak,” dedi Sofia, manolya ve kiremite boyanmış, hepsi balkonlu, altı ve sekiz kattan oluşan blokları işaret ederek.

“Orta Bütçeliler bahçesi olan doğru düzgün evler alıyor,” diye devam etti.

“Peki ben daire istiyorsam ne olacak?”

“Onlara artık daire denmiyor, şapşal. Apartman katı onlar!”

“Pekâlâ, Orta Bütçeli biri apartman katı isterse ne olacak?”

“Alabilirler. O evler de dört katlı olacak. Her birinin çatı bahçesi ve yüzme havuzlu, oyun parklı birer iç avlusu olacak.”

Sofia’nın bütün bunları nereden öğrendiğini bilemiyordum ama sonradan haklı olduğu anlaşılacaktı. Babam okulumuzun yakınlarından önünde ve arkasında hoş bahçeleri olan bir yer talep etti ve bize sadece onu verdiler.

Sofia burnunu cama dayadı, nefesi cam yüzeyde buhar oluştuyordu. Onu uzun uzun izledim. Profiline hayran kalmıştım; imrenilesi dümdüz burnuna, badem gözlerine ve yüzünü çevreleyen uzun kara saçlarına bakmaya doyamıyordum. Işıldayan beyaz tenine en ufak bir güneş lekesi bile değmemişti. Büyülenmiş gözlerle çok uzakta bir şeyi inceliyordu. Bakışlarını camın ötesine doğru takip edince ince, kar beyazı, camsız bir gökdelen gördüm. Henüz yarısı bitmişti ama şimdiden şehrin silüetini hâkimiyeti altına almıştı bile, tıpkı bir gözlem kulesi gibi.

“O da ne öyle?” diye sordum dehşetle.

“Primavera Kulübü. Varlıklılar’ın oyun parkı. Havalı, değil mi?”

“İçinde ne var ki?”

“Hiçbir fikrim yok,” diye omuz silkti.

Dönüp çocukluk yıllarımıza baktığımda bilmediğini kabul ettiği nadir şeylerden biriydi bu.

“Varlıklılar rahatlamak için gidiyor oraya,” diye ekledi özgüveni geri gelen ses tonuyla. “Sorumlu oldukları işleri yaptıktan sonra.”

“Ne işi?”

“Her şey. Yeni şehirler inşa etme, kırsal bölgelere göz kulak olma, en önemlisi de bizi kurtlardan koruma.” Konu kurtlara gelince ürperdim.

Yolculuk ne kadar havalı bir macera olduysa da eve varmamızı dört gözle bekliyordum. Büyükannemin şimdiden verdiği karardan pişman olduğu belliydi. Yeni Londra’ya tepeden bakmamak

için elinden geleni yapıyordu ama bir ara hayranlık içinde işaret ettiğimiz bir şeye korku dolu bir tiksintiyle baktı. Vardığımızda GururEvi'nin muhteşem binasını ve bahçelerini görünce biraz olsun sakinleşeceğini umuyordum. Sert sert önüne bakmaya devam ederken birden dönüp Sofia'yla bana baktı: "Siz de o kadınla aynı fikirde misiniz kızlar?"

“Hangi konuda, büyükanne?” diye sordum.

“Bencil olduğum konusunda. Eski sistemi geri istediğim için.”

“Ah, anne.” Annem onun elini okşadı. “Unut gitsin artık o kadını. Senin ailen biziz. Seni seviyoruz. Değişimi kabul etmenin ne kadar zor olduğunu hepimiz biliyoruz.” Sofia’yla aynı anda kafalarımızı salladık ve tatlı tatlı gülümsedik.

“Sizi... sizi seviyorum kızlar,” dedi büyükannem ciddi bir yüz ifadesiyle. “Şu hayatta isteyeceğim son şey bunun aksini düşünmeniz olur.”

Annem güldü ve büyükannemi kucakladı. “Doğru kararı verdin, önemli olan tek şey de bu.”

“Siz ikiniz bu yeni sistemi gerçekten istiyorsunuz, değil mi?” diye sordu sesinde tuhaf bir teslimiyetle düşüncelere dalarak.

GururEvi'nin tepesine vardık. Cıvıl cıvıl bahçelerin ve yemyeşil ağaçların ortasındaki büyük Viktoryen tuğlalı konak büyüleyici güzellikteydi. Büyükanнем bile merakla aşağı baktı, inip vedalaştığımızda ise daha sakindi. Gördüğümüz şeyler —o bahçeler, resepsiyon salonu, büyükanнем götürülmeden önce vedalaştığımız bekleme odası— hepimizi büyülemişti. En yakın zamanda geri gelip maceralarını dinlemek için sabırsızlanıyordum.

Eve dönüş yolunda üzerimize sessizlik çökmüştü. Annem gözyaşlarını sildiğini gizlemek için elinden geleni yapıyordu. Büyükanemnin bekleme odasının kapısından son kez dönüp cesur ama bir o kadar da zorlama bir tebessümle bakışı artık onun gündelik hayatımızın bir parçası olmadığını resmi olmuştu. İçimizde

böyle bir kayıp hissi büyümeye başlamıştı ki annem sessizliği bozarak Sofia'yla benden büyükanneme bir dahaki ziyaretimizde götürmek üzere tatlı bir hediye planlamamızı istedi. Sofia pek orali değildi, altımızdaki yeni Londra manzarasını hayran hayran izlemekle meşguldü, ama ben bu fikri sevmiştim. Kendimizin bebek kopyalarını yaptırılım onun için dedim, böylece bizi hep yanında hisseder. Annem bu fikri beğendi ve eve varır varmaz bebeklerin siparişini verdi.

Ama babam yetkililerin neden direkt üst kata yönelip doğruca Sofia'yanın laboratuvarına gittiğini merak etmeden duramıyordu. Orada olduğunu nereden biliyorlardı?

“Bir önemi yok artık,” dedi annem pasta tabaklarını yıkarken.

“Önemi var,” diye karşılık verdi babam çatalına bile dokunmadan. “Eğer evimizin içinde bizi gözetliyorlarsa onları ihbar ederim.”

Sofia'ya baktım, konuşmaya tamamen kayıtsız, kimlik telefonunu kurcalıyordu. Annem peynir rendesini masaya çarptı. “Bana kalırsa aşırı tepki gösteriyorsun, Ben. Annem gayet güvenli bir yerde. Artık peşini bırakalım ve yemeğimizin tadını çıkaralım,” dedi.

Babam cevap vermedi. Önündeki boşluğa o kadar uzun süre bakakaldı ki aradan yıllar geçmiş gibiydi. Ağzını tekrar açtığında sesi anormal bir şekilde kısıktı.

“Mesele sadece programdaki hataları bulmak değil, Evelyn,” dedi. “Eğer gerçekten bizi gözetliyorlarsa bu düşündüğümden çok daha ciddi bir şey. Demek ki bu yeni sistem bize anlattıklarından çok daha tehlikeli.” Tüylerimin diken diken olduğunu hissediyordum.

“Hata filan yok,” dedi Sofia kimlik telefonundan kafasını bile kaldırmadan. “Büyükannemi ihbar eden bendim.” Sözleri havada asılı kaldı. Hepimiz dönüp ona baktık.

“Ne diyorsun sen?” diye sordu babam.

“Yetkililere onu ben ihbar ettim. Hatta neden bu kadar geciktiklerini de anlamış değilim. İki ay önce yaptım ihbarı.” Bakışlarını kaldırdı. “Bana neden öyle bakıyorsunuz? Sisteme ihanet ediyordu. Kim olsa ihbar ederim bunun için.” Annemin bakışlarında doğal olmayan bir şeyler sezdim, sanki balyozla kafasına vurulmuş da acısını gizlemeye çalışıyor gibiydi. Babam önce inanmayan gözlerle Sofia’ya baktı, sonra bakışlarını anneme çevirdi, ardından tekrar Sofia’ya döndü. Sanırım o akşam içinde onulmaz bir yara açılmıştı.

Maalesef ki GururEvi büyükannemin hoşuna gitmedi; dışarı çıkmak ve mahallenin bitpazarında dolanıp durmak ya da yürüyüş grubuyla doğa yürüyüşüne çıkmak gibi eskiden yapmaya alışık olduğu şeyleri yapmak istiyordu. Vücudunun yakın zamanda bozulmaya başlayacağı gerçeği pek umrunda değil gibiydi. Kolayca bir yirmi yıl daha dolu dolu hayat yaşayabileceğinde ısrar ediyordu. Ara ara ona neredeyse inandığım ve kafamın karıştığı anlar oldu ama okulda vatandaşlık dersleri başladığı zaman yaşanmaya karşı koymanın nasıl da insanın doğasında olduğunu açıkladılar. Bize bozulduklarını kabul etmeyen, bu yüzden de toplum için tehlike arz eden eski sistemden emekli bir sürü insan örneği verdiler. Biri artık neredeyse hiç göremediği halde araba sürerken bir grup okul öğrencisini öldürmüştü. Bunu duyunca büyükannemin yeni sistemi kabul edip kendisine verilen lüks emekliliğin tadını çıkarmaya çalışmasının hepimiz için –bilhassa da kendisi için– daha iyi olacağını anladım.

Gel gör ki büyükannem babam, annem ve ben GururEvi’ne onu ziyarete gittiğimizde daha yaşlı ve zayıf görünüyordu. Ellерinin titremesini gizlemek için çabaladığını fark ettim. Vaziyetlerine protesto olarak başbakana ve bazı önemli Küre yayıncılarına şikâyetlerini yazmak için küçük bir grup muhit sakinini organize ettiğini söyledi bize. Fakat planını tamamlamaya vakti olmadı.

Büyükanmem taşındıktan sadece iki hafta sonra GururEvi'ne gitmemiz için acil bir çağrı aldık. Büyükanmem çok ileri seviyeli bir kanser teşhisi konduğunu söylediler. Derhal ötenazi talep etmişti ve cesedi çoktan yakılmıştı. Şok içindeydik. Büyükanmemin böyle bir şeyi asla yapmayacağını biliyorduk, en azından son defa bizi görmeyi istemeden yapmazdı. Bize teşhisleri gösterdiler ve hastalığını en ince ayrıntısına kadar anlattılar. Sonra da veda videosunu izledik; bir sandalyede oturmuş gülümseyerek bize veda ediyor ve bunun kendi isteği olduğunu söylüyordu. Kanserın ıstırabından kaçınmak istediğini izah ediyordu. Bizi de sıkıntıdan ve üzüntüden kurtarmayı umuyordu.

Evlilik albümü ve bavulu haricinde büyükanmemden geriye kalan tek iz GururEvi'nin bahçesinde yer alan hatıra duvarındaki gümüş levhaya kazılı adıydı. Elimizden gelen tek şey çiçeklerle duvara dönmek ve yas tutmak oldu. Sofia bizimle gelmek için en ufak bir istekte bile bulunmadı, öyle sanıyorum ki isteseydi bile babam onu getirmezdi. İhaneti gün yüzüne çıktığı günden beri babam Sofia'nın yanında ihtiyatlı davranıyordu. Hatta bazen sadece ihtiyatlı bile sayılmazdı. Ondan resmen korkuyordu.

Dik bir yamaçtan aşağı inerken limuzin yavaşlıyor. Azametli ağaçlarla çevrili eski bir damın üstünde düzinelerce baca görüyorum. Sonra Viktoryen bir köşk, dev bir saray görünüyor. Geniş düzlüklerin içindeki helikopter pistinde kar beyazı bir satır var. Bu mesafeden bile her şey Sofia'nın kibrini ve lükse düşkünlüğünü yansıtıyor. Birden ürpermeye başlıyorum. Bana yardım etmeyecek.

Birbirimizi görmediğimiz yıpratıcı yirmi yıllık araya rağmen benim hâlâ aileden biri olduğumu söyleyecek ve savaşın önce ailede başladığı konusunda onu uyaracak bir babam yok yanımda. Benimle görüşmeyi kabul etmesinin tek sebebi var: Beni küçük düşürmek istiyor. Önce beni dinleyip umutlandırarak, hemen

ardından da yüzüme karşı kahkahayı basacak. Eski defterleri açacak, söylememem gereken şeyleri söylediğim o ayrılık günümüz için beni kınayacak. Londra'ya dönmek istiyorum. İleri doğru eğilerek şoföre durup dönmesi için söyleyeceğim sözleri toparlamaya çalışıyorum. Henüz çok geç değil. Fakat birden hayatta kalma içgüdüm devreye giriyor, ardından da Philip'in yüzü gözlerimin önüne geliyor ve bir anlık zayıflığım adına utanç duyuyorum. En ufak bir umut bile varsa kaderimle yüzleşmeye hazırım. Bugün ya herrü ya merrü.

YEDİ HAFTA ÖNCE...

BİRİNCİ KİTAP

BİR

Mayıs geldi bile, en sevdiğim ay. Bense parkta tur atmak yerine evde oturuyorum, bunalmış haldeyim ama çıkamıyorum. Haberlerde Paradise alışveriş merkezinin yeniden açılmaya hazır olduğunu duyuruyorlar. Belki beş ay önce paramparça olduğu gerçeği unutulur umuduyla tuğla tuğla yeniden inşa ettiler binayı. Muhabir arkasında düzinelerce el sallayan müşteriyle birlikte çatı bahçesinde duruyor. Rüzgârda uçuşan omuz hizasındaki saçları ve balon gibi olmuş su geçirmez ceketiyile bana uzay boşluğunda süzülen bir astronotu anımsatıyor. “Daha büyük ve daha güzel” sözlerini mantra gibi tekrarladıkça etrafa adeta bir zafer havası yayıyor.

Bir yıl önce olsa bu hazine mağarasını iştahla keşfetmek üzere içeri ilk girecek kişi ben olurum. Yeni ben ise hiç oralı değil. Zamanda takılı kaldım, hâlâ Philip’in işten eve gelmediği o beş ay önceki günü yaşıyorum. Tam da aile kurma yolunda Yüksek Bütçeli statüsüne yükselecekken... Sadece kendisi kayıplara karışsa iyi, o gittikten kısa bir süre sonra bir de bakıyorum ki banka hesabından da kayda değer bir miktar birikmiş para gitmiş.

Küre’yi kapattım ve pencerenin en sevdiğim köşesine geçtim. Buradan iç avludaki insanları seyrederken sağlıklı olmayacak kadar fazla zaman harcıyorum. Orta Bütçeli kamusal alanındaki olmazsa olmaz içeriğin insana hayat vermesi gerekiyor ama tüm bunlar –barbekü köşesi olan muntazam bir çimenlik, en sağ köşede ısıtmalı bir yüzme havuzu ve fıskiyeinin etrafında dönen kenarları çiçeklerle belirlenmiş kıvrımlı bir patika– bana acı bir yalnızlıktan başka bir şey vermiyor. Yine de bırakılamayacak kadar ciddi bir bağımlılık. Kötü havalarda ya da geceleri avlu

boş olduğunda bakışlarım genelde karşı binaların pencerelerine takılıyor ve gerekenden çok daha uzun süre öylece kalıyor.

Bu sabah yine polis karakoluna gittim. Artık oradaki herkes beni tanıyor. Şefkatli tebessümlerinin ardında gerçekten ne düşündüklerini merak ediyorum. “Zamanınızı boşa harcıyorsunuz,” dedi memur. “Günümüzde böyle bir teknolojiyle kim resmen ölmekten daha ölü olabilir ki?” Muhtemelen beni meczup zannediyorlar. Bazen haklı olduklarından endişe ediyorum. Philip’in hâlâ hayatta olduğuna dair bu aptalca umut sadece ıstırabımı uzatmakla kalmıyor, vücudumun bir parçası haline gelene kadar sürekli olarak onu diri tutuyor ve kemiklerime işlemesine neden oluyor.

Monorayın yoğun saatlerinde nefes almakta zorlanarak işe giderken ya da öğretmenler odasında iş arkadaşlarım fısır fısır dedi-kodu yaparken ben Philip’i düşünüyorum. Eve dönüş yolunda monoraydan indikten sonra kısa ve yalnız bir akşam yemeği için market alışverişi yaparken bile hâlâ aklımda. Nereye gitsem tanımadığım yüzlerle dolu kalabalıklarda onun gözlerini aramaktan kendimi alamıyorum.

Şubat’ta tahliye emri aldım. Bir gün tek kişilik bir apartman dairesine geçmek zorunda kalacağımın farkında olmama rağmen şok olmuştum. Konseye gittiğimde kuyruktaki korku dolu yüzleri, Düşük Bütçeliler statüsüne düşürülen o insanların yüzlerini görmezden geldim. Kendime hep beterin beteri var dedim. Onlardan biri de olabilirdim. Konsey memurunun sözleri cana yakın ama resmîydi.

“Kocanızın geri geldiği yok. Yeni evli bir çiftin dairenize ihtiyacı olacak, Bayan Brunelli. Üç gün içinde taşınmanız gerekiyor.” Kimlik telefonumu tarayıp bilgisayarına bir şeyler yazdı. “Tamamdır,” dedi. “Şu andan itibaren yeni evinize giriş yapabileceksiniz. Merak etmeyin, en az eskisi kadar hoş bir ev, tam tek kişilik boyutlarda.” Tatlı tatlı gülümsedi bana. Cevap vermek istedim

ama dilim düğümlenmişti. “Eski evinize giriş şifreniz kısa bir süre sonra devre dışı kalacak. Dolayısıyla eşyalarınızı mümkün olduğunca çabuk çıkarmanız sizin yararınıza olacaktır.” Bu defa da cesaret verici bir edayla gülümsedi, arkadaş olsak sarılmaya denk gelirdi bu. Eve robot gibi geri yürüdüm; buz kaplı sokaklar ve etrafımdaki insanlar buğulanıyordu.

Polis memurunun haklı olduğunu biliyordum. Eğer bir kişinin iz sürücüsü devre dışı bırakılıyorsa, sadece üç olasılık vardır ki bunların üçü de birbirinden acıklıdır. GururEvi’nde emekli olduktan sonra sakinlerin iz sürücüleri sol kulaklarının arkasında neredeyse hiç belli olmayan bir iz bırakarak vücutlarından sökülüyor. Aynı şey GururEvi’ne girmeye hak kazanamayan talihsizler için de geçerli; bunlar toplumdan uzaklaştırılarak açlıktan ya da diğer talihsizlerin saldırıları yüzünden sonlarının gelmesini beklemek üzere Bölge’ye tıkılıyorlar. Üçüncü olasılıksa zaten ölmüş olmak. Bu durumda da iz sürücü canlı bedenin pompaladığı enerjiyi alamadığı için kendi kendini kapatıyor.

Hafif bir esinti tül perdeyi zarıfçe sallıyor. Arkasına saklanmayı yeğliyorum, eğer röntgencilik yapacaksam görünmeden yapayım daha iyi. Aileler pazar yemeğini bitirip yürüyüşe çıkmaya başladıkça aşağıdaki oyun parkı ilgi çekici olmaya başlıyor. Eğer çocuklarımız olmuş olsaydı erkek mü yoksa kız mı olurlardı diye merak ediyorum. Nedense ilkinin hep kız olacağını düşünmüştümdür. Kızım olsa şimdi neyle oynardı? Mini atlı karıncaya biner miydi acaba? Yoksa daha maceraperest olurdu da yapma ağaca mı tırmanırdı? Başını kaldırıp yukarıya bakar ve el sallayıp bağırarak, “Merhaba Anne!” der miydi?

Kalabalık artıyor; sadece varlıklı çocuklar için olan kapalı oyun parkı boş her zamanki gibi. Babalar salıncakta sallanan çocuklarını seyrediyor; anneler jakuzide iyice keyfe dalmış durumda, bir an bile gözlerini ayırmadıkları kimlik telefonlarının bağlı olduğu

bileklerini suyun üstünde tutuyorlar sadece. Ben çok farklı bir anne olurdum. Daha özenli, daha az hoppa. Artık elimde bir tek bu kaldı, yumuşacık tül perde burnumun ucunu gıdıklarken yukarıdan bakmak.

Son zamanlarda arkadaşlarım arayıp bir doğum günü partisine ya da şehir dışında hafta sonu alışverişine çağırdığında mazeretler uydurmaya başladım. Artık aramalar ve davetler de durdu. Öğretmenler odasında selam-merhaba-nasılısınlar cirit atıyor ama muhabbet bundan öteye pek gitmiyor. Diğer insanların arkadaşlığına tahammülüm kalmadı artık.

Aile ortamı görmekten sıkılıp karşıdaki apartman dairesine bakıyorum. Orada yaşayan kadın sürekli balkonda bir şeyler okuyor, bugün de bir fark yok. Genç ve güzel bir kadın. Tek yaptığı şey kitap okumak; ya aşağı avludaki bir şezlongun üstünde ya da balkonundaki turuncu hamağında sallanırken. İlk başlarda ikamet hakkını nasıl elde etmiş diye merak edip duruyordum. Artık cevabı bildiğim için merak etmiyorum.

Philip onu nasıl bulurdu acaba? Son dönemde yeryüzündeki her şeye karşı gözü açılmıştı sanki sonuçta. Eskiden sadece aptalların roman okuduğunu söylerdi hep; gerçekte yüzleşmektense ondan kaçmayı tercih eden zayıf ve uyumsuz insanların işi derdi. Yıllar önce beraber kitap okuduğumuzu unutmuş gibiydi; birbirimize sarılırdık, birimiz yüksek sesle okurken öbürümüz gözlerini kapatıp dinlerdi. Sonra da tam tersi.

“Kitaplar başka boyutlara geçiş yoludur,” dedi Philip damdan düşer gibi Madeira’daki balayımızda körfezin turkuaz sularında kiralık bir yatla kıyı seyri yaparken. “Okumaya başladığında geçiş yolu açılır ve arkasındaki başka dünya seni içine çeker.”

“Bazen diyorum ki keşke geçiş yolunu kapatabilsem de o dünyada tıkalı kalsam,” diye karşılık verdim şaka yollu ama o ciddiyetini bozmadı.

“O zaman ayrılmış olurduk,” dedi.

“Ya da birlikte tıklı kalırdık,” diyerek güldüm ve rüzgâr tatlı tatlı yüzüme esip saçlarımı geriye doğru havalandırdı, neredeyse kalbim duracaktı.

Şu an içine hapsoldüğüm şey hayali bir zaman boyutu değil; acımasız, soğuk ve zalim dünya. Daha da kötüsü, buraya yalnız başıma hapsoldüm. Sayılı olanlar gitti. Anne babamızın ölümünün bizi nasıl etkileyeceğini hiç bilmiyoruz. Yetişkin bir yetimin en az çocuklar kadar acı çektiği konusunda sizi temin edebilirim. Annemle babam sık sık rüyalarım giriyor, bazen kâbusum oluyorlar. Annemi birinin üzerine eğilirken görüyorum. Yüzüstü yatan bu kişi babam. Annem çılglık atmaya başlıyor. Tam bu noktadayken ter içinde uyanıyorum hep, yüreğim yerinden çıkacak gibi oluyor. Neyse ki bu rüya beni nadiren yokluyor. Genelde onları en son gördüğüm halleriyle görüyorum; yani dört yıl önce GururEvi’nde emekliliklerinin sona erdiği bir sonbahar günü ana binanın karşısındaki banktan gördüğüm gibi. Babam onları S kanadının girişine kadar geçirmemi istememişti. Gitmeye hazır olduklarını söylediler ve başlarını kaldırmış olsalar da birbirlerinin elini hiç bırakmadılar. Kesin olan yegâne şeye tutunuyor gibydiler. İşte rüyamda onları böyle görüyorum; el ele benden uzaklaşırlarken yürüdükçe daha çok aydınlanıyorlar ve en sonunda elmas bir yıldız gibi parlıyorlar.

Pencereden içeri bir esinti süzülüyor ve küçük oturma odasının sıcaklığı düşüyor. Eski evimdeyken güneşe ihtiyacım olduğu zaman kendi özel terasımıza çıkıp oturabiliyordum. Eski dairemde getiremediğim çok fazla şey var, mesela Philip’in egzersiz bisikleti. Belki böylesi daha iyidir, öylece kullanılmadan durmasını seyretmek zorunda değilim. Saate bakıyorum ve midem kasılıyor. Yarına bir saat daha yaklaştım, iş kâbusunun yeniden başlayacağı korkunç pazartesi.

Cuma günü okul müdürü Leo Sullivan beni ofisine çağırdı. Üç öğrencinin teneffüsten sonra derse geri gelmediğini fark etmediğim için bunu bekliyordum. Güvenlik görevlileri bile onları bulamadı, iz sürücülerinden yerlerini tespit edebilmek için polise başvurmak zorunda kaldılar. Kısa bir süre dilden dile dolaşan adam kaçırma olaylarının tekrar ettiğinden korktular –herkesin aklına ilk gelen şey buydu– ama neyse ki öyle olmadı. Yakınlardaki bir alışveriş merkezinde onları okulu asmış gezerken buldular. Her gün yeni ütülenmiş gömlek giyen ve masasının üstünü aile fotoğraflarıyla donatan örnek adam Leo, geçen haftalarda yardım almam konusunda beni zaten uyarmıştı; söyleyecek yeni bir şeyi yoktur diye düşünüyordum. Bu defa ses tonu çok daha sertti.

“Bugün 8. Sınıf’ta yaşanan durum sana üç ceza puanına mal olacak.”

“Özür dilerim, Leo.”

“Bu üç puanla birlikte toplam on üç puanın oluyor.”

“Bu mümkün değil!” Ona inanamayarak baktım. Kendim görmem için bilgisayar ekranını işaret etti. Doğru olamaz! Yeni okul sezonunun başladığı Eylül ayında yıllardır biriken sadece beş puanım vardı.

“Bak, Alice, seni yargılamıyorum; bilakis seni çok iyi anlıyorum. Ama eğer velinin biri okulu ihbar edecek olursa bu sefer başı belaya girecek olan benim, sen değilsin.”

“Gerçekten çok özür dilerim. Bu günlerde ben pek... iyi değilim.”

“Biliyorum.”

“Her sabah yataktan kalkmak için ne kadar çabaladığımı bilemezsin, en basit işleri becermek için bile nasıl debelendiğimi anlatamam.”

“Sana bir şey söylemem lazım ama ikimiz arasında kalmalı.” Sesi sevecen bir tona yumuşadı. “Karıma çeşitli doku sertleşmesi

teşhisleri kondu.” Etrafta kimse olmadığı halde sesini daha da alçalttı. “Durumu gittikçe kötüleşiyor, görüldüğü kadarıyla ikamet hakkını hiç kazanamayacak. Bu işteki kredimi kaybetmeyi göze alamam.”

Kendimi toparlamam için bana yalvarıyor gibi bir hale bürünmüştü.

“Anlıyorum,” dedim. “İsteyeceğim son şey başınızı belaya sokmak olur.”

“O zaman biraz yardım al.”

“Terapiye param yetse bile bana aradığım cevapları veremez ki.”

Konuyla ilgili elinden geleni yapacağını söyledi. Öğleden sonra yanıma gelip konseyden ücretsiz olarak temin ettiği bunalım danışmanları listesini verdi. Hemen başvurdum. Ek olarak Mini Doktor’dan da yardım almam gerektiği belirtiliyordu.

Yine mi Mini Doktor? Tanrı aşkına, grip olmuş ya da enfeksiyon kapmış değilim ki, neler çektiğimi bir aplikasyon nasıl anlayabilir?

Panjurları kapatıyorum, sanki beni dış dünyadan soyutlayabilirlermiş gibi. Yarın okula geri dönme günü. On üç ceza puanımla yirmi puanlık maksimum düzeyde tehlike arz edecek kadar yakınlım ki bu da uzaklaştırma demek oluyor. Tek bir hata daha yapmamam lazım. Masanın üstündeki kimlik telefonuma göz kırptıyorum, flört ediyorum onunla. Her nedense fiziksel olmayan hastalıklar için Mini Doktor’u kullanma fikrine hep karşıydım. Ama ne zararı dokunabilir ki? Herkes gibi ben de ona para veriyorum sonuçta. Aylık ödemeye gece gündüz ulaşabildiğimiz son teknoloji ürünü bir doktorumuz var. Eski sistem çöktüğünde ben daha çocuktum, o yüzden doktora gitmekle ilgili hayal meyal bir şeyler hatırlıyorum. Yine de annem ne kadar korkunç olduğundan dert yanardı hep; doğru düzgün ışıktandırılmamış küçücük bir odada çoğunluğu çocuklardan ve yaşlılardan oluşan başka hastalarla beklemler filan...

Kimlik telefonumu alıyorum ve Mini Doktor'u çalıştırıyorum. Beyaz önlüklü silik bir adam beni selamlıyor. "İyi günler, Alice." Kendisini Doktor Graham olarak tanıtıyor. Hal ve hareketleri profesyonelce, ama ses tonundaki dalgalanmalar normal bir insan olmadığı gerçeğini ele veriyor. Ben birkaç cümleyle özetleyerek problemimi anlatmaya çalışırken ortaya daha detaylı sorular çıkıyor. Kan basıncım ve diğer vücut fonksiyonlarım ölçülüyor. Kısa bir süre sonra da sonuçlar çıkıyor. Teşhis depresyon ve orta şiddetli yorgunluk. Dört farklı ilaç tavsiye ediliyor fakat açıklamaları uzun uzadıya inceleyemeyeceğim için tercihi Mini Doktor'a bırakıyorum. O ilacı seçiyor, ben parasını ödüyorum. Doktor Graham tekrar ekranda beliriyor. "İlacınız iki saat içinde size ulaşacaktır. Tedavinize yardımcı olması açısından rahatlatıcı bir klasik müzik derlemesi tavsiye ederim. Lütfen Küre'deki seçeneklere bir göz atın. Hoşça kalın Alice, Mini Doktor'u kullandığınız için teşekkürler."

Küre görününce tavandan odaya üç boyutlu yuvarlak bir projeksiyon yansıyor. Müzik modunu seçiyorum ve Johann Sebastian Bach yazıyorum. Babam bizi müzik dinleterek büyüttü, günümüzdeki birçok insanın aksine büyük bestecilerin çoğunu tanıyorum ben. Philip'le ortak noktalarımızdan biri de buydu. Anomalilerimizle nadir bulunan türdendik.

NOEL ERTESİ

Komşumuz Christine kafasını kapıdan terasımıza uzattı ama aşağıya bakınca yüzünü buruşturup oturma odasına geri çekildi. Bir an eğlenesim geldi ama ben kocası Paul kadar gaddar değildim, o olsa kollarının sıkıla sıkıla mosmor olması pahasına karısını yüzü kireç gibi bembeyaz olana kadar terasın kenarına iteklerdi. Christine'in vertigosu bana eşlik etmesine mâni oluyordu. Bunu biliyordum, zaten bu yüzden dışarı çıktım. Bir müddet öylece kalıp temiz havayı içime çektim, dirseklerim buz gibi parmaklıklara dayayıp Christine'in söylediklerini kafamdan atmaya çalıştım.

"Dün gece Küre'de çocukları olmayan kadınlarla ilgili bir sohbet programı vardı," demişti önceki akşam, devamında diyeceği şeyleri ise duymak istemediğimden emindim.

"Ne olmuş?"

"Araştırma sonucuna göre bu kadınların yüzde doksan beşi iş işten geçmeden yuva kurmadıkları için pişmanmış." Bana imalı bir bakış fırlattı. Güç bela yutkundum.

"Nereye varmak istiyorsun Christine?"

"Hiçbir yere. Gerçekten. Bu konuda konuşmak istemiyorsan bana uyar." Ses tonundan merak akıyordu; bir keresinde zayıf anıma denk geldiği için yaptığım gibi, Philip'in çocuk istemesi konusunda ağlayıp sızlamaya başlamamı bekleyen gözleri heyecandan kocaman açılmıştı.

Balkonda derin derin nefes aldım ve bir daha Christine'e içimi dökmemeye karar verdim.

Saat daha öğlen ikeydi. El değmemiş bir kar battaniyesi altına gömülen sokakta sessizlik hâkimdi. Uzaklarda, şehrin çatılarının yukarısında London Eye zarafetle aheste aheste dönüyor, koltuklarının altından bir sürü minik ayak salınıyordu. Bu yeni dev London Eye daha yakın zamanda tamamlanmış ve orijinal kapsüllü modelinin yerine geçmişti. Müşteriler yaygara koparmıştı. Şimdi gökyüzüyle yeryüzü arasında korunmasız ve savunmasız oturuyorlar. Görüntüsü bile tüylerimi ürpertmeye yetti, yerimi değiştirip karşıdaki çatının görüş açısını kapatmasını sağladım.

Christine de benim gibi öğretmen olmayanların –yani sınıfta geçen aylar sonucunda oluşan kurşun ağırlığında bir beyin hissiyatını hiç tecrübe etmemiş olanların, her akşam üstü tüm öğretmen bilgisayarlarının ekranında beliren öğrenci hoşnutluğu puanlama sonuçlarının bezdirici stresini hiç tatmamış olanların– ölesiye kışkandığı iki haftalık kış tatilinin tadını çıkarıyordu. Montuma iyice sarındım; soğuk içime işliyordu ama biraz daha kendimle kalmaya ihtiyacım vardı. Böyle zamanlarda sigara içen biri olmak iyi olurdu diye düşünürdüm hep. Parmaklarımla şöyle bir şeyler yapmak, soğuk havaya duman çemberleri filan üfürmek iyi gelirdi.

Çok özel bir Noel ertesiydi. Christine’le uzun zamandır bugünü bekliyorduk. Philip’in fikrini değiştirip Paradise projesinin baş mimarı olarak bir konuşma yapıp yapmayacağını ve eğer yaparsa o güne özel aldığım beyaz ipek gömleğiyle Küre’de nasıl görüneceğini konuşup duruyorduk. Akdenizli ten rengini açığa çıkarmıştı. İçten içe konuşmayı yapmasını umut ediyordum, böylece ülkedeki herkes onun ne kadar yakışıklı ve zeki olduğunu görecekti, ben de gururla kabarcaktım.

On dakikalık bir kafa dinlemenin ardından içeri girdim. Kavrulmuş sebzeye çam iğnesinin birbirine karışan kokusu burun deliklerime doldu. Christine kendi evindeymiş gibi kanepemize yayılmıştı. En sevdiği programa dalmış, bir ünlünün tasarım

elbiselerinden birini hayır için açık artırmada satışını seyrediyordu. Ama bu öyle sıradan bir açık artırma değil. Savaş gibi bir şey. Elbise için en yüksek miktarı ödemeye hazır olan on kadın onun için fiziksel olarak da mücadele etmek zorunda. İlk önce paketlenip kutuya konarak parkurun kapalı bir bölümüne gizlenen elbiseyi aramaları gerekiyor. Fakat seyirciler ve Küre izleyicileri için asıl heyecan kutu bulunduktan sonra başlıyor. Yarışmacılar birbirleriyle hiçbir sınırlama olmadan dövüşebiliyor, buna dişleme ve tırnak geçirme de dahil. En zayıf dişliler ve en kısa tırnaklılar için sahnede bir sürü ambulans helikopter hazır bekliyor. Christine tuttuğu kadına bağıra çağıra tezahürat ediyordu. Gözlerimi ekrandan ayırmaya çalıştım.

Paradise açılış törenine hâlâ iki saat vardı ve Christine artık dır dır konuşmasıyla beni yormaya başlamıştı. Aslında harika bir alışveriş arkadaşıydı ama kesinlikle bir yakın arkadaş değildi. Bir sonraki gün sabah 7’de kapısına dayanacağımız Paradise’taki çılgın alışveriş partimizi iple çekiyordum. İlk bin müşteriye üstünde “My Paradise” yazılı bedava alışveriş arabası vereceklerdi. Bütün gün orada kalıp akşam da terastaki döner restoranda bir akşam yemeğiyle noktalamayı planladık. Müşterileri öteye beriye taşıyan yeni mini trenler tanıtılmıştı. Çok harcama yapacaktık, biliyorum; Paradise, Yüksek Bütçeliler bölgesindeydi, Yüksek Bütçelileri ve o kitleye katılmak için yanıp tutuşanları hedef alıyordu. Normalde bütçesini aşma taraftarı olan biri değildim ama Christine beni ikna etmişti, okuldaki her zamankinden zorlu geçen son dönemin ardından bunu hak etmiştim.

Christine’in kısıtlı bir muhabbeti vardı; alışverişle başlayıp alışverişle bitiyordu. İzleyecek bir film bulduğunda sevindim; aptalca bir romantik komediydi, komik bile sayılmazdı ama en azından onu susturdu. Dalıp dalıp gidiyordum; Küre’deki insanların gülüşmeleri ve Christine’in ara ara yaptığı yorumlar beni geri getiriyordu.

“Demek kayınpederin gerçekten de Mıntık’a da yaşıyor? Yoksa şaka mıydı?” Christine’in sesi kanepenin diğer ucundan geliyordu. Küre’yi sessize aldı. Mıntık’a’da bahsederken her zamanki küçümseyici tavrını takınmayışına şaşırdım. Mıntık’a, Londra’nın doğu kıyısında, eskiden en yoksul yerleşim yerlerinin bulunduğu ayrılmış ve terk edilmiş bir alan. Yeni sistemin başında inşa edilen yüksek bir beton duvarla şehrin geri kalanından ayrıldı. Tarafsız bir bölge; hayatın içler acısı, ölümünse yavaş ve refakatsiz olduğu geri kalan tek yer. Bütün suçlular ve on yıldan az bir süredir aktif tüketici olarak GururEvi’ne girmeye hak kazanamamış kâr amacı gütmeyen insanlar oraya sürülür.

“Philip şaka yapan türden biri gibi görünmüyor bu aralar,” diye karşılık verdim, “zaten kendi babası hakkında şaka yapacağını da sanmam. Evet, Antonio yıllardır orada yaşıyor.”

“Nasıl hayatta kalmış?”

“Büyük bir ev buldu ve kendi kendini geçindiren bir topluluk kurdu. Şu an otuz kişi filanlar.”

“Kendi kendini geçindiren mi?” diye homurdandı Christine. “Biz onlara bedava su yollamasak kendisi de topluluğu da bir gün bile dayanamaz.”

Christine ayıkken gayet hoş bir şahsiyetti fakat anladığım kadarıyla çoktan bir miktar içmişti bile. O zamanlar benden çok daha hoşgörüsüz olan Philip, bu onun gerçek kişiliğiymiş diyebilirim, alkolün getirdiği her türlü kısıtlamadan kendini sıyırmıştı. Şimdi Christine’i onun gözlerinden görmeye başlıyordum.

“Yanlış anlama,” dedi yatıştırıcı bir ses tonuyla. “Mıntık’a sakinlerinin bedava su almasını kesinlikle destekliyorum.”

Başımı sallayıp yarım yamalak gülümsemeye zorladım kendimi.

“Bu zırlı otobüsler dedikleri kadar güvenli midir?” diye sordu kısa bir duraksamanın ardından. “Paul’a doğum günü hediyesi

olarak oraya bir tur yapalım diyorum. İkimiz de acaba nasıl bir yer diye meraklan ölüyoruz. Ama ya çeteler filan otobüse saldırırsa?”

“Eğlencelik bir şey değil bu, Christine. Çoğu insan oraya mecburiyetten gidiyor. Eşinin dostunun iyi olup olmadığını görmek istiyorlar.”

Christine anormal derecede mavi gözlerini devirdi.

“İyi dediysem yani işte nispeten iyi,” dedim. “Bu yüzden genelde biz sadece Ziyaretçi Merkezi’ne gidiyoruz. Tamamen Mıntık’a’nın içine girmeyeli yıllar oldu.”

Bir daha da oraya dönmeye hiç niyetim yok, diye düşündüm. Philip’le en son Antonio’yu ziyaret ettiğimizde hiçbir şey olmadığı için şanslıydık, evet. Ama medeniyet tarafından terk edilmiş ve insanların birbirinin en büyük düşmanı olduğu bir yerde başımıza her şey gelebilirdi.

“Ya o ya da Cannes’da kırmızı halılar.” Christine’in sesi beni yeniden oturma odama geri getirdi. “Galiba kararımı verdim. Selam sana Cannes! En azından tek parça halinde dönmemiz garanti.”

Yedik içtik ve ertesi gün Paradise’ta yapacaklarımızın listesini oluşturduk. Saat 4’e dakikalar kala canlı yayını izlemeye hazırдық.

“Yani kusura bakma ama Philip bu konuşmayı yapmazsa hödöklük etmiş olur. Derdi ne bu adamın?” diye sordu Christine.

“Karışık bir mevzu. Paradise’in yapıldığı alan eskiden Mıntık’a’nın bir parçasıydı.”

“Ee?”

“Orada yaşayan yüzlerce insan bu yeni Yüksek Bütçeliler bölgesine yer açılın diye tahliye edildi.”

“Biliyorum, haberlerde haftalarca başka bir şey gösterilmemişti. Yine de sorunu anlayabilmiş değilim,” diyerek yüzünü buruşturdu.

“Tahliye edilenlerin birçoğunun sokaklarda donarak öldüğünü duymuşsundur herhalde. Diğerlerini de sokak çeteleri öldürdü zaten.”

“Aman şu dedikodular...” Gözlerini devirdi. “Yani Mıntık’a bir baksana, hâlâ kocaman; yarısını almış olsak bile geriye binlerce kişiye yetecek kadar yer kalır. O ölenler çok isteseydi illa ki bir barınak bulabilirlerdi.”

“Philip’in babası dedikodudan ibaret olmadığını söylüyor. Kurtarmaya da çalışmış...”

“O zaman Philip’in derdi ne?”

“Ezilenlerden alıp zenginlere veren bir projede adının yer almasını istemiyor.”

“Aman be! Hadi o zaman yemek de yemeyelim, zira dünyada açlıktan ölen bir sürü insan var, he?”

“Tam olarak öyle değil tabii...”

“İşi kabul etmiş ama, öyle değil mi? Kazandırdığı paraya ve mevkie de bir şey dememiş?” Bana çivi gibi bir bakış attı.

“Yani... aslında...”

“Öyle mi, değil mi?”

“Başka şansı yoktu ki...”

“Ah ikiyüzlülük, senin yok musun sen!” diye dramatik bir abartıyla figan etti ve ben cevap verene kadar konuyu değiştirdi.

“Yarın harika zaman geçireceğiz! Sabırsızlanıyorum.” İyi bir komşu olmak adına hiçbir şey söylemedim.

Küre’nin sesini açmak için uzandı. Gereğinden fazla heyecanlı olan sarışın muhabir kadın arkadaki festival havasına uyumlu beyaz bir kürk manto giyiyordu. Sıcaklık sıfır derecenin altındaydı fakat yine de yüzlerce kişilik bir kalabalık toplanmıştı. İnsanlar gülüşüp oynuyor, hatta şimdiden My Paradise alışveriş

arabaları için sıraya giriyorlardı. Bir an için gözüme, yaklaştıkça yaklaşan kana susamış tam teçhizatlı bir ordu gibi göründüler.

Muhabir, genel müdürün hemen ardından binaya girdi. Ana meydanın tavanından aşağıya parıldayan Noel ağaçları ve altın kanatlı melekler sarkıyordu. Kalabalık artık kendini kaybetmişti. Herkes karınca gibi oraya buraya hücum etti; ışıldayan beyaz zemin üzerinde bir sürü minik kara figür süzülüyordu. Yukarıdaki teras katında konseyden kodamanlar, ünlüler ve politikacılar duruyor, altlarında uzanan muhteşem Londra silüetine karşı kadeh kaldırıp lak lak ediyorlardı. Yüzlerini incelerken Philip'i bulmaya çalıştım ama kamera hemen başka yöne döndü.

Philip'in konuşmasını yapmak için ofisten zamanında çıkmış olmasını umuyordum. Ondaki yetenekle birkaç yıl içinde terfi alması, ünlü bir mimar olması ve meşhur olacak binalar tasarlaması işten bile değildi. Sonunda biz de Yüksek Bütçeli olabilirdik.

Evlendikten sonra Philip'le Yüksek Bütçeli bölgeleri gezip dururduk. Yemyeşil sokaklardaki malikânelere ve kendine has butik mağazalara bakmak hoşumuza giderdi. Beni en çok şaşırtan çok fazla alan olmasıydı, küçükken bir keresinde babamın gerçek arazinin değeri hakkında söyledikleri gelirdi aklıma. Yalan yok, böyle bir yerde yaşamak güzel olurdu, diye düşünürdüm. Ama Philip gönülsüzdü; Yüksek Bütçeli olma fırsatını ayaklarımıza kadar getiren Paradise sözleşmesini kabul ettikten sonra bile heveslenmedi. Sırf Yüksek Bütçeli olmak ve öyle kalmak için gereksiz ve dönüşümsüz şeylere para saçma mantığından hep iğrenirdi. En azından birkaç aylığına denemeyi önermiştim, tatil gibi düşünüp lüks hayatın tadını çıkarır, bitince de mutlu mesut bir şekilde Orta Bütçeliler olarak kendi dünyamıza dönebilirdik. Fakat öyle ya da böyle hiç yapmadık.

Bu konuyu hiç konuşmadık ama aramızda öylece asılı kaldı, yani söylenmedi ama hep oradaydı. Lüks hayata bir kez alışınca Orta Bütçelilere dönebilecek miydim bilmiyorum. Düşüş kötü bir

şey... Alçaklık ve fakirliğin ikiz kardeşi gibi. Sağlıkları kötüleşen ihtiyaçlara olan şey de bu, Düşük Bütçeli olmaya zorlanıyorlar. GururEvi'nde emekliliğe ayrılmadan önceki son durak. Düşüş sanki ağır çekimde ölmek gibi.

Kamera çok çabuk başka yöne döndüğü için bir küfür daha savurdum. Adamların hepsi takım elbise ve beyaz gömlek giyiyordu, Philip'i bulmam mümkün değildi. Belediye başkanı tam şampanyasını asistanına uzatıp kameraya dönmüştü ki patlama oldu. O kadar gürültülü ve beklenmedikti ki bir an için odadaki Küre patladı sandım. Christine'le aynı anda yerimizden zıpladık. Dumandan hiçbir şey görünmüyordu. Koşsak mı yerimizde kalsak mı, kafamızı mı çevirsek izlemeye devam mı etsek bilemeden öylece kalakaldık. Kanım donmuştu. Philip!

Onu hemen aradım ama telefonu açmadı. Histerik bir şekilde kimlik telefonumdaki tekrar ara tuşuna basarak bir daha, bir daha aradım, ta ki Christine telefonu yavaşça elimden alıp oturmama yardım edene dek. Ben Küre'de son dakika haberlerini izlemeye devam ederken o da bana sert bir kahve yaptı.

“Beni biraz yalnız bırakabilir misin artık?” diye rica ettim bir müddet sonra.

Bir an öylece kaldı, tereddüt etti, karşı koymak için bir şey diyecekti.

“Christine, lütfen.”

Bir müddet mutfakta boş boş dolanıp durdu, ardından ben ekrana kilitlenmiş bir haldeyken oturma odasından sessizce sıvışıp çıktı.

“Bir şeye ihtiyacın olursa ara beni, tamam mı?” diye fısıldadı çıkarken.

Dış kapıyı kapattığını duydum.

Haberlerde kurbanlardan bahsedilmeyince huzursuz olmaya başladım. Genelde soğukkanlı ve profesyonel olan haber muhabiri gözyaşlarına hâkim olmaya çalışıyordu. Philip kimlik telefonuna hâlâ cevap vermemişti. Çıkıp monoray durağına gittim, sokaklarda amaçsızca dolandım. İnsanlar yüzlerinde dehşetle oraya buraya gidiyorlardı. Konuştukları tek şey “terörist saldırısı”ydı. İlk başta nereye gideceğime karar veremedim; Philip’in iş yerine mi yoksa Paradise’a mı gitmeliydim? Ofisten çıkmamış olmasını ümit ederek iş yerine koşturdum: Şehir merkezinde siyah camdan duvarlı bir gökdelen.

“Herkes gitti, bugün Noel Ertesi,” dedi resepsiyon görevlisi. Sesim titreyerek kendisinden Philip’in Paradise Açılış Töreni’ne gitmek için kaçta çıktığını kontrol etmesini rica ettim.

“Bir bakayım, hanımefendi.” Bilgisayarını kurcalarken Philip’in daha erken bir saatte başka bir yere, mesela bir şantiye alanına filan gittiğini söylemesi için dua ediyordum. Belki de hâlâ ofisindeydi ve telefonuna cevap vermemesinin mantıklı bir sebebi vardı. Resepsiyon görevlisinin arayışı bitmek bilmedi ama benim sabrım tükeniyordu.

“Üzgünüm hanımefendi ama bugün işe gelmemiş.”

“Bu mümkün değil. Bir daha kontrol edebilir misiniz lütfen?”

“Tam üç kez kontrol ettim hanımefendi.”

“Ya sistemde bir hata varsa?”

“Sistemde şimdiye dek hiç problem olmadı hanımefendi. Fakat eğer yarın dokuzdan sonra ararsanız iş arkadaşlarımdan biri size daha fazla yardımcı olabilir.”

Tüylerimin diken diken olduğunu hissediyordum. O sabah her zamanki gibi işe gitmek üzere 8’den sonra evden çıkmıştı. Paradise’a giderken yolda onu aramaya devam ettim, ellerim tir tir titriyordu ama cevap yoktu.

Olay yerine varınca tahribat görüntüsü karşısında bir kez daha yıkıldım. Paradise'ın ışıldayarak durduğu yerde şimdi kaos hâkimdi. Yangın çoktan söndürülmüştü ama ortada hâlâ bakmaya yürek dayanmayacak bir tablo vardı. Karalara gömülen binanın enkazından insanlar kurtarılıyordu. Siren ve helikopter sesleri kurtulanlarla aile yakınlarının feryatlarına karışmıştı. Polis bölgenin etrafına etten duvar ördüğü için fazla yaklaşamıyordum. Battaniyelere sarılı cesetler sedyelerle duman bulutlarının içinden taşınarak çıkıyordu; onlardan birine doğru koştum ama güçlü kuvvetli kollar tarafından geri çekildim. Yüzüme bir kamera tutuldu, muhabir orada ne yaptığımı soruyordu. Mantıklı bir cümle kurmaya çalıştım ama sadece Philip'in ismini tekrar edebiliyordum. Bir duyuru yapıldı; kayıp yakınlarımızı kayda geçirip eve dönmemizi istiyorlardı. Yarım saat içinde kalabalık dağılmıştı; geri kalan birkaç kişi olarak yakındaki bir parkta toplandık. Philip'in numarasını arayıp durdum, defalarca olay yerine döndüm ama her defasında da geri gönderildim. Gece saat 3 olmuştu ki sonunda dondurucu soğuğa dayanamayıp eve gitmek zorunda kaldım ama gözüme bir gram bile uyku girmede. Haberlerde kırk iki kişinin öldüğünü, yüzlerce kişinin de yaralandığını söylediler. Dört intihar bombacısı olduğuna inanıyorlardı ama bu sayı henüz teyit edilmemişti. Saldırının sorumlularını "Savaşçılar" üstlendi. Noel Ertesi'ni "adabına uygun" bir şekilde geçirmek yerine alışveriş yapmaya gidenleri katlederek topluma "geleneksel" değerleri geri aşılama misyonunu gerçekleştiriyorlardı.

Başbakan Edward Finch apar topar Küre'ye çıkarak Güney Afrika'daki tatil kaçamağından canlı yayına geçti. "Düşmanlarımızın değerlerimizi yok etmesine izin vermeyeceğiz," dedi. "Bolluk ve hareketimizden, huzur ve memnuniyetimizden ödün vermeyeceğiz. Ulus olarak bunların zıttını gereğinden fazla yaşadık." İrtki yaratmak için duraksadı. "Eski sistemdeki birçokları gibi benim ailem de aşevi kuyruklarında beklerdi. Yeni sisteme ge-

çerken çocuklarıma aynı şeyi asla yaşatmayacağıma yemin ettim. O zamandan beri başbakanınız oldum, şimdi bu sözü gelecek nesillere taşıma vakti. Söz veriyorum, eski günler bir daha geri gelmeyecek.”

Uykusuz geçen gecenin ardından Philip’in saldırıdaki kurbanlarından biri olduğuna gittikçe daha fazla ikna olarak karakola gittim. En son nerede bulunduğunu sorduğumda bana bir bilgileri olmadığını söylediler. “Nasıl yani? İz sürücüsünü görebiliyor olmanız lazım. Herkesinkini görebiliyorsunuz.” Neredeyse ağlayacaktım. “Devre dışı bırakılmış,” dediler. Onu tekrar aramaya çalıştığım da numarası artık kullanılmıyordu.

Sevdiğiniz birini kaybetmek hiç de filmlerde anlatıldığı gibi bir şey değil. Öyle paramparça oluyorsunuz ki yürüyen bir iskelete dönüyorsunuz. En zor kısmı da günlük yaşantıma geri dönmekti. Her şey lavaboda Philip’in kupasını görmemle başladı –üstünde Beethoven karikatürü olan beyaz bodur bir şey; bir miktar tam yağlı süt eklenecek olan bir sonraki earl grey servisine hazır olmak üzere yıkanıp rafa kaldırılmayı bekliyordu. Eşyaları –kıyafetleri, havlusu, diş fırçası– sanki varlığının birer uzantısı gibi içimdeki ağrıyan boşluğu büyütüyordu. Dayanması güç bir haftanın ardından ilk şok da hafifledi fakat umut, o inatçı minik kıvılcım, aylar sonra ancak sönmeye başladı. Onu diri tutmaya çalıştım ama nihayetinde azalarak zayıf bir parıltıya dönüştü.

Pazar sabahları yürüyüş yolu kalabalık oluyor, özellikle de güneşin yeryüzüne gülümsediği böyle günlerde. Bütün hafta boyunca korkunç bir şey olacağına dair tuhaf bir korkuyu üzerimden atmaya çalıştım. Gerçi bundan daha kötü ne olabilirdi ki? Kederim beni yiyip bitiriyor ama eğer dayanması en zor zaman olan gecenin üstesinden gelebiliyorsam günü de atlatabilirim. Aldığım ilaçlardan aptallaşıp yorgun düştüm, kahve takviyesi yaparak kendimi vahama doğru sürüklüyorum. Kıpırmızı parlayan monoray solumdan yumuşak bir gürültüyle kayarak uzaklaşıyor. Titreşimli reklam panoları şu kanepeyi ya da bu dondurmayı almaya yayaları teşvik ediyor, iki kelimeden biri olan “aile” toplumsal saadetin sembolü gibi. Benim içinse bu kelimenin hiçbir anlamı yok.

Yürümek beni canlandırıyor ama gittikçe artan kalabalıktan ve reklam gürültüsünden bunalıyorum. Geçen monoraylardan birine biniyorum. Vagondaki tek yolcu benim. Monoray, sloganında da söylendiği gibi hayatın yaşandığı yer olan yürüyüş yolu boyunca süzülürken ben de camın kenarına oturup pazar yüzlerini seyredebilirim. Monoraydan inince ayaklarım beni içgüdüsel olarak daha hızlı taşımaya başlıyor. Bu sokaktan dümdüz aşağı, sonra meşe ağacından sağa dönüş. Son günlerin şokundan sonra biraz dinlenmek bana iyi gelecek. Artık fazla oldu. Ceza puanımı düşünmekten bütün gece uyuyamadım; Mini Doktor’a bir daha başvurmak zorunda kaldım. Bu defa Doktor Graham bana Arkadaş Pazarı diye bir şey önerdi, arkadaşlık kiralayabildiğin bir yer. Deneme süresi için kayıt oldum ve bizim oralarda yaşıttım olan bir kadın buldum. Yürüyüş yolunda buluşmak üzere

sözleştik ancak onu iş görüşmesine gidiyormuş gibi bir halde yaklaşırken görünce bir anda tiksindim her şeyden ve orayı terk ettim. Eve gelince daha kuvvetli bir ilaç sipariş ettim ve hemen kullanmaya başladım.

Buraya gelmekle umuyorum ki kendi kendime iyileşmeye başlayacağım. Nihayet haşmetli dövme demir kapıya varıyorum. Tuğlalı yüksek duvarın üstündeki altın kaplama levhada şöyle yazıyor:

GURUR EVİ – EMEKLİLİK ÇÖZÜMLERİ

Adeta bir yuvaya dönüş hissi. Görevlilerden biri, iri kıyım genç bir adam, çelik sepetteki çiçek buketlerini gösteriyor. Rengarenk leylaklar, frezyalar, laleler var. Kırmızı ve sarı frezyalardan bir buket alıyorum, annemin en sevdiğinden. Görevli kimlik telefonumu tarıyor ve sanki bir tatil kompleksine giriyormuşum gibi içeride keyifli bir zaman geçirmemi diliyor.

Gurur Evleri tanıtılmadan önce sevdiklerimizi anmak için başka yerler vardı. Şehrin kıyı kesimlerinde bazı eski mezarlıklar hâlâ açık hava müzesi gibi duruyor. Bir keresinde sırf meraktan birini ziyaret etmiştim. Yüzlerce yıllık mezarlarla dolu antik bir yerdi ama Gurur Evleri kadar güzel değildi. Anlaşılır bir durum tabii, sadece yaşam güzellik gerektirir.

Gençken eski sistemin nasıl olduğunu ve emekli insanların eskiden nasıl yaşadığını öğrenmeye daha meyilliydim. Bir de öğrendim ki meğer evde yaşıyorlarmış –tabii eğer bir eve sahip olacak kadar şanslıysalar– aksi takdirde hastanede ya da daha da kötüsü eski sistemin son yıllarında olduğu gibi sefalet içindeki huzurevlerinde kalıyorlar ve yapayalnız, acı çekerek ağır ağır ölmeyi bekliyorlarmış. Belli bir yaşa geldikten sonra devlet tarafından emekli maaşına bağlanıyorlarmış ama bu maaşla hiçbir şekilde bir Gurur Evi’nin standartlarına ulaşmaları mümkün

görünmüyor zira çok cüzi bir rakammış. Uyarılara rağmen yüz yaşını aşmış kimselerin fotoğraflarını aradım. Bu tarz marazi konuları merak etmek insanın doğasında var sanırım. Yanlış olsa da zaman zaman hepimiz fotoğrafları ararız.

Onları gördüğümde hissettiğim ilk şey tiksinti oldu, sonra acıma ve şefkat, en son da ani bir minnettarlık. Kocaman kadın olmama rağmen fotoğraflar kâbusum haline gelmişti; zavallı ihtiyarlar Küre’de gece yarısından sonra gösterilen korku filmlerindeki zombilere benziyorlardı. Bunama gibi insanı günbegün yiyip bitiren dermansız birçok hastalığa yakalanıp yirmi yıl, belki otuz yıl, hatta kırk yıl boyunca çürüyen bir bedenin içine hapsolmanın acısını çekiyorlarmış. Artık ölmek için yalvarıyorlarmış ama ıstıraplarını dindirebilmek için yakınları hiçbir şey yapamıyormuş; ötanazi de yasa dışıymış. Bu vahşi dönemlerden sonra doğduğum için kendimi oldukça şanslı hissettim.

Her ne kadar merakımı cezbetse de bir daha mezarlığa döneceğimi sanmıyorum. Biraz tatlı biraz da mide bulandırıcı bir çürük kokusu vardı. O kadar kuvvetliydi ki günlerce üstümden gitmedi. Oysa bizim GururEvi’nde sadece huzur veren bir leylak kokusu var.

İçeri geçip dev kapının arkamdan klik diye kapandığını duyunca uhrevi bir şeylerin bitkin ruhumu ve bedenimi yalayıp geçtiğini hissediyorum. Çiçek açmış ağaçlar esintiye kapılıp zarafetle kıpırdanıyor. Çiçek tarhları her yeri gökkuşağının renkleriyle kaplıyor. Küçük bir dere süslü püslü bahçelerin içinden dolanarak minik adacıklar oluşturuyor ve bu adacıklar birbirine oymalı ahşap köprülerle bağlanıyor. Birçok değişik kuş sesi duyuyorum; babam bir keresinde on bir ayrı tür saymıştı. Bu huzur ve ahenk şehrin başka hiçbir yerinde bulunamaz. Orada burada bakıcısıyla ya da ziyaretçisiyle görünen sakinler sanki dünya kadar zamanları varmış gibi dolanıp duruyorlar. Bakıcılar çim yeşili üniforma giyiyor. Dış dünyadaki çılgın koşuşturma bu duvarlardan içeri

sızıyor. Sol tarafımda bir grup ihtiyar kadın sakın sakın Tai Chi yapıyor; Çinli bir genç kız olan eğitimci gruba dönmüş duruşları gösteriyor, onlar da hep birlikte taklit ediyorlar. Saçları ağarmış bir çift yanlarında piknik sepetiyle yamacın orada örtünün üstüne oturmuş manzarayı seyrediyor. Bana annemle babamı hatırlatıyorlar.

Plaklarla dolu hatıra duvarına doğru gidiyorum. İsimler yukarılara kadar uzanıyor; yakınlarının ismine yetişemeyenler için kenarda tahtadan sağlam tabureler var. İsimlerin çoğu gümüş levhalara yazılmış, bu GururEvi de birçoğu gibi karışık sınıflardan oluşuyor ama çoğunlukla Orta Bütçelilere bakıyor. Yine de altın levhalarda da birkaç isim var, bronzlarda da azımsanmayacak sayıda isim olduğu görülüyor.

Cumartesi sabahı erkenden gelmem iyi oldu, ortalıkta başka kimse yok. Yoğun saatlerden kaçınmaya çalışıyorum. Kalabalık olduğu zaman herkes duvarın yanında durup ona dokunmak istediği için ben ikinci ya da üçüncü sıradan yad etmek zorunda kalıyorum. Fakat histerik ağlayıp sızlanmalar huzurlu bir şekilde yad etmeme de mani oluyor; en sonunda da biri gelip kendi çiçek buketini benimkinin üstüne koyuyor. Anne babamın isimlerine dokunacak kadar bile yaklaşma şansına sahip olamıyorum. Ama şimdi sol avucumu “Evelyn ve Ben Walker” yazan harflerin üstüne koyuyorum ve nabızı atıyormuş gibi hissediyorum; annemle babamın ruhu içime işliyor.

Kimlik telefonumda onların bir fotoğrafını arıyorum ve gülücük saçan yüzlerini yaklaşıtıyorum. İşte şimdi birlikteyiz. Sofia hariç. Ama zaten onu aileden biri olarak görmüyorum. Hatta onu düşünmek bile istemiyorum. Nerede kalmıştım? Evet, annem ve babamla hep birlikteyiz şimdi. Onlara bir şekilde bağlı olduğumu hissettiğim bu nadir anı hafızama kazıyorum.

Ne zamandır buradayım, bilmiyorum; avucumun içi levhadan buz gibi oldu ama elimi hâlâ annemle babamın isimlerinin üstüne bastırıyorum. Gittikçe kalabalıklaşıyor etraf. Tam elimin üstüne başka bir el daha uzanıyor, yer açmak için eğilmek zorunda kalıyorum. Yaşam alanı gasp ediliyormuş gibi hissediyor insan. Vücudum uyuşmuş halde kolun altından sıyrılıp uzaklaşıyorum. Gözlerim bankı arıyor. O bankı. Devasa bir ortanca çalılığı-nın önünde olduğunu görünce gözlerim uzun bir süre üstünde kalıyor. Yanına yaklaşıyorum. Bu S kanadına en yakın bank. Yıllardır hiç değişmemiş ama güneş sarısına boyanmış tahtaları muhtemelen birçok veda busesine ve gözyaşına tanık olmuştur.

Dört yıl önce bir sonbahar günü yaptığım gibi üstüne oturuyorum. Annem ve babam yine yanımda. Arkalarını dönüp S kanadına doğru gitmeden önce son kez birbirimize nasıl sarıldığımız geliyor aklıma. Mutluluk verici bir andı, o yüzden yanaklarımdan aşağı neden yaşlar süzüldüğünü anlamıyorum. Yüzümü elimin tersiyle silip tekrar ayağa kalkıyorum. Rengarenk lale tarhlarını görmek istiyorum. Yamacı tırmanıyorum. Buradan bakınca ortasında devasa bir kristal gibi parıldayan gölüyle harika bir çayır manzarası var. Aslında doğal olmadığını tabii ki biliyorum. İçine bir çuval toz atıldıktan sonra grimsi suyun anında nasıl masmavi bir göle dönüştüğüne bir keresinde annem ve babamla şahit olmuştuk.

Uzakta uzun boylu genç bir adamla kol kola girmiş yaşlı bir kadının tanıdık narin silüetini görüyorum. Eskiden annemle babama bakıcılık yapan Hemşire Vogel bu. Yeşil üniforması olmasa insan zinde bir gencin narin yaşlı kadını yürüyüşe çıkardığını düşünür, tam tersini değil. Fakat bir an sonra genç adam banka otururken düşmesin diye Hemşire Vogel onun kolundan tutunca bu küçük jestle gerçek gün yüzüne çıkmış oluyor. Hemşire Vogel kıvrak hareketleriyle adeta ebedi gençliğin temsili. Ufak tefek yapısına rağmen daima hayranlık beslediğim bir manevi güçle ışıltıyor.

Dinginliğin tablosu gibi bir çift; sabah güneşinin ısıltısı altında süslü banka oturmuş dinlenirlerken gözlerimi onlardan alamıyorum.

Son zamanlarda bütün yaşlı kadınlar saçlarını boyuyor, çoğunlukla bir çeşit sarıya ya da daha esmerler için kızıl tonlarına. Emekli olduklarından kısa bir süre sonra babam beni Hemşire Vogel'le tanıştırdığında hayatımda ilk defa saçları ağarmış bir kadın görmüştüm. Köklerine doğru neredeyse beyazlamıştı bile ama uçları nispeten daha koyu ve hafif kıvrıkcıktı. İlk etapta gözüm geçekten çok çirkin gelmişti. Neyse ki sonra hemen alıştım. Bugün arkadan topuz yaptığı kül rengi ince saçlarının ona gayet yakıştığını itiraf etmeliyim. Annemdeki altın sarısı dalgalı saç stillerinden herhangi biriyle onu hayal bile edemiyorum. O zaman beni şaşırtan bir diğer şey de yüzüydü. Üstünde ne bir makyaj izi ne de yaşlı hanımların aşırı heves ettiği şu cilt güzelleştirme operasyonlarından eser var. Denemeye tenezzül bile etmiyor.

Sarı güllerle bezeli bir çalılık, Hemşire Vogel ile hastasını yarıya kadar gizliyor. Arka plandaki yamacın tepesinde heybetli beyaz bir malikâne olan ana bina görünüyor. Her yerine krema boca edilmiş gibi bir hali var. Londra'daki tek beyaz GururEvi, nadide bir eser. Estetik kanatlı pencereleri ve sıvalı ön cephesiyle ziyaretçilerini zamanda yüzlerce yıl geçmişe davet ediyor. Yüksek Bütçeli bölgelerindeki "dönem" malikânelerinin çoğunun aksine bu yapı gerçekten otantik, onu biliyorum. Eski sistemde, yani GururEvi'ne dönüştürülmeden önce müze olarak kullanılmış; adı da Kenwood House'muş. İnsanlar sadece birkaç saat ziyaret edebiliyor, ondan sonra pespaye evlerine dönüyorlarmış. Böyle bir yerde yaşamak hayallerinin ucundan bile geçmiyormuş. Hemşire Vogel nihayet beni fark edip el sallıyor, ben de yokuş aşağı iniyorum.

"Alice, uzaktan sen misin acaba diye emin olamadım."

“Görüşmeyeli yıllar oldu. Burası her zamankinden çok daha güzel görünüyor.”

“Diğer GururEvlerini gölgede bırakmak için çok uğraşıyorlar,” diyor sesinde alaycı bir tonla. “Bana kalırsa hepsi birbirinin aynı. Yöneticiler diğerleriyle aynı mimarları ve peyzajcıları kullandığını çok kolay unutuyor.”

Ayağa kalkıyor ve birbirimize sımsıkı sarılıyoruz. Kollarının arasında kalacak diye korkuyorum. Derin ve meraklı gözlerini üstümde afiyetle gezdiriyor. Kıpır kıpırlığı bir gram azalmamış. Yetmişlerinin ortasında, hayatımda tanıştığım en yaşlı insan, Hemşire Vogel hiç de tarih programlarında görünen ihtiyarlar kadar gudubet değil. Çoğu insanın altınışımdan sonra dişlerini kaybediyor olmasına karşın kendisinin inanılmaz bir şekilde bütün dişleri yerinde duruyor. Belki de yapmadırlar. Kokma durumu da öyle mi acaba? Fazla yakın oturmamaya çalışıyorum. Onun bir günahı yok tabii, farkındayım, yaşlılık insanı bu hale getiriyor. Geçen yüzyılın yetmişlerinde doğmuş biri olarak Hemşire Vogel benim büyükannem olabilirmiş.

“Nasılsın görmeyeli?” diye soruyorum.

“Nasıl olayım?” diye omuz silkiyor. “Çalış, çalış, biraz daha çalış, sonra yine başa dön. Seni Owen’la tanıştırayım.” Sol tarafındaki uzun boylu gürbüz adam bana doğru çapkın bir gülücük atıyor fakat derin kahverengi gözleri gerçek dünyayla başka bir dünya arasında bir yerde savrulup durduğunu ele veriyor. Yirmilerinin sonunda, buranın ortalama sakinlerinden çok daha genç biri.

“Merhaba,” diyor sırtarak. Sonra da karşılık beklemeden beni aslanlar gibi kucaklayıp yanaklarımı öpüyor.

“Owen hadi sana güzel bir oyun bulalım,” diyor ona Hemşire Vogel nazikçe.

“Savaşçı çocuklar olsun, lütfen,” diyor Owen beni bırakmadan kıkırdayarak.

“Ama Alice’i bırak Owen, boğacaksın onu,” diyor Hemşire Vogel ve hızlıca onu benden ayırmaya çalışıyor.

“Sorun değil,” diyorum Owen’a geri gülümseyerek. “Sadece kendisinin daha mutlu bir kopyası işte,” diye çıkıveriyor ağzımdan papağan gibi reklamları tekrarladığının farkına varmadan.

Hemşire Vogel onun önüne minik bir ekran tutuyor ve kulaklarına kulaklık takıyor.

“Seni seviyorum,” diye bağılıyor bana Owen kulaklıklarının altından el sallayarak, sonra video oyununa gömülüyor.

“Burada olmak için çok genç değil mi?” diye soruyorum hayretle.

“Her geçen gün daha fazla gencin sonu oluyoruz, çoğu da yönetici; bir bakmışsın dünyanın zirvesindeler, bir daha bakmışsın ki şu ya da bu nedenden ötürü işte buradalar.” Hemşire Vogel, çok başarılı bir okul öğrencisiymiş gibi Owen’ın omzunu sıvazlıyor ve yanına oturuyor. Konik bir görüntü çünkü Owen onun iki katından bile daha iri.

“Ee, anlatsana, nasıl gidiyor, baş edebiliyor musun?” diye soruyor sağ yanında bana da oturacak bir yer açarak.

“İyiym artık, teşekkür ederim.”

“Hatırlıyorum da nasıl yıpratmıştı seni. Kaç yaşında olursan ol, anne babayı kaybetmek hiç kolay olmuyor. Yakında sıranın bize geleceğini anımsatıyor bize.”

“Senden ne haber? Sırtın nasıl oldu? Ameliyat parasını denkleştirebildin mi?”

“Henüz değil. Denkleştirmeyi başardığım zaman da zaten ameliyata filan gerek kalmayacak muhtemelen.” Gülüyor. Böyle bir konuda bu kadar rahat olabilmesine şaşıyorum. “Neyse ki dayanılamayacak gibi değil.”

“Seni burada görünce çok şaşırdım,” deyiveriyorum. “Şimdiye emekli olmuşsundur diyordum.”

“Yok canım. Gitme zamanım gelince hemen gideceğim.”

“Tamam da... asıl eğlenceli kısmı niye atlayasın? İnsanların yüzde doksan altısının acil ötanazi yerine emekli olmayı tercih etmesinin bir sebebi olmalı. Küre’de söylemişlerdi. Böyle bir yerde yaşamak rüya gibi bir şey; güne masajla başlıyorsun, sonra Ebedi Huzur derslerine katılıyorsun, akşam yemeğinde de dört çeşit yemek yiyorsun.”

“Tam öyle sayılmaz...”

“Annem yemeklere bayılıyordu. Göl manzaralı açık hava restoranına gidişlerini anlatırdı da; caz grubu çalmaya başlayınca garson gelip masadaki mumları yakarken annem hep babamın elini tutarmış. Her akşam böyle harika bir an yaşıyorlardı. İlk altı ayın neden balayı olarak adlandırıldığını kesinlikle anlamışlardı.”

“Halk arasında öyle deniyor, evet. Resmiyette ise adı Yatıştırma Öncesi Dönemi.”

“Yatıştırma Dönemi başladığında, o da harikaydı. Kendileri gibi kaldılar, sadece daha mutlu bir versiyonlarıydı.” Owen’a bakıyorum, hâlâ kıkır kıkır gülüyor ve hararetle mini ekrandaki tuşlara basıyor. “Son günlerinde vedalaşabilelim diye yatıştırma durdurulduğunda salim kafayla bile artık ölümden korkmuyorlardı. Tıpkı benim gibi onlar da muhteşem bir yere gideceklerini biliyorlardı.”

Hemşire Vogel’in gözleri kararıyor. Ağaç dallarının rüzgârla kıpırdanışını seyre dalıyor.

“Philip nasıl?”

Karşılık vermiyorum.

“Birlikte ne kadar da güzel anlaşıyordunuz o zamanlar. Sana bakışı bile başkaydı.”

Ne diyeceğimi bilemiyorum, onu da kendi dertlerimle sıksam mı? Hemşire Vogel bana dönüyor, gözlerinin içine bakmak zorunda kalıyorum.

“Ne oldu Alice?”

“Ortadan kayboldu.”

“Ortadan mı kayboldu?”

“Noel ertesinde oldu.”

“Patlamada mı?”

Başım la onaylıyorum ama tek kelime edemiyorum. Bir müddet sessiz kalıyoruz, muhtemelen daha fazla soru sorarsa kendimi kaybedeceğimi seziyor.

“Ah yazık, şimdi onun antika babasıyla kalakaldın desene.” Derin bir nefes veriyor. “Yanlış anlama, onu çok beğenirdim, gerçek bir bağımsız birey olduğunu düşünürdüm.”

“O zamandan beri iyice şirazesi kaydı. Mıntıka’ya taşındı. Hem de kendi isteğiyle.”

Hayretle suratını buruşturuyor ve kıyın kıyın yanaşıp bana sarılıyor ama öyle uzun ve candan bir sarılma ki şefkati içimi ısıtıyor.

“Kimsen yok mu yani artık?”

“Kimsem yok.”

“Eğer konuşmaya ihtiyacın olursa, ne zaman istersen, haberim olsun,” diyor omzumu sıvazlayarak. “Ara beni.”

“Çok memnun olurum. Ama sen zaten meşgulsün...”

“Başkalarına yardım etmek beni hayatta tutuyor. Öyle düşün.”

Bir süre konuşmadan öylece oturup sessizliğin tadını çıkardıktan sonra Hemşire Vogel’in bakışları karşımızdaki karaağacın dev saçaklarına yükseliyor. Benim bakışlarım da peşinden gidiyor.

“Yapma! Lütfen, sakın öyle bakma,” diye fısıldıyor.

“Neden?”

Sorumu duymazdan gelip kolundaki saate bakıyor ve zarafetle yerinden kalkıyor.

“Ara beni bu gece,” diyor benimle göz göze gelmekten kaçınıp hemen Owen’a dönerek. “İçeri girme zamanı, tatlım,” diyor ona da oğluyla konuşan bir anne gibi.

Ne olduğunu tam anlamıyorum ama görevde olduğunu bildiğim için onu oyalamak istemiyorum.

“Burada çalışmaya ne dersin?” diye soruyor alelacele veda ederken. “Öğretmenlikten çok daha az stresli.”

“Bunu çok düşündüm, Hemşire Vogel. Ama ben senin kadar güçlü değilim. Yapamam... bu işi,” diyorum Owen’a bir yan bakış atarak.

Hatıra duvarında annemle babamın isimlerini görmenin ve Hemşire Vogel’le biraz sohbet etmenin yüreğimi bir nebze hafiflettiğini hissediyorum yürüyüş yolundan eve dönerken. Pazar öğlen şenliğinden şaşkına dönüyorum, nasıl da fırl fırl kıvrılıp dans ederek kendini enerjisiyle dolduruyor. Bir tane bile üzgün surat görmüyorum. Sanki fabrika ayarları böyleymiş gibi herkes gülümsüyor. Buradan sadece geçtiğim halde, sırf kendim olduğum için oyunbozan sayılabilirim. İliklerime kadar acıyor yalnızlığım.

Yürüyüş yolundan ayrılıp çimlerin üstünden yürümeye başlıyorum. Sağ tarafımdaki ilk bina Philip’le eski evimiz, yani geçen Şubat ayrılmak zorunda kaldığım yer. Koyu kırmızı tuğlalardan ve ahşap kaplamalardan oluşan dört katlı şık bir yapı. Olanları unutmama izin vermiyor. Ne zaman yanından geçsem teras katına bakmadan edemiyorum. Bizim terasımız. Genelde evi görmeyeyim diye başka yoldan gidiyorum ama bugün yüzleşmek

istedim. Parmaklığın gümüş boyası gün ışığında parıltıyor; Philip daha geçen sene boyamıştı. Yeni ev sahipleri en çok güneş alan yeri keşfetmişler anlaşılan, zira benim hep oturduğum o köşede bir şezlong başlığı görünüyor.

Yuvamızı elimizden alan o kül sarısı saçlı kadın yine terasımda. Sıkıcı soluk mavi perdesini yatak odamıza takmış. Yırtıp atasım geliyor. Oranın bizim evimiz olduğunu anlatmak istiyorum ona; Philip'le benim evim. Ama Philip filan yok, belki de bir avuç kül tozuna döndü ve ismini bir hatıra levhasının üstünde görme imkânına bile sahip değilim.

Yoluma devam ediyorum ve üç ev daha geçtikten sonra kendimin kine varıyorum. Çocukluğumda hâlâ anahtar kullanıyorduk. Annem anahtarlarını çantasında bir türlü bulamazdı. Hatırlıyorum da bir keresinde kışın evin kapısına geldiğimizde çantasındaki her şeyi buz tutmuş kaldırımın üstüne dökmek zorunda kalmıştı. Anahtarları bulmak dakikalarını aldı, bulduğunda ise parmakları o kadar uyuşmuştu ki onları elinde tutamadı. Anahtarı kilide sokup döndürmeden önce avuçlarına sıcak nefesini üfürerek ellerini birbirine sürtüşü hâlâ gözlerimin önünde.

Artık hepsi geçmişte kaldı. Sol bileğimi tarayıcıya tutarak kimlik telefonumla kapıyı açıyorum ve üst kata çıkıyorum. Pencere kenarındaki her zamanki yerimden avlunun hemen hemen boş olduğunu görüyorum, kitap okuyan kadın bile ortalıkta yok. Onun tam altındaki daireyi çok net gören bir manzaram var. Seyretmek acı veriyor ama elimde değil. On dokuz yaşından büyük göstermeyen genç kız, körlerin taktığı duyarlı güneş gözlükleriyle balkona çıkmış ipe astığı çamaşırları yokluyor. Çamaşırlarını en az normal görüş açılı bir insan kadar düzgün asıyor. Kot pantolonları, gömlekleri, iç çamaşırları... İlk başta onları dede ile torun sanmıştım ama çok fazla şey görmüş bulundum. Her hareketinden minnet ve saygı akıyor –sırf hayatta olduğu için.

Düşüncelerim yine Hemşire Vogel'in bu sabahki tavırlarına kayıyor. Birdenbire öyle gerginleşmesi çok tuhaftı. Görevdeydi biliyorum ama sanki başka bir şey daha vardı. Korkmuş görünüyordu. Yaşla alakalı bir paranoyadır kesin.

Onunla dertlerimi paylaşmalı mıyım, emin değilim. Aramamı kendi istedi, tamam ama yaşlılıktan ne derece etkilendiğini bilmiyorum. Belki de –farkında olmadan– yarardan çok zarar verecek.

Gülen gözlerini ekranımda görür görmez doğru şeyi yaptığımı anlıyorum. Hafif loş bir ışıkla aydınlatılmış odasında büyükçe pofuduk bir koltuğa tünemiş oturuyor. Normal haline dönmüş, önceki korkudan yüzünde eser yok. Bedenime sıcacık bir rahat-lamanın yayıldığını hissediyorum.

“Heh,” diyor rahat bir nefes alarak. “Şimdi rahatsız edilmeden konuşabiliriz.”

“Kim rahatsız edecekmiş bizi?”

“GururEvi görevlilerinin mesai esnasında ziyaretçilerle konuşması yasak.”

“İzleniyor muydun?”

“Hepimiz izleniyoruz tatlım.”

“Ama GururEvi sakinlerinin güvenliği için o.”

“Öyle tabii.”

“Görüştüğümüzden beri Owen'ı aklımdan çıkaramıyorum. Başarılı bir yöneticiyken GururEvi'ne nasıl düşmüş olabilir?”

“Şirketi iflas edince her şeyini kaybetti, buna akıl sağlığı da dahil. Artık İkamet Hakkını kazanamıyordu. Kulağa ürkütücü derecede kolay geliyor, değil mi?”

“Ama bu çok... ne bileyim.”

“Maalesef tatlım. Onca yıldır bu işi yapıyorum, yine de genç biri gelince üzülüyor insan. Bazen de diyorum ki sonuçta onlar için de en iyisi bu.”

“En azından GururEvi’nde adam kaçırma gibi olaylardan korunuyor,” diyorum tedirginlikle.

“Aman o konuya hiç girme zaten,” diyor burun kıvrarak. “Yıllardır Mıntıka yeniden yapılandırılсын diye mücadele ediyorum. Eğer o suçlulardan daha fazlası dışarı çıkacak olursa kim bilir halimiz nice olur.”

Hemşire Vogel’in o yaşında bile inandığı şey için mücadele edebilmesine, dirayetine hayran kalmaktan kendimi alamıyorum. Ama hakkı var. Son birkaç yılda Düşük Bütçeli bölgelerdeki adam kaçırma vakaları iki katına çıktı ve bu durumun arkasında organ ticareti yaparak servet kazanan Yüksek Bütçelilerin olduğu açık bir sır. İş kendileri yapacak değiller elbette. Mıntıka sakinlerinden çoğu hayata tutunmak için ne olsa yapacak kadar çaresiz olanları rüşvetle ayarlıyorlar. İz sürücüleri de olmadığından bu iş için biçilmiş kaftan gibiler.

“Sen zaten Orta Bütçeli olduğun için endişelenmene gerek yok, bir seferlik bir şeydi,” diyor.

Onun için böyle düşünmek kolay. Birkaç yıl önce üç Orta Bütçeli çocuğun okuldan (benim okulumdan) eve dönerken kaçırıldığı o vahim olay toplumumuzun temellerini sarstığından beri kendimi güvende hissetmiyorum. Bunu ona tam söylemeyi düşünürken yüzü bir anda ölü gibi bembeyaz oluyor. Gözleri kameranın üstündeki bir şeye kilitlenmiş durumda.

“Bir şey mi oldu?” diye soruyorum.

“Bekle bir dakika,” diyor. Kimlik telefonunu masanın üstüne koymuş olmalı çünkü artık görebildiğim tek şey üstünde tablo olan yanlamasına bir duvar. Sesleri dinlemeye çalışıyorum ama Hemşire Vogel’in odanın içinde oraya buraya ayak sürüyüşüm-

den başka bir şey duyamıyorum. Yüzü nihayet tekrar ekranda görüldüğünde bambaşka bir insana dönmüş oluyor.

“Ne oldu Hemşire Vogel?”

“Emin değilim. Muhtemelen bir şey değildir.”

“Hemşire Vogel, iyi misin sen? Hayalet görmüş gibisin.”

“Keşke hayalet olsa, Alice,” diye mırıldanıyor gözleri odada dört dönerken. “Bunu bir kenara bırakmam gerek.” Bana mı diyor yoksa kendi kendine mi konuşuyor, anlayamıyorum.

Özür diliyor ve karşılık vermemi bile beklemeden kapatıyor. Neyden korktuğu hakkında hiçbir fikrim yok. Geri arayıp yardıma ihtiyacı var mı diye sormakta tereddüt ediyorum. En sonunda mesaj atmaya karar veriyorum. Hemen cevap veriyor. “Lütfen benim için endişelenme!”

KURLAR ŒEHRI

Monorayın derin uğultusu eşliğinde rüya gibi bir ruh haline girdim. Yarı kapalı gözlerle çayırlda otlayan koyunların ve ağaçların akıp giden görüntülerini seyre koyuldum. Muhtemelen babam da yan koltukta kestiriyordu ama kafamı çeviremeyecek kadar uykuluydum. Œehir merkezinden ilk defa uzaklaşıyordum, annemler doğum günü hediyesi olarak beni kırsal bölgeye götürüyordu, heyecandan ölecektim. O hafta on altı yaşına girmiştim, yani üç yıl öncesinde Sofia'nın bizi temelli bırakıp gittiği yaşıyordım. Arkamdaki koltuklardan sesler yükseldi. Emekliliğini geçireceği Chatsworth Malikânesi'nin yolunu tutmuş yaşlı bir kadın kızıyla birlikte seyahat ediyordu. Eskiden buranın bir asilzadenin özel mülkü olduğunu ama daha sonra Yüksek Bütçelilerin keyfi için büyük bir GururEvi'ne dönüştürüldüğünü anlatışına kulak misafiri oldum.

İki kadın da ayağa kalktı, koridordan yemekli vagona doğru yürürlerken yaşlı kadın heyecanlı bir beklenti içinde görünüyordu. Çiçeklerle bezenmiş kısa kollu bir yazlık elbise giyyordu, saçında da mor bir gelin şapkası vardı. Ancak bu genç işi kıyafetler bile cildindeki sarkıkları, ellerindeki ve kollarındaki iğrenç kahverengi lekeleri gizleyemiyordu. Yetmiş yaşından fazla olmalı diye düşündüm. Nadir görülen bir şey, muhtemelen sonsuza kadar yaşamaya yetecek kadar parası olan bir Yüksek Bütçeli ayrıcalığıydı. Fakat o bile vücudunun çürüyüp kokuşmasına bir çare satın alamıyordu. Babam dirseğiyle beni nazikçe dürttü.

“Günaydın Prenses Alice. Manzarayı kaçırma.”

Yerimde doğrulup öne doğru eğilerek daha önce sadece Küre’de gördüğüm manzaraya yakından bakmaya başladım. Gerçek olduğundan emin olmak ister gibi soğuk cama dokundum.

“İnanılmaz bir şey, baba. Kocaman resmen, her yerde!”

Kafamın içinde hâlâ demin şahit olduğum konuşma dönüyordu. Bizimkilerin emekli olma vakti geldiğinde onları GururEvi’ne götürürken ben nasıl hissedecektim acaba? Midem altüst oldu. Sofia bencil olmamla ilgili söylediklerinde haklıydı: Onurlu bir şekilde son yolculuklarına hazırlanarak hayatlarındaki en güzel ayların tadını çıkarmalarına izin vermek yerine acınası yaşlılık yıllarını benimle birlikte geçirmelerini istemem çok bencilceydi. Annemle babam daha kırklarının başındayken böylesi nahoş düşüncelerin aklımdan geçmesine bile müsaade ettiğim için kendimi azarladım.

Babam düşüncelere dalmıştı.

“Ne düşünüyorsun?”

“Günü planlıyorum. Bak şimdi...” deyip cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı. Kâğıdın üstünde Peak District Haritası yazıyordu.

“Dijital çağdan önce insanlar bunu kullanıyordu.” Haritanın ilginç bir kokusu vardı, tarih öncesi bir tavan arasından kurtarılmış gibiydi.

“Rose Cottage diye bir misafirhanede iki güzel oda ayırttım.”

“Teşekkür ederim baba,” diyerek elini sıktım.

Manzaranın görkemi karşısında dilim tutulmuştu. Varlıklılar işte böyle yaşıyordu! Sofia böyle yaşıyordu! Kötü düşünceleri bir kenara attım. Sofia’nın günümü mahvetmesine izin veremezdim, hem de bütün ay boyunca dört gözle beklediğim bugünü.

Büyükşehirden ne kadar uzaklaşırsanız fiyatlar da o kadar yükseliyordu. Kırsal bölgelere ulaşımı olan Bakewell gibi yerleşim

yerlerine biletler servete mal oluyordu ama konu ben olunca babam bunu hiç dert etmedi. Dışarıdaki manzara değişmiş, karanlık çökmüştü. Gökyüzünü yağmur çağıran kara bulutlar kaplıyordu. Uzaktan sıra sıra dağların bir şehri çevrelediğini gördüm. Babam hasret dolu gözlerle pencereden bakıyordu. Bir an için onu bu dağlarda koşturan ya da bu sokaklarda bisiklet süren küçük bir çocuk olarak hayal ettim. Kısa bir süre sonra monoray Sheffield'a vardı. İstasyon dağın yan tarafına inşa edilmişti ve şehrin ultramodern silüetini tamamıyla gözler önüne seriyordu.

“Buraya geri taşınmayı düşündün mü hiç?” diye sordum babama.

“Bazen. Burada bize üç katlı müstakil bir villa verilebilirdi. Ama annen bu fikri ciddiye bile almaz.”

“Neden?”

“Burada lüks hayatın pek esamisi okunmuyor.”

Monoray camla kaplı bir tünelde durunca indik. Peronda etrafıma baktım. İngiltere'nin kuzeyine ilk defa geliyordum, buranın Londra'dan çok farklı bir dünya olduğu kesindi.

Vakit kaybetmeden sonraki monoraya bindik. Sheffield'dan ayrılır ayrılmaz pencerenin altındaki büfe bölmesi harekete geçerek içecekler, sandviçler, şekerler ve gazeteler uzatmaya başladı. İki tane sandviç aldım, sessizce yedik. Babam sandviçini bitirince birden dedi ki: “Ona iyi bir baba olamadım, Alice. Üzgünüm ama gerçek bu.”

Bir an donup kaldıktan sonra babamın Sofia'dan bahsettiğini anladım.

“Babacım sen eskiden de harika bir babaydın, hâlâ da öylesin.”

“Hayır, hayır, anlamıyorsun. Şöyle anlatayım. Ona karşı neler hissettiğimi gizlemeyi başaramadım, o da bunu biliyordu. Mesela büyükanneni ispiyonladığını öğrendiğimiz o gün. O günden sonra onu umursamayı bıraktım.”

Ses tonundaki ciddiyet beni korkutmaya başlamıştı.

“Kendine bu kadar yüklenme baba. Şok olmuştun sonuçta.”

“Bunu daha önce kimseye anlatmadım. Büyükkannene ihanet ettiğini itiraf ettiği o gün rahatlamıştım. Evin dinlemelerinden korkuyordum. Sen daha küçüktün ama belki hatırlarsın. Yeni sistem geldiğinde beni endişelendiren bazı şeyler vardı. Senin için korkuyordum.”

“Benim için mi?”

“Mayası bozuk bir dünyada yetişmeni istemiyordum. Sofia gerçeği söyleyince yeni sisteme olan inancım tekrar yerine geldi. Artık senin de bir geleceğin olduğuna inanabilirdim.”

“Bir geleceğim olduğundan şüphe mi ediyordun?”

İç geçirdi ve beni kucakladı.

“Bir baba için dünyadaki en önemli şey budur. Çocuk sahibi olduğunda sen de anlayacaksın. Senin mutluluğun ve güvenliğinin tek düşüncemdi. Ama onunki değil. Onu aklımdan bile geçirmedim.”

Ceketinin koluyla oynayarak uzaklara baktı.

“Ama şu kadarını söyleyeyim, Alice, rahatladığımı o da fark etti. O an yüreğimin derinliklerinde bir tek seni umursadığımı anladım. Ondan sonra dönüştüğü şeyden sorumlu olduğum duygusunu içimden bir türlü atamıyorum. Boşuna dememişler, savaş önce ailede başlar, diye. Bendim bunu...”

“Sana kendini suçlu hissettirmesine izin verme, baba. Bu konuda çok iyidir, biliyorsun. Sen bunları dert edinirken o bir Varlıklı olarak lüks hayatın tadını çıkarıyor şu an.”

Önüne bakıyordu, elimi sıkıca tutup avuçlarının içine aldı. O an mutsuzluğunu silip süpürecek sihirli bir süngerim olması için ne olsa yapardım.

“Hayatımda hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. Teşekkür ederim tüm bunları ayarladığın için.”

Yüzü canlandı. Sofia’dan bahsederek bu güzel günümü mahvetmemeye karar verdiğini görür gibi oldum.

Benim için Sofia’nın büyükannemi ispiyonlaması şok edici olmamıştı. Onda bir tür duygusal sakatlık olduğunu hep hissediyordum zaten. Büyükannemin emekli olmasından bir gün sonra Sofia’nın laboratuvarının kapısını çaldım. Yüzünde bir gram bile suçluluk belirtisi olmadan beni içeri aldığı anda lafı hiç döndürüp dolaştırmadım.

“Büyükanneme neden ihanet ettin?” diye sordum.

“Git başımdan!” dedi kafasını mikroskobundan kaldırmadan.

“Bir türlü anlamıyorum. Sen hep yaşlı insanlara yardım etmek isterdin. Yaşlanmayı engellemek istiyordun.”

“Hayır. Ben onların topluma yük olmasını engellemek istiyordum.”

“Nasıl böyle konuşabilirsin? Onlar yük filan değil. Onlar... onlar da bizim gibi yaşıyorlar sadece.”

“Gördüğüm kadarıyla babam boşuna açıklamış,” dedi.

“Neyi açıklamış?”

“Eski sistemin neden çöktüğünü.”

“Büyükannem hiçbir şey yapmamıştı!” diye haykırdım.

Gözlerini devirip ayağa kalktı ve beni kapıya doğru iteklemeye başladı.

“Söyle hadi, büyükannem ne yaptı?”

“Anlamazsın sen,” dedi ve kapıyı yüzüme çarptı.

Monorayımız eski bir köy olan Bakewell'e ulaştı. Okuldayken köylerin eskiden şehirlerden çok daha kullanışsız küçük yerleşim yerleri olduğunu, buralardaki insanların da oldukça ilkel şartlarda yaşadığını, bu insanların çoğunun ise yüksek maliyetli yaşam koşulları yüzünden şehirden ayrılmak zorunda kalan kişiler olduğunu öğrendik. Yeni sisteme geçilince herkese büyük şehirlerde kalacak yer tahsis edilmesiyle köyler tamamen gereksiz hale geldi. Çiftçiler ve tarım işçileri yüksek hızlı yeni taşımacılık sayesinde anında kırsal bölgelere gidebildikleri ve aynı gün mesai bitmeden medeniyete dönebildikleri için gayet memnundu.

Arazide çalışmayan köy sakinleri ise büyük bir dezavantaja sahipti çünkü iş imkânı da eğlence de çok azdı. İnsanların böyle ıssız ve geri plandaki yerlerde hayata tutunmak zorunda kalmasına inanmamıştım. Bugüne kadar kalan köyler tamamen ticarileştirildi: Kır evleri, şehir hayatına alışmış ziyaretçilerin kalabilmesi için misafirhanelere dönüştürülmüş durumda; diğer evlerse restoranlara, müzelere ve en önemlisi de hediyelik eşya dükkânlarına çevrildi. Monoraydan iner inmez geçmişe ışınlanmıştık. Taşra fırınlarına, çayhanelere ve antika dükkânlarına hayran kaldım, poz verip fotoğraf çektim.

Külüstür arabalardan taksiler benim için yepyeni bir deneyimdi. 1950'lerden kalma olduğu söylenen kan kırmızısı bir arabaya bindik. O kadar yavaş gidiyorduk ki etrafımızdaki yayaların şaşkın bakışlarına maruz kalıyorduk. Taksi bize Bakewell'i dolaştırdı fakat köyün sonu kırmızı bir tel çitle kapatılmıştı, önündeki levhada da "Dikkat! Bu noktadan itibaren vahşi kurtlar bulunmaktadır," yazıyordu. Taksiden inip çitin ötesine bakındık. Herhangi bir insani yaşam belirtisi yoktu, alabildiğine yeşil tepeler ve düzlükler bizden önce el değmemiş bir şekilde uzanıyordu.

"Burası çiti geçmeden kırsalda yürüyebileceğin ender yerlerden biri," dedi babam. "Çok fazla değil, bir mil kare kadar ama o bile yeter."

“Kurtları da görecek miyiz?”

“Belki görürüz.”

Sol tarafta patika yol olduğuna dair bir tabela vardı. Taksi şoförü bize çit boyunca beş dakika kadar yürümemizi söyledi, ondan sonra açık kırsal alana çıkacaktık. Oraya vardığımızda güvenli bölgenin en uç noktasına gelmiş birkaç başka aile daha gördük, bazıları çitin hemen kenarında duruyordu. Kameralarını hazırlamışlardı; babam kurtları beklediklerini söyledi. Kurtları ben de görmek istiyordum ama öncesinde uzun bir yürüyüşe çıktık. Çayırdaki bir aşağı bir yukarı koşmak ve taptaze havayı bütün hücrelerimde hissetmek benim için bambaşka bir deneyimdi. Bir saatin ardından yorgun düşünce etraftaki en yüksek yer olan kocaman bir kayanın tepesine oturduk. Yeryüzüyle gökyüzü arasında asılı kalmış gibiydik. Babam gün boyu oldukça sessizdi. Her ne kadar gizlemeye çalışsa da sanırım hâlâ Sofia konusunda kendine işkence ediyordu.

Göğü şimşek gibi kesen bir helikopterin gürültüsüyle sessizlik paramparça oldu. Pervane sesi gittikçe yükseldi ve vadinin dibindeki ormanlığın üstünde süzülerek çayıra doğru yaklaştığını gördük. Yere inmek üzereydi. Arazilerin ortasına kim inmek ister ki diye düşündüm. Babam muhtemelen monoraya binecek kadar düşmek istemeyen bir Yüksek Bütçeli olabileceğini söyledi. Yüzünü buruşturdu; Yüksek Bütçelilerle ilgili duygularını gizlemeye tenezzül bile etmeyişi hep komik bulurdum. Onlardan ben de nefret ediyordum, işte şimdi de gezimizin güzelim dinginliğini mahvetmek üzereydiler. Misafirhaneye dönüp daha sonra gelmeyi teklif edecektim ki helikopterin çitin ötesine inmeye hazırlandığını fark ettim.

“Baba, bak! Kurt mıntıkasına iniş yapıyorlar.”

“İmkânı yok! Ne yapıyor bu çatlak pilot?”

Diğer aileler de mangallarını filan bırakıp çite doğru koşuştular ve kimlik telefonlarını kaldırıp olayı kaydetmeye başladılar.

“Merak etme, tatlım,” dedi babam. “Muhtemelen silahları vardır. Etrafı askerlerle çevrili bir Varlıklı filan herhalde.”

Helikopter yere indi. Nefesimizi tutmuş bekliyorduk. Sonra yolun ötesinde koyu yeşil bir cip belirdi ve helikopterin yanına gidip durdu. Askerî tarzda üniformalı üç adam üzerlerinde muhtelif ekipmanla araçtan atladı ve ormanın derinliklerine doğru gözden kayboldu. Kalbim duracak gibiydi, yanlarında silah filan yoktu. Birkaç dakika sonra döndüklerinde ikisinin bir sedye taşıdığını ve sedyenin üstünde kanlı bir bohça olduğunu gördüm. Şok olmuştum. Seyirciler dehşet içinde fotoğraf çekmeye başladı. Üçüncü adam da kırık bir bisikleti ormanın içinden sürükleyerek çıkarmaya çalışıyordu. Ölü adama aitti herhalde, anlaşılan gözü kara bir bisikletli tüm uyarılara rağmen ölüme meydan okumuştı. Üç adamın kurtlar geri dönmeden cesedi ve bisikleti bagaja koyup arabaya binmek için acele edeceğini sanıyorduk. Ama oyalanıp duruyorlardı. Bazı izleyiciler çabuk olmaları için adamlara bağırmaya başladı. Bense neredeyse çığlığı basacaktım. Babam ceplerinde silahları vardır diyordu ama o kadar dikkatli bakınma rağmen hiç öyle bir şey göremedim. Ayrıca ya kurtun biri aniden saldırırsa, diye düşündüm; adamın gardını alıp ateş etmeye vakti olmayabilir.

O esnada ormandan bir adam çıktı. Orta yaşlı, koyu sarışın bir adamdı; bronzlaşmış yüzünden zafer okunuyordu. Ciple aynı tonda yeşil bir üniforma giyiyordu. Sırtında uzunca bir tüfek asılıydı. Babam da ben de rahat bir nefes aldık. Diğer izeleyenler de sakinleşti. Demek ki bu yüzden diğer üç adam o kadar rahattı: Muhtemelen hobi avcılığı yapan tüfekli adamın arkasında olduğunu ve onları koruyacağını biliyorlardı. Onları daha iyi görebilmek için babamla çitin olay yerine en yakın tarafına gittik. Geri kalan herkes oradaydı ve heyecanla konuşuyorlardı.

Üç adam sonunda cesedi ve bisikleti araca yükledi. Avcı da bir müddet kalarak cipin şoförüyle konuştu. Hepimiz bir an önce kurt leşinin ormandan dışarı taşındığını görmek istiyorduk. Herkes kamerasını uzatmış hazır olda bekliyordu. Babam bile kimlik telefonunun kamerasını açmıştı. Birden fazla kurt olabileceğini fısıldadı biri. Birazdan polisin geleceğini iddia edenler oldu, bazıları ambulans geleceğini bile düşünüyordu, ama artık çok geç olduğu için bu pek olası değildi.

Zaten hiçbir şey olmadı. Şoför birkaç dakika konuştuktan sonra bagajın kapağını kapatıp arabaya bindi ve sürüp gitti. Avcı da helikoptere binip gitti. Babam kurt leşini muhtemelen diğer kurtlar yesin diye ormanda bıraktıklarını söyledi. Kurt leşini göremeyen izleyicilerin hayal kırıklıkları yüzlerinden okunuyordu. Ben de aynı şekilde hissediyordum ve misafirhaneye yürürken bile kazayı aklımdan bir türlü çıkaramadım.

Akşam yemeğinde garson üzerinde minik şekerlemelerle ismimin yazılı olduğu en sevdiğim kara orman pastasından getirdi ama benim aklım hâlâ sedyedeki kanlı bohçadaydı. Buna rağmen Sofia tarafından işkenceye maruz kalan tek kişinin ben olmadığımı ve babam gibi güçlü, koca bir adamın bile onun yüzünden incinebildiğini gördüğüm için rahatlamıştım.

Bir sonraki gün hayvanların gösteri amaçlı tutulduğu bir çiftliği ziyaret ettik. Ortamdaki berbat kokudan ve ineklerin pislik içindeki görüntüsünden midem bulanmıştı. Böylesi iğrenç bir yerden süt çıktığına inanamamıştım. Sonra çiftlik mağazasına gidip anneme süt kabı olarak kızartma makinası büyüklüğünde bir plastik inek aldık. Kendinden büyük memeleri tıpkı gerçek gibi görünüyor ve sağılabiliyordu. Annemin onu seveceğini düşünmüştüm, gerçekten de sevdi. Arkadaşlarının hiçbirinde öyle bir şey yoktu ama bizimkini görünce onlar da almaya karar veriyorlardı.

Kırsal bölgede yaşadığım özgürlük hissi benim için yeni bir şey olmasına rağmen bir türlü doyamıyordum. Sonraki gün Londra'ya döndüğümüzde babama ileride doktor ya da avukat olmak ve çok para kazanıp her hafta sonu kırsala gitmek istediğimi söyledim. Babam güldü ve o tarz insanların doğru düzgün hafta sonlarının olmadığını, eğer açık alanları seviyorsam bahçıvan olmamın daha iyi olacağını söyledi.

Üç

Bu oda tanıdık geliyor. Belki de alçalan güneşin sürmeli pence-
reden içeriyi aydınlatışı yüzündendir, tıpkı benim balkonumdan
aydınlattığı gibi. Gözlerim kriz danışmanı Bayan Hayashi'nin
küçük ofisine tıktırdığı kaktüslerin saksılarına kayıyor. Her
yerdeler; pencere kenarında, kitaplıkta, masasının kenarında.
Yüzlerce minik diken bana doğru bakıyor. Uzun ince boynunun
üstünde dengede durmaya çalışan başıyla Bayan Hayashi deve
kuşunu andırıyor. Küçük muayenehanesinin büyük bir kısmı-
nı birbirine bakan iki koca tekli koltuk kaplıyor. Koltuklarda
bunalımdaki kişiyi güneşli bir rahatlığa gömülmeye davet eden
sarı ve turuncu renklerde yumuşacık battaniyeler var.

Bayan Hayashi'nin "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sorması
yetiyor ve son birkaç ayın bütün acısı bardaktan boşalırcasına
dökülüyor. Not filan almaya gerek duymadan tüm dikkatini
verebilirsin diye de konuşma kayıt altına alınıyor. Çok hoş bir jest.
Kocamın kayboluşu, evimin küçültülüşü, işimin tehlikeye girişi
ve hayallerimin yıkılışıyla ilgili üzücü hikâyemi ona anlatırken
parlak yeşil gözleriyle beni dikkatle izliyor. Daha iyi incelemek
için biraz da eğilerek yaklaşıyor.

"Eğer doğru anladıysam, Alice, tüm bunları tetikleyen kocanı
kaybetmen olmuş. Anladığım kadarıyla annenle babanın ölü-
münden sonra Philip'le olan ilişkin güçlenmiş."

"Bir süreliğine öyle oldu, evet, ama son zamanlarda biraz uzak-
laşmıştık. İş hayatındaki stres de tuz biber ekti tahmin edersin
ki. Gittikçe daha çok içine kapandı."

"Sence neden peki?"

“Kendini soyutlamaya başladı. Mesela sabah sporlarını ve hafta sonu katıldığı bisiklet kulübünü bıraktı ki daha önce onlarsız yapamazdı. Evde kullanmak için kendine bir egzersiz bisikleti aldı, dışarıda sürüyormuşsun görüntüsü veren pahalı bir şeydi. Ama onu da her gün biraz daha az kullanır oldu.”

“Sen ne tepki verdin?”

“Sıkıntısının ne olduğunu sorup durdum ama cevap vermedi. Günün birinde içindeki şeytanı alt etmesini umuyordum. Bir aile kuracağımızı, bir geleceğimiz olacağını umuyordum.”

“Başka bir şey yaptın mı peki? Umut etmek dışında?”

“Nasıl yani?”

“Boşver,” diyor ve çikolatalı bisküvi tepsisini uzatıyor. “Gerçekçi olalım, Alice. Eğer izi sürülemiyorsa, üzücü biliyorum ama ölmüş olması çok muhtemel. Eğer öldüyse de hayatını düzene sokman gerekiyor. Kendi başına. Kriz danışmanı rehber değildir sonuçta, bu bir seferlik seans bunun için yeterli olmaz, umarım beni anlıyorsundur. Ayrıca, korkarım ki süremiz bitmek üzere.”

“Eğer Düşük Bütçeli bölgesine taşınırsam...”

Bana kaktüslerinden birinin iğneleri kadar keskin bir bakış atıyor.

“Buna engel olmak isterim tabii,” diye mırıldanıyorum.

Başıyla onaylıyor.

“Baş aşağı gidip Düşük Bütçeli haline gelmek yaşlıların ve kalıcı hastalığı olanların başına gelen bir şey Alice, senin yaşındakilerin değil. Senin daha yükseği hedeflemen lazım. Birikimlerini neden dört dörtlük bir psikoloğa harcamayasın?”

“Kocamı geri getirir mi ki? İhtiyacım olan cevapları bana verir mi?”

Bakışlarını gözlerime dikeyor.

“Eğer ayaklarının üstünde duramıyorsan, Alice, geriye tek bir yol kalıyor. Senin gibi genç bir kadına bunun lafını ettiğim için bile gerçekten hicap duyuyorum.”

“GururEvi’ni mi kastediyorsun?”

“En azından on yıldır çalışıyor musun?”

“Yirmi bir yaşındayken çalışmaya başladım. On üç yıl önce.”

“Güzel. O zaman GururEvi’nde emekliye ayrılmaya uygunsun. Fakat emekliliğin de bir alternatifi var, biliyorsun değil mi?”

“Acil ötanazi mi?”

“Hiçbir şey hissetmiyorsun.”

“Bir dakika, Bayan Hayashi...” Huzursuzluğumdan sesimin çatlattığını duyabiliyorum. “Size yardım için gelen 34 yaşındaki bir kadına tek çarenin ölüm olduğunu mu söylüyorsunuz?”

“Moralini bozma, Alice. Tam aksine, sana diyorum ki ya ayağa kalkıp hayatına devam edersin ya da kendini salıp dibe düşersin. Eğer düşersen de acil ötanazi bir seçenek. Ben yine de bütün kalbimle kendini toparlayabilmeni diliyorum. Tedavini ol ve çalışmaya devam et, tüket dur, hayatın tadını çıkar. Belki bir erkek arkadaşın olur...”

“Ama... Ben evliyim.”

“Onunla aşk yaşamak zorunda değilsin. Sadece ikamet hakkını devam ettirmeni sağlayacak birini bul. Önceliğin bu olmalı. Gerçekten yaşamak istiyorsan tabii.”

Konuşmakta zorlanıyorum.

“Birçok başka kadın da öyle yapıyor, Alice.” Karşı dairemdeki sürekli kitap okuyan kadın geliyor aklıma. Midem bulanıyor.

“Ciddi olamazsınız.”

Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüyor. Pörtlek gözlerinde patronluk küstahlığı ile şefkat karışımı bir bakışla bana tepeden

bakıyor. Arkasındaki rafta duran kaktüsler minyatür bir ordu gibi dikenlerini bileyerek sinsice beni izliyor. Gitmem gerek.

“Sadece realist bir bakış açısıyla konuşuyorum Alice. Bu dünyanın kurallarını, görüldüğü kadarıyla, senden daha iyi biliyorum.”

Bütün bedenim titriyor ve gözyaşlarıma hâkim olamıyorum. Arkamı dönmem lazım, bu kadının ağladığını görmesini istemiyorum. Önüme bir peçete kutusu ittiriyor. Sesi bu defa kulağa birazcık daha yumuşak geliyor.

“Psikolog olması da gerekmiyor. Konuşacak kimsen yok mu gerçekten? Yakın bir arkadaşın filan?”

“Yakın olduğum tek insan Philip ve annemle babamdı. Başka kimsem yok ama...”

“Ama?”

“Bir de Philip’in babası var. Ama işe yaramaz. Mıntıkâ’da yaşıyor.”
Burnundan soluyor.

“Erkek kardeşin, kız kardeşin, kuzenin de mi yok?”

Cevabı düşünmem gerekiyormuş gibi bir an tereddüt ediyorum. Bir kız kardeşim var mı? Yoksa yok mu? Başımı sallıyorum ve gitmek için ayağa kalkıyorum. Kusacağım artık.

“Bu arada son bir şey Alice,” diyor ben kapıdayken.

Ona dönmek için çaba sarf ediyorum.

“Umarım yanılıyordumdur ama Philip’in patlamada kurban gitmemiş olabileceğini düşündün mü hiç?”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Noel Ertesi alışverişi geleneğinden nefret ettiğini sen kendin söyledin. O gün iş yerinde de değilmiş. Ya kendisi bir kurban değilse? Ya terör saldırısına bizzat karışmışsa?”

“Bu... imkânsız!”

“Bu durum hesabında neden o kadar az para kaldığını da açıklıyor.”

“Onu tanımıyorsun bile. Nasıl böyle bir şeyi...”

“Philip yoksa bir anti-tüketici miydi, özgürlük savaşçısı mıydı, güya doğanın tadını çıkarmak için bir anda ortadan kaybolup tüm hafta sonu boyunca görünmeyen tiplerden miydi? Sonra da eve her zamankinden daha içe kapanık bir halde dönen ama gözlerinde artık tabir edilemez bir pırıltı olanlardan mıydı?”

Philip hep Noel Ertesi alışverişçilerinin bu kokuşmuş sistemi beslediğini söyleyip dururdu. Dilimin ucuna geliyor, bir yanımda bu kadına içimi dökmek için yanıp tutuşuyor ama neyse ki dilimi tutabilecek kadar kendimdeyim.

“Onu bu işe karıştırma. Lütfen.” Kendimi adeta odadan dışarı sürüklüyorum ama bacaklarım beni bekleme salonundan öteye taşıyamıyor. Köşedeki tekli koltuğa yığılırken peşimden gelen bulanık yüzler görüyorum. Kalkmak istiyorum ama tekrar koltuğa düşüyorum. Gözyaşlarımdan da bir şey göremiyorum zaten.

Dairemin penceresinden bakarak dünyanın daha kabiliyetli kısmının hayata devam edişini izlemek bana kendimi kötü hissettirmekten başka işe yaramıyor ama bağımlılık yaptı bir kere. Avlu güneş ışınları altında yüzerken gözlerim karşı dairelerde boş boş geziniyor. Kitap okuyan kadın sanki tatildeymiş gibi altına kısa şort, üstüne de bikini giymiş, hamakta yayılıyor. Onu izlemek nedense beni rahatlatıyor; onunla hiç tanışmadım, muhtemelen varlığımdan bile haberdar değil ama kendisi hayatımda net olan çok az şeyden biri. Birdenbire kitabını kenara fırlatıyor ve içeri koşturuyor. Çok geçmeden balkon kapısını kapatıp perdelerini de çekiyor. Gün ortası misafirinin geldiği pek görülmuş şey değil, çoğu akşamları geliyor. İçimdeki kıskançlık tohumunu görmezden gelmeye çalışıyorum; olamaz böyle bir şey, bu tarz

bir kadını kıskanacak halim yok. Fakat nihayetinde bu buz gibi yalnızlığı her türlü arkadaşlıkla değış tokuş edebileceğim zamanlar yaşadığımı kabul etmek zorunda kalıyorum.

Tekrar avluya bakıyorum. İki yaşlı kadın bankta muhabbet ediyor. Mor ayakkabılarıyla el çantaları takım olmuş. Deri mini etek giyen bir kadının yaydığı özgüven sinirimi bozuyor; ışıldayan saçları ve tasarım harikası güneş gözlükleri kendimi dışlanmış hissetmeme neden oluyor, sanki kulüp üyeliğinden çıkarılmış gibiyim. Geçen hafta süpermarketteki iki dakikalık Alabildiğin Kadar Al yarışmasında düşüp yaralandığı için hâlâ alçılı boynunu gördüğüm zaman kıskançlığım bir nebze diniyor.

Bayan Hayashi'nin sözleri hâlâ içimi kemiriyor. Ne tuhaf bir kadın, en az ofisi kadar çelişkili, hem sevimli hem dikenli. Ne cüretle Philip'i Noel Ertesi teröristlerinden biri olmakla suçlayabiliyor...

Bu noktaya nasıl geldim ben? Erken emeklilikle acil ötanazi arasındaki tehlikeli sınırdayım. Bayan Hayashi'nin söylediklerini ciddiye bile almamalıyım. Bileğimdeki Mini Doktor'a dönüp testi yineliyorum. Doktor Graham durumumun daha da kötüye gittiğini bildiriyor. Daha mutsuz, daha huzursuzum. İlacın etkisini göstermesi iki hafta sürüyor, diyor, bekleyip rahatlamaya çalışmamı öneriyor. Ah keşke.

Kendime bir fincan çay yapıyorum ve kanepeye oturup ılık kupayı avuçlarımdan içine alarak sıcaklıktan rahatlık devşirmeye çalışıyorum. Ama yerimde duramıyorum. Bayan Hayashi'nin soruları kafamın içinde dört dönüyor. "Bir anti-tüketici miydi, özgürlük savaşçısı mıydı...?"

Philip iyi bir insandı, kimseyi incitebilecek yapıda değildi. Çay boğazımı yakıyor. "...güya doğa için bir anda ortadan kaybolup tüm hafta sonu boyunca görünmeyen tiplerden miydi?"

Acilen Bayan Hayashi'den başka biriyle konuşmam lazım. Daha bunu aklımdan geçirirken güvenilebileceğim tek varlık olduğunu düşündüğüm kişiyi arıyorum. Çok geçmeden Hemşire Vogel'in güleç yüzü kimlik telefonumda beliriyor. Gözleri yine ıslıl ıslıl. Arkasından odanın kitap raflarıyla dolu olduğu dikkatimi çekiyor ama etrafta Küre filan göremeyince dayanamayıp soruyorum, ihtiyacı olmadığını söylüyor. Bugün yine eski haline dönmüş gibi neşe dolu ve rahat görünüyor, saçlarını da salmış.

“Dün ne oldu sana öyle?” diye sordum. “Bir şey mi gördün?”

“Boş ver, tatlım. Şapşal bir ihtiyar kadınıym işte.”

“Hayır, değilsin. Evinde bir şey mi vardı ki?”

“Tuhaf şeyler oluyor burada bazen,” diyor sesini alçaltarak etrafına bakınırken. “Ufak tefek eşyalar, sandalyeler, tabaklar filan hareket ediyor; buna benzer şeyler yani. Akıl sağlığımdan şüphe etmeme neden olan ufak tefek şeyler.”

“Yetkililerin işi mi?”

Başıyla onaylıyor.

“Merhum kocamın en sevdiğim fotoğraflarından biri kitaplıktan yok oluverdi. Kaybolduğunu da seninle konuşurken fark ettim.”

“Ama nasıl olur böyle bir şey?”

“İlk defa olan bir şey değil. Neyse, seni de kendi dertlerimle sıkmak istemiyorum,” diyor ve ondan daha fazla şey öğrenemeyeceğimi anlıyorum. “Ama Philip’le ilgili sormayı unuttuğum bir şey var. İz sürücüsü ne gösteriyordu?”

“Hiçbir şey, devre dışı kalmıştı,” diye karşılık veriyorum. “Cesedi hâlâ bulunamadı. Ya da bana öyle diyorlar. Gerçeği örtbas etmek için.”

“Hangi gerçeği?”

“Teröristlerden biri olduğu gerçeğini.”

“Philip terörist filan değildi tabii ki.”

“Doğrusu artık emin olamıyorum. Noel Ertesi alışverişe giden insanlardan hiç haz etmezdi. Belki de hafta sonları gizlice ‘Savaşçılar’ın toplantılarına gidiyordu.”

“Bu konu hakkında kimseyle görüştün mü?” derken konuşması bir anda fısıldamaya dönüşüyor.

“Ne demek istiyorsun?”

“Aklın başında olsa Philip’in terörist olduğunu asla düşünmezdin.”

“Yani evet, ilk söylediğinde çok saçma geldi ama sonra üstünde düşününce dedim ki...”

“Kiminle konuştun, Alice?”

“Bu sabah kriz danışmanına gittim sadece, o kadar.”

Gözlerini devirerek derin bir nefes veriyor.

“Bana bir söz vermeni istiyorum.” Sesi neredeyse duyulmayacak kadar mırıltı halinde geliyor ama bir yandan da keskin bir tonu var. “Bir daha oraya gitmeyeceksin. Eğer seni ararlarsa da artık kendini iyi hissettiğini söyle. Yalandan ‘iyileştim’ de. Güvendiğin bir arkadaşının çok yardımcı olduğundan bahset. Benim ismimi verebilirsin mesela.”

“Neden peki?”

“Kriz danışmanlarından her geçen gün daha fazla hasta gelmeye başladı bize.” Ne dediğini duyabilmek için iyice yakına eğiliyorum. “GururEvi ajanları diyoruz biz onlara.”

“İyi de... Onunla sadece lafladım.”

“Durumunu değerlendirmek için oradalar, eğer seni zayıf ya da iyileşemeyecek gibi bulurlarsa işte böyle Philip teröristti filan gibi saçmalıklarla korkuturlar. Zaten düşmek üzere olduğun dipsiz kuyuya seni itiverirler.”

Böyle bir şeyi neden yapsınlar ki? Onu ciddiye almaya çalışıyorum ama gördüğüm kadarıyla GururEvi'nde bu kadar uzun süre çalışmak Hemşire Vogel'in kafasını bulandırmış. İhtiyarlık sonunda onun da dengesini bozmuş. Kadıncağızın bir suçu yok tabii. Evet, Bayan Hayashi beni gerçekten üzdü ama son zamanlarda beni her şey üzüyor zaten. Saçma sapan bir durum. "İlaç kullanıyor musun?" diye soruyor sessizliği bozarak. Şimdi de haplarımın zehirli olduğunu söyleyecek. Hemşire Vogel nazik biri ama bu konuşma amacını aştı.

"Hayır. Mini Doktor'u pek kullanmıyorum."

"Güzel. Öyle devam et."

"Tamam."

"Ayrıca ilk ve son kez söylüyorum: Philip'in terörist olduğunu aklından çıkar."

On sekiz yaşımdayken, uzun zamandır beklediğimiz Okul Balosu yetişkinlik hayatımızın başlangıcı olarak tarihe geçti. Tören esnasında artık bizim de katılımcı olduğumuzu ilan ettiler. Gösterilerden ve müdürün bitmek bilmeyen konuşmasından sonra her birimize içinde tam lisanslı TüketimÖlçer uygulaması olan kimlik telefonlarının yetişkin sürümlerimden takdim edildi. O gün kocaman bir sepetin içine bıraktığımız oyuncak-vari plastik zımbırtılara nazaran bu telefonlar ciddi görünüyordu. En önemlisi de anne babamızın kontrolünde olan kullanım limiti artık yoktu.

Pürüzsüz buz gibi metal bileğime tutturulurken cildim buna karşı çıktı. Bir an için o gıcırta ve kavrayış bana kelepçe hissi verdi ama bu düşüncüyü kafamdan atıp olayın çekiciliğine odaklandım hemen. Devlet, başlangıç olarak, Orta Bütçeli nitelemesine girebilmemiz için gerekli bir aylık tüketime yetecek kadar TüketimÖlçerlerimizi doldurma nezaketinde bulunmuştu. Etrafımdaki herkes sevinçliydi. Her nedense sınırsız tüketim hakkı beni memnun etmekten ziyade korkutmuştu; üstelik gerçekte sınırsızlıkla uzaktan yakından alakası yokken biz öyle hissediyorduk. Şeker dükkânına dalmış çocuklar gibi çılgınca alışveriş yapmaya başladık ve bir sürü kıyafet, aksesuar filan aldık. Öte yandan, başına buyruk ergenlik yıllarının altın çağının sona erdiğini ve artık ikamet hakkımı edinmem gerektiğini biliyordum.

İlk işim bir kreşteydi. Öğle yemeği arasında diğer bütün çalışanlar Yap!'ta bir şey paylaşmak ya da sohbet etmek için köşesine çekilirken ben bir kenardan ufaklıkları izliyordum. Kendimi anne gibi hayal ediyordum; çocuğumu almaya gelmişim, saat

5'te kapıya dikiliyorum, enleme minnacık avuçlar dokunuyor, kucağımda bir ağırlık, hatta minik minik ayaklar karnımı tekme-
liyor. Bir şey eksikti yine de –sevgili dışında tabii. Bir yıl kadar
ne olduğunu çıkaramadım. Bildiğim tek şey gözümün daha
fazlasında olmasıydı. Yeni kıyafetler, farklı restoranlar, başka bir
tatil... hiçbir şey o boşluğu tam doldurmuyordu. Londra Merkez
Üniversitesi'nde yapılan ikinci öğretim dersiyle ilgili bir reklam
gördüğümde, kreşte eksik olan şeyin entelektüel tatmin olduğunu
anladım. Annemler hayallerime gerçekten saygı duyuyorlardı,
bu yüzden babam okulun ücretini seve seve ödedi. Üniversite
derecesiyle birlikte Orta Bütçeli geleceğimin artık garanti altına
alınacağını söylediler.

Stajımı Londra'nın kenar mahallelerindeki Düşük Bütçeli böl-
gelerinden birinin ilkokulunda yaptım. Okulun duvarları sanki
öğrencileri dışarıdaki dünyadan korumak için pamuktan kal-
kanlarla kaplıymış gibi bir güven ağında hissediyordum kendi-
mi oradayken. Yirmi birinci yaş gününe çok kalmamışken bir
bahar günü öğle yemeğinden sonra sıcak bir şeyler içmek için
öğretmenler odasına girdim. Beni eğitmekle sorumlu olan Aisha
öğretmen ve okul müdürü Sudir, Halk Kahramanları hakkında
konuşuyorlardı. Öğrencilere iyi örnek olması açısından ayda bir
kere kahramanca bir şey yapan birini okula davet edeceklerdi.
Fakat bu kez birini bulmakta zorlanmışlardı.

“Aklımda biri var aslında,” dedi Aisha hıyarlı sandviçinden aldığı
iki ısırık arasında.

“Kedi kurtarıcısı olmasın da yine,” diye şakaya vurdu Sudir.

“Yok, bu defa değişiklik olsun diye gerçek bir kahraman buldum,”
diye karşılık verdi Aisha ve gözleri heyecanla parladı. “Sabah
gazetede gördüm. İhtiyar bir adam geçenki fırtınada Thames
Nehri'ne atlayarak intihara teşebbüs etmiş, bu genç adam da o

kötü havada göz gözü görmemesine rağmen hayatını riske atarak arkasından fırlamış.”

Tam sohbete dahil olup konuyla ilgili heyecanımı paylaşacaktım ki Sudir kafasını salladı.

“Bizim çocuklar için fazla sert, intiharı bu kadar erken yaşta öğrenmeleri doğru değil.”

“Bak, Sudir,” Aisha kolay kolay pes eden biri değildi, “günün birinde gerçek dünyayla yüzleşmek zorunda kalacaklar. Birçoğu ötanaziyi, GururEvi’ni, Mıntıka’yı filan öğrendi bile. Bazıları çok daha kötü şeyleri de biliyor.”

Kısa bir sessizlik oldu. Sineğin tekinin pencerede vızıldadığını, ardından sert bir şekilde cama çarptığını ve masaya düştüğünü duydum.

“Benim okulumda olmaz.”

“Size diyorum ya çocuklar itfaiyeci bir komşum var,” diye sohbete daldı John adında bir öğretmen odanın öteki köşesinden. “İsterseniz seve seve bir kere daha gelir.”

“Aynı kişiyi ikinci kez çağırmanın bir anlamı yok, John,” diyerek gözlerini devirdi Aisha.

“İntihar kısmını çıkarabiliriz,” diye bir teklifte bulundum. “Tekne kazası olmuş deriz.”

Sudir bana baktı. Fikrimi biçip tarttığını görebiliyordum. Başıyla onayladı.

“Süper,” dedi Aisha heyecanla. “Haberı gördüğüm gazeteyi ararım ben.”

“Adamın adı neymiş?” diye seslendi John.

“Philip Brunelli. Hayat kurtaran kişi o. Hayatını kurtardığı adam da babası.”

Aisha birkaç gün sonra haber kupürünü getirdiğinde gördüğüm adam yirmili yaşlarının sonlarında, dalgalı saçları olan, esmer, gözlerindeki hüzne rağmen gayet düzgün ve çekici biriydi. Sırılsıklam saçları ve kıyafetleri vücuduna yapışmış halde kendisi gibi esmer tenli, boş boş bakan ihtiyar bir adamı kucaklamıştı. Kahramanımız şehrin birçok yeni binasının tasarımından da mesul olan geleceği parlak bir mimar çıkmıştı. Öğretmenler odasında ne zaman Philip Brunelli'nin ismi geçse kulak kabartır olmuştum.

Philip'in okula uğrayacağı gün geldi çattı, bütün öğrenciler ve öğretmenler olarak spor salonunda toplandık. Öğrenciler yerdeki parkelerin üstüne otururken öğretmenler de duvar dibine dizilmiş katlanır sandalyelerdeki yerlerini aldı.

Sahne kenarında Aisha'yla laflayan Philip hemen dikkatimi çekti. Değişik bir havası vardı; karşısındakini büyük bir ilgiyle dinleyişi, ara ara kafa sallayışı, kadife pantolonu ve balıkçı yaka kazağıyla dimdik duruşu bir başkaydı. Mikrofonta konuşurken sesi gür ve dinç çıkıyordu.

“O sabah babamla buluşacaktım zaten, ama bayağı bir erken gitmiştim,” dedi. “Karşiki bankta buluşacağımız için köprüden geçerken aşağıya nehre bakmam büyük bir tesadüftü aslında. Küçük teknesiyle alabora olduğunu gördüğüm an onu kurtarmaktan başka hiçbir seçeneğim yoktu. Normalde çok cesur bir insan değilimdir ama o an sanki bir güç geldi.” İtirafıta bulunuyor gibiydi. “Kendi güvenliğimi aklımdan bile geçirmedim.”

“Küçük tekne”den bahsederken gözünü bile kırpmadı. Benim fikrimdi.

Çocuklar adeta büyülenmişti; onları daha önce hiç bu kadar kilitlenmiş halde görmemiştim, itfaiyeci geldiğinde bile böyle olmamışlardı. Ağızları açık, başları yanlanmış bir halde onu izliyorlardı dikkatle. Philip çocukların, “Onu yine kurtarır mıydın?” filan gibi en absürt sorularına bile büyük bir nezaketle

cevap verdi. Doğuştan yetenekliydi. Soruların bitmesini sabırla bekleyişinden, etrafına yaydığı sıcaklıktan iyi bir adam olduğu kanısına vardım. Parmağında yüzük olmaması da dikkatimi çekmişti ama şaşırtıcı bir şekilde kimlik telefonu da yoktu.

Philip sahneden inince bütün öğretmenler öğrencilerini sınıflara geri götürmek için ayaklandı. Bense onun çocuklara el sallayarak müdürümüz eşliğinde spor salonundan dışarı çıkışını ve kapının arkasından yavaşça kapanışını seyrettim. Sanki üstümdeki bir büyü bozulmuş gibiydi.

Sonraki birkaç gün boyunca Philip'i düşünüp durdum. Kimlik telefonunu merak ediyordum. Heralde çantasında filandı çünkü o olmadan evinin kapısını ne kilitleyebilir ne de açabilirdi. Peki neden üstüne takmamıştı? Herkes gibi o da konuşma süresince sesini kapatabilirdi. Her halükârda çok saçmaydı ama tabii –bu düşünce aklımı kurcalayıp duruyordu– temsil ettiği şeyi kabul etmediğinden ötürü bilerek takınadıysa o başka. Onunla yüz yüze tanışma fırsatını kaçırdığım ve hayatıma girişi gibi çıkışı da çok çabuk olduğu için üzgündüm.

Bir ay kadar sonra babamın doğum gününü kutlamak için Wigmore Hall'da anneme, babama ve kendime bilet ayırttım. Mendelssohn'un keman konçertosu, eksantrik virtüöz kemancı Montgomery X tarafından sahnelenecekti. Benim yaşımdaki insanların çoğu klasik müziğe pek ilgi duymaz ama küçüklüğümde babamın gösterdiği çaba sayesinde benim için bir tutkuydu. Gel gör ki sonradan annemin Petersburg'a kendileri için iki bilet aldığı ortaya çıktı ve ben fazladan iki biletle kalakaldım. Çok gitmek istiyordum ama yalnız başıma değil, o yüzden okulda-kilere sordum. Sadece Aisha bana eşlik etmek için gelebileceğini söyledi. Ona güvenebileceğimi biliyordum, çok iyi bir insandı.

Wigmore Hall tarihî önemine binaen eski sistemden muhafaza edilen nadir Viktoryen kurumlardan biriydi. Hâlâ yapılış amacına göre kullanılıyor, yani klasik müziğe ve oda müziğine ev

sahipliği yapıyordu. Babam annemi ara sıra oraya götürürdü, ben de genelde onlarla giderdim. Bu defa koltukların yarısından çoğunun boş olduğunu görmek beni şaşırtmıştı.

“GururEvi’nde gibiyiz,” dedi Aisha. “Cidden ama orada bile bu kadar yaşlı insanı bir arada görmedim. Üstelik yaşlarını gizlemeye de çalışmıyorlar.”

Haklıydı. Tuhaf bir şekilde ziyaretçilerin çoğu yaşına göre giyinmişti; zarif, zevkli, belki birazcık da demode. Ağarmış saçlarla dolu bu kafa denizinde dalgaya uymayan tek bir nokta görünüyordu.

“Bak orada kim var?”

Aisha beni kendine doğru çekti. Philip Brunelli ilk sırada oturuyordu; jilet gibi bir siyah takım elbise giymiş, kafasını konser programına gömmüştü. Göğsüme beklenmedik bir neşe doldu ama Aisha’ya belli etmedim, geçip orta sıradaki yerimize oturduk. Buradan sahneyi çok net görebiliyordum, çok şükür Philip’i de.

Montgomery X yine kendine has hareketli tarzıyla müziğini icra ediyordu ama yüzündeki çaresiz ifadeyi görmek çok acıklıydı, seyircilerin ilgisini çekmek için neredeyse yalvaracaktı. Genelde giydiği Napolyon tarzı enteresan kıyafetlerle ve farklı parlak renklere boyadığı papağan gibi saçlarıyla tanınırdı. Ama bu sefer kendini aşmıştı; orada durmuş bir yandan çalıp bir yandan mimikten mimiğe girip ter dökerken bana eski sirk palyaçolarını anımsatmıştı. Philip’in oturduğu yere bakıp durmaktan kendimi alamıyordum. Yanında biri yok gibiydi.

Ara verildiğinde Aisha’nın eve gitmesinden korkuyordum çünkü konser boyunca yüzünü buruşturup durduğunu, hatta gizlice kimlik telefonunu kurcaladığını gördüm. Neyse ki beni yarı yolda bırakmadı. Kalkmış oditoryumdan çıkıyorduk ki beyaz saçlı bir hanımefendi bana tuvaletlerin nerede olduğunu sordu,

ben de ona yer gösterici değil misafir olduğumu söyledim ama nedense inanmadı.

“Kadının yüzündeki ifadeyi gördün mü?” diye fısıldadı Aisha. “Şu koca Londra’da elli yaşın altında olup da buraya ayak basan tek kişi sensindir eminim.”

Önümüzdekilerin ağır hareket etmesinden dolayı salondan çıkmak birkaç dakikamızı aldı. Doğruca bara yöneldik. Aisha bir kadeh şampanya istedi, bense maden suyundan şaşmadım.

“Halk kahramanımız ne yapıyor acaba?” dedi Aisha. “Melek gibi bir insan olduğu için ara boyunca da koltuğunda oturması gerekir tabii.”

“Melek gibi olduğunu da nereden çıkardın?”

“İçimden bir ses öyle olduğunu söylüyor,” dedi omuz silkerek. “Öğrenmek ister misin?” Cevabımı beklemeden ayağa kalktı. “Gidip hâlâ koltuğunda oturuyor mu diye bakacağım. Muhtemelen arka plandaki müzisyenlerin adlarını filan ezberliyordur.” Gözlerini devirdi.

Şampanyanın etkisiyle her zamankinden daha da meraklı ve neşeli biri olmuştu. Benimle geldiği için mutluydum. Ahşap barın etrafında şöyle bir göz gezdirince herkesin bir eşinin olduğunu gördüm. Çoğu küçük gruplar halinde ya da çift olarak gelmişti; kimse yalnız değildi, neredeyse yetmişine girmiş en yaşlı insanların bile bir partneri vardı.

Aisha yanıma Philip’le birlikte dönünce ufak çaplı bir şok yaşadım.

“Dedim sana Alice. Oracıkta bir başına kalmış ama neyse ki imdadına yetiştim. Philip, bu benim iş arkadaşım Alice. Senin şu konuşman esnasında Alice de dinleyiciler arasındaydı ve seninle şahsen tanışamadığına üzülmüştü.”

El sıkıştık. Avuçlarımız birbirine değince kıpkırmızı olduğumu hissettim. Bakışlarından gözlerimi kaçırmamak için insan üstü bir çaba sarf ediyordum. Philip geçip sol yanıma oturdu ama ben iki lafı bir araya getirip de konuşamıyordum. Sağ olsun Aisha günü kurtardı.

“Ben aslından çıkacaktım ama konser harika cidden,” diye bir beyanda bulundu. “Montgomery X tahmin ettiğim kadar sıkıcı değilmiş.”

“Klasik müziğe asla sıkıcı diyemem,” dedi Philip. “Çalan kişi ucuz takım elbise giymiş basit bir müzisyen bile olsa.”

“Sen kendin de çalışıyor musun?”

“Çocukken çalışıyordum ama bırakmak zorunda kaldım.” Sesinde bir huzursuzluk sezdim, parmaklarının arasındaki peçeteyi de sert hareketlerle yumak yapıyordu. Kimlik telefonunu yine takmıyor oluşu gözümden kaçmadı.

“Açık konuşmak gerekirse konseri çok da beğenmedim,” diye devam etti. “Çok hızlı çalışıyor.”

“Böyle çok daha eğlenceli.”

“Ama Mendelssohn’un yazdığı gibi değil.”

“Hah,” diye alaylı alaylı güldü Aisha. “Mendelssohn mu? Ne zaman peki? Üç yüz yıl önce filan mı?”

“Sadece 210,” dedi Philip ve birden bana döndü. “Sen ne düşünüyorsun?”

“İki halini de seviyorum aslında. Ama seçmem gerekse tabii ki orijinal halini tercih ederim. Yani yıllar önce Sokolowski çalarken ailemle birlikte dinlediğim halini. Hâlâ tüylerimi diken diken eder. Emekliye ayrılınca çok üzülmüştüm.”

“Onu ben de canlı izlemiştim, Varşova’daki Chopin Festivali’nde. Ama on yıl önceydi. Festivalin hâlâ var olduğu zamanlarda.”

Aisha saati kontrol etmek için kimlik telefonuna bir göz attı ve müsaade isteyip tuvalete gitti. İçten içe tuvalette uzun bir kuyruk olmasını temenni ediyordum, çok şükür ki vardı. Aisha döndüğünde dirseklerimiz neredeyse birbirine değmek üzere olan Philip'le ben en çok hangi müzisyenleri sevdiğimiz konusunda derin bir muhabbete dalmıştık. O kadar büyülenmişim ki konserin ikinci yarısının başladığını belirten zili bile zor duydum. Konser esnasında Montgomery X'e hiç odaklanamadım, sürekli Philip'e bakıp durdum, sonra da koridorda tekrar karşılaşabilelim diye sıramdan bilerek aheste aheste çıktım.

“Madem Montgomery X'in tarzını beğenmiyordun, niye geldin bu geceki konsere?” diye sordu ona Aisha tıngır mıngır ilerleyen kalabalığın ortasında tıklı kaldığımız esnada.

“Bunlar artık Wigmore Hall'deki klasik müzik konserlerinin son haftaları. Önümüzdeki ay binayı dönüştürecekler.”

“Yenilenecek mi yani? İyi olur aslında.”

“Hayır, yenilenmeyecek. Gece kulübüne dönüştürülecek. Artık konser salonu olarak hizmet vermeyecek. O yüzden zaman varken her fırsatta gelmeye çalışıyorum.”

“Ne üzücü!” dedim.

“Hiç şaşırmadım,” dedi Aisha, yaşlıca bir adamın yürüme desteğiyle yolu tıkamasından dolayı bir türlü ilerlemeyen seyirci kalabalığı üstünde göz gezdirirken. “Sen nereden biliyorsun peki?”

“Biz mimarlar birbirimizin projeleri hakkında her şeyi biliriz.” Etrafına bakınırken gözleri nostalji doluydu.

Dışarı çıktığımızda Aisha ikimize de alelacele öpücükler savurup bir an önce eve gidip köpeğinin mamasını vermek üzere monorayına yetişmek için koşturarak uzaklaştı. Benimkisine daha dört dakika vardı.

“Sen de monoraya mı bineceksin?” diye sordum Philip’e.

“Yok. Ben yürüyeceğim.”

“Peki. Güzel bir akşamdı.”

“Öyleydi. Aisha’ya karşı benim tarafımı tuttuğun için teşekkürler bu arada.”

“Çok üstüne gitme. Kızcağız nereden bilsin. Benimkiler gibi anne babası yoktu ki.”

“Olmadığı kesin.” Sesinde bir memnuniyet vardı. Akşamın loş ışığında yanaklarımın kızardığını görmediği için şanslıydım.

Hoşça kal diyerek dönüp gitmesini bekliyordum ama öyle yapmadı.

“Konser salonunun durumu ne üzücü!” dedim sesimin şiddetini dengelemeye çalışarak.

“Öyle.”

Tekrar kontrol ettim, kimlik telefonu hâlâ üstünde değildi. Gözlerimin çıplak bileğinde olduğunu fark etmiş olmalıydı.

“Temiz havanın bedenime değmesinden hoşlanıyorum. Hissetmek istiyorum... Neyse boşver.”

Bir an için “özgürlük” demek istediğini hisseder gibi oldum. Etrafımızdaki kalabalık, gürültü ve sert soğuk dağılıp gitmiş benziyordu. Ne diyeceğimi bilemeden ona baktım. Bildiğim tek şey ona veda etmeyi ve kendisini bir daha görememeyi hiç istemediğimdi. Konuşan o oldu.

“Son konser haftaya cuma yapılacak. Salon tamamen kapanmadan hemen önce. Mozart’ın klarnet konçertosu. Çok gitmek istiyorum. Acaba...”

“En sevdiğim parçalardan biri,” diye yalan söyledim.

“Bana... bana eşlik etmek ister misin?”

“İsterim tabii,” dedim gülümseyerek.

Çantasını açtı ve iletişim bilgilerimi girmek için kimlik telefonunu çıkardı. İşini bitirince de çantasına geri koydu. Afallamış halde onu izledim, soru sormak için yanıp tutuşuyordum ama görgü kuralları bana mani oluyordu. Monorayım istasyona girmişti, ben de anı mahvedecek herhangi bir şey söyleme fırsatı bulamadan atlayıverdim. Oturduğum yerden perona göz attım ama görebildiğim tek şey kara saçlarıyla siyah ceketinin sırtı oldu; ardından dalga dalga kalabalık onu yutuverdi.

DÖRT

İlk dersim başlamadan boğazıma bir yumru oturdu bile. Bu sabah öğretmenler odasında okul yönetim kurulunda bir Yüksek Bütçeli olan müdür Linda'yla karşılaştım. Üstümdeki ataleti fark etmiş olacak ki beni şöyle tepeden tırnağa süzdükten sonra her zamanki küçümseyici tavrıyla konuşmaya başladı: “Bak işte, şimdi çocukların olsaydı böyle yapayalnız olmazdın. Zavallı Philip için çok üzgünüm Alice, ama görüyorsun ya hayat devam ediyor.” Ona nazıkçe gülümseyebilmek için bütün gücümü kullanmak zorunda kaldım.

Her şey tamam artık 8. sınıf öğrencilerimin gelmesine dakikalar var. Ceza puanımdan başka bir şey düşünemiyorum. Bilgisayardan hemencecik kontrol ediyorum. Yok, neyse ki yükselmemiş. Dersimiz Vatandaşlık, konumuzsa ilgi çekici: Kâr amacı gütmeyen insanlar. Kendime sürekli şu bir saati atlatmam gerektiğini hatırlatıp duruyorum, ardından zaten öğle yemeğine kadar anma töreni var, öğleden sonra da geriye bir dersim kalıyor.

Zihnimde görebildiğim tek şey yatağım ve üstünde kum rengi çöllerі sıra sıra arşınlayan açık kahverengi fil desenlerinin olduğu kadifemsi battaniyem. Tam ortalarında bir tane de bebek fil var ki ona bayılıyorum. Dün gece uzun uzun bu fil desenlerine bakıp durdum. Taytımı giyiyorum, üstüme de bol bir kazak geçiriyorum –Philip’in aldığı eski bir Noel hediyesi– kanepeye uzanıp yorgana sarılıyor ve o tanıdık kokuyu içime çekiyorum. Kumaşı yer yer aşınmış, yıllardır yıkana yıkana tüylenmiş. Philip başka bir tane alacağını söylemişti ama ben istemedim. Filler içimi ısıtıyor, beni neşe dolu eski günlere götürüyor, sırf yaşıyor

olmanın bile verdiği mutluluğu hatırlatıyor. Hepsi artık o kadar geride kalmış gibi ki...

Bağırışan kızların ve çarpılan kapıların gürültüsüyle dalgınlığım-
dan koparıyorum. Öğrencilerim yaklaşıyor. Kavga ediyorlar
ve birbirlerinin annelerine Faydasız diyorlar. İlginç bir şekilde
en önde Charlie var. Normalde sınıfa en son giren o olur ama
günün konusu kâr amacı gütmeyen insanlar olunca öğrenmeye
heves etmiş. Sırtımı dikleştirerek daha güçlü ve otoriter görün-
meye çalışıyorum.

Videoyu başlatıyorum. Hoşuma giden pozitif ve destekleyici bir
yaklaşımı var. Faydasız insanların faydasız yanlarına odaklanmak
yerine onlara karşı takınmamız gereken insanlığın altını çiziyor.
Ayrıca onların ikamet hakkına mümkün olduğuunca katkıda
bulunmamızı teşvik ediyor, tabii mümkünse; mümkün değilse
de son yıllarını elimizden geldiğince neşeli hale getirmemizi
salık veriyor. Video Mıntıka'yı desteklemenin öneminden de
bahsediyor ve fazla eşyalarımızı derhal dağıtım merkezlerine
götürmemizi söylüyor. Bu, oradaki sakinlerin bir kuruş bile
ödememesine rağmen devletin ücretsiz su tesisini geliştirmek
için nasıl soluksuz çalıştığını gösteriyor.

“Aslında suyu hak etmiyorlar. Bunların hepsini susuzluktan telef
olmaya terk edeceksin,” diye bağırıyor Charlie. “Sıtığımın işe
yaramaz beleşileri.” Diğer ocuklar da kıkır kıkır gülüyor.

“Sessiz ol, Charlie!” diye bağırıyorum.

“Ama doğrusu bu, öğretmenim. Babam hep der ki hiçbir şey
bedava olmamalı. Su bize bedavaya gelmiyor.”

“Yeter Charlie.”

“Size bedava mı geliyor öğretmenim?”

Gözlerini dikmiş küstah küstah bana bakıyor. Sınıfta buz gibi bir
sessizlik hâkim. Tavandaki lambanın cızırtısını duyabiliyorum.

“Charlie, konumuz...”

“Size su bedava mı geliyor öğretmenim?”

“Hayır ama...”

“İşte bakın! O zaman Mıntık’a niye bedava gitsin ki? Parasını ödeyen biziz.”

“Videonun konusu da bu zaten, Charlie. Bize merhameti öğretiyor.”

Video hemen hemen hepimizin hayatlarımızın bir noktasında Faydalı olmaktan çıkacağını vurgulayarak son buluyor. Öyle etkileyici bir son ki öğrencileri her sene on ikiden vuruyor ve video bittikten sonra bile derin bir sessizliğe gömülmelerine neden oluyor.

“Benim sonum hiç de böyle olmayacak!” diye bağıyor Charlie. “Böyle şeyler sadece eziklerin başına gelir.”

“Charlie!”

Sıçrayıp önündeki sırada oturan Joanna’yı saçından yakalıyor.

“Siz evde Faydasız bir piç kurusu besliyorsunuz, değil mi?”

Joanne’in doğuştan sağır bir kız kardeşi olduğunu herkes biliyor. Bir yere kaçmasın diye Charlie onu oturduğu yerde sımsıkı tutmuş. Kızcağız ağlamaya başlıyor. Masamın altındaki acil durum düğmesine basıp onları ayırmak için koşuyorum. Kısa bir süre sonra kapı ardına kadar açılıyor ve içeri iki güvenlik görevlisi giriyor. Charlie onları görür görmez Joanne’i bırakıyor. Charlie’yi götürüyorlar ama on dakkaya kalmadan geri getiriyorlar. Omzunda çip var, onu görebiliyorum. Hiçbir şey demiyor ama bakışlarıyla içimi bayıyor. Görmezden geliyorum. Sadece on beş dakika kaldı. Şimdi de öğrencilere Mıntık hakkında ne sormak istiyorlarsa sormaları için fırsat veriyorum. Çok ilgililer, parmaklar havada uçuşuyor. Atık-imha sistemi nasıl çalışıyor gibi zekice sorular soruyorlar. Kızın biri videoda belirtilen sakinlerin

açlıktan, hastalıktan ya da şiddet olaylarından ölmeden önce bir yıla kadar Mıntıkâ'da yaşadığıyla ilgili kısma gönderme yapıyor. “Peki nereden biliyorlar? Eğer etrafta hiç kamera yoksa böyle şeyleri nasıl ölçüyorlar?” diye soruyor.

“Çok güzel bir soru,” diyorum. “Öyle sanıyorum ki bunlar sadece tahmini veriler. Herkes için aynı olmayabilir. Mesela tanıdığım biri var, üç yıldır orada yaşıyor ama hâlâ hayatta.”

Bu cümle ağzımdan çıkar çıkmaz çok büyük bir hata yaptığımı fark ediyorum. Derin bir nefes alıp profesyonel tutumumu korumaya devam ediyorum. Bakışlarım kısa bir an için tam karşıdaki kameraya kayıyor. Beni azarlıyor gibi bir hali var. Git-tikçe daha fazla parmak havaya kalkıyor, soruların ardı arkası kesilmiyor. Bir an için anlamadan Charlie'ye bakıyorum. Gözü hâlâ üzerimde, tüylerimi ürpertiyor. Onca yıllık tecrübeye rağmen böyle şeyler olduğunda düzgün bir yüz ifadesi takınmak çok zor. Sesimi çıkarmaya çalışıyorum ama ölü balık gibi bön bön bakakalmakla yetiniyorum, ağzımdan tek kelime çıkmıyor. Ders duruyor, parmaklar iniyor. Ölüm sessizliği var. Otuz çift göz anlamaya çalışan bakışlarla beni süzüyor. Bir şey yapmam lazım. Pencereye gidip açıyorum, temiz havayı içime çekiyorum. Ardından masama dönüyorum.

“Devam edin çocuklar,” diyorum hava kaçağı yapan bir güvenle. Göğsümdeyse kelimelere dökemediğim bir korkuyla pompalanan kalbimin hızlı atışlarını duyabiliyorum.

“Pekâlâ. Faydasız insan diye kimlere dediğimizi söyleyebilir misiniz bana bakalım?”

Bir düzine parmak kalkıyor. Zorla gülümsemeye ve başımı sallamaya devam ediyorum. İhtiyacım olduğunda otopilota bağlayabilmemi sağlayan on iki yıllık deneyimime minnettarım. On dakikadan daha az kaldı artık.

Sınıfımı koridordan aşağı spor salonuna götürüyorum. Bugün biraz daha huysuzlar çünkü birkaç yıl önce okuldan eve yürürken kaçırılan üç öğrenciyi yad ettiğimiz anma töreninin yaklaştığını biliyorlar.

Tören hazırlıklarını görünce –çiçekler, kartlar, duvar süsleri filan– bu kaçırılma işini kutluyor muyuz yoksa kaçırılanları saygıyla anıyor muyuz diye kendi kendime merakla düşünüyorum. Dekorasyonu hazırlayanın Linda olduğunu bilmeseydim şimdiye kadar çoktan tahmin ederdim. Üç çocuk sanki trajik olduğu kadar farkındalık yaratması için gerekli de olan kurbanlar gibi şehit muamelesi görüyor. Sonuç olarak ülke genelindeki bütün okullarda silahlı korumalar görev yapmaya başladı.

Saat 10'da hepimiz spor salonunda toplanmış durumdayız. Etrafta koşuşturmak için yanıp tutuştuğu için birbiriyle tekmeleşen, dövüşen, küfürleşen ve tükürükleşen bazı öğrencileri güvenlik görevlileri zapt etmeye çalışıyor. Sahnede Leo Sullivan tören adabına uygun bir tarzda durmuş mikrofonu alçaltıyor çünkü kendisi küçük bir adam, hatta çoğu kadın öğretmenden bile daha kısa bir adam. Gri ceketinin yan tarafındaki şişkinlik bize onun kim olduğunu hatırlatıyor: Okulda silah taşımaya izin verilen tek insan, güvenlik görevlileri dışında tabii.

“Hoş geldiniz.” Gür sesiyle havayı bıçak gibi keserek herkesin dikkatini bir anda topluyor.

“Bugün ne kadar üzücü bir olayı andığımızı hatırlatmama gerek yok. Joshua Robinson, Aliya Khan, Samir Khan. Onlar hiçbir zaman unutmayacağımız kahramanlarımız. Şu an hayatta olmanızın muhtemelen onların hayatta olmamasından kaynaklandığını idrak edip uzun uzun düşünmenizi istiyorum.”

Sonraki yarım saat, üç çocuğun fotoğraflarının projeksiyonla duvara yansıtıldığı, ardından da öğrenciler tarafından kimisi ünlü şairlere kimisi de bizzat öğrencilere ait şiirlerin okunduğu duygusal bir anma oluyor. Şarkı söylemeler, alkışlamalar, kafa

sallamalar ve bol bol yaş silmeler eşliğinde övgülere boğulan güvenlik görevlileri sahnede silahlarını göstere göstere dört dönerek herkesin istediği şeyin sözünü veriyor: Koruma.

Leo mikrofona dönüyor ve bir müddet öylece durup gürültünün dinmesini bekliyor. Zira daha lafı bitmedi, Leo'yu tanırıysam şimdi doğaçlama bir şeyler söyleyecektir, tıpkı son bir hikmetli sözle vaazını bitiririnden cemaatinin gitmesine müsaade etmeyen yüce papaz gibi.

“Hepinizin bildiği gibi yaşanan bu trajik hadiseden bu yana alınan olumlu tedbirleri takdir ediyorum. Tüm bunlara rağmen Düşük Bütçeli bölgelerde gençlerin kaçırıldığına dair haberler duymaya devam ediyoruz. Çocukları okula giderken ya da okuldan dönerken hedef almasalar bile oyun parkları gibi başka yerlerde hedef alabiliyorlar.”

Dinleyiciler arasında bir huzursuzluk seziyorum, bazıları arkalarında fısıldaşıyor.

“Biliyorum, size endişe edilecek bir şey olmadığını söylüyorlar, böyle şeylerin sadece Düşük Bütçeli bölgelerde yaşandığını iddia ediyorlar. Orta Bütçeliler olarak buradaki hayatımızın ne kadar güvenli, korumalı ve harika olduğu durmadan temin ediliyor.”

Gittikçe daha yüksek sesle konuşmaya başlıyor, nereye bağlayacak diye korkuyla bekliyorum.

“Lakin, bugün andığımız bu elim hadise Orta Bütçeli bölgedeki son kaçırılma vakası olmayabilir. Sizleri uyarmadan bu anma törenini nihayete erdiremezdim: Şu an güvende olduğumuz söylenmesine rağmen, öyle değiliz. Eğer bir kere olduysa, bir daha olabilir.”

Dinleyiciler arasındaki homurtular gittikçe yükseliyor. Öğretmenler dehşetle birbirlerine bakıyorlar.

“Eğer biz kendimizi korumazsak bizi kimse korumayacaktır. Ne hükümet ne kameralar ne de polis. Silahlı korumaların bile bütün

çabaları boşuna. Okul sınırları dışına çıktığınız an potansiyel birer kurbansınız.”

Müdür yardımcısı Bayan Galloway koşarak sahneye çıkıp Leo’nun mikrofonunu kapatıyor ve uzun kızıl tırnaklarıyla dinleyicileri göstererek kulağına bir şeyler fısıldıyor. Bir an için duraksayan Leo onunla konuşurken arkasını bize dönüyor. Bayan Galloway gergin gergin ellerini ovuşturuyor. Nihayet dönüp yerine oturduktan sonra Leo mikrofonun sesini tekrar açıyor.

“Yani, demek istediği şey tetikte olun, dikkat edin. Kendinize göz kulak olun.” Sesindeki ateş sönüp gitmiş. Hepimize iyi şanslar dileyerek konuşmasını hızlıca bitiriyor. Salona ürkütücü bir sessizlik hâkim; sesi duyulan tek şey duvardaki kocaman demode saatin tik takları. Leo sahneden iniyor ama dinleyiciler onun sözleriyle afallamış durumda. Birinin çocuklara kalkmalarını söylemesi lazım. Herkes başkasına bakarak bir işaret bekliyor. Nihayet Bayan Galloway gelip tiz sesiyle bağırıyor: “Herkes kalksın bakalım! Sınıfa dönme vakti.”

Öğretmenler odasında Linda’nın parfümüne her zamankinden daha fazla maruz kalıyoruz. Sabah söylediği sözler hâlâ başımın etini yiyor ama merakıma yenik düşüyorum ve ona yakın çemberdeki bir kanepeye çöküveriyorum. Öğretmenler anma törenini tartışıyorlar, özellikle de Leo’nun konuşmasını. Genel olarak ölçüsüz bir konuşma olduğu düşünülüyor; Leo çok çalışıyor olmalı –son günlerde aşırı baskı altında zaten. Bazıları daha sert bir tavır takınarak hiçbir okul müdürünün bu tarz düşünceleri yaymasına izin verilmemesi gerektiğini ve Leo’nun durdurulması lazım geldiğini ileri sürüyor. Koparılan yaygarayı anlamlandıramıyorum. Dedikleri için Leo adına gayet gururluyum. Sırf biz Orta Bütçeliler nispeten güvendeyiz diye çocukların ve gençlerin tehlikede olduğunu bilerek geceleri rahat uyuyamam ben. Söz konusu olanlar sadece Düşük Bütçeliler olsa bile.

Linda, muhtemelen tuvalete, gidiyor. Gider gitmez de konu değişerek organ ticaretine, kaçışılan zavallı çocuklara ve Yüksek Bütçelilerin bununla nasıl başa çıktığına geliyor. Bu da kimin daha tehlikeli olduğuna dair bir tartışmaya yol açıyor; bir Yüksek Bütçeli villasında suç tezgahlayan safi suçlu mu, yoksa izi sürülüp yakalanamayacağı için etrafta dört dönüp vazifelendirildiği her şeyi yapabilecek olan mahrumiyet ınıntıkasındaki zanlı mı? Linda'nın kesif parfüm kokusu burun deliklerimize tekrar eziyet etmeye başlayana kadar geri döndüğünü anlamıyoruz. Artık çok geç. Ses tonu normalinden daha az şekerli, bakışları ise ok gibi fırlıyor.

“Bu aptalca dedikoduyu çıkaran kişiyi bir bulabilsem...”

“Dedikodu filan değil, Linda,” diyor Bayan Galloway. “Küre’de bile çıktı, her yerde konuşuluyor. Bu bir gerçek.”

“Ama yalan bu. Nasıl olduğunu resmen anlamıyorsunuz...”

“Linda, bunu kişisel algılamana gerek yok. Kimse seni organ ticaretiyle suçlamıyor. Ama var böyle bir şey.”

“Sözümü kesmeseydin sana bunun tamamen imkânsız olduğunu anlatabilirdim,” diyor Linda yüzü morarırken. “Bunu neden yapalım ki? Hastanelerde organ nakli yapabiliriz –eğer ihtiyacımız olursa. Donör bulmak hastanelerin işi. Gerçekler kurgu kadar romantik olmayabilir ama yaygın kanının aksine donörler gönüllü GururEvi sakinlerinden oluşuyor.”

“Kaçışılmaları nasıl açıklayacaksın peki?”

“Ne sanıyorsunuz beni? Dedektif mi? Her şeyi açıklayamam ya. Suç da insanlık kadar eskiye dayanıyor. Bütün Yüksek Bütçelilerin melek olduğunu filan söylediğim yok. Bazılarının uyuşturucu ticaretine dahil olduğunu düşünüyorum. Ama emin olun Yüksek Bütçelilerin yasadışı organa ihtiyacı yok.”

Herkes kafa sallıyor ve konu Leo’nun konuşmasına dönüyor. Linda’ya kimse inanmıyor, bunu onların gözlerinden anlaya-

biliyorum. Bizden daha ayrıcalıklı olanlara karşı içgüdüsel bir şüpheyile doğuyoruz. İş arkadaşlarımı suçlayamam; ben de böyle hissediyorum. Linda'nın tek bir sözüne bile inanmıyorum. Yaşlı ve ilaçlı bir GururEvi sakininden kendi süper bakımlı bedenine organ nakli yapılmasını asla kabul etmez.

Leo Sullivan'ın ofisine giderken ayakkabılarım fayansın üstünde takır tukur ediyor, koridor her zamankinden daha soğuk ve ıssız. Öğle yemeği arasında beni arayıp onu görmemi istedi. Pek iyi bir zaman sayılmaz, öğle sonrası dersi başlamak üzere. Yaptığı konuşmaya katıldığımı kesinlikle söyleyeceğim. Orta ve Yüksek Bütçelilerin güvende olduğu konusunda bizi temin etmeye çalışıp duran sahte gülüşleri ne zaman Küre'de görsem içime fenalık basıyor. Öte yandan Düşük Bütçeliler için hiçbir şey denmiyor, nasıl korunduklarından hiç bahsedilmiyor. Eminim korunmuyorlardır.

Kapıyı çalıp Leo'nun küçük ofisine girdikten sonra masasının üstündeki kitap yığınlarının arasından yerini saptayabilmem biraz zamanımı alıyor. Matbu kitapların çoktan unutulmuş nefis kokusu derhal sinirlerimi yatıştırıyor. Okul bahçesinin tantanası artık çok uzaklarda gibi.

“Anma töreni esnasında söylediklerinin her kelimesine katıldığımı bilmeni istiyorum Leo,” diye başlıyorum.

Sanki dünyanın bütün yükü omuzlarındaymış gibi derin bir iç çekiyor ve yarısı bitmiş sandviçini masaya bırakıyor.

“Teşekkürler Alice,” diyor melankolik bir tonda. “Çok nazıksın. Fakat seni tamamen başka bir sebepten ötürü görmek istedim. Charlie seni ihbar etti.”

Yüzümü avuçlarımın içine gömüyorum.

“Kameraları kontrol ettim.” Sesi cidden üzgün çıkıyor. “Konuşmanı iki defa dinledim. Maalesef yanlış anlaşılma olması mümkün değil.”

“Bunu bekliyordum,” diye patlıyorum. “Ama emin olun sadece ağzımdan kaçırverdi. Charlie gözümü korkutuyordu, yemin ederim, bir hatamı bulmaya çalışıyordu, herhangi bir hata.”

Leo ayağa kalkıyor ve yavaşça pencereye doğru yürüyüp dönüyor.

“Sana inandığımdan emin olabilirsiniz. Charlie bu okula ayak bastığı ilk günden beri sorun çıkarmaktan başka bir işe yaramadı. Ama elim kolum bağlı. Yapacak bir şey yok.”

Sırtımdan soğuk terler boşalıyor.

“Çok üzgünüm Alice ama ortada yirmi ceza puanına ulaştığına dair bir gerçek de var.”

“Bir... bir yanlış anlaşılma olmalı. Sadece on üç puanım vardı. Geçtiğimiz on iki yıl boyunca ufak tefek şeyler birike birike on üç ceza puanım oldu.”

“Bu kadar yanlış bir şey öğretmek sana sekiz puana mal olur. Eğer okulu mahkemeye verirlerse...”

“Ama gerçek bu Leo. Yalan söylemedim ki. Kayınpederim üç yıldır Mıntıkâ’da yaşıyor ve hâlâ hayatta.”

Suratı bembeyaz kesiliyor.

“Bunu duymamış olayım, tamam mı?” diye fısıldıyor.

“Sözümü geri alayım o zaman. Bir hata yaptığımı söylerim onlara. Böyle bir soruya karşı hazırlıksız yakalandığımı, ne diyeceğimi bilemediğimi filan... Beni bir eğitim toplantısına gönderebilirler, bir dahakine ne diyeceğimi öğrenirim.”

“Her yolu denedim, emin ol.”

“Nasıl yani?”

“Öğle yemeği arasında yetkililerle konuştum bile. Onlara sözünü geri alacağını söyledim. Kabul ettiler.”

“Oh, çok şükür!” Bir rahatlama geliyor. Desteğinden dolayı Leo’ya minnettarlık duyuyorum. Fakat Leo’nun çatık kaşları düzelmiyor.

“Kabul ettiler ama on beş dakika sonra geri aradılar. Depresyon geçirdiğini ve ilaç tedavisi aldığını öğrenmişler. Dün daha da güçlü bir ilaca başlamışsın, bu da durumu iyice çıkmaza sokuyor.”

“Yahu, Leo, hayatta kalabilmek için yapmam gereken şeyi yapmaya çalışıyordum. Tabii ki de bir yol bulmayı denedim. Mini Doktor da bunun için var zaten.”

“Biliyorum.”

“Herkes bir şekilde ilaç kullanıyor.”

“Talihsiz bir rastlantı olmuş sadece, Alice. Üzgünüm. Önümüzdeki on iki ay boyunca iş yapamaz olarak nitelendirildin. Hem de hiçbir iş. Bir yıl sonra uygunluğunu tekrar kontrol edecekler.”

Derin bir nefes almaya çalışıyorum ama nefesim kesilecekmiş gibi oluyor.

Yalvaran gözlerle ona bakıyorum. Göz göze gelmekten kaçınıp pencereye dönüyor ve bir müddet uzaklara baktıktan sonra tekrar bana dönüyor.

“Birikmişin filan yok mu hiç?” diye soruyor sakince.

“Eğer Düşük Bütçeli bölgesine taşınırsam –ki bu yapmak istediğim en son şey– birikmiş paramla belki birkaç ay geçinebilirim. Ama bir yıl geçinmem mümkün değil.”

“Geçici bir şey zaten, göreceksin. İyileştiğin zaman geri gelirsin, tekrar Orta Bütçeli bölgesine de taşınabilirsin hem.”

“Anlamıyorsun. Sağlığıma yeniden kavuşmam olası değil. Philip’e ne olduğunu öğrenmem lazım, aksi takdirde daha kötüye gideceğim ve sonum bir GururEvi olacak.”

“Gerçekten sakinleşmen lazım yoksa kendini hasta edeceksin. Şimdilik GururEvi’ne gidecek durumda olman mümkün değil. Otuz yıl sonra belki.”

Açıklama yapacak gücüm yok.

“Bak Leo, on iki yıldır öğretmenim, kendimi korumaya alınamamın bir yolu yok mu cidden?”

Cevabı gözlerinden alıyorum. Masasının arkasına geçip yanına oturmam için eliyle işaret ediyor. Ekranı gösteriyor.

“Nedir bu?”

“Oku bakalım.”

Bütün öğrencilerimin oylarıyla dönem boyunca ne kadar beğenildiğimi gösteren bir tablo. Son aylarda baş aşağı yere çakılıyor.

“Yetkililerin kararında bu da etkili oldu. Dinlenmeye ihtiyacın var, Alice.”

Son bir çabayla çırpınıyorum.

“El yazı dersini kim öğretecek?”

Boğazını temizliyor.

“Bensiz kim yapacak bu işi?”

“Alice, el yazı dersi artık zorunlu değil.”

“Ama o sınıfta altı öğrencim var! Çok başarılıydılar...”

“Şu kadarını söyleyeyim,” diyor alnındaki teri eliyle silerken, “o dersin konulmasının tek nedeni çok harika bir fikir olduğunu düşünmemdi. Bir de seni mutlu etmek istedim.”

“Ama altı tane düzenli öğrencim vardı.”

“Cezalarını silerek ayarttım onları ben. Altı öğrenci bulmak kolay olmadı. Hiçbir çocuk el yazısı öğrenmek istemiyor artık. Böyle bir durumda bunu sana söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm.”

Yürüyüş yolunda yanından geçtiğim insanlar hayalet gibiler; sadece gölgelere, buğulanıp bozulmuş renklere benziyorlar. Minicik de olsa bir insan şefkati görebilme umuduyla cana yakın bir bakış yakalamaya çalışıyorum ama zırh gibi, silah gibi kuşanılmış gülüşler ve kahkahalardan başka hiçbir şey göremiyorum. Bunların arkasındaki insana ulaşmanın hiçbir yolu yok. Bu da kalabalıktan kaçıp kurtulmak istememe neden oluyor ama günün en yoğun saatlerindeyiz ve açık hava kafeleri, restoranlar, barlar, her yer tıklım tıklım. Çimlerin üstünden karşıya geçip daha sakın görünen dar bir kaldırıma çıkıyorum. Tarifi mümkün olmayan ani bir iştahla eski evimi görmek için yanıp tutuşmaya başlıyorum; bir zamanlar benim olduğuna bile inanmadığım evim... İşsizim. Sanki ben değilim de başka birisiymiş gibi geliyor. Devre dışı bırakıldım. Iskartaya çıkarıldım da denebilir. Hiçbir fark yok aslında. Eve gidip geri kalan paramı saymam gerekiyor, cesaret edebilirim tabii. Bir yıl yetecek kadar param yok, biliyorum. Düşük Bütçeli bölgesinde yaşasam bile.

Üçüncü katın terasına bakmamam lazım ama elimde değil. İşte yine orada. Kül sarısı saçlarını tokayla tutturmuş, dalgalı uçları da ensesinde alınıyor. Kolsuz, beyaz bir üstlük giyiyor, pahalı bir şey; sadeliğine rağmen malzemesinden ve omzuyla sırtına dökülüşünden belli. Öyle korunaklı ki Çinliler kadar beyaz kalmış; rızası olmadan güneş ışınlarının bile üstüne düşmesine izin verilmiyor. Bir anlığına kafasını çevirip kimlik telefonuna bir şeyler yazınca oyuncak bebek gibi suratını da görebiliyorum. Umarsız tavırları beni kudurtuyor. Bilirim böylelerini; baba parasıyla edinilen mükemmel bir eğitim, aynı çevreden bir koca,

parlak gelecek vadeden iyi bir kariyer. Eski evim onlar için sadece bir basamak. Birkaç yıl sonra Yüksek Bütçeli olacaklar.

Sonsuza kadar sessiz kalamazdım; sırf işimi korumak ya da tehlikede ne varsa onu muhafaza etmek için habire baş sallayıp her şeyi kabul edemezdim. Sonunda patladım, artık hiçbir şey tehlikede değil. Hiçbir şeyim yok, bunu bilmek zorundalar. Onlar evimizde keyiflerine bakarken benim ne hale geldiğimi görmeleri lazım. Olay çıkarmak istemiyorum, beni ihbar edebilirler. Ama bilmeleri gerekiyor. Bulutların üzerinden yere çakılmanın ne kadar basit olduğunu, her şeye sahipken bir anda nasıl hiçbir şeysiz kalınabildiğini bilmeleri gerekiyor.

Binaya geri yürüyorum, merdivenleri çıkıyorum ve gözlerimi telsiz zile dikiyorum. 33 numara. Aşağıya gelip benimle konuşmalarını isteyebilirim.

Aslında mantık çerçevesinde bakınca onların bir suçunun olmadığı biliyorum. Kanunen yalnız bir kişinin aileye mahsus bir evi işgal etmesine izin verilmiyor. Onlar olmasa evimi Şubat'ta başka birine vereceklerdi, başka bir aileye. Yeni yerime taşınırken ben de farkında olmadan aynı şeyi bir başkasına yapmış olmalıyım. Hatta yıllar önce Philip'le 33 numaraya taşınırken de bizden önce orada birisi oturuyordu muhtemelen. Daha önce bunu düşünmek hiç aklıma gelmemişti; yani bizim için evlerini bırakıp giden bu insanlar nereye gidiyor diye.

Gözlerimle zildeki 33 numarayı taciz ederken bir yandan da aşağı inip beni dinlemelerini sağlamak için ne söyleyebilirim diye düşünüyorum. Parmağım zile uzanmış halde böylece dururken güvenlik kamerasında ne kadar tuhaf görünüyordumdur kim bilir. Çimlere geri iniyorum, orada daha az şüphe çekerim. Güneş gözlüklerimi takıp bakışlarımı kadına sabitliyorum. Evde bir şey unuttuğumu mu söylesem acaba? Hayır hayır, daha ilk günden her şeyi çöpe atmışlardır. Okuldan tanışıyoruz diye rol

yapsam? İnanırdıcı bir şey bulmam lazım, aksi halde yüzüme kapatacaktır.

Hâlâ orada kimlik telefonuna bakıyor. Tenis raketi reklamından fırlamış gibi duran buğday tenli kocası ona bir bardak portakal suyu getiriyor. Kıskançlıktan midemin yandığını hissediyorum. Kadın birkaç yudum alıyor ve şezlonguna geri yaslanıyor. Kısa bir süre sonra tekrar kalkmak isteyince de kocası ona elini uzatıyor. Şımarık velet. Ayağa kalkıp arkası bana dönük bir şekilde bir yudum daha portakal suyu içiyor. Masaya doğru dönünce kalçasından yukarısını görebiliyorum. Hamile. Beş aylık filan, bilemedin altı.

Aniden koşmaya başlıyorum, yanan bir tarlanın içinde kalmışım gibi, geri dönmeden, bir kere bile geçmişime bakmadan. Tüm o şaşalı hamileliği beynime kazındı bile, elimde değil. Artık ağzımdaki kekremsi tattan başka bir şeyim kalmadı. O da tescillenmiş mağlubiyetin tadı.

Güneşin son ışınları tenimi ısıtıyor olmasına rağmen akşam avlunun köşesi her zamankinden daha soğuk ve karanlık. Burada oturabileceğim son akşam bu. İçeri girip toplanmaya başlamamın vakti geldi, hem de aynı yıl içinde ikinci defa. Fakat bir bakıyorum ki kıyafetlere, tabak çanağa, çantalara filan odaklanamıyorum. Onun yerine kendimi Hemşire Vogel'i ararken buluyorum ve gözyaşları eşliğinde ona başımdan geçenleri anlatıyorum.

“Duyduklarıma çok üzüldüm tatlım,” diyor şefkatle. “Ama bunların seni mahvetmesine izin veremezsin.”

“Elimde olan bir şey değil ki. Biriktirdiklerim bana yedi ay anca yeter. Eğer iyileşemezsem...”

“İyileşeceksin, buna emin olabilirsin.”

“Senden ne haber? Rahatsız ettiler mi seni yine?”

Ayağa kalkıp şöminesinin başına gidiyor. Küçük, oval bir turuncu vazoyu kaldırıyor.

“Bu kocamın İspanya’ya yaptığı iş gezisinde bana aldığı vazo. Kırmızı en sevdiğim renktir. Ne zaman kırmızı renkli güzel bir şey görse bana alırdı.”

“Ama... Ama o kırmızı değil ki.”

Yüzünde ıstıraplı bir ifadeyle başını sallıyor.

“Kesinlikle. Dün işten eve gelir gelmez fark ettim. Değiştirmişler.”

Sırtımdan yukarı doğru soğuk bir karıncalanma hissediyorum.

“Demek döndüler..”

“En kötüsü de ne biliyor musun Alice, kendi akıl sağlığımdan şüphe etmeye başladığım anlar oluyor. Bu konuda çok başarılılar doğrusu.”

“Ama sen çok saygın bir insansın, bir sürü harika iş yaptın.”

Sesini alçaltarak dimdik gözlerimin içine bakıyor.

“Varlığını kabul etmedikleri her şeyim ben. İnsanları ürkütecek yaştayım ama iddia ettikleri her şeye dayanıyorum. Yıllara dayanan deneyimimi de göz önünde bulundurarak şimdiye kadar beni rahat bıraktılar. Bir de tabii kusurumu bulamıyorlar. Kendi ikamet hakkımı kazandım, yani Faydasız insan değilim. Ama beni sürekli izliyorlar.”

“Kendini korumak için ne yapabilirsin?”

“Aynı şekilde devam edeceğim. Ciddi bir sağlık sıkıntım olmadı. Halde sağlık kontrolleri hakkında şikâyet edip duruyorum. Hayatımı kurtardı diyebilirim.”

“Gerçekten mi?”

Söylediklerine inanmak ya da tüm bunların yaşlılıkla gelen zihinsel bozulmaya bağlı olduğunu varsaymak arasında yine kararsız kalıyorum. Ya dairesindeki bu “değişiklikler” dağılan akli

melekelerinin ürünleriyse? Ama gözlerindeki korku ve üzüntü çok gerçek. Tıpkı büyükannemin gözlerindeki gibi. Yaşlılıktan nefret ediyorum, gözlerimizin önünde sevdiklerimizin parçalara bölünmesine katlanamıyorum. Kendilerinin bunu göremeyip inkara düşmesi de cabası.

“Ah Alice,” diyor sesi fısıltıya dönüşürken, “korkunç bir sırt ağrım olduğuna inandın mı gerçekten? Olması gerektiği gibi elden ayaktan düşmeye başladığımı düşünüp rahatlamaları için uydurdum bunu yıllar önce. Geri kalan herkes gibi yani. Sırtım biraz ağrıyor tabii ama ciddi bir şey değil. Ne kadar eziyet çektiğimi insanlara durmadan anlatmam gerekiyor.”

“Ne kadar zekice bir fikir!”

“Sorun şu ki sağlık kontrollerinde önemli hiçbir şey çıkmıyor. Son zamanlarda şüphelerini artıran şeyde bu sanırım. Hayatıma devam etmek için palavra sıkmış olabileceğimin farkına varmış olabilirler.”

Yine de hâlâ bunun amacını anlayamıyorum. Eğer Faydasız bir insan değilse Hemşire Vogel’e kimin ne gibi bir problemi olabilir ki?

“Sana bir şey olmaz Hemşire Vogel, merak etme. Sonuçta toplumun yararlı bir üyesisin.”

“Ben de kendime hep aynı şeyi söylüyorum ama çok yakında beni yakalayacaklarmış gibi kötü bir his var içimde. Unutma, sırf bu yaşta hayatta olduğum için bile bir isyancı, bir düşmanım ben.”

Klarnet konçertosundan sonra Philip monoraya kadar bana eşlik etti. Yağan kar altında platformda dururken yanağımdan öptü ve elimi tuttu. Sonra da beni yakın zamanda yine görebilecek mi diye sordu. İki gün sonra öğle yemeği için en sevdiğim İtalyan restoranında buluştuk. Sohbate başlamak için halk kahramanı etkinliği için yaptığı konuşmanın bahsini açtım. “Bizim çocuklara hitap etme şeklinden çok etkilendim doğrusu. Belli ki çocukluğunda sevgi dolu bir baban varmış.”

Kaşlarını çatıp kırmızı şarabından uzunca bir yudum aldı. Çoğu çakırkeyif halde yemek yiyen diğer müşterilerin arasında oldukça ağırbaşlı görünüyordu. Bu da onu benim gözümde daha esra-rengiz bir hale bürüyordu.

“Hiç doğru bir tahmin değil maalesef.”

“Nasıl biriydi öyleyse?”

“Zor,” dedi uzun bir sessizlikten sonra.

“İntihara teşebbüs ettiğine göre başı gerçekten belada olsa gerek.”

“Hayatı boyunca büyük bir beladaydı zaten.”

İçimden bir ses yasaklı bölgeye girdiğimi söylüyordu, ben de konuyu hemen kendi babama çevirdim. Oturup benim hayatımı anlatışımı, umutlarımı ve hayallerimi filan paylaşmamı, hatta şarap etkisini gösterdikçe özellikle aile şeytanımız Sofia’ya duyduğum korkularımı da ortaya döküşümü ilgiyle dinledi. İlk buluşmamızdan sonra beni bir daha görmek isteyeceğinden pek emin değildim ama aynı gece mesaj attı. Haftalar geçip gittikçe her gün birbirimizi görmemize rağmen paylaşmaya yanaşmadı-

ğı travmatik bir hadise neticesinde kendi etrafına bir koruma duvarı inşa ettiğini hissettim. Öte yandan toplum hakkındaki görüşlerini ve kariyeriyle ilgili düşüncelerini özgürce anlatıyordu. Önemli bir mimar olmayı hedeflediği sisteme bayağı bir eleştirel yaklaşıyordu.

“Önemli mi?” diye sordum Milenyum Köprüsü’nden aşağıya bakarak her iki yanından fütürist gökdelenler yükselen nehrin panoromik manzarasını seyrederken. “Ödül kazanmak istediğini mi söylüyorsun yani?”

“Ödüllerle filan ilgilendiğim yok,” dedi savunmaya geçerek. “İnsanlar mimarlığın onlara yaşayacakları ve çalışacakları binalar yaratmaktan ya da konu yapılandırmaya gelince en güncel çılın fikirlerle gösteriş yapmaktan ibaret olmadığını anlamıyor.”

Sustu. Mimarlığı ne olarak gördüğünü söylemesini bekliyordum ama etrafımızdaki turist kafilesinden millerce uzaktaymış gibi öylece ufka bakakaldı.

Annesi hakkında bir şeyler öğrenmeye çalıştığım zaman da işim yine yaver gitmedi.

“Annem öldü. Ben daha on sekiz yaşımdayken.” Sesini bir tatsızlık kaplamıştı. Soru sormaya devam ettim ama ağzı çok sıkıydı. “Çok erken emekli olmak zorunda kaldı. Yaşasaydı bugün hâlâ çok genç görünürdü.”

Üç haftadır görüşüyorduk ki bir akşam mesire yerinde gezerken bana şöyle sordu:

“En sevdiğin mutfak hangisi? İtalyan mutfağı dışında?”

“Yunan mutfağını severim. Ama doğru yapabilmek için malzemelerinin çok iyi olması lazım.”

“Sen o işi bana bırak. Yarın benim evde buluşalım.”

“Birlikte yemek yaparız!”

Bu fikre bayıldı, öpüşüp vedalaştık.

Bir sonraki akşam MS05'teki çatı katına gittim. Yemek pişirmesine yardım etmeye hazırlanıyordum ki küçük yuvarlak yemek masasının çoktan hazırlanmış, kırmızı güllerden bir vazo ve yanan bir mumla da süslenmiş olduğunu gördüm. Philip bana bir sandalye çekti. Üç farklı tabak Yunan yemeği yapmıştı, her birinin yanına da bir kadeh şarap eşlik ediyordu. Her şey çok mükemmeldi ama içimi kemiren bir şey vardı.

“Nasıl olmuş?” diye sordu spanakopita'dan birkaç ısırık aldığımı görünce.

“Harika olmuş Philip, ellerine sağlık!”

“Sorun ne o zaman?”

“Hiçbir şey.”

“Düşüncelere dalmış gibisin.”

“Yorgunum sadece. Uzun bir hafta oldu,” dedim. “Bir dahakine beraber yemek yaparız,” diye kaçırdım ağzımdan.

“Canını sıkın şey bu mu? Seni beklememiş olmam mı?”

Kafamı salladım ve masanın üstünden uzanıp elini tuttum.

“Bana hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilsin Phil. Belki geçmişte işleri tek başına halletmek zorunda kalmış olabilirsin.” Sandalyemi onun tarafına çekip yüzünü ellerimin içine aldım. “Artık yalnız değilsin. Bundan sonra birlikteyiz.”

“Bana birlikteliği öğretmeni istiyorum,” dedi; ne kadar savunmasız olduğunu o zaman gördüm. Yüreğim derin bir sorumlulukla çarptı ve onu asla yüz üstü bırakmayacağıma yemin ettim. Hiçbir duygusal arka planı olmayan sıradan bir Joe yerine, tüm somurtkanlığı, karamsarlığı ve ağzı sıkılığıyla onu alırdım daha iyi. Sonunda göz kulak olacağım birine sahip olmuşum.

Philip’le ilişkimizin birinci ayında The Calypso isimli bir çatı katı barında buluşmak için sözleşmiştik. Babası hakkında ve neden intihara teşebbüs ettiğiyle alakalı hâlâ hiçbir şey bilmiyordum. Ne zaman sözü oraya getirsem kaşlarını çatıp konuyu değiştiriyordu, ben de bir süre sonra sormayı bıraktım.

The Calypso zaman öldürmeyi seven ve hayattaki küçük şeylerden zevk alan insanların uğrak yeri idi; hoş bir şehir manzarası vardı, uzaktan Big Ben bile görünüyordu. Ben de o gürühtan biri miydim, yoksa ümitsizce öyle olmak mı istiyordum, bilmiyorum.

Yukarıdan bakınca şehir şaşırtıcı derecede huzurlu görünüyordu. Biraz ötede yeni bir gökdelen daha inşa ediliyordu. Yavaş yavaş göğe tırmanıp tamamlandığı zaman güneşi kapatacaktı ve ben de kendime çok sevdiğim yeni bir bar daha bulmak zorunda kalacaktım, bundan adım gibi emindim.

Philip’i düşündüm. Çok kere buluşmuş olmamıza rağmen bana hâlâ bir bilmece gibi geliyordu. Benim için neler hissettiği ya da ilişkimizin tam olarak nereye gittiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Sanki bir botta oturmuşum da akıntının beni nereye götüreceğini bilmiyormuşum gibi geliyordu. Philip Calypso’ya geldiğinde yanında bir ciddiyet atmosferi de getirmişti. Bardan hoşlanmadığını anlamış, kendimi savunmaya başlamıştım.

“Buraya gelmeyi seviyorum işte, ne bileyim,” dedim. “Burada olduğum zaman omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi oluyor.”

“Harika bir uyumun ve memnuniyetin resmi gibisin.” Gözlerini benden ayırmıyordu. “Şirin okul çocuklarıyla dolu pamuktan küçük dünyanda dert edecek neyin olabilir ki tam olarak?”

Kinaye, fesat zehrine batırılmış ok gibidir bazen.

“Ne kadar çaba sarf ettiğimden haberin bile yok, sırf...” Lafımı bitirmedim. “Ne önemi var ki.”

Şimdi de gözleriyle beni iğneliyordu. Kafamı girişe çevirdim ve içeri giren bir arkadaş grubunu izliyormuş gibi yaptım. Gözleri-

min kenarlarını hızlıca sildim. Dev bir neşterle tepeden tırnağa açılmış gibi hissediyordum.

Terasta bembeyaz gömlekli ve mükemmel dikişli takımlarıyla bir grup adam koyu bir tartışmaya dalmıştı. Kadınlarsa askılı elbiseleri ve geniş kenarlı şapkalarıyla laklak edip kokteyllerini yudumluyorlardı. Onların konuşmaları da bizimki kadar ağır mıydı diye merak ediyordum, ya da son moda görünüşleri çok daha derin bir şeyi mi maskeliyordu sadece? Yoksa tam da göründükleri gibi miydiler? Hem cinslerim arasında casus olma hissi benim için yeni bir şeydi. Daha önce hiç tecrübe etmemiştim, ta ki Philip'le tanışana dek.

Bir müddet sonra yine ben konuştum.

“Bir dahakine belki Pazar Ayini'ne gideriz beraber.”

Yüzün ekşittiğini gizleme ihtiyacı bile duymuyordu.

“Ben olsam zamanımızı orada boşa harcamazdım. Ayin'e neredeyse hiç gitmedim. Babam oraya yasta olanların mekânı derdi.”

Gülümsedim.

“Ben de öyle ama ayda bir kere gitmek zorundayım. Ekstra para çok işime yarıyor.”

Birden sesi derinleşti.

“Sana neden ekstra para verdiklerini biliyor musun?”

“Bir şeyler satın almaya teşvik etmek için herhalde.”

“Evet, kısmen öyle ama ondan fazlası da var.”

Ses tonundaki ciddiyet elimdeki içkiyi kenara koymama neden oldu. Farkında olmadan ona doğru eğildim, sanki bana sır vermek üzereymiş gibi.

“Kalabalık, beyin yıkamayı çok daha etkili kılıyor,” dedi tekinsiz bir sakinlikle. “Ne kadar sık gidersen onlara o kadar çok ben-

zersin. Uzun vadede yalnızkenkinden çok daha fazla harcama yaparsın ve bundan şikâyet etme olasılığın da o kadar azalır.”

“Madem yaptığın harcamalar konusunda bu kadar dikkatlisin, ikamet hakkını nasıl muhafaza ediyorsun peki?” diye sordum.

“Doğa gezileri için para biriktiriyorum.”

“Keşke benim de daha sık gitmeye param yetse.”

“Kırsala gitmenin servete mal olmasının bir sebebi var.” Gözleri parladı ve bana doğru eğildi.

“Ama akıl sağlığım için buna değer. Haftanın geri kalanında daha tamahkâr yaşamaktan gocunmuyorum.”

“Ben küçükken babam beni kuzeye götürmüştü, Peak Bölgesi’ne,” dedim. “Kırsala ilk gidişimdi. Hayatımda hiç o kadar özgür hissetmemiştim. Yani nasıl olduğunu biliyorum.”

Birden aklıma ormandan sedyyle taşınan kanlı ceset geldi ve ürperdim. Bir tuhaf olduğumu o da anlayınca yaşadığım bu tuhaf anıyı ona anlattım.

“Çok şükür ben hiç öyle şeyler görmedim. Bir gün sen de benimle gelmelisin, Alice. Yaz günlerini, kimlik telefonun kapalı halde tüm bunlardan uzaklaşıp uçsuz bucaksız kırlarda yürüyerek geçirmekten daha hayat verici bir şey yok, emin ol.”

“Korkmuyor musun?”

“Kurtlardan mı?”

“Yetkililerden. İz sürücün ne sıklıkla oraya gittiğini gösterebilir.” İçkisini bitirip bardağını masanın üstüne koydu.

“Korkulacak bir şey yok. Ne yapabilirler ki? Çok çalışıyorum, tüketiyorum. Bir Orta Bütçeli olarak toplumun faydalı bir üyesiyim. Haftaya pazar bana eşlik etmenden memnuniyet duyarım.”

“Ben de tam o gün Ayin’e gidecektim. Gitmezsem ne olur acaba?”

“Önemli olan soru bu değil. Asıl soru şu: Olağanüstü bir deneyim yaşamak için Orta Bütçeli rahatlığından ödün vermeye hazır mısınız?”

Gülüşü onu başkalaştırıyordu, bir an için bile olsa kaygısız biri olduğuna bahse girebilirdim.

“Nereye gideriz ki?”

“Somerset’te ara sıra uğradığım güzel bir göl var. Çitin olduğu yere kadar iki buçuk dönümlük bir araziye sahip. Nasıl sessiz, nasıl huzurlu anlatamam. Kafamı boşaltmamı sağlıyor resmen.”

“Pazar Ayini’nin yaptığının tam tersi yani,” dedim kara kara düşünerek.

“Bak ne diyeceğim!” dedi sonra. “Gel sana bir şey göstereyim. Şu içkini bitir de önce.”

İçkimi bir dikişte bitirip ayağa kalktım.

Dışarıdaki kalabalık caddeye daldık; ona beni nereye götürdüğünü sormak istiyordum ama e-araba kornalarının ve her yeri istila eden reklamların da dahil olduğu harala güreleyi bastırarak kadar bağıramazdım. Monoray da ana baba günü olduğu için orada da sessizliğimizi koruduk. Şehir merkezinden ayrıldık, bir banliyönün ana caddesinden geçtik ve Hampstead Monoray İstasyonu’nda indik.

“Seni bilmem ama ben şehir içindeki kirliliği gittikçe daha da çekilmez buluyorum,” dedi yüzüne yelpaze yaptıktan sonra derin bir nefes alırken.

“Hava kirliliği mi? Artık araba kalmadı ki...”

“Öyle bir kirlilik değil. Reklam kirliliği; etrafımızdaki havaya hâkim olan stresin ve sürekli saldırganlığın kirliliği.”

Hiçbir şey demedim ama ne enteresandır ki betimlediği şeyin varlığını ilk defa havada hissettim.

Ağaçlarla kaplı geniş bir kaldırım boyunca yürüdük; içinde ofisler ve bankalar yer aldığı ultramodern cam saraylardan bir caddeydi. Viktoryen tuğlalı otantik bir binanın köşesinden sola döndük ve kendimizi bir anda saklı bir cennette bulduk. Philip'in rahatladığı her halinden belliydi. Genelde İngilizlerin Montmante'si olarak tarif edilen bu Londra banliyöleriyle ilgili zihnimde bulanık hatıralar vardı.

Her yer inşaat tabelalarıyla doluydu, bu da ortamın eşsiz güzelliğini gölgeliyordu ama havadaki doğal yaşam hissi bana yine de peri masallarını hatırlatıyordu. Etrafta başka kimse yoktu, biz de sessizlikle huzurun içimize işlemesinin tadını çıkardık. Sokak lambaları eğikti, bazıları kundakçılık kurbanı olan eski dükkânların camları hep kırık döküktü. Yörenin simgesi olan küçük bir köprüde dikilmiş halde aynı köprüdeki kendini çizen adam resmi grafitiler tarafından tahrip edilmişti. Philip yakındaki bir banka oturdu ve eskiden çok daha güzel günler görmüş olan resme bakakaldı.

"Buranın mali destek yokluğundan heba olduğunu duymuştum," dedim.

Omuz silkti: "Tüm bunları yıkıp yok edecekler ve burayı Yüksek Bütçeliler arazisine dönüştürecekler."

"Ne kadar üzücü!" dedim iç geçirerek. "Küçük, harika bir park olmalıydı burası."

"Daha kötüsü de var. Aşırı lüks Yüksek Bütçeli bölgelerinin oluşturulacağı konuşuluyor. Araziyi nereden temin edecekler sence?"

"Mıntıka'dan mı?"

Başıyla onayladı. Bir anda gözleri hüznle dolmuştu.

"Boşver bunları, düşünmemeye çalış," dedim elimi omzuna koyarken.

"Öyle bir lüksüm yok," dedi burnundan soluyarak. "Bir sonrakini benim yapmamı istediler."

“Aman Tanrım. Yapmak zorunda mısın peki?”

“Hayır. Yapmayacağım da. Aynada tekrar kendi yüzüme bakabilmek için yarısı kadar para getirecek işleri almayı tercih ederim.”
Onu nasıl teselli edeceğimi bilemiyordum.

“Hoşuna gitti mi?” diye sordu köprüdeki resmi işaret ederek.

“Büyüleyici.”

“Bence senin resmini çizseler çok güzel görünürsün. Oldukça keskin hatların var.”

“Çirkin demek istiyorsun yani? Farkındayım, gamzelerimden nefret ediyorum. Aldıracağım onları sonunda bir gün.”

“Sakın ha! Yüzüne karakterini onlar veriyor.” Birden okul çocuğu gibi utanıverdi.

“Buralarda başka cevherler de var mı?” diye sordum.

“Buna ne dersin?” dedi ta ötedeki ağaçların arkasında duran bankı göstererek. Ayağa kalkıp banka doğru yürümeye başladım. Üstünde bir şey vardı. Yaklaşınca ne olduğunu gördüm: Bir tür grup heykeli, bir aileydi. Ayakkabılar, şapkalar, eldivenler neredeyse görünmeyecek kadar ince tellerle birbirine tutturulmuştu ve aralarında sadece boşluk vardı. Yine de çocukların küçük pabuçlarının büyüklere dönük oluşu ve anne babanın korumacı bir tavra sahip elleri heykele gerçekmiş hissi veriyordu.

“Ne görüyorsun?” diye sordu.

“En küçük çocuk, kız herhalde, annesinin kucağında oturuyor. Büyük olansa, o da erkek sanırım, babasının kucağına tırmanıyor. Hayatımda gördüğüm en güzel şeylerden biri bu.”

Yüzü zarif bir tebessümle aydınladı. “Ne demişler, güzellik bakanın gözlerindedir,” dedi. “Boşlukları içinde var olan senle doldurdun.”

Parmağının ucuyla hayali çocuğun şapkasına dokundu. “Babam böyle olmasını istedi. İnsanlara ayna tutmasını yani.”

“Baban mı? Baban mı yaptı bunu?”

Başıyla onayladı.

“İnanılmaz bir sanatçıymış,” diye fısıldadım.

“Zayıf karakterin teki. Hayal dünyasında yaşayan bir budala olduğunu biraz geç anladım.”

“Nasıl söylersin bunu?”

“Aile temalı sanat yapmasının benim için hiçbir inandırıcılığı kalmadı.”

“Neden?”

“Her zaman muhalif oldu. Yeni sistemle bir türlü başa çıkamadı; o kadar büyük bir hayal kırıklığı yaşadı ki bir gün bizi resmen bırakıp gitti. On bir yaşındaydım. Sanatını ve politikasını bize tercih edip kendi gibi zavallılarla dolu bir güruhun peşine takıldı.” Anıları art arda zihninde uçuşuyor gibiydi. “Annem bunu bir türlü kabul edemedi ve öyle bir depresyona girdi ki ben daha on sekiz yaşındayken emekli olmak zorunda kaldı. Birkaç yıl sonra babam geri döndü ve her zamanki gibi sistemi suçlayarak özür diledi.”

“İntihara teşebbüs etmesi hiç de beklenmedik bir şey değildi o zaman,” dedim nazikçe.

Elimi tuttu. “Sana yemin ederim ki asla onun gibi biri olmayacağım.” Sesi tutku doluydu; bu hiç de benim tanıdığım ağzı sıkı Philip’e benzemiyordu. “Bunu bu dünyada başaracağım.”

Olağan dışı bir derinlikle gözlerimin içine baktı.

“Bu yolda partnerim olur musun, Alice?”

Birbirimizi gerçek anlamda tanımıyorduk bile. Yalnızca dört haftalık görüşmenin ardından bunun artık ciddi olduğumuz anlamına mı geldiğini sormak istedim; bir de partner derken ne demek istediğini, yani tam olarak ne partneri olduğumu öğrenmeliydim ama ağızımdan bir kelime çıktı sadece: Evet.

Düşük Bütçeli olalı yarın tam bir hafta olacak. Konseyde bana yeni adresimi verdiler ve yirmi dört saat içinde taşınmamı söylediler. Mesirede etrafıma bile bakınmadan vahşi bir hayvan gibi yüzüm yanarak koşturdum. Artık buraya ait değildim.

Hemşire Vogel beni teselli etmeye geldi. Ummadığım bir şekilde arkadaş olmuştuk. GururEvi'ndeki buluşmamızın ardından altıncı hissi ona benim dışarıdan her şeyi idare ediyormuş gibi görünmeme rağmen içeriden neredeyse çökmek üzere olduğumu göstermiş. O kadar iyi yürekli bir insan ki bana kötü bir şey olacağından korkmuş, bu yüzden de göz kulak olmak için iletişimde kalmak istemiş. Akşamları işten çıktıktan sonra düzenli olarak gelmeye başladı; yaşıt insanlar gibi uyum içinde çay içip muhabbet ediyorduk. Meğerse Küre'si olmadığı için kaçırdığı bir şey varmış: Çizgi filmler. Her gelişinde çizgi filmlere takılıp kalıyordu, birlikte oturup hayvanların konuştuğu eski çizgi filmleri izleyip durduk. Fakat daha sonra illa ki sohbet ediyorduk ve her defasında yüreğimi boşalması mümkün olmayan dipsiz bir kuyuymuş gibi ona döküyordum. Beni kurtardı desem abartmış olmam yani.

Yeni evim LN11 sitesindeki sekiz katlı turkuaz bir binanın üçüncü katında. Dairemin kapısını açınca gözlerim kutu gibi küçük bir stüdyoya karşı karşıya kaldı. Keder bir yerlerden sızarak geldi ve suratının tam ortasına yumruğunu indirdi. Dairede benden önce oturan kişi kirli bulaşıklarını lavaboda bırakmıştı. Gider tıkalıydı ve içeride kesif bir koku vardı. Mutfak dolabının kapaklarındaki parmak izi lekelerinin boyutlarından anladığım kadarıyla bu kişi bir erkek olmalıydı. Duvarda Londra'nın ku-

zeyindeki GururEvi'ni gösteren büyük bir poster asılıydı. Poster yırtılıp sonra tekrar yapıştırılmış olsa gerek ki üstünden nehir gibi bir bant şeridi geçiyordu. Selefim her kimdiyse umarım hayalindeki GururEvi'ne ulaşmış ve hayatının tadını çıkarıyordur. Onu anlayabiliyorum; annemle babam emekliye ayrıldığında benim de bu kurumu aynı anda hem sevdiğim hem de ondan nefret ettiğim kısa bir dönem olmuştu.

İyi günlerim de oluyor ama çoğunlukla kötü günler geçiriyorum. İyi günlerimde belki Philip'ten haber alırım da içim rahatlar diye umut ediyorum. En kötüsünü duymaya da hazırım, artık dul kaldığımı ve perişan olduğumu; ne olsa bu belirsizlik halinden iyidir. Kötü günlerimdeyse bir daha hiç iyileşemeyeceğim diye korkuyorum, elimde avucumda ne varsa azalarak bitecek ve dımdızlak kalacağım; acil ötanazi mi yoksa dokuz aylık emeklilik sonrası gecikmeli ölüm mü diye bedbaht bir seçimin ortasında bulacağım kendimi. Hatta yine keserlerse o kadar bile sürmeyebilir.

Düşük Bütçeli bölgesine taşınmam konusunda canımı sıkan şey bu düşüşü yaşamak değil de artık kendimi güvende hissetmediğim gerçeği. Biliyorum, adam kaçırmalar çok nadir yaşanıyor ve kurbanların çoğu genç insanlardan oluşuyor ama bu yeri geldiğim yerle kıyaslamadan edemiyorum, Orta Bütçeli bölgesinin güvenliğini arıyorum. İç avluyu özlüyorum. Şimdiki yüksek katlı apartmanım da çocuk parkına ve koruya bakıyor ama isteyen herkes girebiliyor oraya, bir topluluğa bağlı değil. Komşularımı seyretmeyi de özledim. Kim bilir şimdi ne yapıyorlardır.

Görevden alındığım zaman öğrencilerimden ve iş arkadaşlarımdan birdenbire kopmuş oldum. Artık oraya ait değildim. Çok komik; Linda'nın arkadaşlığını, sinir bozucu ses tonunu, yoğun parfüm kokusunu özleyeceğim hiç aklıma gelmezdi. En son ne zaman parfüm kullandığımı bile hatırlamıyorum. Ya da saçımı ne zaman yaptırdığımı... Aynı havayı solumasına, aynı

yere ayak basmasına rağmen bir insanın bu kadar yalnızlaşabileceğini tahmin dahi edemezdim. İçimi ferahlatan tek şey uykusuz gecelerde elime geçen eski fotoğraflarla kendimi anılara gömmek üzere dayanamayıp saat 3 gibi yataktan kalkana kadar sarıldığım filli battaniye.

Babamın, toprak o kadar değerli ki yararsız hale geldiğimiz takdirde onu işgal etmeye hakkımız yok, derken ne demek istediğini şimdi anlıyorum. Yeni sistem kapsamındaki bedava konteyneri talep etmesinden birkaç hafta önceydi. Ona neden Orta Bütçeliler gibi kendi dairemiz içinde bir yüzme havuzumuzun olmadığını sorduğumda bana herkesin her şeye sahip olamayacağını anlatmıştı. “Bahçeli bir evde oturunca, dairede yaşayan bir aileden daha fazla yer kaplamış olacağız. Yüzme havuzuyla çok fazla yer işgal etmemeyi telafi ediyorlar. Bizse gerçek toprak elde ediyoruz ki bu dünyanın en kıymetli şeyi.” Bir süre Sofia’yla beni seyrettikten sonra, yoksa apartman dairesini mi tercih ederdiniz, diye sordu.

“Hayır, ben bahçeli bir evi tercih ederim,” dedim.

“Bahçeler çok sıkıcı,” diye sızlandı Sofia. “Ben yüzme havuzu olan bir apartmanda yaşamak istiyorum.”

“Ama ağacımı daireye ekemem ki.”

“Apartman. Daire değil. Boktan ağacın da kimsenin umurunda değil zaten.”

“Ağzını bozma, Sofia,” diye uyardı onu babam.

Elma ağacı olmadığı için kırıgın olduğunu görebiliyordum. Doğduğu gün babam onun için de bir tane ekmişti ama bir yıl geçmeden kurudu. Büyüyüp çiçeklenen bir tek benim ağacım vardı ve benim onu bırakmaya hiç niyetim yoktu.

“Yeni evimizi göreceğiz bakalım. Sonra konuşuruz bunu,” dedi babam bir anlık tereddütten sonra ama bir daha o konuyu hiç açmadı ve bahçeli bir eve taşındık. O günden beri birçok farklı

konaklama yerinde yaşıdım ama babamın toprağın dünyadaki en kıymetli şey olduğuyula ilgili sözleri hiç aklımdan çıkmadı.

Düşük Bütçeli bölgedeki ilk günümde Christine'i ve diğer arkadaşlarımı, daha doğrusu eski arkadaşlarımı aradım. Sadece Christine telefonumu açtı, diğerleri sadece "Geçmiş olsun," "Sevgiler" filan diye mesajlar attı. Christine de mesafeliydi, konuşmayı kısa kesti, zira konuşacak hiçbir şeyimiz yoktu. "O korkunç kasvetli yerde keyfin iyice kaçmıştır şimdi," dediğinde başımı sallamaktan başka bir şey gelmedi elimden. Ona dairenin içini göstermemi istedi, kimlik telefonumu küçük odanın etrafında çevirdim. "Şaka mı bu?" dedi abartılı bir ses tonuyla. "Kıyafetlerini koyabileceğin bir gardırop için bile yerin yok resmen." Ona eşyalarının çoğunu Mıntıka Dağıtım Merkezi'ne verdiğimi söylemeye fırsatım olmadı çünkü el sallayıp veda ederek telefonu kapattı.

Yapacak pek bir şeyim yok, apartmanın hemen dışındaki parkta oturuyorum. Hayatımı gözden geçirmek, tattığım zevkleri ve yaptığım hataları düşünmek için bolca vaktim var. Öğle güneşinin altında otururken ailelerin gelmesini bekliyorum. Aslında beni başkalarına bağlayan şeyler gittikçe daha da azalmasına rağmen aidiyet hissetmek için kendimi kandırıyor gibiyim. Anlıyorum ki Philip haklıymış. Söyledikleri geliyor aklıma, yıllardır takındığı tavır, aile kurmaya karşı gösterdiği direnç, toplumumuz hakkındaki umutsuz tavrı. Bir zamanlar karamsarlık olarak yorumladığım şeyin şimdi bilgelik olduğunu fark ediyorum; bana bencillik gibi gelen şey aslında umursamakmış. Ne kadar yalnız hissediyordu, kim bilir! Benimle evliydi ama teselli bulmaktan, yaşadığı dehşeti paylaşmaktan mahrumdu.

Uzakta bir kadın beliriyor, benden biraz daha genç, kızı da kendine yetişebilsin diye ağır ağır oyun parkına doğru ilerliyor. Kız

Down sendromlu. Parkın en ücra köşesindeki çalılarla gizlenmiş çitli alana yürüyorlar. Kapıda kocaman bir Faydasızlar tabelası var. Zavallı çocukcağız bir başına oynarken ne kadar yalnız hissediyordur diye geçiriyorum içimden hemen. Yine de üstünde rengarenk yavru hayvanların, kuşların ve sapsarı güneşlerin boyalı olduğu tahta çit onu biraz olsun neşelendirecektir.

Yaklaştıklarını görünce her terbiyeli insanın yapacağı gibi başımı öteye çeviriyorum. Gözlerini dikip bakmak hoş değil. Tabii ki dik dik bakmakla yetinmeyip aleni bir şekilde alay eden insanlar da var. Neyse ki onlar sadece küçük bir azınlık.

Ülkedeki milyonlarca insan gibi ben de özürlü çocukların hayatlarını nasıl idame ettirdiğiyle ilgili şok edici gerçekleri gün yüzüne çıkaran *Kalpsiz* adlı programı düzenli olarak izliyorum. Her defasında da gözlerim doluyor ve her program sonunda binlerce seyirci arayıp anne babaları şikâyet ederek daha katı önlemlerin alınması gerektiğini savunuyor. *Kalpsiz*'in sunucularının da sürekli izah ettiği gibi en önemli şey para değil. Bu anne babalara, özellikle de bekâr anneler çocuklarına destek olabilmek için çok çalışıyorlar. Çocuklarının ikamet hakkına katkı sağladıkları takdirde problemin çözüleceğine inanan bu anneler aslında yanılıyorlar. Faydasız olmakla alakalı bir şey değil bu, parayla hiçbir ilgisi yok, bunu anlamıyorlar.

Yeni sistemin başında bu çocukların birçoğu doğruca Gençlik GururEvlerine yerleştiriliyordu. Binlerce anne baba buna karşı çıkarak Gençlik GururEvlerinin yıkılmasını ve kendi çocuklarının da diğer çocuklar gibi muamele görmesini talep etti. Tabii yeni sistemin adalet üzerine kurulduğu düşünüldüğünde buna müsaade edilemezdi. Faydasız insanlar toplumun yararlı bireylerinden faydalanamazlar, öyle olursa eski sisteme geri dönmüş oluruz. Bunu kimse istemez. Yine de talepler ciddiye alındı ve alternatif bir çözüm üretildi. Hiçbir zaman topluma faydalı olamayacak çocuklar, ikamet hakları aileleri tarafından karşılandığı müddetçe

büyüdüklerinde bile anne babalarının desteğini alabiliyor. Eğer anne baba çocuğu istemiyorsa ya da ona bakacak gücü yoksa çocuk Gençlik GururEvi'ne gönderiliyor. *Kalpsiz*'de de dedikleri gibi, orası adeta yeryüzünde bir cennet.

Belli ki bu kadın da çocuğunun acı çekmesine göz yumacak kadar bencil olanlardan biri. Onu şöyle iyice süzüyorum. Solgun yüzünde bitkinlik belirtileri görülüyor ama gözlerinde bir neşe kıvılcımı var. Hiç de kötü bir insana benzememesi çok garip. Tam aksine, kızının elini tutuşu ve beraber yürüyebilmeleri için aşağı doğru eğilmesi ne kadar şefkatli olduğunu gösteriyor. *Kalpsiz*'de gösterilen anneler ondan çok farklı, çok daha öfkeli ama yine de çocuklarını sevdiklerini iddia ediyorlar.

Kafamı öteye çeviriyorum, sonra yaklaşan ayak seslerini duyuyorum ve koluma dokunan yumuşacık küçük eli hissediyorum. O kadar nazik ki gerçek mi yoksa sadece ılık ılık esen rüzgârın bir oyunu mu olduğunu anlayamıyorum. Bir bakıyorum, küçük kız başını kaldırmış bana doğru yayvan yayvan gülümsüyor. Annesi koşarak geliyor ama yüzü mahcubiyetten kıpkırmızı olmuş.

“Çok özür dilerim, çocuk işte akli ermiyor.” Kadın kızını nazikçe benden uzağa, Faydasızlar oyun parkına doğru yönlendirmeye çalışıyor.

Kızın kaç yaşında olduğunu soruyorum, beş yaşında olduğunu söylüyor. Kız ise hâlâ önümde, el çantamın deri çiçeğini çekiyor. Çantamı ona uzatıp oynamasına müsaade ediyorum.

“Çiçek görünce çıldırıyor,” diyor annesi özür diler gibi. “Gerçek çiçek olmasa bile.”

Kızın yüzü al al, adeta neşeyle parılıyor. Daha önce hiç bu kadar yakından Down sendromlu bir çocuk görmemiştim. Onu kaldırıp dizlerime oturtuyorum. Annesinin bir an için de olsa şaşp kaldığını hisseder gibi oluyorum ama ardından o da gelip yanıma oturuyor.

“Sen... senin de mi var? Böyle bir çocuğun?”

“Hayır,” diye karşılık veriyorum. “Benim çocuğum yok.” Ona dönüyorum sonra, “Alice,” diyorum elimi uzatarak.

İsminin Ruth olduğunu söylüyor, kızı da Felicity’ymiş. Felicity adını duyunca deri çiçekle oynamayı bırakıyor ve başını kaldırıp gülümseyerek annesine bakıyor. Bulaşıcı bir gülümseme olsa gerek ki hemen ardından üçümüz birden gülmeye başlıyoruz, neye güldüğümüzü hiç bilmeden. Aniden Ruth’un gözlerinin karardığını fark ediyorum. Çayırın öbür tarafından başka ailelerin yaklaştığını görmüş. Onların normal çocukları var.

“Affedersin,” gibisinden bir şeyler mırıldanıyor ve Felicity’yi apar topar yakalayıp kar sağlamayan çocuk parkına götürüyor.

Aileler iyice oyun parkına yaklaşıncı çocukları salıncaklara doğru koşmaya başlıyor, daha büyük olanlarsa basketbol sahasına yöneliyor. Ayağa kalkıp boyalı çitin öte tarafına bakıyorum. Felicity kum çukurunda oturuyor, Ruth da hemen yanına diz çökmüş. Küçük kapıyı açıp onlara katılıyorum. Felicity’nin yanı başında kumlara diz çöküp ona kumdan kale yapmayı gösteriyorum. Daha yarısına gelmeden her seferinde kaleyi yıkıveriyor ve bunu yaparken o kadar iştahlı gülüyor ki Ruth’un ne dediğini doğru düzgün duyamıyorum.

“Genelde 8 olmadan yatırıyorum. İstersen bir fincan çay içmeye gel.”

Bu gece onlara uğramak üzere sözleşiyoruz. Muhitimdeki insanları tanımak bana iyi gelebilir.

Dairesindeki tek pencerenin önündeki masada oturuyoruz.

“Teşekkür ederim,” diyorum Ruth ayçiçeği desenli tezgâhın üstüne bir fincan çay koyarken. Onun evi de benimkiyle aynı

boyutta; planı da aynı. Ama dört bir yandaki oyuncak yığınları yüzünden daha küçük görünüyor.

“Biraz dağınık ama kusura bakma,” diyor Ruth, Felicity’nin yumuşacık sarı saçlarını okşarken. “Her ay biraz daha çoğalıyor.”

“Felicity’nin İkamet Hakkı’na destek vermek zorunda olduğun için mi?”

Başıyla onaylıyor.

“Alışverişe çıkacak zamanım yok,” diyor. “Online yiyecek alışverişi yaparken pat diye karşıma çıkan bu peluş oyuncakları almaktan başka bir şey gelmiyor elimden.”

“Peluş oyuncaklar iyidir. Linda diye Yüksek Bütçeli bir iş arkadaşım var, o da aynı dertten mustarip ama o HepsiniHarca’da kullanıyor ve kendine ait bir sürü portresi var.”

“Model olarak oturmak için nasıl zaman buluyor peki?”

“Bulamıyor ki. Ressama sadece bir fotoğrafını veriyor. Salonunu görmem lazım, duvarlarda hiç boş yer yok.”

Hıhlayıp gözlerini deviriyor.

“Ben buraya minyatür bile sığdıramam,” diyor.

Kahkahayı patlatıyoruz, Felicity de sesimizi duyup bize katılıyor.

“Ne kadar da hayat dolu,” diyorum Ruth’a.

“Bebekliğinden beri hep böyleydi. Doğduktan sonra onu Genç GururEvi’ne götürmek için beni ikna etmeye çalıştılar, acil öta-nazi yapacaklardı. Yalan söyleyemem, bir ara düşünmedim değil. *Kalpsiz*’i izleyip duruyordum, ne yapacağımı bilemedim. İnan bana, acı çekmesini istemek yapacağım son şeydir.”

“Biliyorum,” diyorum uzanıp elini sıkarak.

“Ne olacağı belirsiz olduğu için birkaç günlüğüne isim vermeme istemediler. Saatler geçtikçe ona daha da bağlandım. Sonunda da sahiplenmeye karar verdim.”

“İsmi nereden geliyor?”

“Rachel da olabilir, kız kardeşim gibi; ya da Janet, annem gibi. Aslında herkes olabilir ama gözlerinin içine her baktığımda Felicity olacağına ikna oldum.”

Felicity yine ismini duyunca annesine koşup başını eteğine gömererek öyle kıkır kıkır gülüyor ki boğulacak diye korkuyorum. Sonra başını kaldırıp bana bakıyor ve koşup bana da sarılıyor. Öne eğilip onu göğsüme yaklaştırıyorum. Etkileşimden iliklerime kadar eridiğimi hissediyorum. Ruth gülüyor.

“Aslında herkesi çok sever ama seninle özel bir bağ kurmuş gibi görünüyor.”

“Eğer ona göz kulak olma konusunda yardıma ihtiyacın olursa mutlaka haberim olsun,” diyorum. “Bir sürü boş vaktim var. Daha doğrusu boş vakitten başka hiçbir şeyim yok şu an.”

Nezaketen söylediğimi düşünüyor, bunu anlayabiliyorum. Biraz kendimden bahsetmemi istiyor. Ona Philip’ten ve bir başıma kalışımdan bahsediyorum. Ona içimi döksem mi, birdenbire nasıl altüst olduğumu anlatsam mı bilemiyorum. Ben olsam akıl sağlığı bozuk bir yabancıya çocuğumu emanet eder miydim?

“İhtiyaç fazlası olarak ıskartaya çıkarıldım. Okulda yeteri kadar öğrenci yoktu,” diye yalan söylüyorum. “Başka bir iş bulana kadar giderlerimi karşılayabilmek için de buraya taşındım.”

Felicity peluş oyuncak yığınının tepesinde uyuyakalmış. Al yakakları ve altın sarısı saçlarıyla kendi oyuncaklarına benziyor. Ruth bir bardak daha çay koyuyor.

“Orta Bütçeliler bölgesinde onun gibi fazla çocuk yoktu, hatta hiç yoktu,” diye yorum yapıyorum.

“Bu çocukların anne babalarının neredeyse tamamı Düşük Bütçelidir,” diye onaylıyor Ruth. “Orta ya da Yüksek Bütçeli olarak başlayanlar bile öncelikleri değiştikçe düşüşe geçiyor.”

Bir müddet konuşmuyoruz, ben de odanın sıcaklığının tadını çıkarıyorum.

“Gerçekten sorun etmez misin?” diye soruyor Ruth sonra damdan düşer gibi.

“Benim için bir zevk.”

Ruth’un iki işi var, biri gün içinde, diğeri akşamleyin. Kâr etmeyen çocukların bakımevi gece gündüz açık çünkü anne babaları ikamet hakkına destek olmak için uzun gece mesailerinde ya da birden fazla işte çalışıyorlar. Ruth akşamları Thames Nehri üstüne inşa edilen köprüdeki lüks bir eğlence merkezinde her müşteriden sonra spor aletlerini tekrar tekrar silip durduğu esnada gelip Felicity’ye bakmam konusunda anlaşıyoruz. Ortalama bir Yüksek Bütçeli Ruth’un sırf Felicity’yi hayatta tutmak için bir ayda kazandığı paradan fazlasını bir gecede masaj tahtasının üstünde harcıyor.

O sabah rüzgâr kendinden geçiyordu. Pencereden içeri girmek ister gibi çaresizce cama vurup duran dalların takur tukur sesine uyandım. Yavaşça kendime gelirken yatağımda doğruldum, kafam kurşun kadar ağırdı. Evvelki gün olanlar hatırıma düştükçe kalp ağrısının tatlı acılığı kursağıma dolmaya başladı. Küçük çaplı bir kalp ağrısıydı bu, on üç yaşındaki bir kızın kaldıramayacağı şey değildi. İlk erkek arkadaşım, Luke, hiçbir açıklama yapmadan benden ayrılmıştı.

Nasıl küçük düştüğümü unutmak için yataktan kalktım ve kendimi pencereye doğru sürükledim. Ayaklarımın altındaki halının tanıdık yumuşaklığı bana evde olduğumu ve sevdiğimi hatırlattı. Burnumu pencerenin soğuk camına bastırdım. Sokakta bir tane bile insan evladı yoktu, sadece uzaklardan bir reklamın ekran ışığı parlıyordu. Karşıkı evler o kadar sessiz görünüyordu ki terk edilmiş bile olabilirlerdi. Fırtına ise ağaçları köklerinden söküp uçurmaya niyetli gibiydi.

Bakışlarımı pencerenin altındaki elma ağacından yana çevirdim. Sabahları kimseyle selamlaşmadan önce gördüğüm ilk şeydi o, geceleri de yatağıma girmeden önce gördüğüm son şey.

Aynanın karşısına geçtim. Kendimi profilden de görebileyim diye elimde küçük bir ayna daha tutuyordum. Yani, diye geçirdim içimden, bu burunla beni kimsenin istememesine şaşırmamalı. Suratımın hangi kısmından daha çok nefret ettiğimi seçemiyordum resmen: Beni sersem bir çocuk gibi gösteren kalkık burnum mu, yoksa okuldaki belalı çocukların ağzına sakız olan gamzelerim mi? “Yanakları delikli kız,” diyordu bazıları benim için. Annemle babam benim yanımda hiç lafını etmediler; etseler

bile gamzelerin yüzüme karakter verdiğini söyleyerek gururumu okşamaya çalıştılar. Diğer yetişkinler de gamzelerimin ne kadar şirin olduğunu söyleyip duruyordu ama kalbimi kırmamak için söylediklerini biliyordum. Ben şirin olmak istemiyordum ki, Sofia gibi güzel olmak istiyordum. Profilimi daha iyi görebilmek için şöyle hafifçe döndükten sonra on sekizime girer girmez burnumu yaptırmaya karar verdim.

Puslu ve soğuk hava beni rahat yatağıma dönmeye zorladı. Yorganımı boynuma kadar çekip kendimi somurtkanlığıma gömdüm. Sonra babam geldi, evin içinde tembellik etmekten başka hiçbir şey yapmadığı pazar günleri giydiği koyu yeşil sabahlığı yine üstündeydi. Ardından da yeni röflelenmiş saçları ve sürmeyi ihmal etmediği meşhur kan kırmızısı rujuyla annem girdi içeri. Kızlarını korumaya hazır iki fedai gibi yatağının kenarına oturdular. Kendimi tek çocuk gibi hissetmiştim. Tek olduğuma inanmayı öyle istiyordum ki...

Sofia sevgilisiyle kaçtıktan altı ay sonra ondan bahsetmeyi bıraktık. Galiba annemler böyle bir şey hiç olmamış gibi davranarak kayıplarıyla başa çıkmayı daha kolay buldular. Sırf gün sonunda yerle bir olmasını görmek için her sabah umuttan duvarlar örmek niye? Sofia'nın geri geleceği yoktu. Hiçbir zaman hazzetmediği Orta Bütçeli sefilliğe dönmek için kim bir Varlıklı'nın şatafatlı ve ayrıcalıklı yaşamından vazgeçerdi ki? Elitler tarafından hayran olunmak varken hiç bağ kuramadığı bir aileye dönmesi olacak iş miydi? İlk başta canhıraş bir şekilde yardımcı olmaya çalışan Polis bile onun Varlıklı erkek arkadaşıyla kaçtığını öğrenince pes etti. "Varlıklıların izi sürülemez," dedi polis memurunun biri ciddi bir yüz ifadesiyle.

"Sofia Varlıklı olarak doğmadı ki," diye karşı çıktı annem. "Vücudunda bir iz sürücü var."

Polis memuru omuz silkti. “Kızınız on altı yaşında, kendi hür iradesiyle gitti,” dedi. “Yapabileceğimiz hiçbir şey yok.”

Sofia ile ilgili problemler, zeki ve hırslı bir çocukken büyüyüp gizemli bir ergene dönüşmesiyle başladı. Laboratuvarını terk edip dışarı çıktı. Yap!’ta bazı fotoğraflarını görüyordum, fotoğraflarda arkadaşlarıyla takılıyordu ama bu arkadaşların hiçbiri okuldan değildi. Biraz daha yaşlı ve çok daha zengin görünüyorlardı. Sofia ise göz alıcıydı, neredeyse tehlikeli olabilecek kadar tahrik edici bir hali vardı. Mekânların logolarını ayırt ettim ve araştırdım. Bir tanesi St Paul’s Gece Kulübü’ydü; yüzyıllarca katedral olarak kalmış fakat yeni sisteme geçerken dönüştürülmüştü. Sofia Yüksek Bütçelilerin bile alınmadığı, sadece Varlıklılar’ın erişim sağladığı en ayrıcalıklı barlara girebiliyordu. Bunu nasıl başardığını ona sorduğumda beni başından savıyor, konunun uzamasına izin vermiyordu. “Sen kendi işine bak!” diyordu sadece. Eve elmas kolyelerle ve abartılı tasarımcı kıyafetleriyle geliyordu ki tüm bunlar annemi çok endişelendiriyordu. Aslında Varlıklı bir erkek arkadaşı olduğunu hiçbir zaman saklamadı ama annemler adamı görene kadar ona inanmadılar. Adı Sebastian’dı.

“Bu işte yanlış olan bir şey var,” dedi annem babama, Sofia’nın yine Sebastian’la dışarı çıktığını söylediği bir akşam, yemekte.

“Yalan mı söylüyor yani sence?” diye sordu babam. “Şu Sebastian denen adam sahtekârın teki mi yoksa?”

“Daha da kötü bir tahminim var,” dedi annem sesini alçaltarak. “Bence o lüks eşyaları, mücevherleri filan hep... yasadışı yollar-dan ediniyor.”

“Nasıl yani?”

“Nasıl olduğunu gayet iyi biliyorsun,” dedi annem imalı bir yan bakışla beni işaret ederek.

“Şaka yapıyorsun herhalde. Yani onların hepsini şey yaparak mı kazandı?..”

Babam ifade etmekte zorlanmıştı ama ben orospuluğun var olduğunu bilecek kadar büyüktüm.

“Korkarım ki öyle, Ben. Yani ortada Sebastian diye biri filan yok.”

Birkaç hafta sonra Sebastian gerçekten kendisiyle tanıştırıldığında annem nihayet rahat bir nefes aldı. Adam hakikaten vardı ve hakikaten de zengindi. Özel helikopteriyle geldiklerinde annemlerle pencereden bakıyorduk. Sebastian aşırı derecede utangaç biriydi, tamamen içine kapanıktı ve dümdüz bir tipi vardı; yani Sofia’nın onunla parası için ilgilendiği barıydı. İnsan kör olsa ikisinin arasında hiçbir ortak nokta olmadığını görürdü. Dış kapıdan içeri girdiklerinde babam adamın Sebastian olabileceğine ihtimal dahi vermedi: Daima kendine güvenli, sportif ve karizmatik erkeklerden hoşlanan Sofia’nın tarzından bu kadar uzak birine bakacağını hayal edemiyordu. Ama annem hemen anladı. “Bu o. Kıyafetlerine baksana! Nasıl da kusursuz. En kalitelişinden,” dedi heyecanla. Ben babam kadar naif değildim. Durumu hemen anlamıştım. “Ne kadar da akıllısın Sofia!” diye geçirdim içimden. “Ve ne kadar alçak!”

O akşam babam gözlerine inanamayarak oturduğu yerden Sofia’ya bakıp durdu, sanki yıllardır tanıdığı kızını bulmaya çalışıyor ama bulamıyordu. Anneme gelince, özel bir uşak tarafından getirilen nadir egzotik çiçeklerden yapma dev buket ayaklarını yerden kesmişti. Sebastian’a yıllardır kayıp olan oğluymuş gibi davranıyordu; ikisi uzun uzadıya konuşup gülüştüler ve annemin Sebastian’a dünyanın en şık restoranlarında yemeye alışık olduğu havalı yemeklerin dışında bir şey göstermek amacıyla pişirdiği çoban turtasının tadını çıkardılar. Bu sıcacık organik yuva temasının bilerek üstüne gidiyordu çünkü her şeyi görmüş geçirmiş insanların ilgisini çekeceğini çok iyi biliyordu.

Sebastian düzenli misafirimiz haline gelmişti. Mütevazı yuvamıza kıymet verdiği için annem neredeyse ona minnet duyuyordu.

Eşyaları kaldırıp merakla bakan ve hepimizi ilgiyle dinleyen damat adayının alçakgönüllü karakteri karşısında babamla ben de hemen yumuşamış ve ona ısınmıştık.

Kısa süre içinde Sebastian'ın baştaki utangaçlığı da geçti ve ortaya çok iyi mizah anlayışı olan, cana yakın bir delikanlı çıkıverdi. Ziyaretimize gelmesi hoşuma gidiyordu. Kahkahalarıyla evimizin havasını değiştirmişti, biz de sanki üzerimize vazifeymiş gibi onu güldürüp duruyorduk. Canımı sıkan tek şey Sofia'nın gittikçe daha da artan üstünlük taslamalarıydı. Sanki malikâne hanımı olacağını o zamandan anlamıştı. Aşk sarhoşu Sebastian minyon suratında mülayim bir tebessümle o koca mavi gözlerini Sofia'dan bir türlü alamıyor, kemer gibi sımsıkı kavrayan beyaz sosis parmaklarını belinden hiç çekmiyordu. Daima talk pudrası kokuyordu.

Benden yana hiçbir şey yaşanmazken Sofia'nın rüyalarının zahmetsizce gerçek olduğunu görmek kıskançlığımı yepyeni boyutlara taşıdı. Aile içinde ve arkadaşlar arasında adeta ünlü biri haline gelmişti. Sırf statüsü için nazik ve hassas bir delikanlıyı kullanıyor olması kimseyi rahatsız etmiyor gibiydi. Ahlaki sorumluluklardan beriydi sanki.

Sebastian'ın Thames Nehri kıyılarında, etrafı lazerden çitlerle çevrili ve üst düzey güvenlik görevlileriyle korunan cam duvarlı bir apartman bloğunda çatı katı vardı. Burası şehirde Varlıklıların konakladığı nadir yerlerden biriydi. Ben Varlıklı olsam kırsal yerleri tercih ederdim. Tıpkı Sebastian'ın anne babası gibi Cornwall sahilinde Viktoryen bir köşküm olurdu.

Varlıklılar lüks hayatın tadını çıkarmak ve biraz alışveriş yapmak için Londra'ya Primavera Kulübü'nü ziyarete geldiler fakat birkaç gün sonra kaçınılmaz olarak köylerine geri çekildiler. Sebastian da Sofia'yı görmek için Londra'ya geliyordu. Sonra bir gün Sofia ona gitti; giderken mutfak masasının üstüne bıraktığı zehir zemberek

notta ise bizim gibi acınacak haldeki Orta Bütçeli insanlarla artık hiçbir işinin kalmadığı yazıyordu. Zavallı annemle babam kızlarının lüks hayata karşı ilk hevesi geçtikten sonra bizi özleyip eve döneceğine dair umutlarını uzun süre kaybetmedi. Bense içten içe geri dönmemesini istiyordum. Artık yeteri kadar güzel ve havalı değilmişim gibi hissettiren bir kardeşim olmadığı için mükemmel bir aile olmuşuk.

İlk birkaç ay boyunca bizimkiler Sofia'nın nerede ne yaptığıyla ilgili endişelenip durdular, babamın saçına aklar düştü. "Geri gelecektir, kötü arkadaş kurbanı oldu sadece," deyip duruyordu, bense dudağımı ısırıyordum. İyi bir kız evlat olup onları memnun etmek, kalp kırıklıklarını biraz olsun dindirmek ve sevgilerini son damlasına kadar içime çekip şefkatlerinin deryasında yüzmek için elimden geleni yaptım. Ve bunu Sofia'yla paylaşmak zorunda olmamaktan mesuttum, o da istemiyordu zaten.

Hava çabuk çabuk bir güneş açıp bir fırtınaya dönerken yatakta uyuşup durduğum için kendimi kötü hissetmeye başladım. Sonunda Küre'deki kanallar arasında gezinmekten de sıkıldım; kendimi zorlayıp kalktım ve annemin hazırladığı sandviçi yedim. Annem canımın neden sıkkın olduğunu sorunca da suçu havaya attım.

"Merak etme, çok uzun sürmez aşk acısı," dedi. "Ben ilk sevgilimin ismini bile hatırlamıyorum."

"Bana ne. Şu an acıması bile yetiyor."

Hiçbir şey demedi ama yüzümün ifadesini kontrol etmek için yarım saatte bir bana bakıp durdu, ta ki ben kafamı çevirene kadar. Öğleden sonra fırtına yüzünden hava birdenbire kapkaranlık oldu. Kış bahçesinde oturup bitkilerin yağmurdan sıırılsıklam oluşunu izledik. Yap!'taki takipçilerimden ayrılıkla ilgili mesajlar gelip duruyordu; artık bunu düşünmek istemiyordum, o yüzden

Yap!’ı kapatmak zorunda kaldım. Sebastian’ın Sofia’ya yaptığı gibi beni pohpohlayacak, bana tapacak bir erkek arkadaş’a çok ihtiyacım vardı. Duygularımı annemlerle paylaşmaya başladım. Hayallerim hakkında konuşmak, neredeyse gerçekleşmişler gibi hissetmemi sağlıyordu. Cesaretlendirici tepkileri sayesinde yaralarım saviyordu, bir nevi tatmin oluyordum.

“Bir oğlum, bir de kızım olacak,” dedim. “Kızımın adını May koyacağım, oğlumunkini de Peter.”

“Neden Peter?” diye böldü annem kokteyline biraz daha limonata eklerken.

“Bilmem,” dedim omuz silkerek. “Kulağa zekice geliyor.”

Başıyla onayladı.

“Yiğit bir isim. Peter diye birinden zarar gelmez bence.”

“İsmi ne olursa olsun en iyi erkeği bulacağından eminim,” dedi babam. “Seni hak eden biri. Hadi devamını da anlat.” Hırkasının kuşağını beline doladı. Hava soğumaya başlamıştı. Annem kimlik telefonundan kış bahçesinin sıcaklığını yükseltti.

“Hadi bakalım, uydurmaya devam,” diye üsteledi babam. “Eğer yeteri kadar inanırsan gerçekleşir.” İkisinin de bana kibarlık ettiğini biliyordum, söylediklerinde ciddi değillerdi. Yalandan yapıyorlardı, gamzelerim için yaptıkları gibi.

Zeytinler, peynirler, kokteyller ve limonatalarla dolu masanın etrafında avare avare keyfimize bakıyorduk. Dışarıda gökyüzü ipek gibi bir gece mavisine bürünmüş, yarım ay ise bahçemizi sihirli bir mekâna dönüştürmüştü. Ufacık bir anlığına kolumu uzatsam hayallerime ulaşacakmışım gibi hissettim.

Ben müstakbel kocamı ve evimi anlatırken annemle babam da beni dinliyordu. Arkaları salon kapısına dönük bir şekilde oturuyorlardı. O anda bütün kuşların ötmeyi bıraktığını fark ettim, sanki uzaktan bir kumandayla hepsi birden sessize alınmıştı.

Annemlerin karşısına oturmuş anlatmaya devam ediyordum ki lafımın orta yerinde Sofia'nın silüetinin salonda belirdiğini gördüm ve birden damarlarımdaki kan buz gibi oldu. Tıpkı bir gölge gibi yaklaştı ve cam kapının arkasında durdu. Hiç ses çıkarmadan dikkatle bizi izliyordu. Gözleri kömür gibi yanıyormuşçasına çok içinde kıpırdamadan bir süre öylece durdu. Kapı aralıktı, kim bilir ne zamandan beri dinliyordu. Uygunsuz bir şey söylemişim gibi birden sustum. Ortam buz kesmiş, evimizin üstüne kapkara bir bulut gelip yerleşmişti. Sofia geri dönmüştü. Orada olmasını istemiyordum. Ümitsizce annemle babama baktım, sanki bu hortlağı evden kovmaya güçleri yatabilecekmiş gibi.

Hepimiz neşe dolu muhabbetimizden kopup ayağa fırlamıştık. Annemle babam mutluluk naraları atarak ona uzun uzun sarıldılar. Sofia ise kendisine sarılan kolların arasında çubuk gibi duruyordu. Babam endişeyle onu süzdü.

“Hasta gibisin. Ne oldu sana?”

Normalden çok daha solgun görünüyordu ama cevap bile vermeye tenezzül etmeden omuz silkti. Sırlarını açığa çıkarmak istemeyen badem gözleri siperlenmişti ama alttan alta bir korku seziliyordu ki onda daha önce hiç görmediğim bir şeydi bu. Onun sessizliğine alışık olmayan annemle babamın da o ilk anki keyfi kaçmıştı. Hayallerimi samimi bir şekilde annemlerle paylaşmama içerlemiş olduğunu hissettim.

Bütün gece bana düşman muamelesi yaptı. Sofradayken yemekler ağızımda kekreleşiyordu. Annem dönüşünü layığıyla kutlamak için en sevdiği yiyecekleri sipariş ettiği ve elinden gelen her şeyi yaptığı halde Sofia tabağına bile dokunmadı. İtham dolu bakışlarını bana saplayıp duruyordu.

“Sevgili Sebastian'ın nerede hani?” diye sordu annem ama karşılığında sadece cevapsız kaldı.

Babam bir şey söylemesi için Sofia'ya yalvarıp durdu ama o yine de konuşmadı, en sonunda da odasına çıktı. Başıma bir şey geleceğinden korkmama rağmen odamdan gizlice çıkıp kapısını çalmadan edemedim. Nehir kenarına konuşlanmış lüks şehir dairelerindeki hayatın ayrıntılarını duymak için yanıp tutuşuyordum; Varlıklı olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istiyordum: Odacısı önünde reverans yapıyor muydu, özel uçakların içi normal olanlardan ne kadar farklıydı, bir de Sebastian'ın ailesi gerçekten de anlattığı kadar sosyetik miydi? Sebastian'dan ayrıldığını, bu yüzden de Varlıklı hayatın ayrıcalıklarını kaybederek zavallı Orta Bütçeli hayatına dönmek zorunda kaldığını tahmin ettiğim için içten içe haz duyuyordum. Kendinden büyük bir rakibe musallat olmayı kafasına koyan fütursuz bir yırtıcı hayvan gibi, midemde kıvranıp duran korkuya kulak asmadan harekete geçtim.

Adam öldürmeye hazır bir yüz ifadesiyle kapıyı açtı. Saçları karman çormandı, gözleri vahşi vahşi bakıyordu.

“Sebastian'a ne oldu?”

“Seni ilgilendirmez.”

“Seni başından savdığını kabul etmeye mi utanıyorsun?”

“Sen kendi zırvalarınla ilgilen. Bulutların üstüne aile inşa etmeye devam et, hadi.”

“Yani seni başından savdı.”

Kapıyı yüzüme çarptı. Zafer kazanmış gibiydim. Evet, Sebastian resmen Sofia'dan sıkılmış ve onu başından savmış, diye geçirdim içimden, bizimki de o aşırı tiksindiği evdeki hayatına meteliksiz bir şekilde geri dönmüş. Benliğim üstünlük duygusuyla canlandı. O eski özgüvensizliğimden eser kalmamıştı.

O gece sabaha kadar uyuyamadım. Başımın arkasındaki ince duvardan sızıp gelebilecek en ufak bir ses için Sofia'nın odasına kulak kesilmiştim ama hiç ses gelmedi. Dönüşü konusunda

ikiye bölünmüştüm. Bir yandan yanıldığının kanıtlanmış olması ve kibrinin törpülenmesi hoşuma gidiyordu ama öbür yandan yuvamız zehirlenmiş gibi hissediyordum. Sofia'nın varlığı, tıpkı mürekkebin yavaşça yayılması gibi evin her köşesine sızıyordu. Bunu tenimde bile duyabiliyordum.

Ertesi gün pazardı. Annemler artık Sofia da döndüğü için evde oturmuş mutlu aile taklidi yapıyordu. Öğleye doğru kızları hâlâ odasından çıkmadığı için endişelenmeye başladılar. Ayak uçlarına basa basa merdivenlerden yukarı çıktılar. Annem kulağını kapıya dayadı. Hiç ses yoktu. Babam endişeli gözlerle ona bakıyordu.

“Sofia!” diye seslendi babam. “İyi misin kızım?”

Cevap gelmedi.

“Tatlım, uyandın mı?” diye sordu annem.

Kapının arkasındaki sessizlik içeride kimse yokmuş gibi davranıldığı türden bir sessizliğe benzemiyordu, oda gerçekten de boştu sanki. Babam kapıyı çalmaya başladı.

“Sofia, kapıyı aç. İyi misin diye bakmaya geldik sadece.”

“Yalvarırım bebeğim. Bir şey söyle. Sonra seni rahat bırakacağız,” diye ağlamaya başladı annem.

Dakikalar süren sessizliğin ardından birden kapı kilidinin açıldığını duyduk ve Sofia odasından çıkıverdi. Bizi görmezden gelerek banyoya koştu. Birkaç dakika sonra da odasına dönüp kapıyı çarptı ve kilidini çevirdi. Onu sadece birkaç saniye görebilmiştik ama bu kadarı bile yetti. Annemlerin yaşadığı şoku hissedebiliyordum. O güçlü, kibirli, güzeller güzeli Sofia'mız hayatında ilk defa kırılmıştı. Solgun yüzü, gözlerinin etrafındaki çizgileri ve ifadesiz bakışlarıyla artık bambaşka bir insandı. Annemler oldukça tedirgindi, bense merak içindeydim.

“Onu hiç sevmedin bile. Durumun bu kadar kötü olamaz,” diye kapının arkasından bağırmaya başlamıştım ki annem beni

susturmaya çalıştı, babam da azarlayan gözlerle tehdit ederek aşağı indirdi.

“Öyle değil mi ama?” diye itiraz ettim. “Haklı olduğumu ikiniz de biliyorsunuz.”

“Belki de seviyordu çocuğu. Başkalarının duygularından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Aman anne ya, komik olma lütfen!” O da beni yukarıdan duyabilsin diye sesimi bilerek yükseltiyordum. “O paradan başka hiçbir şeyi sevmeyi beceremez!” Bu son cümleyi diğerlerinden de daha yüksek sesle söylemiştim. Babam beni apar topar susturdu.

Günümüze her zamanki gibi devam ettik. Ben annemin yemek yapmasına yardım ettim, babam da bahçedeki ufak tefek tamir işlerini halletti. Mutfakta radyo çalışıyordu –annem muhtemelen fazla düşünmemek için sesini açmıştı. Kafası allak bullaktı, bunu görebiliyordum. Pencereden bahçede çalışan babama bakıyordum, yüzündeki endişe onu yirmi yıl yaşlandırmıştı. Düşüncelerimi annemle paylaşmak için radyonun sesini kısasım geliyordu; ona Sofia’nın Sebastian’ı hiç sevmediğinden hatta hoşlanmadığından emin olduğumu, bu kadar karalar bağlamasının tek sebebinin Varlıklı hayatından kopması olduğunu söylemek istiyordum. Dersini aldığı için gayet memnundum, belki artık biraz daha alçak gönüllü olur ve kıymet bilmeyi öğrenirdi. Ama o boş bakışları aklımdan çıkmıyordu, bir anda kendine bir şey yapacak diye endişelenmeye başladığımı fark ettim. Ne var ki kapısı kitliyken bir şey yapmak elimizden gelmezdi.

“Al bunu ona götür,” dedi annem üstünde sandviçle bir bardak su olan tepsiyi elime tutuşturarak. “Ama sakın ha kötü bir laf edeyim deme! Duyarsam fena olur.”

Tabii ki ne kadar kapıyı çaldıysam, yemek hazır diye ne kadar bağırdıysam da kapıyı açmadı. Odasında yine o aynı boş sessizlik hâkimdi. Tepsiyi yere koydum.

“Canın isterse oda servisini kapının önünde bulabilirsin.” Aşağı inip mutfağa geçtim. O gün başka hiçbir şey olmadı, en azından dışarıdan öyle görünüyordu ama üçümüzün de aklında kırk tilki dönüyordu; merak ediyor, sorguluyor, korkuyor ve umutla bekliyorduk. Hiç kabul etmek istemesem de ben bile endişelenmeye başlamıştım. Bu hiç Sofia’nın yapacağı iş değildi.

“Gidip ne halde olduğuna bakacağım,” dedim bizimkilere akşam yemeğinden sonra. “Şunu götüreyim ona,” diye ekledim elime bir elma alırken.

“Nazik davran ona bir tanem,” dedi babam. Kafa sallayıp yukarı çıktım.

Öğlen götürdüğüm tepsideki yiyecek el sürülmemiş halde aynı yerde duruyordu. Kapıyı çalmadan önce bir süre içeriyi dinledim.

“Sofia bir şeyler yemen lazım. Annemle babam ciddi ciddi endişelenmeye başladı artık.”

Hiç ses yoktu.

“Eğer yemek yemezsen polis çağırıp kapını zorla açtıracaklar.”

Yalandan tehdidim işe yaramıştı. İçeriden kıyafet hışırtıları ve halıda sürünen ayak sesleri geldi. Kapıyı açtı, hortlak gibi görünüyordu. Gözlerindeki bomboş ifade yerini insanın yüreğini delen bir nefrete bırakmıştı. Öldürücü bir nefretti bu. Gayriihtiyari geri çekildim. Çabucak tepsiyi aldı ve odasında yere koydu.

“Hadi defol şimdi,” diye homurdandı.

“Elmayı istemiyor musun?”

Cevap vermek yerine kapıyı kapatmaya çalıştı ama ona engel oldum. Birkaç saniyeliğine onun için gerçekten de üzülmuştüm. Berbat haldeydi, cesaretlendirici şeyler söylemek istedim.

“Burada tıkılıp kokuşmak yerine tekrar dışarı çıkabilirsin. Eminim başka birini bulursun. Başka bir Varlıklıyı...”

Aslında öyle demek istememiştim. Bakışlarındaki garezden suratının şekli bozuldu. Kapı eşiğinde durarak vücuduyla ve açılmış kollarıyla girişi kapatıyordu.

“Derdin ne senin?” diye patladım. “Kıskanıyor musun?”

“Seni mi?”

“Ben istediğim hayatı elde edeceğim ama sen edemeyeceksin diye.”

Bir anda elimden tuttu ve beni odaya çekti. Arkamdan kapıyı çarpıp kimlik telefonuyla kilitledi. Benim kendi kimlik telefonum yanımda değildi. Tuzağa düşmüştüm.

Saçma sapan planların hakkında gerçekten ne düşündüğümü öğrenmek ister misin?” diye tısladı. “Senin gibi şımarık prenseslerin tipik küçük hayalleri bunlar, sadece kafanızın içinde kurduğunuz o aptal dünyada mümkün olabilirler. Ben dünyayı gördüm, gerçek dünyayı. Hayatın sizin için neler hazırladığını, sonunuzun ne olacağını gördüm. Sen de planların da zavallısı-sınız. Aynı şeyleri çocuklarına da istediğin için ayrıca bencil bir pisliksin!”

“Resmen kıskanıyorsun!” diye haykırdım. “Benim aile planlarımı senin o boş beleş hedonistik hayat tarzınla nasıl kıyaslarsın?”

Beti benzi attı. Eminim hedonistik kelimesini kullanmama şaşır-mış ve bunu annemlerden duyduğumu aklından geçirmişti ki bu da o yokken arkasından atıp tuttukları anlamına geliyordu.

“Orta Bütçeli olmaktansa Mıntıka’da yaşarım daha iyi,” diye bağırdı.

Artık onu dinlemiyordum.

“Hayatının geri kalanını lüks içinde yaşasan da umurumda değil,” dedim zafer edasıyla. “Ben dekor olarak kalmayacağım. Benim bir geleceğim var!”

Arkamı dönüp kapıyı açmaya zorladım ama hâlâ kilitliydi. Tam vurmaya başlayacaktım ki beni tutup geri çekti. Yatağının üstüne düştüm, üstüme doğru geliyordu.

“Geleceğin mi?” diye dalaştı. “Sana boktan geleceğini anlata-yım...”

“Seni dinlemeyeceğim.”

Ama odadan hiçbir çıkışım yoktu. Doğrulup gözlerinin içine baktım.

“En azından annemle babamın beni senden daha çok sevdiğini onurunla kabul et. Defol git Sebastian’ına! İstemiyoruz seni burada.”

Bir müddet bana bakakaldı. Ondan ilk defa korkmuyordum. Annemle babamın sevgi dolu dokunuşlarını omuzumda hisse-di-yordum. Biz üç kişiydik. O ise tek başınaydı.

“Gerçekler yüzüne tokat gibi vurduğunda yanında olmak ister-dim aptal bok,” diye bağırdı.

“Gerçeklerimde sevgi dolu bir aile, mutlu bir yuva ve tatmin edici bir hayat olacak. Seninkindeyse boş lüksten başka bir şey yok. Bomboş!”

Belki babam duyar da kurtarmaya gelir diye bağıırıp duruyor-dum. Sofia birden omuzlarımdan tutup sarsmaya başladı beni. Kıvrılıp kendimi kurtardım ama bu sefer de beni kapıya doğru itip saçımdan çekti. Gözlerimin içine baktı. Bu bakışlarda bir delilik olduğuna emindim. Bir an için bana gerçekten zarar vereceğini düşündüm.

“Benimle çocuk gibi oyun oynamayı bırak,” dedi tıslayarak. “Hiçbir zaman kendi ailen olmayacak. Olsa bile onları kaybe-deceksin ve acınası bir halde yalnız başına gebereceksin.”

“Bırak beni! Baba, yardım et!”

“Ayrıca çocukların filan da olmayacak.”

Yüzümden kan çekildi sanki, şok içinde nefessiz kaldım. Omuzlarımı bırakıp beni kapıya doğru sürükledi. Kimlik telefonunu okuttu, kapı klik sesiyle açıldı.

“Şimdi defol git odamdan!”

Şeytanın ta kendisiymiş gibi baktım ona. Ardından kapıyı ardına kadar açıp dışarı fırladım. Babam onunla konuşmak için yukarı çıkarken ben de dehşet içinde annemle yatak odasında kaldım. Annem ne olduğunu sorup duruyordu ama ben titreyip ağlamaktan cevap veremiyordum. Sanki Sofia inşa ettiğim kırılğan dünyanın üstüne çullanmış da kürkünün ağırlığı altında her şey kâğıttan bir kule misali yerle bir olmuş gibi hissediyordum. Babam çok sürmeden geri döndü ve kapısının kilitli olduğunu, içeriden sadece yüksek sesli müzik duyulduğunu söyledi.

“Bu yanına kalmayacak. Yarın onunla konuşacağım,” dedi kaşlarını çatarak. Alnına yayılan çizgiler daha da derinleşmişti.

Odama girince kapıyı iyice kilitledim. O gece hiç rahat uyuyamadım, sabah kalktığımda da terden ve gözyaşından sıırılsıklam olmuşum. Kahvaltıya indiğimde annem Sofia’nın yine gittiğini söyledi. Geriye sadece bir mesaj bırakmıştı, odasının beyaza boyalı duvarına keçeli kalemle yazdığı şu kara sözcükler: BENİM İÇİN HEPİNİZ ÖLÜSÜNÜZ!

Ama asıl şoku babam bahçeye çıkınca yaşadık. Bir şey görmüştü ve onu saklamaya çalışıyordu ama buz kesmiş gibi o noktaya bakakalmasından sarsıldığı anlaşıyordu. Baktığı şeyin benim elma ağacım olduğunu hemen anladım. Babam bana yaklaşmamamı söyledi. Eşikte durmuş geçmeme mani oluyordu, ben de koşarak oturma odasına gittim ve pencereden o hazin manzarayı gördüm. Ağacım baltayla parçalanarak devrilmiş ve kabuğunun üstüne Sofia’nın laboratuvarındaki neştere benzer keskin bir bıçakla çarpı işareti atılmıştı. Zavallı ağacın dalları kesilmiş kollar gibi yere serilmişti.

Sofia gittiği için her ne kadar rahatlamış olsam da bir daha dönmeyeceğine dair yeminine ne kadar inanabileceğimi bilmiyordum. Zamanla sözünün eri olduğu kanıtlandı. Bu onu son görüşümüzdü. Annemler için aylar süren acı dolu bir belirsizliğin ve benim için daha yeni başlayan özgürlüğün ardından Yap!’a Sofia’nın Sebastian’la düğün fotoğrafı yüklendi. Mükemmel fiziğini layıkıyla taşıyan şampanya rengi bir gelinlik giymişti. Sebastian’ın beyaz tombul suratında gurur dolu bir şaşkınlık okunuyordu. Fotoğraf egzotik bir lokasyonda çekilmiş olmalıydı. Bir kayanın üstünde duruyorlardı ve arkalarında boylu boyunca kristal mavi okyanus uzanıyordu. Bizimkiler uzun bir süre onunla iletişime geçmeye çalıştı ama çabaları sonuçsuz kaldı. Ölse haberimiz olmayacaktı.

Bildiğim Londra'dan çok uzaktaki Mıntıka Ziyaretçi Merkezi'nde monoraydan iniyorum. Buralarda hiç apartman dairesi yok, sadece paslanmaya yüz tutmuş heykellerin ve artık akmayan bir fiskiye'nin olduğu boş bir meydan var. Sağ taraftan meydanın üstüne doğru yükselen köşeli bir bina güneş ışığını kesiyor. Binanın iki tarafından da göz alabildiğine uçsuz bucaksız beton duvarlar uzanıyor. Mıntıka'yı çevreleyen bu duvar iki bina katı yüksekliğinde ve ayna gibi pürüzsüz olduğu için tırmanması imkânsız.

Kayınpederimi görmeye çekiniyorum. Ona yardım edeceğim ama sevdiğim için mi yoksa acıdığım için mi, bilmiyorum. Belki de Philip'le kalan son bağım olduğu için sırf bencilliğimden yapıyorumdur.

El arabam beni rampaya doğru takip ediyor ve kül grisi Ziyaretçi Merkezi binasına giriyorum. İçeride de dışarıda da aynı kasvet hâkim ne bir pencere ne de bir dekorasyon var. Güneşten daha parlak olan yapay ışık dört bir yandan yayılıyor ama kaynağının nereden geldiğini tespit edemiyorum. Bekleme salonunda sıralanmış düzinelerce metal bankın üzerine ziyaretçiler el arabalarıyla birlikte konuşlanmış. Kuytu bir köşeye oturuyorum. Yapılan anonslar, ismimiz okunana kadar sabırla beklememizi rica edip duruyor. Bu yarım saat de sürebilir, daha fazla da.

Philip'in ortadan kaybolmasının ardından Antonio'yla yakınlaşmamız da çok ilginç. Şöyle oturup düşününce birbirimizden başka kimsemiz yok. "Onunla ne gibi bir ortak noktanız olabilir?" diye sormuştu Philip'e evliliğimizin üstünden çok da geçmeden. O gün Philip'e doğum günü sürprizi yapmak için işten biraz

erken dönmüş, elimde bir pasta, bir demet çiçek ve balonlarla apartmanda sessizce gizleniyordum. Philip beni savunan bir cevap vermişti ama tam ne olduğunu şu an hatırlamıyorum. Tamamen elimdekileri düşürmemeye odaklanmıştım. “Bu kokuşmuş toplumun dört dörtlük mahsulü adeta. Tam da senin uzak durmaya çalıştığın türden bir kadın,” diye kinini kustu Antonio. Philip tam ona cevap verecekti ki pastayı yere düşürdüm ve ikisi birden şaşkınlık içinde kafalarını bana çevirdiler. Antonio bana sert bir bakış attıktan sonra gitmek için ayağa kalktı. “Ne dedim ben?” diye ekledi elimdeki hediyelere son kez tiksintiyle bakarak. “Bilmiyor musun, tatlım, şeker sevmez o. Yoksa umrunda değil mi?” Philip onu eve gönderdi ve babasının tavırlarını kişisel algılamadığımdan emin olana kadar beni teskin etti, ne var ki gün berbat olmuştu bile.

Antonio İtalya’da büyümüş ve gelecek vadeden bir sanatçı olarak yeni sistemin başında Birleşik Krallık’a taşınmıştı. Akıl sağlığını kaybedene kadar saygın bir ressam ve heykeltıraştı. Fakat delilik yavaşça onu ele geçirdi. Önce konseyin talep ettiği alışveriş merkezi heykelleri gibi kârlı işleri reddetti. Sonra da şahsi müşterilerden gelen siparişleri elinin tersiyle itmeye başladı. Aldığı sipariş sayısı gittikçe azaldı ve nihayet üç yıl önce para için çalışmayı bıraktı. Hobi olarak resim yapmaya devam edip tablolarını okullara hediye etmeye başladı. Philip de ben de bir iş bulması için ona yalvardık, en azından ikamet hakkı için herhangi bir işe girmeliydi ama bizi dinlemedi. Bir gün sıvışıp gideceğini biliyorduk ama Mıntıka’ya taşınma kararı yine de şok etkisi yarattı. Bu olaydan sonra Philip Orta Bütçeli olarak kalmak için daha çok çalışmaya başladı, babasının yanıldığını kanıtlamak istiyordu.

İkimiz de Antonio’nun Mıntıka’da çok yaşamayacağını düşünüyorduk. Bizim bütçeli yaşam alanlarımıza bile dayanamayan bu kadar kırılgan ruhlu bir sanatçı belki de dünyanın en tehlikeli bölgesinde hayatta kalabilmeyi nasıl başarıyor, hiç bilmiyorum.

Mıntıka dediğimiz yer, içine tıklılan hükümlülerin dehşet saçan çeteler oluşturduğu bir suç yatağı. Bunların dışındaki çoğu Mıntıka sakini de zaten yararsız insanlar –yetimler, hastalar, sakatlar, uzun süredir işsiz olanlar ve birikimi olmayanlar– yani dünyada ikamet etmeye hakkı olmadığı gibi GururEvi’ne yerleşecek kadar da kalifiye olmayanlar. Bunun için en az on yıl çalışmış olman gerekir. Antonio bu şartı sağladığı halde GururEvi’nde emekliye ayrılmayı reddetti.

Önümdeki alçak cam sehpanın üstünde bir yığın Mıntıka broşürü var. Sıkıntıdan birine uzanıyorum. Bizi ve tanıdıklarımızı Mıntıka’ya düşmekten caydırmak için oraya buraya koymuşlar. Yarı yıkılmış binaların, harap olmuş yolların, fare istilasına uğramış meydanların, kırık dökük sedyelerde taşınan örtülere sarılmış cesetlerin fotoğraflarına bakmak yüreğimi burkuyor. Adeta savaş alanı gibi ama daha da kötüsü. Savaşlarda en azından bir gün barışın yeniden sağlanacağını umudu olur; Mıntıka’daysa insanların tek umudu ölümün bir an önce gelip onları bu cehennemden kurtarması. Broşürü elim yanmış gibi aceleyle geri fırlatıyorum. Ben de çok iyi durumda sayılmam gerçi; Antonio’dan ve diğer kapana kısılmışlardan farksızım. Uykusuz gecelerimde içime içime işleyen bir panik, geleceğim hakkında sorular sorarak bana işkence ediyor. Eğer çalışmama izin verilmezse ikamet hakkımı nasıl elde edeceğim? Sadece yedi ay beni geçindirebilecek olan birikimimi on iki aya nasıl uzatacağım? Okuldaki son günüm hâlâ gözlerimin önüne geliyor: Charlie’nin pis sırtışıları karşısında demir zırlı hemşireler tarafından acil ötanazi için S kanadına doğru sürükleniyorum.

Pazar Ayini’nde Papaz Obi’nin sarf ettiği teskin edici sözler geliyor aklıma: Günümüzde toplumun sadece yüzde biri Mıntıka’da; eski sistemdeyse toplumun yüzde doksanı fakir sayılıyor ve bu oran her geçen yıl artıyordu. Hükümetin yardımıyla sayının

daha da azalabileceğine ben eminim. Sadaka çöplüğü olarak inşa edilen Dağıtım Merkezi harika bir fikirdi mesela, Küre’de söylemişlerdi de bugün binlerce eşya bırakılıyormuş oraya. Tabii bazı insanlar Mıntıka’da elektrik olmadığının farkında değil, o yüzden de oradakilerin hiçbir işine yaramayacak olmasına rağmen çamaşır makinesi filan gibi eşyalarını getirenler de var. Altyapı döşemenin ne kadar maliyetli olduğu düşünülünce devletin Mıntıka’ya içme suyu sağlaması bile çok hoş aslında. Örnek almamız gereken bir hayırseverlik, bir iyilik.

Yirmi dakika geçmiş ama sanki çok daha uzun süredir burada gibiyim. Vücudum soğuk metal oturaklara alışık değil. Dev ekranda ziyaretçilerin getirmesi tavsiye edilen eşyaların listesi sıralanıyor: Kibrit, battaniye, ayakkabı, ilaç vesaire. Antonio hep üç şişe kırmızı şarap ister, ziyaretçilerin yanında getirebileceği maksimum alkol miktarı bu. Bekleme salonu gittikçe doluyor. Bazı insanlar da yaşlı gözlerle tutundukları görevlilere asla karşılık alamayacaklarını bildikleri sorular sorarak görüşme salonundan dönüyor. Tüm bu sahneler bana çok tanıdık geliyor çünkü onlara her ay şahit oluyorum. Bu insanların sevdikleri görüşmeye gelmemiş ve Mıntıka’da onlara ulaşmanın hiçbir yolu yok.

Nihayet ismimin bir sürü başka isimle birlikte anons edildiğini duyuyorum. Yüklerimizle birlikte kontrol odasına yöneliyoruz. Havaalanında olmak gibi bir şey. Kontrol odasında vücudun içinden geçen beyaz ışıklar ve asker gibi sıraya dizilmiş çivit rengi üniforma giyen haşin polisler var. Asansöre benzeyen demirden bir konteynere girmem isteniyor. İçerisi zifiri karanlık. Birkaç saniye sonra bir çivit mavisi ışık çakıyor, bir zil sesi duyuluyor ve kapıyı açıp beni salıyorlar. Tarayıcı kemiklerimin içine kadar bütün vücudumu ve yükümün en ücra köşelerini ifşa ediyor. Aklımı da okuyabiliyor mudur acaba diye merak ediyorum.

Camdan bir duvarla ikiye bölünmüş spor salonuna benzer bir yerdeyim. Duvarın önünde boylu boyunca dizilmiş bir sürü

kulübe var. Onlardan biri boşalana kadar beklemem gerekiyor. Bir aşağı bir yukarı koşturup duran görevlilerden biri sepetimi yakalayıp “sahibini takip et” ayarını kapatıyor ve öteye bir yere fırlatıyor. Nereye baksam insanlar gözlerini siliyor ve öbür tarafında gözlerini silen sevdiklerinin olduğu cam duvarı öpüp duruyor.

Geçip oturduğum pürüzsüz plastik oturak hâlâ sıcak. Beklerken camdan salonun diğer tarafına bakıyorum. Uzak bir noktada eski püskü giyinmiş soluk yüzlü cılız insanlar çöp dağına hücum ediyor, daha yeni gelmiş kıyafet yığınlarının ve yatak örtülerinin üstüne atlıyor, yiyecek konservelerine saldırıyor. On yaşlarında bir çocuk bir bisiklet kapıyor ama başka ikisi onu elinden alıp çocuğu ittiriyor. Zavallı çocuk çuvalların tepesinde doğrulmaya çalışırken diğerleri bisikleti alıp kaçıyorlar. Duvarın öteki tarafındaki görevlilerden biri sepetimin içindekileri masaya boşaltıyor. Biraz sonra da sepetimi bana boş halde geri veriyorlar.

Antonio nihayet gelip karşıma oturuyor. Omuzlarına uzanan beyazlaşmış saçları her zamanki gibi yataktan yeni kalkmış hissi uyandırıyor. Sabırsız bir hali var, çok meşgulmüş gibi davranıyor ama bulunduğu konum düşünülünce bu çok absürt kaçıyor. Bir an için adamın çok kıymetli zamanını çarçur ediyormuşum gibi hissediyorum. Altmışını geçmiş olmasına rağmen inanılmaz derecede çevik. Antonio’yla muhabbet etmek elle kelebek yakalamaya çalışmak gibi bir şey, onunla birlikte uçamıyorsan sözlerini takip etmemin hiçbir yolu yok.

“Keşke biraz daha şarap getirseydin, şekerim,” diyor getirdiğim eşyalara göz gezdirirken.

“Buradaki kuralları ben koymuyorum, biliyorsun.”

“Neyse, bunlar için teşekkürler. Kibritler hiçbir zaman yetmiyor. Birileri gizli gizli yiyor mu onları nedir. Soğuk çorbanın gideri var ama soğuk duşu kesinlikle kabul edemiyorum. Her şey yolunda mı? Hiç de mutlu bir gelin adayı gibi durmuyorsun.”

Yeniden evlenmem gerektiğini ilk defa ima etmiyor. Gerçekten bu kadar aptal mı yoksa şaka mı yapıyor? Artık hiç bilemiyorum. Bildiğim tek şey sabrımın tükenmek üzere olduğu.

“Bir daha gelmeyeyim istiyorsan?”

“Kızma hemen, şekerim. Bir şeyleri kolaylaştırmaya çalışıyorum.”

Sen ve kolaylaştırmak, diye geçiyor içimden ama dilimi ısırtıyorum.

“O çok sevdiğin bütçeli yaşam alanında hayatta kalabilmek için pratik olman lazım,” diyor alaycı bir ses tonuyla. “Filippo artık yok. Yeni bir besici bulman gerek.”

Ona öz oğlu hakkında konuştuğunu hatırlatasım geliyor ama bir şekilde kendimi tutmayı başarıyorum.

“Bu rol için çok da münasip bir aday değildi zaten,” diyor bu defa.

Köpüren sinirlerimi yatıştırmak için büyük bir çaba sarf ediyorum. O benim ailemden yaşayan tek kişi diye tekrar edip duruyorum kendime, tam olarak öyle olmasa da. Ailemden iletişim halinde olduğum tek kişi desem daha doğru olacak.

Saate bakıyorum. İki dakika daha oturup giderim.

“İyi misin?” diye soruyor beni daha yakından inceleyerek.

“Elbette.”

“Yalan atma bana. Ne oldu?”

“Şey... İşimden kovuldum ve artık Düşük Bütçeli biriyim.”

“Üzerinden tsunami geçmiş gibi konuşuyorsun. Sana üzülmemi beklemiyorsun herhalde. Baksana şu halime! Mıntıka’da yaşıyorum.”

“En azından ikamet hakkınla ilgili düşünüp durmak zorunda değilsin.”

“Yer değiştirmek ister misin? Şaka şaka.” Kahkaha atıyor. “Ben kendi insanlarımı asla yüzüstü bırakmam.”

Ciddi misin? Dilimin ucunda: Ama kendi aileni yüzüstü bırakmayı dert etmedin, öyle değil mi? İçim içimi yiyor. Lütüfkâr ifadelerine katlanamıyorum. Eğer rol yaptığı kadar meşgulse onu daha fazla tutmak istemem. Sandalyemden kalkıyorum.

“Sadece bunları getirmek istedim. Bir ay sonra görüşürüz, Antonio.”

“Kıymet bilmez bir pislik gibi görünmek istemem ama bir dahaki sefere Cabernet Sauvignon getirme, yalvarırım. Sadece Pinot Noir ya da Merlot olsun. İki gıdımlık yemeğimin yanında Cabernet çok ağır kaçıyor.”

“Başka bir emiriniz var mıydı bayım?”

“Haha, çok komik. Bir düşüneyim. Başka bir şey yok, her zamankilerden. Bu arada nihayet estetik ameliyat olmaya karar mı verdin? Bana sorarsan işe yaramış.”

“Ne?”

“Eskisinden çok daha genç ve rahat görünüyorsun.”

Benimle dalga geçtiğinin farkındayım. Kendim hakkında hiçbir şeyi onunla paylaşmamalıydım.

“Hayatın tadını çıkarmaya başla şekerim. İlk defa bunu yapabilecek durumdasın,” deyip sandalyesinden fırlıyor.

Elektrikli olmayan derme çatma sepetine her şeyi çabucak tıktırıyor. Her zamanki gamsızlığıyla bana el sallayıp gözden kayboluyor. Bir müddet ardından bakıp kendime gelmeye çalışıyorum, o sırada görevli gelip yerimi sıradaki ziyaretçiye bırakmamı söylüyor.

Ta ileride Antonio bir an için yeniden görünüyor, elinde sepetiyle toplama salonundaki kıyafet yığınlarının olduğu yere doğru kasıla kasıla yürüdüğünü görüyorum. Bisikleti kaptıran çocuk hâlâ çuval yığınının tepesinde yamulmuş metal bir ekmek sepetini sallayarak ekmek kırıntılarını silkeliyor.

Felicity derin bir uykuda. Öğle yemeğini yeni yedi –peynirli makarna, en sevdiği. Pofuduk ayıcıklarının, oyuncak bebeklerinin ve plastik küplerinin arasında altın sarısı saçları yastığın üstüne dağılmış yatarken sihirli, minik bir prensese benziyor. Ara sıra rüyasında sayıklıyor, küçük bir kızlar cennetinde filan herhalde. Sol eliyle işaret parmağını sımsıkı tutuyor. Ben gelmeden önce sanki hissediyormuş gibi Felicity'nin kapının önüne gidip oturarak beklediğini söylüyor Ruth.

Hayatın tadını çıkarmaya başla. İlk defa bunu yapabilecek durumdasın. Antonio'nun sözleri aklımdan bir türlü çıkmıyor. Bu kez benimle dalga geçmemiş olma ihtimali var mıdır acaba? Cildimle ilgili söyledikleri doğru muydu? Parmağımı nazıkçe Felicity'nin kelepçesinden kurtarıyorum ve kimlik telefonumu alıp ayna özelliğini etkinleştiriyorum, tam o anda zil çalıyor.

Kapı kamerasında iki parçalı siyah takım giymiş platin sarışını bir kadın görüyorum. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

“Kim o?” diye soruyorum gözlerimi ondan ayırmadan.

“Sen de kimsin? Ruth orada mı?”

“Ben Felicity'nin bakıcısıyım. Siz kimsiniz?”

“Ben onun büyükannesiyim. Kapıyı açar mısınız?”

Şimdi aklıma geldi, Ruth demişti, annesi ara sıra pat diye çıkagelir diye. Ondan biraz daha bahsetmesini istemiştım ama Ruth cevap vermeyip hemen konuyu değiştirmişti.

Ellilerinde, harika saçları olan, pespembe rujlu bir kadın. Siyah eteğiyle uyumlu ceketı çok şık ve kaliteli görünüyor, siyah deriden el çantası da kombinine çok oturmuş. Kıyafetlerinde ve aksesuarlarında en ufak bir pürüz olmaması bana bazı Yüksek Bütçelilerin eşyalarını sadece bir kere giydiğine dair dedikoduyu hatırlatıyor. Dış görünüşünden tipik bir Yüksek Bütçeli olduğu-

nu düşünüyorum ama bakışlarında şaşırtıcı bir yumuşaklık var. Gergin tavırlarla kimlik telefonuna bakıp duruyor.

“Öğle yemeği aramdan fazla vaktim kalmadı. On dakika görebilir miyim onu?”

“Ama uyuyor.”

“Uyandırmam, sadece seyredirim.”

Kimlik telefonuna bir kez daha bakıyor ve çabucak kolundan çıkarıp bana uzatıyor. “Eğer çalarsa cevaplama. Kocam burada olduğumu öğrenmemeli.”

Ardında Felicity’nin uyuduğu yatağın cibinliğini nazikçe açarken ben de salonda oturup masadaki kimlik telefonuna göz atıyorum. Metal kasası altın kaplama, Yüksek Bütçeli birine ait olduğunu adeta dünyaya haykırıyor.

Geri dönüyor ama gözleri yaşlı, makyajı akmış. Kimlik telefonunu alıp duvardaki Küre’ye koşturuyor ve parayla şarj ediyor.

“Biliyorum, kabul etmeyecek ama onu ikna etmeye çalış lütfen.”

Gözleriyle yalvarıyor, ben onaylayarak başımı sallayınca da teşekkür edip evden dışarı fırlıyor. Felicity’yi kontrol etmeye gidiyorum. Aynı pozisyonda uyumaya devam ediyor ama alnının orta yerinde dudak şeklinde pembe bir leke var. Pencereden bakınca Ruth’un annesini yeşilliğin üstünden karşıya koştururken görüyorum; dar eteği hızlı hareket etmesine mani oluyor, uzun topukları topak topak olmuş çimlere batıp çıkıyor. Pilotun da yardımıyla altın renkli bir heli-taksiye biniyor. Taksi uçuşa geçerken o da içeride kimlik telefonunu yüzüne yaklaştırarak muhtemelen makyajını tazeliyor. Onun gergin enerjisi evden çıkıp gidince dışarıda kuşların cıvıladığını yeniden duyabiliyorum. Antonio’nun davetsiz sözleri kafamda yankılanıyor: Hayatın tadını çıkarmaya başla...

PARTİ

Öğretmenler odasıındaydım, bir yandan kendime kahve yapıyor bir yandan da önceki geceyi düşünüyordum. O ay üçüncü seferdir kapüşonlu gizemli bir adam rüyama girmişti. Her seferinde de aynı rüyaydı: Yüzünde gittikçe büyüyen koca bir sırtışıla bana doğru yaklaşıyordu. Battaniyeye sarılı bir bohça uzatıyordu. Ellerime alınca bohçanın bir bebek olduğunu görüyordum. Sonra da arkamda bir yerde bir kapı çarpıyordu ve çığlık çığlığa uyanıyordum. Çok şükür ki Philip bu sestten hiç uyanmamıştı.

Öğretmenler odası çok havasızdı zira Linda'nın yeni parfümü içerideki oksijeni ele geçirmişti. Daha kimse onu görmeden Linda'nın yaklaştığını haber verirdi bu koku. Hafta sonu kocasıyla birlikte gezdikleri film setinin muhteşemliği hakkında birkaç iş arkadaşıyla laklak ediyordu.

Zil çalınca bütün öğretmenler sınıflarına akın etti. Linda ise kendine yeni bir kahve yapmaya başladı. Benim dersim boştu, o yüzden olduğum yerde kaldım. Çiçek aromalı bayıltıcı koku bulutuyla birlikte gelip yanıma oturdu.

“Seninle hiç sohbet etme fırsatımız olmadı,” dedi kedi gibi ciyaklayarak. “Hep kendi dünyanda takılıyorsun.”

“Sana karşı bir tavır değil, Linda. Yorgunum sadece. Dersler arasında kafamı dinlemeye ihtiyacım oluyor.”

“Yarın akşam bizde küçük bir parti düzenliyoruz. Philip'i de al gel.”

Küre yöneticilerinden olan kocası Mark sağ olsun, Linda en gösterişli Yüksek Bütçeli alanlardan birinde yaşıyordu. Ondan tiksiniyordum sanırım çünkü kalabalık hayran kitlesine hiç bu-

laşmadım, yanından geçerken tebessümümü eksik etmiyordum ama mümkün olduğunca uzağına oturuyordum. Linda ile Philip'i aynı odaya koymanın felakete davetiye çıkarmak olduğunun farkındaydım ama ona daha fazla dedikodu malzemesi vermek istemediğim için davetini kabul ettim.

O gün eve dönerken parkta annelerin çocuklarıyla oynayışını, çimlerin üstünde birbirlerini kovalayışlarını seyrettim. Bazıları da yere düşen sarı ve turuncu yaprakları topluyordu. Henüz solmamış, taze ve güzel olanları. Daha evvelsi gün otuz iki yaşına girdiğimi düşünmemek için büyük bir çaba sarf ediyordum.

Tam tahmin ettiğim gibi Philip partiye gitmeye yanaşmamıştı. "Sadece senin tadını kaçıırırım," dedi. "Onları dinlemek zorunda kalırsam kusabilirim."

"Uzun zamandır yeni birileriyle tanışmıyoruz."

"Linda'nın ne kadar cadaloz olduğunu söyleyip duruyorsun hep," diye iç geçirdi Philip.

Bunu bir düşünmesini söyledim.

Bir saat sonra terasta doğum günüm için yaptığım pasta ve kura-biyelerden arda kalanlarla donanmış masada Philip'le oturuyorduk. Doğum günümü tamamen unutmuştu. Güneş parlıyordu, gökyüzü tertemizdi. Yürüyüş yolundaki canlı kalabalığın cıvıltısı yukarı kadar geliyordu. Kapı eşiklerinin birinden geçerken sendeleyip çatal bıçağın şingırdamasına neden olan bir yiyecek servisinin sesini hemen ayırt ettim. Bitişik terastaki komşumuzun bir şişe şampanya patlattığını duydum.

"Selam çocuklar," diye seslendi komşumuz Ted sarmaşıkla kaplı duvarın ardından el sallayarak. "Ne güzel bir gün, öyle değil mi?"

"Şahane," diye karşılık verdim. "Bir şeyi mi kutluyorsunuz?"

Philip onu fark etmemiş gibi yapıyordu. Sırtını Ted'e dönerek masanın üstündeki bir mum tutacağıyla oyalanmaya başladı.

“Hayatı kutluyoruz, o kadar,” dedi Ted bir kadeh beyaz şarabı kaldırırken. “Çocuklar okul gezisine gitti de...” Karısı June gümüş tabaklarla dolu bir yemek arabasını ittirerek terasa girdi. Sıradan bir hafta içiydi ama June yeni kabartılmış saçları ve takma kirpikleriyle ışıltılı bir modele benziyordu. Onu da selamlayıp sandalyeme geri oturdum. Aramızdaki bölme duvar, oturunca bizi görmelerine mani oluyordu ama kristal bardakların şingirtısını ve boğuk konuşmalarını duyabiliyordum.

Philip hiçbir yiyeceğe dokunmadı. Daha bir gün önce, doğum günümde, evliliğimizi hayata döndüreceğime yemin etmiş ve bebek konusunda taviz vermeyeceğime dair kendime söz vermiştim. Şimdi ise çuvalladığımı kabul ederek onu sarsma isteğimi bastırıyordum. Philip’i seviyordum ama bütün dostlarımin ve iş arkadaşlarımin eğlenceli, maceracı kocaları varken benimkinin neden hayat enerjimi sömürüyormuş gibi hissettirdiğini de merak etmeden duramıyordum.

“Çok yorgunum Alice,” dedi Philip sessizce, komşular duymasın diye. “Bugünlük bir şey de değil, kalıcı bir durum ve gittikçe kötüleşiyor.”

“Yarı zamanlı çalışmak ister misin?” diye sordum. “Bedelini ödemeye hazır mısın?”

Şaka yapmıştım tabii ki; Düşük Bütçeli bölge sınıfına düşmeyi asla aklımdan geçirmezdim ama gayet ciddi bir ses tonuyla şöyle karşılık verdi:

“Benim için sorun olmaz. Tom da Düşük Bütçeli, gayet güzel yaşıyorlar.”

“Çocuklarına bir daha bir şey olunca yeniden sorarız Tom’a bunu.”

“Orta Bütçeli bölgelerde çocuklara hiçbir şey olmuyor çünkü, değil mi? Kastettiğin bu mu?”

Sıcacık gün ışığına rağmen sözleri beni ürpertmeye yetmişti. Bana o günü hatırlatıp işkence etmekten zevk mi alıyordu acaba? Her şeyi çok çabuk unuttuğum konusunda beni suçluyormuş gibi hissediyordum. Ama unuttuğum filan yoktu. Joshua'nın sınıfımdaki sırası –hâlâ boştu– bunu bana sürekli hatırlatıyordu; havadaki sinsi korku da öyle, tıpkı her gün okul kapısına serilen çiçekler gibi. Neredeyse kalbim kırılacaktı.

“Hayat devam ediyor, Philip. Trajik bir olay ama...”

“Ne hayatından bahsediyorsun?”

“Bazen gerçekten beni artık sevmediğini düşünüyorum.”

Kafasını kaldırıp acı dolu gözlerle bana baktı. Uzanıp elini tuttum.

“Durumumuzun harika olmadığını biliyorum. Çünkü doğru şeyi yapmıyoruz, Philip. Kitaplarla, alışverişle, akşam yemekleriyle ve Küre'yle oyalanmaya çalışıyoruz. Ama asıl ihtiyacımız olan şey –benim istediğim şey– bir çocuk.”

Dikkatle dinliyordu.

“Bu çocuk için nasıl bir gelecek hayal ediyorsun?”

“Ne diye söz verip duruyordun o zaman? Hem de onca yıldır?”

“Ben hiçbir şey için söz vermedim.”

“Ama karşı da çıkmadın hiç. Bir gün gelecek hazır olacağız di-yordun...”

“Hayır, ben demedim. Bunu sen söyledin ve benim de sana katılmamı bekledin.”

“Niye katılamıyorsun peki?”

“Çünkü endişelerim var Alice. Akli başında hiç kimse böyle bir dünyaya çocuk getirebilir mi, emin değilim. Görmüyor musun?”

Bir süre ne diyeceğimi bilemedim. Oturduğum yerde Ted'in terasından gelen gülüşmeleri dinleyerek dünyadaki herkes Philip gibi düşünse halimiz ne olurdu diye düşündüm.

“Gittikçe daha çok babana benzemeye başlıyorsun,” deyiverdim.

Bunun onu incittiğini görebiliyordum. Söylerken ben de incinmiştim. Ama söylenmesi gerekiyordu. Antonio gibi Philip de Varlıklılara karşı kin beslemeye ve her şeyi alaya almaya başlamıştı. Gözlerimin önünde nasıl bu hale geldiğini bir türlü anlayamıyordum. Ama beni asıl rahatsız eden şey hayatımın geri kalanını bu şekilde yaşamak isteyip istemediğime bir karar vermek zorunda olmamdı. Bir sürü hevesim vardı. Rüyamdaki o kapı çarparak kapanmadan içeri girmek çok kolay olabilirdi. Kapüşonlu adamdan bebeği almak için.

“Pekâlâ, babanla ilgili sözlerimi geri alıyorum. Ama evsiz bir haydutun bizden hayallerimizi çalmasına izin vermemeliyiz. Burada güvendeyiz. O bir istisnaydı.”

“Pek rahatlatıcı değil bu.”

“Diyorum ya, korumalar var artık. Okul askerî üsse döndü, bahçede sürekli dronlar uçuşuyor filan. Hükümet güvenliğe büyük bir yatırım yaptı.”

Kafasını kaldırıp bana baktı.

“Gerçekten umurlarında olduğunu düşünüyor musun?”

“En azından iyi niyetliler. Bu kadar karamsar olmayı bırak, keyif yapmak istiyorum ben. Gel.”

“Nereye?”

“Gel, sana bir şey göstereyim.”

Onu sandalyesinden çekip kaldırdım ve terasın kenarına götürdüm.

“Şuraya bir bak!”

İkimiz de aşağıdaki oyun parkına baktık. Yüksek sesle saymaya başladım.

“Şu an aşağıda tam yedi çocuk var. Anne babaları geleceğe inanmayı tercih eden yedi çocuk. Anne babaları değiştiremeyecekleri bir şeyle uğraşıp durmaktansa kendi ailelerine bakan yedi çocuk. Anne babaları...”

“Hayatımız daha rayına oturmuş değil.”

“Philip otuz iki oldum ben.”

Sesimi yükseltmekten nefret ediyordum ama fikirlerine anlayışla yaklaşmaya çalışmak birden çok anlamsız geldi. Eskiden onun bu gizemli ve karanlık hallerini çekici bulurdum, ama şimdi bana aramızdaki mesafeyi hatırlatmaktan başka hiçbir işe yaramıyorlardı. Kulaklarımda annemin sözü çınlıyordu; şen şakrak birinin, neşe dolu iyimser birinin bana daha uygun bir eş olacağını söylemişti. Bense düşüncesizce başka kimseyi istemediğimi söylemiştim.

“Senle ilgisi yok Alice. Ama kaçırılan çocukların yüzleri gözümün önünden gitmiyor.” Sesi hayalet gibi melankolikti.

“Phil.”

“Hiçbir işe yaramıyorum.”

“Harika bir baba olacaksın. Adım gibi eminim.”

Parti tam bir felaketti. Gittiğimize değen tek şey Yüksek Bütçeli bir bölgeyi ve Linda’nın göz kamaştıran tarihî villasını yakından görmüş olmamızdı. Daha uzaktan görür görmez Philip evin orijinal olmadığını anladı; çok iyi benzetmişlerdi ama yine de sahteydi, yeni sistemin başlarında inşa edilmişti. “Şu duvara bak, resmen kusursuz,” diye fısıldadı. “Orijinal olsa eprimiş ve kararmış olurdu.”

Sokaklar olağan dışı bir şekilde geniş ve boştu. Linda'nın so-
kağının başında bir heli-taksi durağı vardı, etrafında bir sürü
helikopter duruyordu. Linda'nın malikânesi resmî bir Fransız
bahçesinin içindeydi, arka tarafında da küçük bir fiskiye vardı.
Philip onu görünce tiksintiyle yüzünü buruşturdu.

“Sadece bir saat, daha fazla durmam,” dedi kimlik telefonundan
saati kontrol ederek. “Sen gelsen de gelmesen de çeker giderim.”

Elinde koca bir şampanya kadehi tutan Linda bizi abartılı bir
gülüşle karşıladı. Kendimi tuhaf hissettim. Philip'le birlikte
kimseyle muhatap olmak zorunda kalmadan partiyi gözlem-
leyebileceğimiz bir köşeye çekildik, zira herkes burnu havada
Yüksek Bütçeli tiplerdi. Havadaki buz gibi kendini beğenmişliği
hissedince daveti kabul ettiğime pişman oldum.

Ev bana hitap etmiyordu. Düzenliydi, modern bir şekilde dizayn
edilmişti, beyaz ve altın ağırlıklıydı ama perdelerin olmaması
evimizdeki sıcaklığı özlememe neden oldu. Özel tasarım bir
kanepa görüyordum, kıvrımlı bir şekli vardı ve on altı kişilikti.
Duvardaki sayısız profesyonel fotoğraf arasında beyaz kürkle poz
vermiş Linda'nın gerçek boy bir tablosu asılıydı.

Herkes dört gözle özel bir misafirin gelmesini bekliyordu ve o
kişi tabii ki o senenin kıdemli *Yükseliş!* birincisi, yani insanların
Yüksek Bütçeli bir ünlü olmak için mücadele ettiği yarışmanın
kazananı Tiara Joy'du. Her sene kazanan kişinin har vurup har-
man savurduğu hayat tarzı Küre'de naklen yayınlanır. İki ayrı
yaş grubu vardır: Kırk yaşından büyükler ve küçükler. Tiara
seçmelere saçındaki pembe çiçekli bandana dışında çırlıçıp-
lak yürüyerek geldikten sonra kazanmıştı. Fısıltı gazetesi onun
ateşli vücudunun dedikodusunu yapıp duruyordu. Kırklarının
ortasında olmasına rağmen platin sarısı uzun saçlarıyla hâlâ çok
çekici ve genç görünüyordu. Tiara gelmeden partiden tüymemiz
gerektiği konusunda Philip'le hemfikirdik.

Muhabbet HepsiniHarca adlı yeni bir uygulama etrafında dönüyordu; bu uygulama ikamet hakkını kazanmak için harcanması gereken aylık minimum miktarı harcamaya vakit bulamayanlar için tasarlanmıştı. HepsiniHarca'daki tek bir tuşla Linda kendi tablosunu sipariş ederek ya da uygulamadaki milyonlarca başka teklifi değerlendirerek ödeme yapıyor ve bu sayede o da Mark da kurtulmuş olup bir ay daha Yüksek Bütçeli olarak kalabiliyordu. Linda üzgün bir ses tonuyla tablolardan sıkılmaya başladığını ve gelecek aydan itibaren HepsiniHarca'dan yeni öneriler duyması gerekeceğini söyledi.

Philip'le birbirimize bakıp duruyorduk. Gözlerini Linda'nın duvardaki cafcıflı portresine dikti. Tam o esnada Mark yaklaşarak Philip'in yanına geldi. Teni olağandışı bir şekilde turuncuydu ama gözlerinin etrafındaki ve alnının üstündeki çizgiler beyazdı. Birkaç dakika havadan sudan konuştuktan sonra Philip'e Küre'de özel bir röportaj köşesi teklif etti. Bu Philip'i daha büyük ve önemli anlaşmalara götürebilecek, onun ünlü mimarlardan olmasına vesile olabilecek bir fırsattı. Mesela Mark'ın çıtlattığı şu Paradise projesini bitirmek gibi. Diğer bütün misafirlerin konuşmalarını sessize almış, nefesimi tutmuştum. Sonradan öğrendiğimiz üzere önceki mimar kalp krizi geçirmişti ama Philip zaten teklifi kabul etmediği için bir önemi yoktu.

Linda'nın dünyadaki en züppe insan olduğuyla ilgili düşüncelerim aslında misafirlerinden bazıları kadar kötü olmadığını fark ettikçe değişmeye başlamıştı. O misafirlerden biri de ürkütücü derecede yaşlı olmasına aldırmandan giydiği fırfırlı elbisesi ve kafası kadar kocaman pembe şapkasıyla Yüksek Bütçeli olmaya can atanlar hakkında aşağılayıcı bir tonda neredeyse bağıra bağıra konuşuyordu. Arkası bana dönük olmasına rağmen sözlerinin bizi hedef aldığını anlayabiliyordum. Vücudumun her bir zerresine utanç yayıldığını hissediyordum. Philip'in nasıl hissettiğini anlaması için bana ufak bir bakış atması yetti. Elimi tuttu ve beni oradan çekip çıkardı. Veda bile etmedik.

Bahçeden geçerken pespembe parlayan bir heli-taksinin Linda'nın malikânesinin önüne indiğini gördük. Siyah takım elbise giymiş iki koruma önden çıkarak altın sarısı mini bir elbise içindeki sarışın kadına helikopterden inmesi için yardım etti. Ekibine direktifler cırlayan bu kadın Tiara Joy'du. Elimizden geldiğince hızlı bir şekilde oradan uzaklaştık. Philip'in moralinin bozuk olmasını bekliyordum ama gayet rahattı, hatta eve dönerken partiyle ilgili espriler bile yaptı.

"O ihtiyar moda tasarımcısı da neydi öyle, yürüyen iskelet gibi," diyordu sokakta gülerek.

"Balerin gibi giyinmiş bir iskelet hem de," dedim ben de kırdayarak. Güle oynaya kaldırımda zikzaklar çizerek kol kola yürüyorduk. Philip moda tasarımcısının harika bir taklidini yaptı: "Yani resmen bugünlerde nereye gitsek karşımıza illa ki bir Yüksek Bütçeli özentisi çıkıyor. Akıl alır şey değil!"

Philip ahlaki açıdan uygun bulmadığı için teklifi reddettiğinde Linda'nın yüzünün aldığı şekil hâlâ gözümün önündeydi. "Ahlaki açıdan mı?" diye haykırdı Philip. "Daha ne demek olduğunu bile bilmiyorlar!" Gülmekten karnımıza ağırlar girmişti.

Mark ertesi gün Philip'e telefon edince oldukça şaşırdık.

"Moda tasarımcıları bazen korkunç olabiliyor. Kafana takma sakın Philip. Teklifim hâlâ geçerli."

Mark'ın özür dilemesinden mi yoksa rahat tavırlarından mıydı, yoksa alttan alta Yüksek Bütçeli olmak isteyişimizden miydi bilmiyorum ama Philip sonradan Paradise projesini bitirmeyi kabul etti; bu onun ilk ve son alışveriş merkezi çalışması olacaktı.

Ay sonu artık tehlike arz edecek kadar yakın. Bulunduğumuz sınıfın harcama yeterliliğini sağlamak için üç günümüz kaldı. Yürüyüş yolundan monoray durağına doğru gidiyorum. Herkesin gerekli harcamaları yapmak için koşuşturduğu tipik ay sonu kalabalığından her ne kadar fenalık gelse de bir yandan komiğime de gidiyor. Hemen önümde orta yaşlı bir adam muhtemelen ergenlik çağında çocukları olduğundan harcamalarını artırmak için satın aldığı koca bir pelüş timsahı peşinden sürüklüyor. İki ufak çocuğu olan bir anne çocuklarından bile daha büyük üç sepeti tıka basa doldurmuş gidiyor. Uzaktan bakınca annelerini takip eden sıraya dizilmiş beş çocuk gibi görünüyorlar.

Hesabını yeni kontrol ettim, yapmam gereken harcamalar var. Tabii ki bu ay yapmak istediğim son şey alışverişti. Neyse ki hâlâ vaktim var, internet alışverişi ve hızlı teslimat sağ olsun; şehrin bütün ulaşım ağı gibi teslimatlar da düzenli bir şekilde yeraltı trenleriyle yapılıyor. Ama alışveriş benim için artık bir işkence, savurgan bir Orta Bütçeliyken nasıl bu kadar eğlenerek yapmışım anlayamıyorum şimdi.

Hemşire Vogel'in sokağına geldim. Benim gibi o da Düşük Bütçeli mahallede yaşıyor ama burası benimkinden de fena bir muhit. Kaldığı binanın yanındaki çitlerle çevrili alanın hemen ötesinde yıkılmayı bekleyen bir düzine blok kule görünüyor. Dev bir dozer binalardan ilkinde doğru ilerliyor, peşinde de bir grup işçi var. Büyük bir reklam panosuna lüks bir yeni Yüksek Bütçeli alanın reklamını asmışlar.

Hemşire Vogel, gösterişsiz bir süpermarketle küçük bir oyun parkının etrafında çember oluşturan altı kuleden birinde yaşıyor.

Etrafa hüznün çökmüş, insanların yüzü cılız ve buruş buruş, kı-yafetleri pasaklı. Herkes başını önüne eğmiş, kendimi ürkütücü şekilde yabancı gibi hissediyorum; Orta Bütçeli iken istemeden edindiğim kendini beğenmiş bir gurur ve özgüvenle etrafıma üstün üstün bakıyormuş gibi görüneceğim diye ödüm patlıyor. Hemşire Vogel GururEvi'nden iyi para alıyor olmalı. İstese Orta Bütçeli bile olabilir. Niye burada yaşamayı tercih ediyor ki?

Dokuzuncu katta oturuyor. Ufacık asansöre binince birden çoğu akrabasının ve arkadaşının çoktan göçüp gitmiş olabileceği aklıma geliyor ve ona karşı şefkat duymaya başlıyorum. Koca dünyada bir başına kalmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyorum; tanıdığımız, bildiğimiz herkes ölmüş, bizse müzeli bir parça gibi geride kalmışız. Sonra birden kafama dank ediyor: Ben de tam olarak aynı durumdayım. Sevdığım herkes ölüp gitti.

Daracık, izbe bir koridorun ucunda kaldığı daireyi buluyorum, 62 numara. Kapısına grafitiyle yazılmış yazıyı görünce nutkum tutuluyor: “Yararsız pislik!” Beyaz zemin üstüne sürülen koyu kırmızı boya kuruyunca kan lekesi gibi olmuş.

Kapıyı açtığımda onu neredeyse tanıyamadım. Üstünde mosmor salaş bir bluz, altında ise mandala desenleri olan bol paçalı turkuaz bir Hint pantolonu var. Boynuna gereğinden büyük bir tahta kolye takmış, ilk defa açık bıraktığı kıvrıkcık saçlarını da rengarenk bir bandanayla çemberlemiş. Beni gülümseyerek karşılıyor, ona kapıdaki grafitiyi sorduğumda ise sadece omuz silkiyor.

“Önceleri siliyordum ama bu onları cesaretlendirmekten başka işe yaramıyor. Ben de artık görmezden geliyorum. İçeri buyur.”

Kendimi duvardan duvara kitaplıkla kaplı kare şeklinde bir stüdyo dairenin içinde buluyorum.

“İyi de seninle ne alıp veremedikleri var?”

“Haklılar galiba. Yaşıtlarım gibi ben de çoktan emekliye ayrılmalıydım.” Pencerenin altındaki koltuğu eliyle işaret ediyor. “Kendi evinmiş gibi rahatına bak.”

“İnsanlar nasıl bu kadar zalim olabiliyor?”

“Emin ol, diğer vandallıkların yanında grafiti hiç kalır.” Sesinde ne öfke ne de kırgınlık var. “Gündelik imalı saygısızlıklar çok daha acı verici oluyor; mesela benden küçük iş arkadaşlarım bu yaşta kafayı yemiş olmam gerektiğini düşündükleri için söylediklerimi dikkate almayabiliyorlar.”

Rengarenk antika bir örtüyle kaplı kanepeye kendini atıveriyor. Oturma odası, yemek odası ve yatak odası olarak kullandığı odaya şöyle bir göz atıyorum. Minicik bir daire ama artık unutulmuş eski zamanların sıcaklığını ve tadını veriyor. Düzenli olduğunu söyleyemem ama dağınıklık da ona özel bir çekicilik katmış. Daha önce Küre’si olmayan bir eve girdiğimi hiç hatırlamıyorum. Yüzümün aldığı şekli görünce gülüyor.

“Züppelik etme Alice.”

“Ama... her şey o kadar... değişik ki.”

“Ben gençken bu karıştır yakıştır tarzı çok modaydı.”

Gözlerim şömine rafına kayıyor. Hemşire Vogel’in birkaç hafta önce bana telefonda gösterdiği vazo artık turuncu değil, kırmızı.

“Geri değiştirdiler,” diyor dik dik ona baktığımı görünce. “Gerçi artık umurumda değil.”

Vazonun kaybolması hakkında umut verici bir şeyler söylemeyi çok istiyorum ama aklıma bir şey gelmiyor. Yalnızlığına veriyorum, onu anlayacak hiç kimsesinin olmamasına yoruyorum.

Öne doğru eğilip yüzümü inceliyor.

“Cildin sıkışmış senin. Gözlerinin etrafındaki çizgiler de kaybolmuş. Bakışlarının feri geri gelmiş adeta. Yanılıyor muyum yoksa kendini daha mı iyi hissediyorsun?”

Ona Ruth'tan ve Felicity'den bahsediyorum. Başını sallayarak dinliyor.

“Doğru yoldasın. Ne zaman ihtiyacın olursa ben buradayım ama anladığım kadarıyla küçük Felicity bu işi halletmiş bile.”

Bize yasemin çayı yapmak için mutfığa gittiğinde oturma odasına bir daha göz atıyorum. Raflar eski kitaplarla dolu, yaklaştıkça kesif kâğıt kokusu başımı döndürüyor. Bir de her yerde çerçeveli fotoğraflar var. Genç Hemşire Vogel dışında –parlayan gözleri ve sıcacık gülüşü yıllardır hiç değişmemiş– fotoğraflarda iki kişi daha var: Bıyıklı bir adam ve büyüdükçe daha da yakışıklı olmuş yeşil gözlü, selvi boylu bir delikanlı.

Dumanı tüten iki kupayla geri dönüyor ve onları aramızdaki alçak tahta masanın üstüne koyuyor. Fotoğraflara baktığımı fark ediyor.

“Kocanla oğlun mu?”

Ufak bir baş işaretiyle onaylıyor ve bir an için yüzü düşüyor. Hemşire Vogel'i bir eş, kız kardeş ya da anne olarak düşünmek çok tuhaf. Göz kulak olmak için yaratılmış biri gibi, herkesin tutunduğu dal adeta. Onu bir aile içinde hayal etmekte zorlanıyorum.

Fotoğraflardan biri oğlunun mezuniyetini gösteriyor, üstünde ismi var: Adam MacKay.

“MacKay mi?” diye soruyorum şaşırarak. “Neden Vogel değil?”

“Böylesi daha güvenli.”

“Daha mı güvenli? Neyden?”

“Neyden değil. Kimden. Kocamla oğlumun ölümünden beri kimse beni onlarla bağlantılandırmamasın diye evlilik soyadımı kullanmıyorum. Ama vazo örneğinde de görüldüğü üzere hiç işe yaramadı.”

Elimde olmadan kafamı çevirip vazoya bakıyorum.

“Cesaret maskesi takmaktan yoruldum Alice. Yalan söylemekten, rol yapmaktan bıktım usandım. Sana gerçeği anlatsam beni dinler misin?”

Başımı sallayarak onaylıyorum.

“Ama baştan uyarıyorum, okulda öğrendiklerine tamamen zıt şeyler duyacaksın.”

Cevabımı bile beklemeden anlatmaya başlıyor. Ses tonu daha önce hiç duymadığım kadar ciddi.

“Otuzlarımdaydım o zaman, hayatımız trajik bir şekilde değişmeye başlamıştı. Kapitalizm kontrolden çıkmıştı, elitler iyice aç gözlü olmuş ve her zamankinden daha güçlü bir hale gelmişlerdi. Zenginle fakir arasındaki uçurum o kadar hızlı açılmıştı ki zenginin de fakirin de bir anlamı kalmamıştı. Bir tarafta ultra zenginler vardı, öbür tarafta ise yaşam koşulları sürekli kötüye giden diğer herkes. Elitler toprakların yüzde doksanından fazlasına sahipti. Biz de ailecek kırık dökük stüdyo dairemizde hasta olana kadar çalışıyorduk. Ev sahipleri canlarının istediği fiyatları koyuyorlardı. Ev sahibi olmak artık ünlü olmakla eşdeğerdi. Erkekler onlardan biri olmak istiyordu. Kızlar onlarla evlenmek istiyordu. Geri kalanımız da manasız bir angaryanın altında ezildi gitti. O kadar çok çalışıyordum ki iki tane düşük yaptım.”

“İki düşük mü?” diye iç geçiriyorum.

“Hayvan gibi, kiralık köle gibi yaşıyorduk ama en azından işimiz ve gelirimiz vardı. Emekliye ayrılan nüfusun büyük bir kısmı için o kıt maaşlarıyla artıp duran kiralari ödemelerinin hiçbir yolu yoktu, o yüzden de sosyal yardıma ve diğer devlet desteğine bağıydılar. Tabii ki böyle sürüp gidemezdi, bir müddet sonra hasta ve yaşlıları bakmanın bedeli ödenemeyecek kadar ağır olmaya başladı. İşte o zaman bütün emeklileri kendi evlerinden çıkarıp şu adı çıkmış meşhur emekli evlerine tıktılar.”

“Evet, onlarla ilgili bir sürü şey duydum; emekli sayısının yoğunluğundan dolayı insanlık dışı koşullarda yaşıyorlarmış.”

“Orada çalıştım ben Alice. Köpek bağlasan durmaz, öyle bir yer. Ama asıl problem kalabalığın fazla olması değildi; ihtiyarları günah keçisi ilan ettiler. Aslında, elitler vergilerini ödeseydi toplumun üstündeki yük de büyük ölçüde hafifleyecekti. Neyse, sonra aileler sevdikleri için daha kaliteli bakım talep eder oldular, işte o zaman yaşlı ve hasta insanları medyada şeytanlaştırma süreci başladı. Bu bazılarını ikna etmeye yaramıştı ama çoğumuz artık sistemin nasıl işlediğini net bir şekilde görüyorduk. Emeklilerin yeni yerlerine taşınmasından sonra bir sürü boş ev imkânı oluşmasına rağmen kiralar artmaya devam ediyordu. Malikâneler ve gökdelenler bomboş dururken insanlar sokaklarda açlıktan sürünüyordu. Dünyanın dört bir yanında gösteriler yapıldı. Gerçek tarih işte bu tatlım. Başka kimseden duyamazsın bunları. Tanıklık edebilecek insanlar da çoktan öldü zaten.”

Söylediklerinin etkisini görmek için bana bakıyor, kafamın karışıklığını saklayamıyorum.

“Bana inanmak zorunda değilsin,” diyor. “Şok olmuşsundur, eminim.”

“Peki ya oğlun?”

“Adam ümitsiz bir vaka olarak büyüdü. Avustralya’dan bir iş teklifi almıştı, bunu kurtulmak için tek şansı olarak gördü.” Gözlerindeki yaşları çabucak siliyor. “Konuşup onu vazgeçirdim.”

“Ölmesi senin suçunmuş gibi konuşuyorsun.”

“Kocamın da payı var muhtemelen. Bilerek olmadı tabii, doğrudan bir etkimiz de olmadı. Ama onu zorlamasaydım şimdi hâlâ hayatta olacaktı.”

“Neye zorladın ki?”

“Kötü bir niyetim yoktu, yemin ederim.”

Son sözleri adeta idam kararı gibi çıkıyor.

“Yani onu Avustralya’ya gitmekten vazgeçirdin?”

“O da beni dinledi. Burada kalıp yapılan gösterilerin önderlerinden biri oldu. Grubuyla birlikte boş bir gökdelene girip ayaklanmayı başlattı ve isyanı oradan idare etti.”

“Onunla gurur duymuş olmalısın?”

“Duyuyordum. Ta ki kocam onlara katılana dek. Çok geçmeden ikisini de kaybettim.”

Gözleri doluyor. Gidip yanına oturuyorum ve ona uzun uzun sarılıyorum. Onun kadar kırılgan ruhlu bir insanın bu kadar güçlü kalabilmesine inanamıyorum doğrusu. Kalkıp banyoya gidiyor. Bir müddet sonra gözleri kupkuru bir şekilde geri dönüyor ve normal haliyle kaldığı yerden devam ediyor.

“Ayaklanmadan sonra ne oldu?” diye soruyorum.

“Çok bir şey değişmedi. Ekonomi çöktü, evsizlik ve fakirlik hüküm sürmeye başladı. Sonra da elitler dünyayı tekellerine alıp kendilerini varlıklı ilan ettiler. Kurdukları yeni sistemde, ekonomik açıdan faydalı insanların tüketici olarak sistemi destekleri müddetçe hayatta kalmalarına müsaade ederken fayda sağlamayanları da GururEvi’ne tıkıyorlardı. Tamamen elitlerin çıkarlarına hizmet eden uyduruktan bir de hükümet inşa ettiler. Gerisini zaten biliyorsun.”

“O zaman bütün bunlar nasıl yararsız insanların suçu oldu?”

“Onların suçu değildi.”

“Ama... diyorlar ki gittikçe artan emekli nüfusunun maaş ve bakım talepleri çöküşe neden olmuş. Bir de sakatların...”

“Canları ne isterse onu öğretiyorlar, çocuğum. Onların belgesellerini de izlemiyorum, propagandalarını da okumuyorum. Benim yaptığım tek şey hatırlamak.”

Gözleri doluyor ve bir kez daha o neşe dolu canlı yüzünün nasıl öyle ciddileşebildiğine şaşırıyorum. Yanına gidip o pamuk gibi hafifcik elini ellerimin arasına alıyorum. Artık gerçekten neye inanacağımı bilemiyorum. Küre'deki ve ders kitaplarındaki o zavallı bunak insanlarla hiçbir benzerlik göstermiyor ama hikâyesi bu zamana kadar öğrendiğim her şeyle zıt düşüyor.

“Neye inanacağına bir türlü karar veremiyormuş gibisin Alice, anlayışla karşılıyorum. Bazen ben bile hayatın oyunlarına inanmakta zorlanıyorum. Her yerimizi sarmış durumdalar, bizi içlerine çekiyorlar.”

“Bunları destekleyen herhangi bir belge ya da kitap var mı?”

“Hepsi imha edildi. Ortaçağ'da olduğu gibi ulu orta yakılmadı tabii. Varlıklılar çok daha akıllı adamlardır.” Birden ayağa kalkıyor. “Ama ben birkaç yazıyı saklamayı başardım. Kanıt mı istiyorsun? Göstereyim sana.”

Gömme dolaptan katlanır bir merdiven çıkarıp açıyor ve en üst bölmeye ulaşmak için onun üstüne çıkıyor. Nefesimi tutuyorum. Sonunda gerçeği öğreneceğim. Hemşire Vogel gittikçe gerginleşiyor. “Hayret bir şey,” diyor. “Burada bir yerdeydi, eminim.” Bana dönüyor. “Bazen çıkarıp okuyorum, elimde tutuyorum. Geçen ay da yaptım. Ama şimdi yok.” Bütün gardırobu didik didik arıyor; kıyafetleri, çantaları yere fırlatıyor.

“Önemli değil Hemşire Vogel. Başka bir zaman gösterirsin artık.”

“Konu o değil. Onlarca yıldır burada saklıyordum. Gizlice evime girdiler yine galiba. Almış gitmişler.” Çok üzülüyor. Can güvenliği olmayan zavallı kadıncağızın merdivenden inmesine yardım ediyorum. Beti benzi atmış, hayalete dönmüş. Cılız bedeni tir tir titriyor.

“Yine gelmişler,” diye tekrar edip duruyor korku dolu gözlerle boş boş bakarak.

Onu kanepeye oturtuyorum ve mutfağa girip güzel bir çay yapıyorum. Kafam iyice allak bullak olmuş durumda. Çok hassas, nazik, yardımsever, hayran olunası bir insan. Aklını kaybediyor olabilir mi gerçekten? Yoksa doğruyu mu söylüyor?

“Yazının ön sayfasında Adam’ın fotoğrafı var, ayaklanma esnasında bir arabanın tepesinden kalabalık bir insan grubuna sesleniyor,” diye açıklama yapıyor bir yandan da sanki her şeye göz kulak olmaya çalışır gibi gözlerini odanın etrafında endişeyle gezindirirken. “Arkalarında da sıra sıra yepyeni gökdelenler görünüyor, bir de boş bir araba parkı; zira oralarda oturacak kimse yok ama sokaklar evsiz insanların çadırları ve yatak yorganlarıyla dolu. Bir adamın elindeki pankartta da ‘Kadrolu öğretmenim ama evsizim,’ yazıyor.”

Fotoğrafı görmeyi çok istiyorum ama şu an beni asıl endişelendiren şey onun durumu.

“Bir daha gelmeyeceklerini mi sanıyordum, ne kadar aptalım. Ben isteyken geldiler herhalde.”

“Bu gece burada kalmamı ister misin? Belki daha iyi hissedersin?”

Kafasını iki yana sallıyor.

“Sen beni merak etme. Gel bak hâlâ sana gösterebileceğim şeyler var.”

Odasında dolaşmaya başlıyoruz, daha önce hiç görmediğim türden bütün o bibloları bakarken yine hayran kalıyorum. Odanın tam ortasında, kanepenin üstündeki dev posterde su altında eski sistemin para sembolü olan banknotu almak için yüzen bir bebek var. Köşesinde de “Nirvana” yazıyor. Resme hayranlıkla bakarken bunun muhtemelen Hemşire Vogel’in gençliğinde önemseddiği bir şeyi temsil ettiğini içgüdüsel olarak hissediyorum. Tıpkı bir müze küratörü gibi bana eski müzik grubu Nirvana’yı ve CD dediği şeylerde sakladığı diğer bütün müzikleri anlatıyor.

CD'ler müziklerin kimlik telefonlarında ve Küre'lerde alınmaya başlamadan önce muhafaza edildiği disklermiş.

“Nasıl oynatıyorsun bunları?” diye soruyorum yuvarlak yassı disklerden birini elime alarak.

“yle tutma onu,” diyerek diski elimden alıp kenarlarına dokunarak parmaklarının arasında tutuyor. Ardından cam bir dolabı açıp bana CD oynatıcıyı gösteriyor: stnde düğmeleri olan köşeli, plastik bir kutu. CD'yi yutup çalmaya başlamadan önce garip garip sesler çıkarması komiğime gidiyor. Kaba ve sert bir müzik bu, biraz ilkel ama enerjik.

Odadaki turumuza kaldığımız yerden devam ediyoruz. Raflarındaki sayısız kitap arasında on dokuzuncu yüzyıl klasik romanları, kalın sözlükler, uzak diyarlardaki egzotik yerlerle ilgili gezi kitapları ve ünlü mucitler hakkında kitaplar filan var.

Kocasının bir fotoğrafını alıp onunla konuşmaya başlıyor. Mırıldadığı için sadece “birlikte” ve “sonunda” kelimelerini duyuyorum. Fotoğrafı geri koyuyor ve tekli koltuğa oturup özür diliyor.

“Evliliğiniz nasıldı acaba, sorması ayıp?” Ben de pencerenin oradaki koltuğa oturuyorum.

“Tüm zorluklara rağmen çok yakındık. Yaptığım düşüklerin depresyonundan onun sayesinde ıktım. İşten sonra bir saat bile bulsak beraber geçirirdik.”

Ona nasıl atlattığını sormak, böyle bir kaybın acısını nasıl dindirdiğini sormak istiyorum ama yarasını deşmek de istemiyorum.

“Aslında bizim durumumuz tam tersiydi,” diyorum huysuz huysuz. “Orta bütçeli olmamıza rağmen Philip'le birbirimizden uzaklaştık. Hareketli bir eştim, ona yoğunlaşmak yerine dışarı çıkıp yemek yemek ya da yeni bir şeyler almak daha kolay geliyordu.”

Gözümden akan bir damla yaşı silmek için kafamı öteye çeviriyorum. Philip'i düşünüyorum, onunla yaşadığım kolay ve rahat

hayatı, modern salonumuzda geçirdiğimiz akşamları. Bomboş, anlamsız akşamlarımız.

“Suç sende değil ki,” diyor Hemşire Vogel anlayış göstererek. “Tek bir düğmeye basınca dünyanın bütün heyecanlarına sahip olabilme lüksümüz varken yanı başımızda oturan kişi kim olursa olsun ondan sıkılırız. En azından dersini almışsın...” Son anda dilini ısırıyor ama ne demek istediğini anlıyorum. Artık çok geç olduğunu.

İKİ YAŞLI MORUK

Akşam güneşinin ışıkları her ne kadar teskin edici olsa da rahatlamama yetmiyordu. Terasımızın köşesine çekilip oturmayı seçiyordum, daima huzur bulabildiğim nadir yerlerden biriydi burası. O gün erken saatlerde Philip'le hummalı bir çalışmayla ortalığı topladık, on yıllık çer çöpü ayrıştırdık, yıllardır yerinden kımıldatmadığımız mobilyaların yerini değiştirdik, yeni odanın yatak örtülerini ve perdelerini yıkadık. Annemle babam yeni bir başlangıcı hak ediyordu.

Philip yaklaştı ve yüzümü görebilmek için eğildi. Elimi tutup başını dizlerime yasladı. Alnındaki ufak tefek kırıksıklıklar her zamankinden daha belirgin görünüyordu, gözlerini karanlık bir bulut gölgeliyor gibiydi. Annemle babamın beraber yaşanılacakları insanlar olduğuna onu tekrar temin etmek üzereydim. Fakat el tutuşmanın duygu yoğunluğu kırıksıklıklarının yumuşamasına yetti, ben de sessiz kaldım.

Annemle babam sonunda herkesin korkuyla beklediği o evreye ulaşmışlardı. Artık yararsızdılar. Hiç işsiz kalmadan uzun yıllar sisteme katkı sağladıkları için devlet jest olarak onlara emekli olmadan önce akrabalarıyla birlikte yaşayabilecekleri fazladan bir yıllık İkamet Hakkı daha vermişti. O akşam onları almak üzereydik.

Batı Londra tarafında yer alan beş numaralı bölgedeki Orta Bütçeli MW05'te yaşıyorduk. Yürüyüş yoluna paralel yapraklı sokaklarındaki bol güneş alan teras kafelerinde kendi yaşının yarısı kadar genç görünen çiftlerin buzlu kapuçinolarını yudumladığı böyle bir yerde yaşadığımız için kendimizi şanslı hissediyorduk. Annemleri her ay ortalama iki kaçırılma vakası yaşanan

Londra'nın en izbe köşesi –Mıntıkâ'dan sonra tabii ki– LE12'deki tek odalı evlerinde yaşamaya çalışırken düşündükçe yüreğim sızlıyordu. Hesaplı alışveriş dükkânlarının, pespaye parkların, ucuz çantaları ve daha da ucuz şarapları beğenen insanların kol gezdiği bir bölgeydi orası. Annem Düşük Bütçeli bölgeye hiç alışamamıştı, MN09'daki eski aile evimizi özleyip duruyordu. Elma ağacımın dolu dolu açmış dalları, orada yaşadığımızı bütün dünyaya duyuran tek kanıttı. Çoğunluğumuz gibi elma ağacım da eski sistemden yenisine geçerken hayatta kalmayı başarmakla kalmamış, üstüne bir de çiçek açmıştı.

Annem de babam da tam zamanlı işlerde çalışarak yirmi yıl boyunca o evde kalmayı başardı ama nihayetinde annem müdür olarak çalıştığı SineSaray'da ayak bileğini kırınca her şey değişti. Aşağı doğru yuvarlanan bir sarmalın başlangıcıydı bu. İşten bir ay uzak kalması, kovulmasına yetti. Ne pazarlık ne de tazminat, hiçbir şey yoktu.

Babamın kalp krizi geçirmesi de tuz biber ekti ve yıllardır onca fedakârlıkla biriktirdikleri paraları harcamış oldular. Ne konserler kaçmış, ne oyunlara yandan bakılmış, ne fırsatlar tepilmişti o birikim için kim bilir. Örneğin yirmi beşinci yıllarını annemin hayallerini süsleyen Hawaii'de kutlamak varken Norfolk sahiline gitmişlerdi. Orta Bütçeli kalabilmek için o kadar harcama yaparken bir yandan da acil durumlar için para biriktirebilmelerine hep hayrandım. Ama tüm Orta Bütçeliler gibi onların da alt seviyeye düşmeye zorlanması an meselesiydi. Nihayetinde son yirmi küsur yılın birikmiş parası babamın ameliyatına ve sonrasındaki bakım harcamalarına zar zor yetmişti. MN09'daki sevgili yuvasına dönme hayaliyle hastanede iyileşirken, Philip'le ben de ona çaktırmadan evi toparlaması için anneme yardım ettik. Toparlayamadığımız tek şey benim elma ağacımdı. Babam hastaneden çıkmaya hazır olduğunda annem çoktan LE12'deki küçük dairesinde yaşamaya başlamıştı. Evin kapısını açtığımızda annemin babamla birlikte güya yuva diyeceği o kısıtlı, ufacık

alanı görür görmez suratının aldığı şekli hiç unutmayacağım. Her zaman dirayetli ve güçlü duruşuna hayran olduğum annemin kırıldığını ilk defa görüyordum.

Bir hafta sonra babamı bir heli-taksiyle aldık.

“Yanlış tarafa gidiyoruz,” diyordu bize.

Çok yukarıdan uçmuyorduk; gözlükleri de takılı olduğu için aşağıdaki sokak tabelalarında ilk önce MC05, sonra da HC03 yazılarını okudu. Penceresiz bembeyaz yüzeyiyle şehir silüetini güney doğu yönünde domine eden Primavera Kulübü’nün konumundan yola çıkarak babam eski evimizin tam tersi istikamette uçtuğumuzu fark etti.

“Nereye götürüyorsunuz beni?” Babamın bunu sorarkenki neşeli ses tonu yüreğimi burkmuştu. “Senin başının altından mı çıktı bu?”

Bana döndü ve ağrılarına rağmen onu götürdüğümüzü sandığı sürpriz yolculuk için teşekkür mahiyetinde gülümsemeye çalıştı. Yüzündeki minnettarlık gözlerimi doldurmuştu, kafamı çevirmek zorunda kaldım. Ona sürpriz gezi filan olmadığını nasıl söyleyebilirdim ki? Hafifçe elime vurdu.

“Başka sefer yapalım, olur mu tatlım! Acayip dinlenmeye ihtiyacım var, tahmin edersin ki. Şu an tek istediğim dinlenmek.”

Kimse nefes almıyordu. Sağ elini avucuma aldım, annem de sol elini tutup okşadı.

“Ben! Düşündüğün gibi de...”

“Düşünmeniz yeter. Ama artık eve gidebilir miyiz? Uzanmam lazım.”

“Eve gidiyoruz, Ben.” Annemin sesi ilk defa bu kadar yumuşak çıkıyordu.

“Evet, baba, eve gidiyoruz.”

Babam yarı uyur vaziyette bir şeyler mırıldandı, sonra da başı omzuma düştü.

Şezlongdan kalkasım yoktu. Güneş gökyüzünü mat bir pembeye boyamıştı ama artık sıcaklık yaymıyordu. Sıcaklık veren tek şey Philip'in kucağımdaki başıydı. Gözlerini açtı.

“Hazır mısın?” diye sordu.

İç çekip başımla onayladım.

“Bu onlara iyi gelecek, göreceksin. Daha iyi bir muhitte yaşayacaklar ve biz de yakınlarda olacağız.”

Tekrar başımı salladım. İkinci odamız annemle babamın rahatça yaşamasına yetecek kadar büyüktü. Ortak alanlar da yeterince büyük olduğu için birbirimizin yoluna çıkmayacaktık. Şimdiden planlar yapmaya başlamıştım, eskiden olduğu gibi annemle yemek pişirecektik, onun en sevdiği portakal çeşnili havuçlu kekten yapacaktık, terasımızda akşam yemeği yerken ayaklarımızın altından coşkuyla akan Orta Bütçeli dünyayı seyre dölacaktık. Annem de babam da dört yıllık o Düşük Bütçeli kâbusu unutup artık kendileri gibi insanlarla yaşayacaktı. Kendi büyüklerinin yanlarına taşınmasını istemeyip gizliden gizliye başlarına bir şey gelmesini umut eden vefasız insanların aksine biz geçireceğimiz bu güzel yılı iple çekiyorduk. Şaşırtıcı gelebilir ama böyle insanlarla da tanıştım. Çalıştığım okuldaki öğretmenler odası bu tarz insanlarla doluydu. İzin verilen bir yıldan ötesini tabii ki düşünmeye cüret edemiyordum. Ben var olduğum müddetçe hiç gelmeyecek gibiydi.

Annemlerin bloğunun önüne vardığımızda hava kararmıştı bile. Işıklandırılmış kule bloğun pencereleri yüz gözlü bir dev gibi tepeden parladı.

“Çok şükür ki buraya son gelişimiz,” dedi Philip zile basarken. Asansörde taş kesilmiş gibi birbirimize bakıyorduk.

“Resmen yaşıyoruz bunu Phil. Artık sadece bir kâbus filan değil.” Her yanıma panik kaplayacak gibiyken Philip beni kendine doğru çekti.

“Neyse ki yanlarında biz varız, Alice. İyi olacaklar.”

Emeklilikten önceki son yılları olduğu için göz açıp kapayıncaya kadar geçeceğini söyleyecektim ama kendimi son anda tuttum. Başımı sallayıp cebimdeki peçeteyi yokladım.

Annem kapıyı açar açmaz bir şeylerin ters gittiğini anladım. En iyi kıyafetlerini giymişlerdi, insanların taşınırken giyeceği türden günlük kıyafetler değil. Karşıma çoktandır unuttuğum çocukluk annem çıktı; saçları daha yeni boyanmış, yüzünde ağır makyajla İskandinav sarışını annem. Tepeden tırnağa beyaz giyinmişti. Babama gelince, annemin yirmi beşinci yıllarında kendisine hediye ettiği lavanta rengi şık gömleğini giymesi için çok özel bir durum gerekti. Taşınma işlemine çoktan hazır olan Philip iki koluyu kapdı.

“Philip,” dedi Annem.

“Efendim?”

“Philip, lütfen kolileri yere bırak,” derken babamın sesi o kadar değişti ki ikimiz de aynı anda dönüp ona baktık.

“İkiniz de bir dakika oturur musunuz lütfen?” dedi annem sakince.

“Ne oldu?” diye sordum ama bir cevap alamadım. Annemle babam kanepeye oturdu ve bizim de yanlarına oturmamızı beklemeye başladı. O hardal rengi çirkin kanep yirmi yıldan fazladır bize eşlik ediyordu. Bir keresinde renk farkı var mı diye görmek için arka tarafına gizlice hardal sıkmıştım. Üstüne son kez oturmak üzere olduğumuzu anladım. Philip e-nakliyat arabası kiralamıştı, taşınma işleminden sonra onu Mıntıkadaki Dağıtım Merkezi'ne götürecekti.

“Öncelikle emeklilikten önceki son ekstra yılımız için bize yaptığınız cömert teklife ne kadar minnettar olduğumuzu bilmenizi istiyoruz.” Babam lafa gayet törensel bir üslupla girmişti. “Amma bunu yapamayacağımıza karar verdik. Kararımızı enine boyuna çok düşündük ve düşündüğümüz gibi de uygulamaya kararlıyız. Sizden tek ricamız, kabul etmeniz.”

“Kararınız ne ki baba?” Sesimdeki hüsrancı gizleyememiştim. Philip elini elimin üstüne koydu. Kış gecelerindeki pencere camları kadar soğuktu.

“Biz GururEvi’ne taşınmaya karar verdik. Bugün.”

“Şaka mı bu?” dedi Philip arı sokmuş gibi bir anda oturduğu yerden fırlayarak. “Tabii ki böyle bir şey yapmayacaksınız. Söz konusu bile olamaz!”

“Philip, daha demin size ne dedim?” diye sordu babam.

Bunun üzerine Philip çenesini kapadı ama ben yapamadım.

“Baba lütfen şaka yaptığınızı söyle bana.”

Hiçbir şey söylemedi. Başım dönmeye başlamıştı, etrafı bulanık görüyordum. Yarım yamalak şeyler hatırlıyorum: Annem ağlıyordu; makyajı akmış, şapur şapur ahududu yemiş gibi ruju ağzının kenarlarına bulaşmıştı; Philip’in rengi solmuştu, normal halinden bile daha beyaz görünüyordu; babam hiçbir şey demeden gözlerini dikmiş, boş boş karşıya bakıyordu; boğazımda ise safra tadı vardı. Philip’in beni sımsıkı tutatak merdivenlerden indirdiğini hatırlıyorum. Bağırıp çağırmak istiyordum ama gücüm yoktu. İster istemez eve veda ettik ve monoray istasyonuna gidip yemekten çıkmış normal insanlar gibi beklemeye başladık. Tek farkımız ellerimizde annemlerin eşyalarıyla dolu iki sepet tutuyor olmamızdı.

Monorayda otururken önce yanımda duran babama sonra da karşımdaki anneme baktım. İkisinin de yüzlerinde bir şey parladı, gerçek bir rahatlamaya bu kadar yakın bir yansımayı daha önce

hiç görmemiştim. Kırmızı ve siyah makyaj lekeleri bulaşmış olmasına rağmen annemin yüzü ütülenmiş gibiydi. Göz kenarlarındaki çizgiler bile kaybolup gitmiş gibiydi. Babam bana döndü.

“Biliyorum biraz ani oldu ama bu kadar tepki göstermenin manası ne? Artık gayet normal şeyler bunlar.”

“Biliyorum baba ama bize geri gelmenizi istiyorduk. Evimize bekliyorduk sizi, ki artık sizin de eviniz sayılır. Koca bir yıllık hayatı nasıl böyle fırlatıp atabilirsiniz?”

“Söyle bakalım o zaman, bir yıldan sonra ne yapacağız? Şu an yaptığımız şeyden farklı ne olacak yani?”

“Bir şeyler yapardık canım,” dedi Philip. “Belki bir şeyler düzelirdi, hatta yeni bir iş bile bulabilirdin belki.”

Babam iç geçirdi. “Benim yaşımda bu imkânsız bir şey. Bunu sen de çok iyi biliyorsun Philip.”

“Ayrıca,” dedi annem. “Sağlık harcamalarımız yıldan yıla artıyor.”

“Anne...”

“Bu külfeti size yükleyemeyiz. Çocuklarınız için kenara koyduğunuz birikimlerinizi harcayacak halimiz yok.”

“Kesinlikle! Artık çocuk da yapabilirsiniz,” dedi babam cesaretlendirici görünmeye çalışarak. “Ama tek boş odanızı biz alırsak onu da yapamayacaksınız.”

“Saçmalama baba, seneye yaparız çocuğu ne olacak. Hem o sırada siz de...”

Bir anda hepsi bana baktı, babamın gözlerinde zafer ışıltısı vardı.

“Yani, çocuk sahibi olmamız o kadar da acil değil, demek istedim.”

“Kesinlikle.” dedi Philip, net bir ses tonuyla. Son zamanlarda onun sözlerini aklımda tekrar edip duruyordum, kime hitap ettiklerini merak ederek.

“Bizden geçti artık cancağızım.” Babamın sesi şimdi daha ciddi-di. “Yeni nesle yer açmamız gerek. Siz de çocuklarınız da bizim gibi iki yaşlı moruktan çok daha önemlisiniz.”

“Bir yaşlı moruk” diye düzeltti annem, babam da ona göz kırptı.

Kısa bir yürüyüşten sonra uzun bir tuğla duvara ulaştık. Yeşil ışıklarla aydınlatılmış sık ağaçlık duvarın ötesindeki cenneti müjdeliyor gibiydi. Kapıdaki kontrolden geçtik ve içeri girdik. Daha önce hiç ay ışığının altında bir GururEvi görmemiştim. Gözlerim yaşlı da olsa ortamın görkeminden etkilendim. Burun deliklerime güllerin mayhoş kokusu doluştu. Viktoryen sokak lambalarından loş bir sarı ışık yayılıyordu. Binanın beyaz duvarları spot ışıkları altında parlıyordu. Ortasında küçük göleti de olan bir park manzarasıyla bu şaşalı güzellik davetkâr olduğu kadar sanki gizemliydi de. Ürperdim.

“Şuraya bak. Büyüleyici değil mi?” dedi babam. “Bu tam da istediğimiz şey, ne kadar kısa sürerse sürsün.”

“On iki aylık dolu dolu bir mutluluk pek de kısa sayılmaz, ayrıca istediğiniz zaman bizi ziyaret edebilirsiniz,” diye ekledi annem.

Kapı arkamızdan kapanınca, gözyaşlarımı tutamadım; önce babama sonra da anneme sıkı sıkı sarıldım. Bana normal olanın bu olduğunu söyleyip duruyorlardı. Sistem hakkındaki gerçek düşüncelerini bildiğim halde Philip bile aynı şeyi söyledi. Diğer insanların başına geldiğini duymak başka bir şey, kendi anne babanın ölüm yerlerine girdiğini görmek başka bir şey; gül kokusu batsın.

Kayıt bürosuna gittik. Müdür bize birer sıcak içecek ikram etti. Annem ihtişamlı ana binanın içinde olduğu için heyecandan yerinde duramıyordu. İkisine de uzunca birer sözleşme verdiler. Bayağı bir okuyup inceledikten sonra babam birden kafasını kaldırdı.

“Dokuz ay mı?” diye sorarak baktı müdüre. Meşeden yapılmış hantal bir masanın arkasında oturan güleç yüzlü müdür parmaklarını masanın üstünde tıngırdatarak tüm centilmenliğiyle son değişiklikleri anlatıyordu.

“Süreler daha yeni güncellendi, Bay Walker. Yarın duyurulacak.”

“Ben sanmaştım ki... yani biz...” diye kekeliyordu babam, “on iki ay olduğunu sanıyorduk.” Annemle karşılıklı bakıştılar.

Philip oturduğu yerden fırlayıp bir hışımla babamın yanına gitti ve sözleşmeyi elinden kaptı. Okumaya başladı.

“Bu ne şimdi?” diye sordu sesindeki öfkeyi zar zor bastırarak.

“Dediğim gibi süreler yenilendi, yarın tek taraflı olarak duyurusu yapılacak,” dedi müdür sabırlı bir şekilde, abartılı gülüşü yüzünden hiç eksik olmadan. “Bir araştırma yaptık ve GururEvi sakinlerinin ulusal çapta...”

“Öyleyse istemiyoruz, teşekkürler,” diye kükredi Philip. “Seneye geri geliriz.” Annemlere bakarak kalkmalarını bekledi, gelip bizimle kalacaklarını umuyordu. Ama annem de babam da istiflerini bozmadılar.

“Otur Philip otur,” dedi babam. “Sorun değil.”

“Bizim için uygun, Philip,” diye destek verdi annem ve bize kocaman gülümsedi.

“Nasıl uygun olabilir?” diye sesini yükseltti Philip. Kafese sıkışmış bir aslan gibi odada bir o yana bir bu yana volta atıyordu.

“Uygun işte,” diye karşılık verdi annem. “Bu insanlar uzman; ne yaptıklarını, niye yaptıklarını biliyorlar.”

“Bayan Walker tamamen haklı.” Müdür başıyla onaylayıp duruyordu. “Bu yeni önlemler kapsamlı bir araştırmanın sonucunda alındı. Yeni sakinlerimize bu gece her şeyi ayrıntılarıyla açıklayan bir belgesel izleteceğiz. İşin özü, sakinlerimizin büyük bir çoğun-

luğu emekliliğini sonsuza kadar uzatmaktansa daha kısa sürede daha lüks bir emeklilik geçirmeyi tercih ediyor.”

“Sonsuza kadar mı?” Philip artık ses tonunun şiddetine hâkim olamıyordu. “Bir yıllık zaman dilimine sonsuz demeye utanmıyor musun, seni...”

“Philip!” Babam araya girdi. “Kes şunu artık! Lütfen! Bizim için sorun yok. Gerçekten.”

“Aslına bakarsanız böylesi daha iyi,” diyerek hevesli bir şekilde başını salladı annem müdüre bakarak. “Haksız mıyım beyefendi?”

“Çok da sürprizini kaçırmadan,” dedi müdür gizemli bir havayla, “pişman olmayacağınızı temin edebilirim Bay ve Bayan Walker.”

Annemin yanakları heyecanla parladı. Müdüre doğru eğilerek yaklaştı. “Şu hep reklamlarda çıkan çok-duygulu kapsüller var ya, onlardan var mı sizde?”

“Şaka yapıyorsunuz herhalde Bayan Walker,” diye karşılık verdi müdür, gücenmiş gibi yaparak. “Elbette var.” Oturduğu yerde doğruldu. “Piyasadakilerin en iyilerinden temin ettik.” Annem adeta havalara uçmuştu, küçük bir kız gibi kıkırdıyordu.

Philip bana döndü.

“Puştlar, yine kesmişler.”

Boğazıma oturan yumrudan hiçbir şey söyleyemedim. Annemle babam bir yıl daha bile yaşamayacaktı.

SEKİZ

Bu hafta Pazar Ayini'ne katılmam için nezaket dolu bir davet hatırlatması aldım. Ayin bugün. Notta Düşük Bütçeli statüsüne geçmemden dolayı yetkililerin ziyadesiyle üzüldüğü ve en yakın zamanda kendimi toparlayıp dönmemi umdukları yazıyor. Beni cesaretlendirmek amacıyla da Orta Bütçeliler'in Pazar Ayini'ne son bir kez daha katılmama izin veriyorlar.

Pek gidesim yok ama nezaket dolu bu hatırlatmanın altından ne çıkacağını biliyorum. Zira yıllar önce Philip de bunun gibi bir hatırlatma almış ama göz ardı etmişti. Sonra o kadar da nazik olmayan başka bir hatırlatma daha aldı. Nihayetinde de yanında fatura olan son bir not geldi.

Kilise binasına, onu ilk defa gördüğümde hissettiğim hayranlıkla bakıyorum. Yan yatarak dörtte biri çimlere gömülmüş devasa bir yumurtaya benziyor. On yıl sonra bile krem rengi pürüzsüz yüzeyi ilk günkü gibi parlıyor. Buzlu camdan kapısı ardına kadar açık ve rengarenk elbiseli yığınlar içeriye akın ediyor. İnsanlar ayine değil de moda şovuna gelmiş gibi en güzel elbiselerini giymiş.

Düz siyah pantolonun üstüne giydiğim beyaz pamuklu tişörtümle kendimi utanılacak kadar sade hissediyorum ama göz alıcı görünmeyi düşünmek bu sabah yapacağım son şeydi. Kilisenin etrafındaki çimenlik bile parkın diğer yerlerinden daha yeşil. Acaba, diyorum elimde olmadan, Papaz Obi gecedен gizlice çimlere sprej sıkarken karısı da binanın dış yüzeyini mi parlatıyor? Elektrikli çan saat 11'i vuruyor ve sesi tıpkı Gotik bir katedraldeki gerçek çan gibi yankılanıyor. İçeri girerken bir garip oluyorum, normalde kimse buraya yalnız gelmez. Yanımda kimse olmasa da içimde Philip var. O son uyarıyı aldıktan sonra

ara ara katıldığı ayinlere giderken söylediği sözler kulaklarımda yankılanıyor: “Zombi fabrikasına girme vakti.”

Girişte beni altın sarısı kıvrıkcık saçlarla çevrelenmiş iki sıra ıslıl ıslıl beyaz diş karşılıyor. Papazın annesi, Jennie bu.

“Hoşgeldin tatlım. Ayağına sağlık.”

Karşılık bile vermemi beklemeden beni içeri buyur ediyor ve ışıldayan resepsiyon odasında gönüllünün biri elime bir kadeh şampanya tutuşturuyor. Derin bir nefes alıp büyük salona adımımı atıyorum. İçeride Roma stadyumlarındaki seyircileri aratmayan enerji dolu bir kalabalık var. Dev bir yarım çember şeklinde dizilmiş kırmızı kadife koltuklar o kadar rahat ki bir kere oturdun mu bir daha kalkması imkânsız gibi bir şey. Arkadaki en ilk koltuğa geçiyorum. İçeriye başka insanlar gelmeye devam ediyor, aralarından eski oturduğum yerdeki Christine’i fark ediyorum. Kız arkadaşlarıyla birlikte gelmiş; hepsi de ağır makyajlı, gevezelik eden tipler. El salladığımı görünce yanıma gelip göz teması kurmadan havadan bir öpücük yolluyor ve “Seni ararım,” deyip özür dileyerek arkadaşlarına dönüyor. Döndüğü anda elindeki şampanyayı bir dikişte içiyor ve kalabalığa karışıp gidiyor.

Ayin başlamak üzere, duvarlardaki hoparlörlerden gelen melodik rock müziğin sesi yavaş yavaş yükseliyor. İnsanlar oturdukları yerde kımıldanıyorlar. Salona bir anda karanlık çöküyor ve sahenin arkasındaki duvardan duvara 3D ekranda yükselen davul seslerinin titreşimleri yansıyor. Herkes ayaklarıyla ritme ayak uyduruyor, bazıları ayağa kalkıp elleri havada salınıyor. Sonra birden müzik kesiliyor. Aynı anda nefesini tutmuş iki bin kişi.

Sahne ışıklarıyla birlikte bir ses patlaması duyuluyor. Tüm bunların ortasında yarı-tanrı gibi Papaz Obi beliriyor. Üç parçalık beyaz takımının üstüne taktığı kızıl kravatı en arkadan bile göz alıyor. Şimdi de arkasındaki ekranda yüzünü daha yakından görüyoruz. Papaz Obi ellilerinin ortasında olmasına rağmen

istese film yıldızı olabilir; sadece yakışıklı olduğu için de değil, karizmasıyla Sibirya'nın ortasında ateş yakılır. Öyle sağır edici bir bağırış ve alkış kakofonisi yükseliyor ki iyi ki salonun pencere-leri yokmuş diyorum, yoksa kesin camları kırılıp dökülürdü. Papaz sağ elini yukarı kaldırıyor ve kalabalık anında sessizliğe gömülüyor. Korodaki kadınlar da ilahi söylemeyi bırakıyor.

“Tanrı hepinizi korusun kardeşlerim.”

Bağırışlar, ısıklar, alkışlar, tezahüratlar tekrar yükseliyor.

“Bugün ne satın aldınız?”

Gülüşmeler.

Her zamanki gibi ayin Son Yolculuğa Uğurlama duyurularıyla başlıyor. Ekranlarda Bayan Parker var. Yetmişlerinin başında saçları hâlâ sapsarı, yanakları ise al al.

“Hayatım boyunca ne kadar mutlu olduğumu ve başta merhum kocam, çocuklarım, torunlarım olmak üzere sahip olduğum her şey için ne kadar minnettar olduğumu sizlerle paylaşmaktan gurur duyuyorum. Bu olağanüstü kurumda muhteşem bir dokuz ay geçirdim, bu esnada son yolculuğuma hazırlandım,” seyirciler arasından alkışlar duyuluyor, “asaletimi korudum... ve bu asaletle son yolculuğuma çıkıyorum.”

Bir dalga daha destek alkışı ve tezahüratı kopuyor.

“Sanırım artık gitmeye hazırım, sevgili Jack’ime kavuşacağım. Tadına vardığı bütün mutlulukların ve yaşam kalitesinin aynısını size de diliyorum. Hoşça kalın.”

Seyirciler gözlerini silerken birçok kişi de elindeki şampanya kadehinin içinde kalanı kafasına dikiyor. Ekrana gelen sıradaki isim Hugo, altmışlı yaşlarının ortasında şen şakrak bir adam. GururEvi’ndeki nefes kesen bahçelerden birinin ortasında tekerlekli sandalyede oturuyor, arkasında da sarı ve kırmızı renklerde bir lale denizi var.

“Herkese merhaba! Vedalaşmak için geldim. Siz bunu izlediğinizde ben artık burada olmayacağım. Kısa kesmek gerekirse diyebileceğim tek şey şu: Benim gibi yaşayabildiğiniz kadar yaşayın, benim gibi tadını çıkarabildiğiniz kadar çıkarın, benim gibi tüketebildiğiniz kadar tüketin. Sonra siz de benim gibi mutlu mesut veda edersiniz.”

Alkışlar, ısıklar, tezahüratlar...

“Bir de şu var: Bu kahrolası karaciğer hastalığı musallat oldu bana, buraya gelene kadar ne cehennemlerden geçtim; hastanede aylarca sıra bekledim, sonra da sırf birkaç yıl daha o şekilde Düşük Bütçeli olarak yaşamak için yapılacak ameliyat ücretini öğrendim. Ne için, dedim kendime. Saygınlığın olmadan, hayvanlar gibi sürüneceksen yaşamanın ne anlamı var? Hayatta olmaz dedim onlara. Orta parmağımı gösterdim.”

Hugo sağ elini kaldırıyor ve orta parmağını kameraya gösteriyor.

“Aynen böyle yaptım. Sonra da çıktım gittim. Öbür gün buradaydım. Hiç bu kadar eğlenmemiştim. Görüşürüz millet.”

Seyirciler arasında yine bağırışmalar başlıyor, insanlar alkışlayarak ayağa kalkıyorlar, kısa süre içinde herkes tezahürata katılıyor: “Hugo! Hugo!”

Papaz da eşlik ediyor: “Hugo! Hugo!” Bir an için durup kafasını kaldırıyor ve tavana doğru göz kırpmıyor. “Selam Hugo!” Salon kahkahalara boğuluyor.

Ekrandaki yeşil çerçeve pembeye dönüyor. Evlilikler. Rüya gibi bir şato önünde genç bir gelinle damadın videosu başlıyor. Tanıyorum bu şatoyu: Kuzey Yorkshire’daki Howard Kalesi, Yüksek Bütçelilerin çokça rağbet ettiği bir düğün yeri, gerçi Orta Bütçeliler de yıllarca para biriktirirse kullanabiliyor burayı. Kabul etmeliyim ki fotoğraflar harika görünüyor, adeta bir peri masalı gerçek olmuş gibi. Richard ve Amy çifti bulutların üstünde.

“O benim prensesim, ben de dünyadaki en mutlu erkeğim,” diyor Richard. Amy kızarıyor, seyirciler arasındaki kadınlarsa histerik histerik çığlıklar atıyor. Bu esnada benim de midemdeki kahvaltı ağzıma geliyormuş gibi oluyor.

Ardından ileride yapılacak düğünleri duyuruyorlar, sonra toplu partiler ve Papaz Obi’yle akşam yemeği, herkese açık ama yüklü bir ücret karşılığında. Papaz Obi’nin evine gerçekleştirilen bu ziyaret her yıl yapılıyor ve sadece on iki kişiyle sınırlı. Papazın karısı Eleanor sahneye geliyor. Üstündeki kraliyet mavisi elbise kendisinden üç kat daha yaşlı olan ama beden olarak yarısı kadar biri için tasarlanmış gibi. Yine de olağanüstü bir özgüvenle giyiyor doğrusu.

Şimdi de Papaz Obi terfi eden yeni Orta Bütçelileri duyuruyor. Bir düzine insan sahnede sıraya diziliyor. Genç ve umut dolular, alkış sağanağı karşısında yüzleri parlıyor. Sırada ne olduğunu biliyorum, umarım kısa sürer. Düşük Bütçeli statüsüne düştüğü için bugün son kez aramızda olan kişiler için Papaz üzüntüsünü dile getiriyor.

“İsimlerinizi sayarak sizi burada küçük düşürmek istemiyorum, o yüzden ayağa kalkmak isterseniz kalkabilirsiniz, istemezseniz de oturun, sorun değil.”

Ölümcül bir sessizlik. Kınayacak birilerini arıyormuş gibi yaparak etrafıma bakıyorum. Kimse ayağa kalkmıyor.

Hava biraz değişiyor. Lambalar yakılıyor; kırmızı, turuncu, mavi, yeşil spot ışıkları başımızın üstünde uçuşuyor. Koro ilahi söylemeye başlıyor. İnsanlar ayağa kalkıp koronun söylediği ilahiye eşlik ediyor ve herkes yavaş yavaş etkileyici müziğin transına kapılıyor. Görev bilinciyle ben de ellerimi havaya kaldırıyorum ama şimdiden bıkkınlık geldi, ara ara bileğime göz atıp gizlice saate bakıyorum.

Yarım saat müzik ve dansın ardından salon duruluyor. Vaaz başlamak üzere. Cömertliğin fazileti hakkındaki bugünkü vaazda Papaz Obi'nin ağzından bal damlıyor. Zinciri bozmayın, harcamaya devam edin, diyor. Diğerlerimizin yaptıklarına minnettarlığınızı gösterin, tüketip katkıda bulunarak emeklerinin karşılığını verin. Durmadan bize yeni sistemde ne kadar şanslı olduğumuzu söyleyip duruyor; toplumun büyük kısmı için son derece yüksek yaşam standartlarının ve bedava kalacak yerin garanti edildiği tarihteki ilk toplum olduğumuzu dile getiriyor. “ÖLÜM!” diye öyle bir bağılıyor ki mikrofon ciyaklıyor. “İşte biz, sevgili kardeşlerim, imkânsızı gerçekleştirmeyi başardık! Ölümü kandırdık!”

Ekranada resimler çıkıyor ama hepsi çok kalitesiz, muhtemelen uzun yıllar önce eski sistemde çekilmiş. Yatalak emeklileri görünce seyirciler iç geçiriyor. Yaşlı insanlar, hem de inanılmaz derecede yaşlı, bazıları doksanlarında, bazıları daha da fazla, kollarından damar yolu hortumları sarkıyor. Emekli maaşları eski sistemde hükümetin yaşlılara kendilerine değer verildiğini hissetmeleri için sus payı olarak verdiği bir ücretti. Fakat onlara ne kadar değer verildiğini görmek için şu fotoğraflara bakmak yeterli. Gözlerinde çok bariz bir korku var, vurulmak üzere olan bir hayvanın dehşetini yaşıyorlar. Seyirciler arasındaki bazı çocuklar ağlamaya başlıyor, anneleri onlara pembe gözlük takıyor. Bu gözlüklerin camlarında Disney kahramanları pembe ışık altında dans ediyorlar ve bu onları sakinleştirmeye yetiyor. Papaz Obi yetmişli yaşlarda insan bedenine neler olduğunu, çürüme belirtileriyle birlikte listeliyor. Tabii listenin sonu gelmiyor, dikkat kesilmek bile istemiyorum, çünkü çok acıklı.

Aklıma Hemşire Vogel geliyor, acaba bu belirtilerin kaçıda vardır. Kokma belirtisi, evet, galiba evine gittiğimde fark etmiştim koktuğunu. Birkaç yıl içinde muhtemelen çekilmez bir hal alacaktır. Papaz Obi şimdi de ruhsal çöküşten ve hafıza kaybın-

dan bahsediyor. Onda bunların hiçbir belirtisine rastlamadım. Fakat bana anlattıkları hakkında şüpheye kapılmaya başlıyorum. Ayaklanmayla ilgili söylediklerinin ne kadarına inanabilirim?

Sonunda, papaz listeyi bitirip derin bir nefes alıyor. Seyircilerine bakıp tepkilerini ölçüyor.

Anca dualar, yakarışlar ve iç çekişler sona erince kaldığı yerden devam ediyor.

“İnsanlık tarihi boyunca ilk defa insanların bunları yaşamasına gerek yok. Bunları yaşamak zorunda değilsiniz sevgili kardeşlerim. Artık ümitsizce kendi fiziksel ve zihinsel çöküşünüzü seyrederek bir felaket olmasını bekleyip duran kurbanlık koyunlar değilsiniz,” diye haykırıyor iştahla. “Kaderinizin ipleri kendi elinizde. Doğanın zalim ellerinde kuklaya dönmüş savunmasız biçareler değilsiniz, sizler bilinçli tercihler yapabilen muhteşem insanlarsınız! TERCİH sizin. Sizden önceki nesillerin sahip olmadığı bir tercih bu, eskiden olsa atalarımızın her şeyden çok değer vereceği bir tercih: Bu dünyadan ne zaman ve ne şekilde ayrılmak istediğinize karar verebilme tercihi.”

Sözleri seyircilerin çığlıkları tarafından yutuluyor. Daha şimdiden nefes nefese kaldı. Bayılacak ya da kalp krizi geçirecek diye korkuyorum. Eleanor elinde bir peçeteyle ona doğru koşup alnını ve yüzünü siliyor. Papaz devam ediyor ama artık o kadar iştahlı değil.

“Bu Tanrı’nın bize karşı cömertliğinin apaçık kanıtından başka ne olabilir ki sevgili kardeşlerim? Peki biz de karşılığını veriyor muyuz?”

“Evet,” diye bağılıyor birçok kişi.

“Biz de Tanrı kadar cömert miyiz yoksa her şeyi kendimize mi saklıyoruz?”

“Biz de cömertiz,” diyor çoğu.

“Amin,” diye ağlıyor geri kalanlar.

Papaz Obi’nin takım elbisesinin koltuk altlarında koyu ıslaklıklar oluşmuş, alnındaki terler de akıp gözlerinin içine damlıyor. Görmekte zorluk çekiyor, gözlerini kapaması lazım ama durmak bilmiyor.

“Şimdi komşunuza dönüp onunla el sıkışın ve şöyle deyin: Yüreğinin arzu ettiği her şeyi hak ediyorsun, Tanrı da sana hepsini verecektir.”

Sol yanımdaki kadının yüzünde kararsız bir ifade var, elleri de terli terli titriyor. Transa girmiş herhalde. Göz teması kurmaya çalışıyorum ama bana aldırış etmiyor, el sıkıştıktan sonra da göz yaşlarına boğulup yüksek sesle Tanrı’ya dualar etmeye başlıyor. Papaz ise biraz nefes almak için oturmuş su içiyor. Gözlerinin içi parlayan Eleanor geri verme fırsatının başladığını duyuruyor. Gönüllüler tarafından ikram edilen bir sonraki şampanya turunun da ardından insanlar galeyana geliyor. Ekrandaki bir ayağı çukurda olan ihtiyaçların fotoğrafları da kaybolup gitmiş.

Sıradaki videoda Obi ailesi kısa bir filmle anlatılıyor. Papazın günlük hayatına tanıklık ederek onun da bizden biri olduğunu olduğuna kani oluyor ve sanki onu arkadaş olarak da tanıyor-muş gibi hissediyoruz. Geçen hafta yaşanan komik olaylarda üç çocuklu bir ailenin süpermarket alışverişine gidişini izliyoruz; beş yaşında filan görünen en küçük çocuk market arabasıyla üst üste dizilmiş bir yiyecek tepesine dalıyor. Herkes gülüyor.

Film bittikten sonra sahneye kıyafetler, yiyecekler ve mobilyalar çıkarılıyor, böylece insanlar bakıp aralarından istediklerini kimlik telefonlarıyla seçerek satın alabiliyorlar. Papaz durmadan tekrar ediyor: “Bugün en çok hangimiz harcayacak?” Gönüllüler şimdi daha da yoğun bir şekilde büyük boy şampanya şişeleriyle dolaşp duruyorlar. Biraz başım döner gibi olduğu için rahatsız olduğumu bahane ederek kadehimi doldurmalarına mani oluyorum.

Papaz Obi sahnede gerine gerine tur atıyor, saçları terden parlıyor. İnsanlar gittikçe daha da heyecanlanıyorlar, bazı kadınlar bayılıyor. Gönüllülerin işi gittikçe zorlaşıyor, şimdi de tıpkı uçakta önümüze sarkan oksijen maskeleri gibi tavandan inen sedyelere bayılanları yerleştirmeye çalışıyorlar. Ardından papaz son kitabını tavsiye ediyor: *Başarının Tarihi*. Sonra da komşumuza dönüp “Bugün ne satın aldın?” diye sormamızı istiyor.

Sol yanımdaki genç kadın neşe içinde bana kimlik telefonunu gösteriyor, Eleanor’un videoda giydiği bütün kıyafetleri tiklemiş. Papaz Obi sesleniyor: “Bakalım bugün en çok hangimiz harcamış! Kazanan kim? Üç, iki, bir!” Müzik duruyor. Çılgınlıklar tekrar başlamadan kaçsam iyi olacak. Bayılmak üzereyim ama heyecandan değil. Çok şükür dışarıdayım.

Ayine katılmanın ödülü olarak çıkışta kimlik telefonuma ekstra para yükleniyor. Kapıdan çıkarken Janine otuz iki dişini birden göstererek birazdan papazla yemek yiyecekleri için restorana geçebileceğimi söylüyor. Almayayım, teşekkürler. Son bir çaba gösterip Papaz Obi’nin bütün duvarı kaplayan gökkuşağı tablolarını tavsiye ediyor. İyileştirici bir enerjileri olduğunu iddia ediyor. Başım gerçekten ağrımaya başlıyor, ona bende zaten papazın iki tablosu olduğunu söylüyorum. Dışarıdaki temiz hava beni kendime getiriyor. Pazar Ayini’ni aradan çıkardığım için rahatlamış durumdayım. Geriye dönmeyecek olsam da Düşük Bütçeli yeni bölgede kiliseden kaçmak için hiçbir şey yapamam. Ama en azından bir ay daha beni nezaket dolu hatırlatmalarıyla rahatsız edemeyecekler.

Ev çok şükür sessiz, nihayet kanepeye yığılıyorum ve ayaklarımı kaldırıp duvara dayıyorum. İç dünyamda nelerin değiştiğini merak ediyorum. Ayini bu sefer neden bu kadar katlanılmaz buldum? Eskiden o dans edip ağlayanlardan biri de bendim. Artık boş bakışlardan da sahte gülüşlerden de rahatsız oluyorum.

Felicity'yi her gördüğümde kalbimi eriten o içten gülüşünü duymak için sabırsızlanıyorum.

Pazar Ayini'nde Son Yolculuğa Uğurlama videolarını ne zaman izlesem moralim bozuluyor. Bana annemle babamı hatırlatıyorlar. Bende de onların videosunun bir kopyası var, ara ara açıp izliyorum; özellikle de babamın yerde sürünürken annemin de ona doğru eğilirken çığlıklar attığını gördüğüm korkunç kâbuslardan uyandığım gecelerde açıyorum. Dün gece de aynı rüyayı gördüm. Uyandıktan sonra kalbim uzun süre hızlı hızlı atmaya devam etti. Ama sonra veda videolarını açıp ne kadar mutlu olduklarını ve beraber veda ettikleri için hissettikleri memnuniyeti dile getirişlerini izledim. Hemşire Vogel'e dualar ediyor, onlara ne kadar iyi baktığını anlatıp duruyorlardı. Sakinleşebilmek için iki kere izledim. Eski sistemde hiç böyle bir şey yoktu ama belli ki Hemşire Vogel yine de öylesini tercih ediyor. Muhtemelen başından geçenlerden ötürü. Hikâyesine yürek dayanmaz. Suçluluk duygusunu da çok iyi anlıyorum. Felicity'ye bakmaya başladığımdan beri Philip'i dinlemediğim için, onu gerektiği kadar ciddiye almadığım için kendimi kötü hissetmekten geri duramıyorum. Onu bir daha hiç görmeyeceğim, durumu düzeltme fırsatım olmayacak hiç, özür dileyemeyeceğim.

Kafamda kırk tilki dolaşıp duruyor, eğer birileriyle konuşamazsam delireceğim. Vakit kaybetmeden Hemşire Vogel'i arıyorum. Hemen cevap veriyor. Üstünde pofuduk bir hırkayla tekli koltuğuna gömülmüş oturuyor. Bugün tavırlarında bir değişiklik var, bir meydan okuma.

“Konuşabilir miyiz?” diye soruyorum. “Senin hattını dinlemiyorlar mı?”

“Dinliyorlarsa da umurumda değil. Saklayacak hiçbir şeyim yok. Utanılacak bir şeyim de. Bu sabah çok sevdiğim bir dostumu, Shirley'yi, S kanadına götürdüm. Onun asıl bakıcısıydım, minnetle ağlıyordu. Önemli olan tek şey bu. Eğer beni yok etmeye

filan karar verirlerse bu anılarımı da gittiğim yere götüreceğim. Beni artık hiçbir şey korkutmuyor, tatlım.”

“S kanadında görev aldın mı hiç?”

Sessiz kalmasından anladığım kadarıyla sorum onu biraz şaşırtıyor. “Teklif ettiler ama midem kaldırmaz diye kabul etmedim.” Yutkunuyor.

“Neden ki? Orada yanlış bir şey yapılıyor herhalde, değil mi?” Sesimdeki titremeyi fark etmez diye umuyorum.

“Oraya girmek zorunda kalmadığım için şükrediyorum,” diyor kısa bir duraksamanın ardından. “Ama şu kadarını söyleyeyim, S kanadında çalışan iş arkadaşlarımı hiç sevmiyorum. Hepsi de şey tipler, nasıl desem, muhatap olmak istemeyeceğin türden insanlar. Bazen diyorum ki –biliyorum çok saçma ama– hiç merhametleri yok galiba. Açıklamak zor.”

“Herhalde duygusal açıdan bu kadar zor bir işte çalışmanın sonucu böyle oluyor, ne dersin?”

“Yani, insanları son yolculuğuna uğurlamak kolay bir iş olmasa gerek. Yarım saat sonra da cansız bedenini ortadan kaldırmak filan.”

“Aman Tanrım.” Yüzümden kanlar akıyormuş gibi hissediyorum.

“Kusura bakma. Dışarıdan bakanlar için ne kadar travmatik olduğunu tahmin edebiliyorum,” diyor. “Ben alıştım artık; biriyle konuşuyorsun, onunla hayatı paylaşıyorsun, elini tutuyorsun, sonra da S kanadına gidişini seyrederiyorsun ve bir sonraki gün duvardaki isimlerinin altına götürüp çiçek bırakıyorsun.”

“Peki eski sistemde daha mı iyiydi, GururEvleri filan yokken?”

“Keşke sana verebilecek net bir cevabım olsa, Alice. Hangisi daha iyi, bilmiyorum. Hazırlık yapıp saygın bir şekilde ölmek elbette daha iyidir. Buna inanıyor olmasam orada çalışmazdım. Bugünlerde çoğunlukla yatıştırma döneminde olan sakinlerle il-

gileniyorum. Şu senin gördüğün delikanlı Owen gibi. İlaç verince mutlu oluyorlar. Artık ilaç vermeye gerek kalmayınca da mutlu oldukları anları hatırlayıp ölmekten korkmamaya başlıyorlar. Bu neden kötü bir şey olsun ki?”

Üstüme bir rahatlama geliyor.

“Varlıklıların bile kendilerine özel GururEvleri var,” diye ekliyor.

“Öyle mi?”

“Acı verici bir şey olsa bu şekilde ölmeyi tercih etmezlerdi, emin ol.”

Küre’de neredeyse bütün kanallar son dakika haberi veriyor. Ekrandaki kırmızı uyarı ışığı, birazdan yayınlanacak korkunç görüntüleri görmesinler diye anne babaların çocuklarını odadan çıkarmaları için yanıp sönüyor. Mutasyon geçirmiş bazı devasa kurt cesetlerinin bulunduğunu duyuruyor spiker vahim bir ses tonuyla. Gösterilen fotoğraflara bakınca şok içinde kalıyorum, kurdun boyu neredeyse yanına park etmiş kamyonet kadar büyük. Bir insan cesedi de sedyeyle taşınarak götürülüyor. Aniden sedye yanlışlıkla ters dönüyor ve üstündeki ceset yere yuvarlanıyor. Teknik ekip kamerayı kapatana kadar biri cesede yakınlaşıyor. Dehşet çığlıkları duyuluyor ama yayın kesilene kadar ülkedeki herkes birkaç saniyeliğine o korkunç yaraları yakından gördü. Ceset artık bir insana bile benzemiyor zaten. Mor deri parçalarıyla bir araya getirilmiş kırmızı bir posa yığını gibi. Ardından kamera kapanıyor. Şimdi tekrar stüdyoda yüzü bembeyaz olmuş bir şekilde düşüncelerini toparlamaya çalışan spikerin karşısındayız. Duyurusuna devam ederek bu yeni tür mutant kurdun ülkenin her yerinde görülebileceğinden korkulduğunu söylüyor. Ne kadar uğraşıyor olsa da yüzündeki endişeyi saklayamıyor.

Başbakan Edward Finch'le röportaj yapıyorlar. Ellilerinin ortasında, boksör burunlu, tığ gibi, haşın bir adam, çok uzun da değil. Selefî Vincent Lloyd'dan çok farklı; o daha esmer ve sportifti, büyüleyici bakışları vardı. Görünüşlerindeki onca farklılığa rağmen aralarındaki bir sürü benzerliği de görebiliyorum: Hemen hemen aynı kelime dağarcığını kullanıyorlar ve konuşma ritimleri birbirine çok yakın. Philip onların hepsiyle dalga geçerdi. "Politika tamamen bir kandırmaca, kitlelerin önüne serilmiş bir şov sadece," derdi. Siyasi partilerin isimlerini bile kullanmazdı hiç, onları sadece İyiler –şimdiki hükümetimiz, Yanlıklar –sosyalistler, Kötüler –aşırı milliyetçiler ve Ağaç Kucaklayanlar –doğa severler diye adlandıırırdı. "Takma isimlerini bir araya getirince eski bir çerezlik kovboy filmi gibi geliyor kulağa," derdi. Gülmen gerekiyormuş gibi hissettiğin ama gülemediğin türden bir espriydi bu. "Cidden, bunların kariyerlerine oyunculuk yaparak başladığını söyleseler hiç şaşırmam," diye de eklerdi. "Muhtemelen bir kukla gösterisinde çalışmışlardır." Onun bu kinayeli yorumlarını dinlerken eğlenirdim ama hepsini de sade bir tebessümle geri çevirirdim. Bazen onun bir paranoyak olduğunu düşünürdüm, yine de babasıyla kıyaslanamazdı bile.

Bir keresinde Küre'de hararetli bir siyasi tartışma canlı yayınlanıyordu. O zamanlar Vincent Lloyd başbakandı ve çalışkanlığa değer verilen sistemimizi iştahla savunuyordu. Öte yandan sosyalist lider de Faydasız insanları desteklemeyerek onların temel yaşam haklarını ellerinden aldığımızı iddia ediyordu. Tartışma gittikçe alevlenirken sunucunun okuduğu hararetli seyirci yorumları da ateşi iyice körükledi. Sonunda da iki lider arasında fiziksel bir arbede çıktı, güvenlik görevlilerinin adamları birbirinden ayırması birkaç dakika sürdü.

Bütün ülke şoktaydı, Philip hariç. "Sadece bir şovdu," diyordu. "Aktörler fiziksel yaralarının karşılığını fazlasıyla aldı." Sonraki günün sabahı yeni bir skandal Küre'de yankılanmaya başladı. Birisi iki liderin aynı gece bir şarap evinde can ciğer kuzu sar-

ması gibi kollarını birbirinin omzuna atmış gülücükler saçarken çekilen bir fotoğrafı paylaşmıştı. Yüzlerindeki morluklar bile hâlâ belli oluyordu. Bu skandal da göstermişti ki iki lider yaptıkları kavgayla partilerinin söylemlerine gösterilen ilgisizliği tersine çevirmeye çalışmış, yani seçmenleri kandırmıştı.

Phil zafer kazanmış gibiydi. Bu olaydan sonra onun dediklerini biraz daha ciddiye almaya başladım ama aynı gece gizem çözülmüştü. Yapılan açıklamada iki liderin de o gece zil zurna sarhoş olduğu, malum fotoğrafın ise ikilinin barda yere yığılmadan hemen önce bir barışma anında çekildiği belirtiliyordu. Philip medyanın ortalığı toparlamaya çalıştığını, Vincent Lloyd'un yerinden edileceğini söylüyor, "Bekle de gör," diyordu. Çok fazla beklememize gerek kalmadı. Bir sonraki hafta istifasını bildirdi, iddialara göre sebep yaşanan skandaldı. Yerine aynı çekicilikte ve hitabeti de aynı derecede güçlü olan şu anki başbakanımız Edward Finch geçti. Lloyd ortadan kaybolup gitti, skandal da hemen unutuldu. Ama işte durumu böylesine net görebilmem bu kadar uzun sürdü.

GELİN

Viktoryen tarzdaki belediye binasının iç avlusunda aynalarla kaplı bir duvar vardı. Pek öyle kendini beğenmiş biri sayılmam ama aynalara yaklaşmadan da edemedim. Kendilerine hayran hayran bakan üç başka gelinin arasında kendi yansımanı gördüm. Şık bir elbisenin, saç ve makyajla birleşerek içimdeki bedbahtlığı nasıl da başarılı bir şekilde gizlediğine inanamadım. Her ne kadar bu özel günümde Sofia'nın beni görebilmesini dilediğim anlar olduysa da korkum daha ağır bastı. Arkamdan Philip'i, Antonio'yu, annemi ve babamı heyecanla konuşurlarken görebiliyordum. Diğer kızlarıyla bağlarını kaybedince benim düğün günüm annemle babam için daha da büyük bir önem arz etmişti.

Her zamanki gibi Antonio dikkatleri üzerine çekmiş, muhtemelen sanatsal başarısını alçak gönüllülükle cilalayarak annemleri eğlendiriyordu. Hikâyesini daha da dramatikleştirmek için abartılı jestler yapıp suratını şekilden şekle sokuyordu. Babam onu anlamaya çalışır gibi bakıyordu ama annem gülmekten kırılıyordu. “İyi bari,” diye düşündüm. “En azından onunla iyi anlaşacaklar.” İlk tanıştığımız günden beri kayınpederimin beni pek sevmediği aşikârdı ama bir günlüğüne de olsa bugün doğru düzgün davranıyordu.

Birleşik Krallık'taki yeni sistemden usanıp bir yıl önce anavatanı İtalya'ya gitmişti; ama altı ay sonra döndüğünde tamamen hayal kırıklığına uğramış, bitap düşmüş ve yirmi sene yaşlanmış görünüyordu.

“Artık İtalya da buradan iyi değil, tek güzel yanı şarap,” diye sızlandı ve yeni İtalya'nın korkunçluğunu gözler önüne sermek için sanatsal ilhamının kaynağı olarak tanımladığı Sistine Şapeli'ne

girme arzusuyla yanıp tutuştuğu halde içeri alınmayışını örnek gösterdi.

“Yüksek Bütçeliler’e özel bir hamama dönüştürmüşler orayı,” diye yakındı. İnternette kanıtını görene kadar Philip de ben de buna inanmamıştık. “İyi de freskler rutubetten mahvolacak, hayret bir şey!” diye haykırdı Philip. “Korumak için üzerlerini pleksiyle örtmüşler,” dedi Antonio, sonra da hem Yüksek Bütçelilere hem İtalyan hükümetine hem de Varlıklılar küfrü bastı. “Bu hastalık artık bütün dünyaya yayılmış durumda,” deyip duruyordu, her sözcükte kabarık buklelerini sarsa sarsa. Annemlerin keyfi yerindeydi ama benim üstüme ansızın bir kasvet çökmüştü.

Annem iş arkadaşlarımdan oluşan küçük gruba doğru koştu, hep birlikte birkaç fotoğraf çekip bana da öpücük gönderdiler. Ben de onlara gönderdim. İlerleyen saatlerde, genellikle Yüksek Bütçelilerin akın ettiği, Thames Nehri’ne bakan özel bir panoramik restoranda keyfini çıkaracağımız akşam yemeğini düşündüm. Bir seferlik de olsa fazlasıyla hak edilmiş bir deneyim, demişti annem. Ona çok da uğraşmamasını, basit bir yerin yeterli olacağını söylemiştim ama oradan yer ayırtmayı başardığını söylediğinde içten içe sevinmiştim. Söylediğine göre, başka birisi son anda düğün partisini iptal etmişti, bense bunu bana söylemeseydi keşke diye düşünmüştüm.

Neredeyse Sofia’nın lanetini unutmama yetecek kadar çok ay geçmişti. Neredeyse. Ama başka bir çiftin yerine geçmek bir uğursuzluk alametiymiş gibi hissediyordum. Başlarına ne geldiğini merak etmeden duramadım. Ayrılmışlar mıydı? Bir anlık münakaşa, yılların adanmışlığını silip atmaya yetebilir miydi? Yoksa ikisinden biri geri mi çekildi? Bugünlerde çoğu kadın düşünmeden etmeden sırf kendi Külkedisi masalını yaşamak için evliliğe gözü kapalı dalıyor. Aynanın önündeki diğer gelinlere baktım, mimikler yapıp vücutlarını tuhaf şekillerde kıvrarak daha sonra Yap!’ta paylaşacakları fotoğraflar çekiyorlardı. Ailemin

yanına döndüm, Philip'in elini tuttum ve yaklaşan fotoğrafçıya alımlı bir gülüş attım. İçimde bir paniğin büyümeye başladığını hissedebiliyordum. Sofia bu düğünün olmasına müsaade etmezdi. Hayat eşi olarak seçtiğim adama, Philip'e baktım, fakat formunun zirvesinde güçlü ve yakışıklı bir delikanlı değil de Sofia'nın laneti karşısında zayıf düşecek bir adam gördüm. Philip de benim tedirginliğimi gördü ve beni herkesten uzakta bir köşeye çekti. "Geri mi geldi?" diye sordu.

"Sadece bir anlıktı," dedim. "Restoran rezervasyonunu iptal eden çift var ya... uğursuzluk getirecekmiş gibi."

"Ne alakası var canım."

"Biliyorum, biliyorum. Hiçbir alakası yok."

"Ama düşünmeden edemiyorsun."

"Bir anlıktı sadece."

Ellerimi tuttu ve gözlerimin içine baktı.

"Bir yarım saat daha dayan, sonra sonsuza kadar seninim."

Gülüştük ve diğerlerinin yanına döndük.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu babam.

Philip başını salladı. "Şu eski mevzu."

"Sofia mı?" diye sordu annem. "Ah, tatlım, en mutlu gününü mahvetmesine izin verme sakın! Evleniyorsun, bak!"

"Ben de öyle dedim," diye karşılık verdi Philip elimi sıkarak.

Bir gelin daha manken gibi yürüyerek kalçalarını sallaya sallaya yeni eşiyle düğün salonundan ayrılıyordu. Kırk beş elli yaşlarındaydı ve iki yüze yakın davetlisi vardı. Karı koca salondan çıkana kadar adeta yıllar geçti. Onların ardından sadece yaşlı bir çift kalmıştı, sonra sıra bize geliyordu. Çok şükür onların da yanında sadece iki şahit vardı. Fazla bir şey kalmadı, diye düşündüm. Fotoğrafçı benden büyük merdivenin başında durmamı istedi ve

fotoğraflarımı çekmeye başladı. Kraliçeler gibi hissetmiştim ama gözümü de duvardaki saatten alamıyordum. Ailemdekilere ve arkadaşlarıma yukarıdan el salladım, herkes tezahürat ediyordu, sonra fotoğrafçı Philip'ten bana eşlik etmesini istedi.

Philip merdivenlerden koşturarak çıkarken duyduk patlamayı. Ansızın yukarılardan bir gümbürtü geldi ve yangın alarmları çalmaya başladı. İnsanlar çılgınlık atarak dışarı çıkmaya çalışıyordu. Gelinlerden bazıları gelinliklerinin uzun kuyruklarına takılıp düştü. Güvenlik görevlileri geldi ve herkesi binadan alelacele çıkardı. Üç itfaiye arabası yaklaşmıştı, uzaktan duyulan siren seslerine bakılırsa devamı da yoldaydı. Önümüzdeki manzara korkunçtu; yarısı içe göçmüş çatıdan alevler ve dumanlar yükseliyordu. Kafamı kaldırıp alevlerin merkezi çatı oyuğuna baktığımda kurtarılmayı bekleyen birini gördüm. Sonradan öğrendik ki bir heli-taksi yanlışlıkla binaya çarpmıştı. Neyse ki ölü ya da yaralı yoktu, çatıda kalan adamı da kurtarılmayı başardılar, meğer o da heli-taksinin şoförüymüş. Yangın nispeten hızlı bir şekilde söndürüldü. Artık Philip'in elini her zamankinden daha da fazla sıkıyordum, kalbim adeta boğazımda atıyordu.

“Merak etme,” dedi Philip yatıştırıcı bir ses tonuyla. “Birazdan her şey normale döner.”

Soğukkanlılığımı kaybetmiştim, Sofia'nın lanetinden asla kaçamayacağımı, nereye gitsem peşimden geleceğini hissediyordum. Ne o gün ne de başka bir gün evlenmeme müsaade etmeyecekti.

“Bu o, Philip. Sofia bu.”

“Lütfen ama.”

“O yaptı bunu, biliyorum. Helikopter kazasını o ayarladı.”

Philip şefkatle elimi tuttu ve gözlerimin içine baktı.

“Dinle beni. Bugün evleneceğiz. Ne olursa olsun, dünya tersine dönse de Londra yanıp kül olsa da evleneceğiz. Söz veriyorum.”

Başımı salladım ve gülümsemeye çalıştım. Onu üzme istemi-yordum ama üstüme tarif edilemez bir ürperti çökmüştü. Ya bu lanet her şeyden, Philip’le beraberliğimizden bile daha güçlüyse?

Lobide bir zayıt yoktu, kalabalığı delerek gidip polis memur-larından biriyle konuştum. İçeri girip törene kaldığımız yerden devam edip edemeyeceğimizi sordum. Hayır dediği an bir yay-gara koparmamak için kendimi gerçekten zor tuttum. Sonraki birkaç saat tam bir eziyetti. Binaya tekrar girişin ne kadar güvenli olduğunu görmeleri için iki saat daha beklememizi söylediler. Hep birlikte yakındaki bir parka gidip banklara oturduk fakat bir müddet sonra insanların iyi dileklerinden ve sahte gülüşlerinden o kadar midem bulandı ki hepsinden uzaklaşmak zorunda kaldım. Annem herkese bir sonraki gün balayı için gitmeyi planladığımız Madeira’yı keyifle anlatıyordu. Ben hiç onu düşünmüyordum; balayından önce şu kahrolası düğünü halletmemiz lazımdı. Mi-safirlerle ilgilenen Philip bana doğru bakıp duruyor, göz kırıyor, destek olmaya çalışıyordu. Bir noktada ona tokat atasım geldi.

Nihayet bekleyiş sona erdi ve düğün salonuna girmemize izin verdiler. Kolumda babamla salona girdiğimde bütün gözler üzerimdeydi. Son anda yine bir şey olmasını bekliyordum, belki başka bir kaza daha ya da dünyanın sonu filan. Deftere imzayı atarken ellerim titriyordu, öyle bir ağlıyordum ki sandalyeden kalkamadım. Akan makyajımın acılığını ağzımda hissederken Philip elimi tuttu. Gözyaşlarımı gören davetlilerin kalpleri eridi, mutluluktan ağladığımı düşünüyorlardı. Sadece Philip ve annemle babam gerçeği biliyordu.

Dairemin penceresinden aşağıdaki oyun parkında oynayan Ruth'la Felicity'yi seyrediyorum. Ruth çimlerin üstüne bir örtü seriyor ve Felicity'yi beraber piknik yapmaya davet ediyor. Yerinde duramayan küçük kız ise laf dinlemiyor. Faydasızlara ayrılan oyun parkından kaçıp sadece normal çocukların oynamasına müsaade edilen yerdeki bankların yanına gidiyor ve başka bir kıza sarılıyor. Kız onu itip ilgi çekmek için yalandan ağlamaya başlıyor. Annesi Ruth'a doğru elini kolunu sallayarak ona bir şeyler anlatmaya çalışıyor. Tek kelimesini bile duymuyorum ama pencereyi de açmak istemiyorum. Ruth sakinliğini koruyarak bir şey söylüyor ama bu ciyaklayan kızın annesini daha çok tahrik ediyor. Parktaki babalardan biri onu gömleğinin kolundan nazikçe çekerek Faydasızlar parkına doğru geri götürüyor. Bu sessiz filmi saniye saniye izlerken sonunun tatlıya bağlanmasını umuyorum ama midem düğüm düğüm.

Zavallı Felicity! Kendi suçu olmayan bir hatanın bedeliyle yaşamak yetişkin bir insan için bile ne kadar zorken, bu küçücük çocuk ne yapsın? Yanlarında olduğumu göstermek için ona ve Ruth'a doğru koşasım geliyor. Diğer anne babaların hoşlarına gitmeyen bu çifte tehditkâr bakışlar fırlattığını düşünecek olursak şu an için adil bir savaşta olmadıkları söylenebilir. Derin bir nefes alıp dairemden çıkıyorum. Asansör aşağıya inerken sanki bir düğmeye basılmış gibi cesaretim kırılıyor. Koşup birkaç saniye içinde Ruth'un yanında olabilirim ama oyun parkından yayılan gerilim bacaklarımı titretmeye başlıyor. Parktaki anne babalar bir anda üçüncü kattan görünen minik figürler olmaktan çıkıp gerçek insanlara dönüşmüş durumda. Ruth'a ne yararım doku-

nabilir ki? Sonuçta ona da Felicity'ye de fiziksel bir müdahalede bulunulmuyor. Düşük Bütçeli alana taşındığımdan beri bu kadar tedirgin bir insana dönüşmem çok saçma. Asansör kapısını açıp tekrar içine giriyorum. Üç numaraya basıyorum ve yuvama doğru götürülürken üstümdeki negatif enerji de buhar olup uçuyor. Yeniden nefes alabiliyorum. Artık cidden kendi işime bakmaya başlamam lazım. Benim başım da Ruth'un ki kadar belada ya da öyle olmak üzere.

Kendime koyu bir çay yapıp pencere kenarına dönüyorum. Hâlâ oyun parkındalar. Ruth'un annesine düşkün bir kızı var, Felicity'nin sevgi dolu bir annesi var, peki benim kimim var?

Zaman zaman çocukluğumda yaşadığım yerleri gidip göresim geliyor, bir zamanlar annemle babamla yürüdüğüm sokaklarda dolaşıp kendimi güvende hissetmek istiyorum. Çocukluk evim yıkıldığında sekiz yaşındaydım. Bizimkiyle birlikte sokaktaki bütün teraslı evler de yıkılmıştı. Yeni sisteme uyum sağlayamayacak kadar küçük ve rutubetli olduklarına karar verişmişti.

Dün, adı artık MW05 olan o sokağa gittim. Kalbim sızladı. Keşke gelmeseydim dedim. Geçmişte takılı kalmış bir hayalet gibi dolanıp durdum. Eski sistemden geriye avunabileceğim hiçbir şey kalmamıştı, bir sokak lambası bile. Eve döndüğümde kendimi uzaya fırlatılmış gibi yapayalnız hissediyordum.

Büyük çocuklardan biri Felicity'yi yere ittiriyor. Kızcağız ağlamaya başlıyor, dirseğinin kanadığını görüyorum. Ruth hemen koşup onu sakinleştiriyor. Birlikte herkesten en uzaktaki piknik örtülerine doğru giderlerken diğer anne babalar da neredeyse hiç gizleme ihtiyacı duymadıkları aşağılayıcı gözlerle arkalarından bakıyor. Biliyorum, tarihin tekerrür etmesine izin vermemek için çok dikkatli olmalıyız ama Felicity gerçekten de tasfiye edilmesi gereken tehlikeli bir beleşçi mi? Yoksa annesinin bencilliğinin kurbanı olmuş bir zavallı mı? Bana bu kadar mutluluk veriyor ve yaralarımı tüm ilaçlardan daha çabuk iyileştirebiliyorken

nasıl oluyor da yararsız insan olarak addediliyor? Bu soruları cevaplamaya uğraşamayacak kadar üzgünüm. Bildiğim tek şey şu: O gülünce bütün dertlerimi unutuyorum. Kızını gıdıklamaya başlayan Ruth'un yüzündeki gerginlik kaybolurken birlikte öyle bir gülüp debeleniyorlar ki yanlarındaki bir şişe su dökülüp örtünün her yerini ıslatıyor. Normal çocukların anne babaları onları duymuyormuş gibi yaparak seslerini bastırmak için daha da yüksek sesli konuşmaya başlıyor. On dört yaşlarında bir erkek çocuk ayağındaki topa vurup onu yararsız çocukların oyun parkına gönderiyor. Top Felicity'nin kafasını kılpayı sıyrıp pat diye yanına düşüyor.

Elimdeki bardağı öfkeyle bir kenara koyup dairemden çıkıyorum. Asansörde korkularım tekrar boy gösterince bu sefer onları geri itiyorum. Bir hışımla binadan çıkıp sert adımlarla yararsız çocuklar oyun parkına doğru yol alıyorum. Felicity beni görünce bir sevinç çığlığı atıyor ve bana doğru koşmaya başlıyor. Onu havaya kaldırıp iki yanağından öpüyorum. Kıkır kıkır gülerек küpelerimle oynamaya koyuluyor. Arkamdan beni izleyen diğer anne babaların dehşetini hissedebiliyorum. Geri plandaki görünmez dairemin güvenliğine inat iğneleyici bakışlar altında Ruth'un yanına geçip örtüye oturuyorum. Gözleri minnetle parıldıyor. Uzanıp elini sıkıyorum.

"İyi misin?" diye soruyorum.

"Her zamanki boktan şeyler dışında, evet."

"Hangi boktan şeyler?"

"Birisi bu sabah posta kutuma GururEvi'nin broşürünü koymuş. Kesin şunlardan biriydi." Oyun parkındaki gruba dönüp bakıyor.

"Hasta bunlar!"

"Alıştım artık," diyor sakince uzaklara bakarak, "ama arkamızda durduğun için sağ ol. Keşke ben de senin kadar cesur olabilsem."

"Ne kadar cesur ve güçlü olduğunu tahmin bile edemezsin Ruth."

“Desteginden güç alıyorum. Yıllardır hiç arkadaşım olmamıştı. Gerçi daha öncesinde olmuş muydu, onu da bilmiyorum ya.”

“Çok asil davranmışsın bence Felicity için Yüksek Bütçeli hayat tarzını terk ederek.”

“Mutlu değildim, Alice.” Gözlerimin içine bakıyor. “Hatta o kadar mutsuz ve yalnızdım kim bazen sırf satış elemanlarından bir nebze ilgi görmek için gün boyu alışveriş yaptığım oluyordu.”

“Ama bu gerçek bir ilgi değil ki.”

“Eğer yeterince zenginsen gerçektir. O para için ne istiyorsan o olmaya hazırlar.”

Ruth’a şöyle bir bakıyorum; şefkat dolu gözlerini, kupkuru düz saçlarını, soyulmuş tırnaklarını, kaba ellerini, gözlerinin altından alarm veren morlukları baştan aşağı süzüyorum. Onu şatafatlı bir Yüksek Bütçeli olarak gözümde canlandırmakta güçlük çekiyorum. Onu süzdüğümü anlamış olacak ki o da kendi ellerini incelemeye başlıyor.

“Eskiden yapma tırnaklarım da vardı. Yüksek Bütçeli şampanya barında onları takmak zorunluydu.”

“Gerçekten de bir şampanya barında mı çalıştın?”

“Geçen sene ayrıldım. ‘Seçkin’ bir misafir yüzünden. Ucuz ve basit bir ünlüden başka bir şey değildi ama benim hakkımda bayağı bir negatif dönüş yapmış.”

“Onlar da seni tek bir müşterinin negatif dönüşü yüzünden kovdular mı yani?” Benim başıma da aynı şeyin geldiğini söylememe ramak kaldı ama okuldan uzaklaştırıldığımı Ruth’un hâlâ bilmediği aklıma geldi.

“Ne yaptın da onu bu kadar kızdırdın? Yanlış içki mi servis ettin?”

“Hiçbir şey yapmadım. Ama ona bakıp güldüğüme adı gibi emindi.”

“Kameralar gülmediğini kanıtlamıştı ama, değil mi?”

“Güvenlik kameralarını kimsenin izlediği yok Alice,” derken yüzü gölgelendi.

“Ciddiye alınan tek şey müşteri yorumları. Daha öncesinde ödüllü bir gurme restoranında garson olarak çalıştım. Orada da bir sürü seçkin müşteri vardı. Hiçbiri bize nasıl ödeme yapıldığını bilmiyordu.”

“Nasıl yapılıyordu ki?”

“Maaşımız yoktu. Alınan her beş yıldızlı geri dönüşün parasal bir karşılığı oluyordu ve sadece onlardan sonra ödeme alabiliyorduk.”

“Dört yıldızlı dönüşlere bile para vermiyorlar mıydı yani?”

Başını iki yana sallıyor.

“Çok üzıldüm Ruth. Ben olsam bunla başa çıkabilir miydim, bilemiyorum. Şampanya barı da cabası.”

“Aslında bir bakıma oradan ayrılınca rahatladım biliyor musun. Buradaki spor tesisinde beni hiç fark etmiyorlar bile. Spor ekipmanlarını silen biri hakkında negatif yorum yapıldığı pek görülmuş şey değil.” Kahkahayı patlatıyor ama kahkahasında bile bir hüznün var.

Savaş alanı gibi hissettiren oyun parkında Ruth ve Felicity’yle birlikte vakit geçirdikten sonra daireme girerken yüreğimde çoktan unuttuğum neşeli bir melodi çalar gibi oluyor. İşte buradayım, Düşük Bütçelinin biriyim ama Orta Bütçeliyken hiç sahip olamadığım bir şeyim var artık: Gerçek dostluk. Üstelik sadece bir tane de değil, tam üç dostum var. Bunlar öyle Christine gibilerle kurduğum sığ arkadaşlıklardan değil. Bir kere telefonu kaldırıp yaşıyor muyum diye sormadı bile.

Tekrar pencereye geçip aşağıdaki oyun parkına bakıyorum ve normal çocuklara sahip olduklarını iddia edip dünyaya faydasız

bir yük getirdiği için Ruth'u hor görenlere acıyorum. Ruth'un yaptığı fedakârlıklardan hiç ama hiç haberleri yok. Onun tam altındaki dairede oturan kişi olarak ben her şeyin farkındayım. Her sabah altıda üstümdeki dairenin ön kapısının çarpıldığını duyuyorum, ardından Ruth'un adımları hızlı hızlı aşağıya inip dışarı çıkıyor. Akşamları on birden önce eve döndüğünü görmedim. Dün neredeyse gece yarısıydı eve döndüğünde. İçeri girdi ve birden durdu, çantasını bırakıp öne eğildi, yüzü acı içinde buruştu. Elini göğsünün orta yerine bastırıyordu. Yardım etmek için yerimden fırladım ama başını iki yana salladı. "İyiym, iyiym. Stresten..." diye bir şeyler mırıldandı. Acı içindeyken bile bana bakıp gülümsedi. Hangimiz daha uzun süre dayanacağız, diye sorup duruyorum kendime. İlk hangimiz batacak?

Dairemin içinde göz gezdiriyorum. Buraya taşındığımdan beri hiç durmadan temizlik yapıyorum ama hâlâ pislikten geçilmiyor. Pencereden uzaklaşıp bir değişiklik yaparak şarkı listesi talep ediyorum. "Temizlik için Klasik Müzik" listesini açıyorum. Sürüyle derleme arasından piyano müziğini seçiyorum. Sesi açıyorum ve manyaklar gibi temizlik yapmaya başlıyorum, sanki böylece hayatımdaki bütün zorlukları ve Ruth'la Felicity'nin hayatlarındaki zorluklarla beraber silip atıyormuşum gibi geliyor. Kanepenin, koltuğun, gardırobun, her şeyin yerini değiştiriyorum, hepsini daha geçen hafta düzenlemiştim ama altlarındaki yüzeyleri silmem gerek. Burası benim evimmiş gibi hissedene ve bu uzaylı koku tanıdık bir kokuya dönüşene kadar yapmam lazım bunu. Akşam saat 8'de sabah kahvaltısından beri hiç durmadığımı, dolayısıyla da hiçbir şey yemediğimi hatırlıyorum. Uzak bir yerden kimlik telefonumun sesini duyuyorum boğuk boğuk. Reklam için arandığıma emin olduğum halde birinin benimle konuşmak istediğini umut ederek telefonu açmak için yanıp tutuşuyorum.

Ben çantamdan çıkarana kadar kapanıyor. Arayan Hemşire Vogel. Öğleden sonra üç kere aramış ve iki tane de video mesajı bırakmış. Dörtte gönderdiği ilk mesajı izliyorum. Sanırım iş

yerinden atmış, GururEvi çalışanlarına ait tuvaletten konuşuyor gibi. Kameraya doğru eğilip sakince ama sert bir şekilde acilen onu aramam için yalvarıyor. Hayatı tehlikede mi acaba? Onu imha etmeye mi karar verdiler, yoksa sadece bir panik atak mı? Diğer mesaj ise altıda atılmış. Bu defa GururEvi'nin ana girişinin yanındaki sokakta bulunan tuğlalı duvarın önünde duruyor. Öncekinden daha da tedirgin bir tavırla etrafını kolaçan edip kameraya eğilerek fısıldamaya başlıyor.

“Alice. İlk mesajıma cevap vermediğin için merak ettim. Acilen beni araman çok ama çok önemli.” Tekrar etrafını yokluyor ve kameraya o kadar yaklaşıyor ki burnundaki gözenekleri görebiliyorum. Daha da yaklaşıyor, artık gördüğüm tek şey bütün ekranı dolduran koca bir ağız. “Philip’le ilgili haberlerim var.”

Philip mi?

Doğru duyduğumdan emin olmak için son mesajı ağır çekimde bir kere daha izliyorum. Ardından banyoya koşup yüzümü buz gibi suyla yıkıyorum. Ellerim onu geri aramak için sabırsızlanıyor ama tereddüt içindeyim. Söyleyeceklerini duymaya hazır olup olmadığımdan emin değilim. İş dolayısıyla bir sürü bağlantısı var; belki de Noel Ertesi kurbanlarıyla ilgili polis dosyasına bir şekilde erişim sağlamıştır. Philip’in ölümüyle yüzleşmeye hazır mıyım? Ya da hiç hazır olacak mıyım?

Yüzüm hâlâ yanıyor, biraz daha soğuk su çarpıyorum. Aynaya bakınca gözlerimde endişe görüyorum. Belki de yanıliyordur. Belki benim Philip'im değildir, aynı isme sahip başka biridir. Bir hışımla odaya dönüp kimlik telefonumu elime alıyorum. Cesaretimi toplayıp sonunda Hemşire Vogel'i arıyorum. Hemen cevap veriyor. Eve gelmiş, maun rengi antika mutfak dolabının önünde duruyor.

“Hemşire Vogel, anlat hemen...”

“Alice, lütfen önce bir otur.”

“Aman Tanrım, ne oldu?”

“Önce oturman lazım.”

Dizlerimin bağı çözülüyor ve kendimi kanepeye bırakıyorum.

“Yalvarırım...”

“Alice, Philip yaşıyor ve şu an bir GururEvi’nde.”

“Bu... mümkün değil. Yanılıyor olmayasın? Neden böyle bir şey... Nasıl böyle bir şey...?”

“Şok edici olduğunu biliyorum ama o olduğuna eminim. Hiç şüphem yok. Philip Brunelli, 38 yaşında, 9 Kasım 2012 doğumlu. O değil mi?”

“Aman Tanrım!”

Daha fazla konuşamıyorum çünkü her yerim kontrolsüzce titriyor.

“Alice sakinleşmen lazım. Sana geliyorum, tamam mı?”

Sorular kafamda o kadar hızlı dönüp duruyorlar ki başım dönmeye başlıyor. Neden hâlâ gelemedi bu kadın? Philip nasıl beni böyle yüzüstü bırakabilir? Hesaplıyorum, Balayı Dönemi’nden üç haftası kalmış, sonra Yatıştırma Dönemi başlayacak. Bir yanlışlık olmalı, bu benim Philip’im olamaz. Bensiz asla emekliye ayrılmazdı. Sert bir kahve içtikten sonra Hemşire Vogel nihayet zili çalıyor, uçarcasına koşup kapıyı ardına kadar açıyorum.

“Korkunç bir şok bu, farkındayım yavrum,” diyor bana şefkatle sarılarak. Üstünde leylakla karışık ilaçlı bir koku var. Kanepeye oturuyor ve durmadan bir o yana bir bu yana yürüyen bana da oturmamı söylüyor.

“Nereden öğrendin?”

“GururEvi’ne geldiğinde Philip’in ortadan kaybolduğunu ve izinin sürülemediğini söyleyince işkillenmişim. Bu işin peşine

düşmeye karar verdim ama bütün GururEvlerinin hasta listesine ulaşmam haftalar sürdü.”

“İyi de neden? Neden böyle bir şey yaptı ki?”

“Önemli bir sebebi vardır illa ki Alice. Kendine eziyet etme.”

“Yüce Tanrım! Başka ne yapabilirim, bilmiyorum. İnan bana, hiçbir şey söylemedi. Babası gibi delirdi herhalde.”

“Neyse ki bunu ona kendin sorabileceksin.”

“Onu hemen görmek istiyorum.”

“İşte orası biraz karışık,” diyor kısa bir süre duraksadıktan sonra.

“Ancak seninle görüşmeyi kabul ederse onu görebilirsin ama zaten onun orada olduğunu bile bilmemen gerekiyor.”

“Umurumda değil, bu gece gideceğim...”

“Alice, mantıklı davranman lazım.”

“Öyleyse bana yardım eder misin?”

“Elimden geleni yaparım. Sorun şu ki orada gönüllü olarak duruyor ve bunu senden saklamasının bir nedeni olsa gerek. Kalbini kırmak gibi olmasın ama onu ziyaret etmeni istemeyebilir.”

“Asla yapmaz...!”

“Şimdi şu ismi ve numarayı bir yere yaz, bir daha benimle iletişime geçemeyebilirsin.”

“Nasıl yani?”

“Adı Edith, bir arkadaşım.”

“Bir daha iletişime geçemeyebilirsin, derken ne demek istiyorsun?”

Lafını kesiyormuşum gibi imalı bir bakış atıyor.

“Peşimdeler,” diyor ters ters.

“Bir şey mi oldu? Ne oldu?”

“Sakin ol tatlım. Bir şey olduğu yok.”

“Ee?”

“Biliyorum işte.”

“Sakin onlara...”

“Philip’i görmek istiyor musun istemiyor musun?”

Başımınla onaylıyorum.

“Bu Edith’in numarası. Sana yardım edecek. Philip’in olduğu GururEvi’nde çalışıyor.”

“Hangi GururEvi o?”

“Sana söyleyemem.”

“Hadi ama...”

“Eğer şimdi gidersen her şeyi mahvedersin. Benim dediğim gibi yap. Ben olmasam bile Edith sana yardım edecek.”

“Lütfen böyle konuşma. Sana bir şey olmayacaktır, eminim.”

Derin bir iç çekti.

“Onu görmeyi talep edersen Philip muhtemelen karşılık vermeyecektir. Ama eğer sana ait bir şeyi görürse, bir eşya ya da bir mektup, o zaman dayanamayabilir. Elinle yazı yazabiliyor musun?”

“Evet, eliyle yazabilen son insanlardan biriyim sanırım. Babam böyle bir şeyi öğrenmeden büyümeme asla müsaade etmezdi.”

“Bence Philip’e yürekten, samimi bir mektup yaz. Onu ne kadar sevdiğini ve verdiği karar sonucunda sana neler olduğunu söyle.”

“Bilemiyorum.” Bir türlü sakinleşemiyorum, ellerim titreyerek odada bir aşağı bir yukarı gidip geliyor. “Kararını fes edemezler. GururEvi’nden çıkamaz artık, değil mi?”

Başıyla onaylıyor.

“Ya onu zorladılarsa ya da kaçırdılarsa?”

“Kimse kimseyi GururEvi’ne girmeye zorlamaz, Alice. Bu bir ayrıcalık sayılıyor.”

“Mektubu hemen şimdi yazacağım. Edith’e ne zaman verebilirsin?”

“İlk gördüğüm yerde veririm. Ama ben izleniyorum, dikkatli olmam lazım. Birkaç gün sürebilir, belki de daha fazla.”

“İyi de vakit kalmadı!” Yükselen sesime mani olamıyorum. “İşten sonra hemen buluşsan, olmaz mı? Ayrıca kimsenin seni izlediği filan yok. Paranoyaksın sen!”

Çizgiyi aştığımı hemen fark ediyorum. Hemşire Vogel sesinizi yükseltebileceğiniz insanlardan değil. Kırılmış bir ifadeyle yüzüme bakıyor. Yüzümün yandığını hissediyorum.

“Özür dilerim Hemşire Vogel. Çok özür dilerim.”

“Yaz şu mektubu, hadi. Yorgunluktan ölüyorum.”

OUROBOROS

Som gümüşten kaliteli bir yüzüktü. Kutunun içinde gelmedi; Philip gayet sade bir şekilde avucunu açtı ve onu parmağıma geçirdi.

“Bir yüzük daha mı?” Anlam veremedim.

Daha iki hafta önce verdiği platin alyansı zaten sevmiştim. Bu biraz beklenmedik oldu.

Bir gün önce Londra’ya dönmüştük; biraz bitkindik ama delicesine mutluyduk. Yeni dairemizin güzelliğine ve ferahlığına alışıyor gibiydik. Mobilyasız haliyle bile ihtişamlı görünüyor, bize yuva olacağı yeni hayatına başlamaya hazır gibi duruyordu. İkimiz de terasa bayılmıştık. Barbekü partileri vermeye, akşam yemekleri yemeye, güneşlenmeye, hatta küçük bir baharat bahçesi yapmaya yetecek kadar büyüktü. Aşağıdaki park alanı ve ötesindeki monoray durağı ise mahremiyetimize zeval vermeyecek kadar uzaktı.

Yeni gümüş yüzük kendi kuyruğunu yutan bir yılan şeklindeydi. Parmağımın ucuyla yılanın derisindeki pürüzleri hissedebiliyordum.

“Ouroboros,” dedi Philip. “Kendi kuyruğunu yutan yılan. Sonsuzluğun sembolü.”

“Neden?”

“Sana olan sonsuz aşkımı hatırlatması için.”

Ne demek istemişti acaba? Belki de Madeira’dayken çocuk yapma konusunun üstünde fazla durmuştum. Endişelerimi büyük oranda Sofia’nın lanetinin körüklediğini ve buna karşı

koyamayacak kadar çaresiz olduğumu düşündüğünü söylemişti. Elimde olsa bir mucize gösterip hamile kalacağımın ve hemen doğum yapacağımın şakasını yapmıştı. Sırf kız kardeşimi haksız çıkarmak için. Arsız gülüşünün ardından söylediği bu sözlerde haklılık payı yok değildi.

“Güzel şeyleri aceleye getirmek genelde onları mahveder,” dedi elimi avucunun içine alıp yüzüğe hayran hayran bakarken.

“Kozasını erkenden açmaya zorlanan bir tırtıl gibi, içinden kelebek yerine ucube mi çıkarır?”

“Onun gibi bir şey.”

Yüzük gerçekten de çok zarıftı, öte yandan güven veren bir ihtişamı ve ağırlığı da vardı. İçim ısınmıştı.

Bunlar benim en mutlu günlerimdi. Sonunda Sofia’nın lanetini geride bırakabilirdim. Birlikte ondan çok daha güçlüydük. Sofia Primavera Kulübü’nde lüks hayat yaşayan müsrif bir Varlıklı olabilir, diye düşündüm kendi kendime, etrafındaki emrine amade çevresiyle bütün dünyayı da dolaşıyor olabilir, ama insan yüreğinin huzur veren neşesini ve masumiyetini bilmiyor.

Ouroboros. Sonsuzluk. Ancak yıllar sonra yüzüğün ne anlama geldiğini derinlemesine düşünmeye başladım. Bağlılığımızın sembolü olmaktan çıkıp şüphenin ve kendine eziyet etmenin sebebi haline gelmişti. Hiç bitmeyen aşkımızın bir kanıtı mıydı? Yoksa Philip kendine has üslubuyla dünya kadar vaktimiz olduğunu ve çocuk yapma meselesinin bekleyebileceğini mi ima etmeye çalışmıştı? Hatta belki de böyle bir şeyin hiç olmayacağını mı söylemek istemişti?

Gerginliği sesinden belli olan Edith hattın öbür ucunda bir şeyler geveliyor. Kamerası kapalı, o yüzden yüzünü göremiyorum. Vücut olarak genç biri gibi geliyor sesi, ama ruh olarak pek öyle değil.

“Mektubunu kocana ulaştıracacağım ama biraz sabırlı olman gerek,” diyor.

Neden bir an önce yapamadığını sormak için yanıp tutuşsam da aceleciliğimi dizginliyorum. Ne sormak istediğimi hissetmiş gibi sözlerine devam ediyor.

“Hemşire Vogel mektubunu bana hafta sonuna doğru verecek, Londra’ya geldiğim zaman.”

“Yani Philip Londra’daki bir GururEvi’nde değil mi?”

“Hayır.”

“Nerede peki?”

Cevap vermiyor. Ondan daha fazla bir şey öğrenemeyeceğimi anlıyorum. Kameram açık bir şekilde ona gülümsüyorum. Her şeyimle bel bağladığım bu genç kadına mümkün olduğum kadar kibar davranıyorum. Kapatmadan önce de belki yüzünce kez teşekkür ediyorum.

Mektupta kendimi dizginlemedim. Neler yaşıadığımı; işimi, saygınlığımı ve neredeyse aklımı nasıl kaybettiğimi Philip’e bir bir anlattım. Sahip olduğum bütün güvenliğin elimden alındığını, önceki halimin bir gölgesine dönüştüğümü, yararsız insan olmama ramak kaldığını yazdım. Ne kadar yalnız olduğumu, içinde bulunduğumu sandığım çevre tarafından nasıl terk edildiğimi

de ekledim. Yeni arkadaşlarımdan özellikle bahsetmedim ki kendini biraz suçlu hissetsin. Durumumun bütün dramatikliğini çekinmeden olduğu gibi yansıttım. Yüzüğü ona geri gönderdim, Ouroboros'u yani, hem onu reddettiğimi anlasın hem de hatırlasın diye. Cevabını beklerken de dikkatimi dağıtmak ve pozitif bir şeyler yapmış olmak için tehlikeli bir göreve girişmek üzereyim.

Mıntık'a giriş kapısının çelikten hantal bir yapısı var, saat başı gelen ziyaretçi dolu zırhlı otobüslerin geçmesi için kayarak açılıp kapanıyor. Devasa cüssesiyle tıpkı bir kral gibi etrafına hükmediyor. Biz pervasız Mıntık'a ziyaretçileri de korku içinde onu izliyoruz. Bu kapı bizi ardındaki ölümlü tehlikelerden koruyor. Şu ya da bu sebepten bir gün biz de onun içinden geçeceğiz. Benimkisi tamamen fedakârca bir sebep: Antonio'nun oğlunun yaşadığını bilmeye hakkı var.

Solumdaki reklam panosunda büyükçe bir beyaz kuru kafa titreşerek görmek üzere olduğumuz şeylerin can sıkıcı olabileceği konusunda bizi uyarıyor. Alttaki küçük yazılarda ise eğer şimdi fikrimizi değiştirecek olursak geri ödeme alamayacağımız yazıyor. Bakışlarımı giriş kapısının üstünde uçan güvenlik kameralarına doğru kaldırıyorum.

“Artık binebilirsiniz,” diye üçüncü kez tekrar ediyor şoför sabırsız bir ses tonuyla. “İki dakika sonra kalkıyoruz.”

Parlak siyaha boyalı koca bir metal kutuyu andıran zırhlı otobüs giriş kapısının önünde park etmiş durumda. Herkes bir başkasının ilk binen olması için bekliyor. Beklemekten uzanıp sepetimi de alarak otobüse biniyorum. Kavurucu güneşi filtreleyen kurşun geçirmez küçük camlar içerisinin oldukça serin kalmasını sağlıyor. Bir saldırı olması ihtimaline karşı içgüdüsel olarak kendimi en köşeye atıyorum.

Otobüs çabucak doluyor. Sekiz yolcunun tamamı da binince iki silahlı koruma daha aramıza katılıyor. Sürgülü kapıyı kapattıkları zaman sanki hapse girmişim de arkamdan hapishane demirlerini kapatmışlar gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Artık tamamen onların insafına kalmış durumdayım. Şoför mikrofona konuşuyor. Sesi derin ve ciddi, kulağa tehlikeli maceralara atılan bir kahraman gibi geliyor. Biraz da oyun oynuyor muhtemelen, ses tonunu kullanarak onun sayesinde buralarda güvenle dolaştığımızı ima ediyor. Philip bir keresinde eğer biraz şov da yaparlarsa daha yüklü bir fatura çıkarabileceklerini söylemişti.

Bunu daha önce yapmamış olsam şu an otobüsün öteki ucunda ağzına kadar dolu sepetleriyle oturan orta yaşlı çift gibi dehşet içinde olurdum. Kadının endişe dolu ince bir yüzü var ve korkudan bembeyaz olan kocasına yapışmış durumda. İlk seferleri olduğu çok belli. Kimlerin akraba görmeye geldiğini, kimlerinse macera peşinde olduğunu anlamak çok kolay. Gördüğüm kadarıyla gelenlerin çoğu benim gibi akraba ziyaretçisi. Sadece yirmili yaşlarının başında olan bir çift sürekli konuşup gülüşüyor; ikisinin de saçında mavi birer şerit var, şoför konuşurken bile özçekim yapıp duruyorlar. Korumalardan biri onlara öyle bir bakış atıyor ki ben bile olduğum yerde ürküyorum, ama onlar bana mısın demiyor.

Mintika'ya giriyoruz. Eski Londra, bütün o ucu bucağı görünmeyen dar yolları, parçalanmış teraslı evleri, ıssız sokakları ve zavallı farelerin çetelerden kurtulmak için çaresizce sığınmaya çalıştığı terk edilmiş yeraltı metro istasyonlarına inen yıkık asansörleriyle adeta yaşayan bir müze gibi. Çıkarılabilen bütün parçaları çoktan çalınmış, çürümeye yüz tutmuş araba iskeletleri yollara dizilmiş. Zırhlı otobüs beni saldırılardan korumayı amaçlıyor olsa da ortamdaki huzursuzluk hissini bertaraf edemiyor.

Camdan dışarı bakınca bir grup çocuk görüyorum ve kalbim sıkışıyor, birdenbire ağlamaklı oluyorum. En az on taneler, hepsi

de kaldırıma sığışmış yatıyor, etraflarında da cam kırıkları, taş parçaları ve daha bir sürü çer çöp var. Yanlarından geçerken çocuklar otobüsümüzü seyrediyor, boş bakışlarından yersiz korkuları okunuyor. Yanımıza yaklaşmıyorlar çünkü bu tuhaf siyah araçtan bir şey elde edemeyeceklerini tecrübeyle biliyorlar. Köşedeki orta yaşlı adamın rengi daha da beyaza dönüyor. Mavi saçlı genç çift ise ara ara kahkahalara boğularak her şeyi kayda alıyor.

Korumalardan biri verdiğimiz paraya değmesi için mikrofondan konuşmaya başlıyor. Refah içindeki toplumumuzdan başarılı bir şekilde dışlanan Eski sistemin kalıntısı Mıntıkâ'nın sosyo-tarihsel önemi hakkında bir şeyler söylüyor. Doğruların kıymetini bilmek için yanlışları hatırlamamız lazım, diyor. Zarif sözleri ve derin bariton sesi beni şaşırtıyor. "Yol kenarındaki şu insanlara bakın, mesela," diyerek önlerinde koca bir koliyle yağmurdan sıırıslıklam olmuş bir mukavvanın üstünde oturan yamalı elbiseli talihsiz insanları işaret ediyor. "Diğer insanların merhametinden medet umuyorlar. Eski sistemde fakirlik üzücü bir gerçeklikken bunlara dilenci deniyordu."

"Vay be!" diyor mavi saçlı kız heyecanla ve geçmiş karanlık zamanlara ait önceki yüzyıldan kalma bu sembollere daha iyi bakabilmemiz için otobüs yavaşlarken birkaç fotoğraf çekiyor.

"Tabii ki Mıntıkâ sakinleri için paranın hiçbir değeri yok," diye devam ediyor koruma, "bu yüzden tek ümitleri biraz yiyecek. Fakat dilencilerin bir haftadan daha fazla hayatta kaldığına pek şahit olunmuyor. Yiyecek Mıntıkâ'daki en değerli ticari maldır, kimse bedavaya vermez."

Talihsizleri beslemenin kesinlikle yasak olduğu konusunda bizi uyarıyor. "Eğer onlara yardım etmek istiyorsanız lütfen vereceğiniz şeyleri Ziyaretçi Merkezi'ne götürün."

Yanımda oturan, gözlükleri siyah çerçeveli genç adam ilk defa söz alıyor. Görünüşünden anladığım kadarıyla güzel sanatlar öğrencisi olabilir. "Yani bir insanoğlu benden sadece metrelerce

ötede açlıktan ölüyor ve benim ona yardım etmeme müsaade edilmiyor mu?”

“Demin de dediğim gibi,” diyor koruma mekanik bir ses tonuyla, “eğer onlara yardım etmek istiyorsanız...”

“Dağıtım Merkezi’ne bir şeyler bırakmak yerine şu an burada gördüklerime yardım etmek daha kolay olmaz mı? Oraya bıraktıklarımızı zaten genelde çeteler toplayıp alıyor.”

“Boş ver,” diye mırıldanıyorum bir yandan da dirseğimle dürterek. “Bunlar da maaşlı çalışan sonuçta. Kanunları onlar koymuyor.”

“Öyle olmasının bir nedeni var, delikanlı,” diyerek araya giriyor ilk kez gelen çiftten kadın olanı. “Masum görünüyor olabilirler ama sağları solları hiç belli olmaz. Camını bir santim bile açayım desen başına neler geleceğini bilemezsin.”

Delikanlıyla birbirimize bakıyoruz. Omzunu silkiyor ve not defterinin tuşlarına sinirli sinirli basarak bir şeyler yazmaya başlıyor. Mıntıka’nın merkezine doğru maceramıza kaldığımız yerden devam ediyoruz.

“Bazı talihsizlerin mezarları kazıp cesetleri çıkararak yediği doğru mu?” diye soruyor mavi saçlı kız korumaya.

Koruma artık usandığını gizlemeye çalışıyormuş gibi yaparak esrarlı bir ses tonuyla karşılık veriyor:

“Bu sadece bir şehir efsanesi. Yine de böyle bir yerde her şeyin olması mümkün.” Tüm yolcuların aynı anda nefesi kesiliyor.

Otobüsümüz şimdi de stadyuma benzeyen büyük bir yapıya doğru yaklaşırken koruma bu tahminimi onaylıyor.

“Burası da eskiden Olimpiyat Stadyumu’ydu. 2012 Olimpiyat Oyunları Londra’da yapılmıştı ve bu stadyum olimpiyat için özel olarak inşa edilmişti.” Stadyumun kirli gri duvarlarını ve demirlerini görüyoruz. Orasından burasından değişik pankartlar

sarkıyor. Hemen yanında da eskiden muhtemelen kırmızı olan yılan şekilli metalik bir ızgarayla sarmalanmış kocaman eğik kule gibi garip bir yapı var. Şoför uzak bir mesafede durarak ikisine de bir müddet bakmamıza olanak sağlıyor.

“Daha fazla yaklaşamayız,” diye anons ediyor koruma. Stadyuma şu an Mıntıka’nın en tehlikeli çetesi tarafından el konulmuş durumda. Uydu resimlerinden gördüğümüz kadarıyla stadyumun ortasındaki sahanın yer aldığı alanı bağ bahçeye çevirip sebzeler yetiştiriyorlar ve kendi kendilerine yetiyorlar.”

“Şu çirkin şey de ne?” diye soruyorum o garip kulenin yıkılmak üzere mi olduğunu yoksa o şekilde mi tasarlandığını bir türlü anlamayarak.

“Meşhur Orbit Kulesi o. Zamanında çok popülerdi. O da yine olimpiyat oyunları için inşa edildi. Etrafında camdan bir kaydırak vardı. Tepesinde de gözlem yerleri bulunuyordu.”

İnşa edildiğinde neye benzediğini görmemiz için ekranda bir fotoğraf beliriyor. Evet, ızgara kırmızıymış ve paslı ya da sarmaşıklı değilmiş ama o haliyle bile bir şeye benzemiyormuş. Eski sistemdeki insanların tuhaf bir zevki varmış doğrusu.

“Orada da yaşayan insanlar var mı?” diye soruyor biri.

“Emin değiliz ama pek muhtemel görünmüyor. Artık parçalanmaya başladı. Her an büyük parçaları kopup düşebilir. Unutmayın ki yeni sisteme geçildiğinden beri buradaki hiçbir şeye bakım ya da onarım yapılmadı. Bu yüzden de daha fazla yaklaşmamıza müsaade edilmiyor.” Geri dönüp tekrar dar sokaklara giriyoruz ama camdan arkama bakmaya devam ediyorum; Olimpiyat oyunlarına gelen onca ziyaretçi varken, tüm o kalabalık ve coşku içinde oranın nasıl görüldüğünü ve her şeyin üzücü bir şekilde nasıl sona erdiğini gözümde canlandırıyorum.

Terk edilmiş bir sokağın dibindeki moloz dağlarının ortasında Antonio’nun yaşadığı yer gün yüzüne çıkıyor. Harabe olmuş bir

fabrika binası, koca bir sokağı kaplıyor ve yağmur çamurdan aşınmış duvarlarının içinde büyükçe bir avlusu var. Avlunun ortasından da deniz feneri gibi upuzun bir baca yükseliyor. İzi kaybolmuş yoldan geçerken toz dumana karışıyor. Zemin katın bütün pencereleri tahta çakılarak kapatılmış, birinci ve ikinci kat ise parmaklıklar ve kalın perdelerle korunuyor.

Şoför otobüsü kırmızıya boyalı dev tahta kapının önünde dururken ismini bağıyor. Mıntık'a'da kırmızıya boyalı bir kapı çetelere uyarı mahiyetindedir, içeride tehlikeli insanlar bulunabilir. Hiç bulaşmak istemeyeceğiniz insanlardır bunlar. Korumalardan biri kapıyı sertçe çalıyor ama dakikalar geçmesine rağmen kimse görünmüyor. Muhtemelen üst pencereden kimin geldiğini kontrol ediyorlar. En sonunda kapı açılıyor ve sepetimi alarak otobüsten iniyorum. Korumalar iki yanımda durarak beni koruyorlar. Şu an Mıntık'a'da ayaklarım yere basıyor, bunu düşünmek bile bazı insanların yüreğini ağzına getirebilir.

Korumaları ve zırhlı aracı ardımda bırakarak kendimi tamamen bambaşka bir dünyanın içine atıyorum. Çukurlu yolda sendeleyerek uzaklaşan otobüsün sesi kulaklarıma geliyor. Saatime bakıyorum ve geri gelip beni almasına iki saatten fazla zaman olduğunu fark ediyorum.

Etrafıma şöyle bir bakıyorum da buraya Philip'le son gelişimden beri ne bu koca avluda ne de pencerelerde bir değişiklik olmuş. Küçük parçalara bölünen arazide meyve ve sebze yetiştiriyorlar. Plastik koruyucularla kaplı saksılara tırmanan domates sarmaşıkları ortama adeta bir sera görüntüsü katmış. Her köşe bucağa bir bitki ekilmiş, en küçük yerler bile israf edilmemiş. Sırf patatese ayrılmış koca bir özel alan var, zira patates bu duvarların içindeki en yaygın yiyecek.

Yabani görünümlü adamlar ve kadınlar avluda toplanmaya başlıyor. Üstlerine oturmayan birbirinden uyumsuz tuhaf kıyafetler giyiyorlar. Gözlerini benden ayırmıyorlar ama daha da fazla

yaklaşmıyorlar. Ne olur ne olmaz diyerek sepetimi sıkıca tutuyorum. Birkaç kişiyi Philip’le buraya son gelişimden hatırlar gibi oluyorum. Demek ki haklıymışım, Mıntıkâ’daki herkes bir yıl içinde ölmüyormuş ama yine de bunu söylediğim için işimden kovuldum. Antonio üstünde tıpkı çocukluğumdan hatırladığım işçilerin giydiklerine benzer bir lacivert iş tulumuyla bana doğru yaklaşıyor. Omuzlarına gelen saçları normalden daha bile vahşi bir halde. Bakışlarındaki şaşkınlıkla karışık tiksismeyi hissedebiliyorum.

“Ne arıyorsun burada?”

“Seninle konuşmam gerek.”

“Merkezde görüşmemize sadece üç hafta var.”

“O kadar bekleyemezdim.”

“Sonunda akıllandın da bize katılmaya mı karar verdin?”

“Çok komik.”

Beni alçak bir eşikten geçirip içeri alıyor. Girdiğimiz gölge-
li odanın mutfak olarak kullanıldığını fark ediyorum. Sadece
arka tarafında küçük bir pencere var, o da içeri kâfi miktarda
ışık girmesine yetiyor. Başka insanların siluetlerini görüyorum,
en az on kişi var, hepsi de değişik ebatlarda irili ufaklı bir sürü
masadan yapılmış kocaman bir masadalar. Yarı karanlıkta otur-
muş hapur hupur bir şeyler yiyorlar —haşlanmış patates diye
tahmin ediyorum. Beni görür görmez hararetli muhabbetleri
aniden kesiliyor. Hepsi birden yanımda sürüklediğim sepetimi
aç gözlerle süzmeye başlıyor.

“Burası biraz karanlık ama mum yakarsak da çok sıcak oluyor,”
diyor Antonio bana oturmam için işaret ederken. “Neyse ki
birçoğumuz ağzımızı bulabiliyoruz.”

“Biraz daha mahrem bir yere geçsek iyi olur aslında,” diyorum
sessizce, diğerlerinin alınmamasını umarak. Yükümü peşimden

sürükleyerek Antonio'nun ardından değişik halı parçalarıyla kaplı dökük merdivenlerden çıkıyorum. Nefesimi tutmak zorunda kalıyorum. Bu halılar hiç süpürge görmemiş.

Özel “süitinin” olduğu ikinci kata varıyoruz, kapısı sökülmüş bir duvar tarafından birbirinden ayrılan bir yatak odasıyla oturma alanı. Her yere yarım kalmış resimler saçılmış. İlginç bir şekilde Dağıtım'dan alınan mobilyalarla diğer ıvır zıvırın uyumunda bir tarz, bir stil var gibi. Duvara bitişik uzun masanın üstünde yüzlerce eski oyuncak, kupa, kırık çerçeve, mumluk ve bir sürü okunmuş kitap var. Bu eşyalar bana eski sistemi hatırlatıyor. İnsanlar o kadar fakirdi ki başka insanların kullanılmış kıyafetlerini giymek zorunda kalıyordu diye bir şey duymuştum bir keresinde Küre'de gösterilen hüznünlü bir belgeselde. Hatta bu eşyaları satın almak için “ikinci el” mağazalar adı altında dükkânlar bile vardı. O insanların çaresizce ve açgözlülükle kıyafet yığınlarından bir şeyler çekiştirip durması ile Mıntıka sakinlerinin Dağıtım Merkezi'ndeki eşyalar için kavga etmesi arasında ürkütücü bir benzerlik var.

Kanepede temiz bir yer bulup oturuyorum. Antonio perdenin arkasına uzanıp pencereyi biraz daha açabilmek için kilidiyle uğraşıyor ama başarılı olamıyor.

“Buranın sıcaklığına karşı yapacak pek bir şeyim yok,” diyor. “Pencereleri açarken de dikkatli olmam gerekiyor. Nereden bak-san elli yaşındalar. Bir kırıldılar mı onarmak mümkün değil.”

“Dağıtım Merkezi'ne pencere camı bırakan olmuyor mu?”

“Çok nadir. Zaten bıraksalar da ebatları uymuyor. Çeteler onları hemen yürütüyor. Gerçi onlarda kaba kuvvet varsa bizim de aklımız var.” Bunu söylerken işaret parmağını hafif hafif şakağına vuruyor. “Plastik kapaklar da neredeyse onlar kadar iyi. Hem serada da çok işe yarıyorlar.”

Tam karşımda bir sandalyeye oturup getirdiklerimi süzüyor.

“Domateslerinizi gördüm. Akdeniz’den gelmiş gibiler doğrusu.”

“Buraya domateslerimi konuşmaya gelmedin herhalde. Çok güvenli bir yerde sayılmazsın. Şimdi konuş bakalım. Yirmi dakika sonra bir görüşmem var.”

“Görüşme mi?”

“Düzenli bir şekilde çalışan kurumlarımız olmasa hiçbirimiz burada sağ kalmazdık, Alice.”

Derin bir nefes alıyorum. Nereden başlayacağımı bilemiyorum.

“Bu seni şaşırtabilir, Antonio. Ama iyi bir haber. Philip yaşıyor. Şu an bir GururEvi’nde.”

Dediğim şeyi tekrarlamamı ister sanıyordum, yaklaşıp yalan mı söylüyorum diye yüzümü filan incelemesini bekliyordum. Oysa o sadece omuz silkip sandalyesine yaslanıyor.

“Biliyorum,” diyor.

“Bi... biliyor musun?”

“GururEvi tercihlerinden biriydi. Zaten zayıflığını ve senin ona aşladığın materyalistliği göz önünde bulundurunca ben de en çok ona ihtimal veriyordum. Buraya gelip bizimle yaşayamayacak kadar korkaktı.”

Oda etrafımda dönüyormuş gibi hissetmeye başlıyorum.

“Ne... ne demek istiyorsun? Başından beri biliyor muydun bunu yani?”

Ağzı önce bükülüyor, sonra da alaycı bir sırıtmaya dönüşüyor.

“Kocas hakkında başka herkesin bildiği gerçeği sonunda öğrenen kadının mükemmel evliliğinin özetine bakın,” diyerek kükrüyor.

“Şu an yüzünün halini görmelisin, tatlım.”

“Philip hakkında herkesin bildiği gerçek ne ki?” diye sorarken sesimin aldığı histerik tonu ben bile tanıyamıyorum.

“Yararsız insana dönüştüğü.”

“Yararsız mı?”

“İleri derecede glokom hastalığı var. Kör oluyor.”

“Bu neredeyse hiç mantıklı değil. Philip görme rahatsızlığı hakkında bana hiçbir şey söylemedi.”

“Nasıl yani? Nereden biliyorsun bunu?”

“Ekim ayında beni ziyaret etti, durumundan dolayı perişan haldeydi. Sonra Kasım’da tekrar gelip bir çözüm bulduğunu söyledi. Başka da bir şey öğrenemedim ondan.”

“Bana neden söylemedin bunu?” Tansiyonumun hızla yükseldiğini hissediyorum.

“İma etmeye çalıştım, tekrar evlenmeni söyleyip durdum,” diyor en ufak bir suçluluk belirtisi göstermeden.

“İma mı ettin?” Artık güçlkle konuşabiliyorum.

Masadaki porselen kaselerden birini elime alıyorum, tam duvara fırlatıp paramparça etmek üzereyken ani bir refleksle onu elimden kapıp omuzlarımı tutuyor.

“Sözümü bitirmeme müsaade et, tamam mı?”

“Aşğılık birisin sen!”

“Bana söz verdirdi. Seni onun öldüğüne inandırmam için. Yaptığı şeyin asıl amacı da buydu zaten: Senin bencil egonu tatmin etmek.”

Ağlayarak ellerinden kurtuluyorum.

“Ne cüretle beni suçlarsın?”

“Senin yüzünden uzaklaşmaya karar verdi, Alice, istediğin çocuğu ve hayallerindeki o aptal aile hayatını sana verecek yeni bir erkeğe yerini bırakmak için.”

Bir an nefesim kesiliyor. Duyduğum şeyi bir hareketle reddetmeye hazırım ama sarf ettiği “çocuk” ve “hayalindeki aile hayatı” sözleri içime oturuyor.

“Onun öldüğünü düşünmeni ve tekrar evlenmeni istedi. Onu GururEvi’ne gönderen sendin.”

Kekeliyorum. Kapana kısılmış bir hayvan gibiyim. “Nasıl olur da başka bir erkek bulmamı isteyebilir? Niçin kendisi o erkek olamadı ki?”

Hırlayarak bakıyor bana, bir an için gözlerindeki küçümseyişin alev alarak her yerimi yakacağından korkuyorum.

“Ne kadar tipik,” diyor iç geçirerek. “On iki yıllık evlilik bile bir kere olsun kocanın ne dediğini, neyden korktuğunu, neye inandığını dinlemene, duymana yetmedi. Nasıl hissettiğini bile bilmiyordun.” Sandalyeden bir çırpıda kalkıyor ve odada volta atmaya başlıyor. Hiddeti sanki elektrik gibi etrafında cızırdıyor.

“Dinlemek mi? Son yıllarda dinleyecek bir şey bile kalmamıştı ki, neredeyse konuşmayı bırakmıştı.”

“İşte tam da o esnada dinlemeliydin.” Durup duvara yaslanıyor ve donuk gözleriyle beni süzüyor.

“Hiç değişmiyorsun, değil mi Alice? Bu hayata GururEvi’ndeki vakitsiz mezbahalarda son bulacak tüketici bir robot getirmek hâlâ tek hayalin. Öyle değil mi?”

“İkimiz de aile kurmak istiyorduk. Nasıl olur da bunun için beni suçlarsın?”

İkna olmadığını ima eder bir şekilde başını sallıyor.

“Biliyor musun, kız kardeşinle hiç tanışmadım.” Pencereye doğru yürüyor ve bahçeye bakıyor. “Onu sadece Filippo’dan dinledim, Varlıklılara katılmak için nasıl kaçtığını ve ne kadar korkunç şeyler yaptığını bana o anlattı. Benim yaptığımın tam anlamıyla tersini yapmış. Ama bazen düşününce onu anlayabiliyorum. Bütçeli bölgelerin anlamsızlığını ve abesliğini fark etmiş olmalı. Senin bal dök yala olarak gördüğün Orta Bütçeli sözüm ona cennetin aslında kölelik olduğunu anlamış bence ve bunu istememiş.”

Eğer suratıma bir tokat atmış olsa bu kadar büyük bir etki yaratmazdı. Sofia hakkında hiçbir şey duymak istemiyorum. Onu övüp duran bu deli adamı, bu işe yaramaz bencil babayı dinlemek istemiyorum. Elimden gelse ardıma bile bakmadan çıkıp gideceğim ama maalesef bir saat daha burada mahkûmum.

“Birdenbire Philip’e karşı büyük bir anlayış mı gösterir oldun?” diyorum tükürür gibi.

Hâlâ pencerede durmuş aşağıya bakıyor.

“Ekim’de beni ziyarete geldiğinde Filippo çocukluğundan beri ilk defa bana içini döktü,” diye söze giriyor itiraf edercesine bir tonda. “Bir nevi telafi ediyor gibiydik. Başından beri benim haklı olduğumu söyledi. Tekrar görebilmesini sağlayacak ameliyat için gerekli parayı hiçbir şekilde ödeyemeyeceğini fark ettiğinde sistemin hastalardan kurtulma mantığı üstüne inşa edildiğini nihayet anlamıştı. Bir koca olarak seni hayal kırıklığına uğrattığını hissediyordu, hem de ona defaatle senin üzölmeye ya da dert etmeye değmeyeceğini söylememe rağmen.”

Zar zor yutkunuyorum.

“Teselli edilemez bir haldeydi,” diye devam ediyor. “Hastalığı sayesinde yararsız insan olmanın gerçek tehlikesini fark etmişti: Artık sistemi olduğu gibi görüyordu, senin pembe gözlüklerinle gördüğün gibi değil. Onca yıldan sonra ilk defa ortak bir düşüncemiz olmuştu.”

“Ya da ortak bir düşman.”

“Hayır, Alice. Senin hakkında hiç kötü söz söylemedi. Sana hep hayal ettiğin şeyi vermek istedi, bunun bedeli yolundan çekilip gitmek olsa bile. İşte seni o kadar çok seviyordu.”

Konuşamıyorum, ağladım ağlayacağım. Antonio’nun söylediği hiçbir söze inanmak istemiyorum; beni yere serip nihayet intikamını almaya çalışıyor diye düşünüyorum ama yüreğimin derinliklerinde hissediyorum ki söylediği her şey doğru.

“Aşk vardır, yapıcı ve erdemlidir, Alice,” diyor sandalyesine otururken. “Aşk vardır safi aptallıktır.”

Sözleri canımı yakmamaya başlıyor. Sesinde hiddet yok artık. Aksine, gözleri kederden canlanıyor ve bana şaşkınlıkla bakıyor, öfkeyle değil.

İkimiz de düşüncelere gömülüp sessiz kalıyoruz. Bir rahatlama hissediyorum, fırtına sonrası çöken sakinlik gibi. Saatine bakıyor, Philip’in yıllar önce verdiği deri kayışlı kol saati bu. “Görüşme saatim geldi,” diyor ve çıkıp gidiyor. Birdenbire tavanından ve duvarlarından eski dönemleri hatırlatan ölü elektrik kablolarının sarktığı bu boğucu ve dağınık odada bir başıma kalıyorum. Antonio’nun saçma sapan resimlerini yerden alıp bir bir duvara çalasım geliyor. Fakat mutfakta görüşme başlamak üzere olduğu için dikkatleri üzerime çekmemek adına parmaklarımın ucuna basarak aşağıya iniyorum ve avluya kaçıyorum. Tarlaya çevirdikleri bölmeler arasına kırık kaldırım taşlarından ufak patikalar yapmışlar; tıpkı bir topaç gibi bu mini labirentlerde amaçsızca bir o yana bir bu yana yürüyüp duruyorum.

Philip’i seviyorum ama Antonio’nun beni sorumlu tuttuğu konularla ilgili kendimi suçlu hissetmeyi reddediyorum. Bir zamanlar ben de beyni yıkanmış, zombi gibi bir tüketiciydim, bunu kabul ediyorum. Philip’in ihtiyaç duyduğu türden bir eş değildim, doğru. Ama nereden bilebilirdim ki? Günün birinde Düşük Bütçeli biri olana kadar etrafımda görüp büyüdüğüm tek şey budur. Antonio beni acımasızca eleştiriyor ve buna yine üzülüyorum. Görüşmenin ortasına dalıp Philip’in hayatını mahveden kişinin aslında o olduğunu, “İşte hayranlıkla bel bağladığınız adamın gerçek yüzünü görün!” diye bağırarak herkese ifşa etmemek için kendimi zor tutuyorum. Adımlarım gittikçe hızlanıyor. Bir de Sofia’dan bahsetmeye cüret ediyor! Yirmi yıl geçti ama Sofia’nın sözleri hâlâ peşimi bırakmıyor. Yavaş yavaş da olsa lanetinin kendini gerçekleştirdiği kesin.

Birden gücüm tükeniveriyor ve kenardaki alçak tuğla duvara yığılıyorum. Beynim yanıyor, kollarım ve bacaklarım titriyor. Etrafımdaki seslere odaklanmaya çalışıyorum. Duvarın yanındaki elma ağaçlarında kuşlar cıvıldıyor. Açık mutfak kapısından ağır ağır insan sesleri geliyor. Düşüncelerimle biraz daha yalnız kalırsam delireceğim. Antonio'nun sohbeti bile bundan daha katlanılır diye düşünerek içeri girmeye karar veriyorum.

Lavabo tarafındaki karanlık köşede bir sandalyeye otururken beni görmezden geliyorlar. Türbülansa giren zihnimin arka planında yiyecek istihkaklarıyla diğer kaynaklar hakkında konuşulanları hayal meyal duyuyorum. Hakkını vereyim, organizasyon düzeyi takdire şayan. Önümüzdeki hafta için ihtiyaç duyacakları üretimin miktarını ve onu nerede muhafaza edeceklerini tartışıyorlar. Antonio hepsinin lideri ama her birinin oldukça ciddiye aldığını gördüğüm farklı rolleri var. Şimdi de bir duruşma yapılıyor ve Antonio hâkim konumunda. Kocaman ürkek gözleri olan genç bir çocuk gece vakti tarladan domates çalmakla suçlanıyor.

“Yaptığın hareketin doğuracağı sonuçların farkında mısın Alex?” Antonio'nun sesi sakın ve anlayışlı ama o konuştuğu zaman ortamda çıt çıkmıyor.

Taş kesilmiş halde başını önüne eğiyor. Eğer Antonio'nun hanesinden kovulursa Mıntıkâ'da bir hafta bile hayatta kalamayacağını gayet iyi biliyor.

“Yaptığın şeyin hane arkadaşlarına zarar verecek etkileri olabileceğinin çok iyi farkında olduğunu görüyorum.”

Çocuğun gözleri merhamet için yalvarıyor, elimde olmadan ona acıyorum. Muhtemelen yetimdir, buradaki birçokları gibi. Yetişkinlik hayatına yararsız insan olarak başlamanın cezası olarak on sekizinci yaş gününde Mıntıkâ'ya atılan zavallılar.

Antonio bundan sonra domatesler başta olmak üzere bütün mahsullerin her akşam sayılmasına ve tarlaya göz kulak olma-

sı için korumaların gece nöbeti tutmasına karar vererek lafını bitiriyor. Çocuğa bir şans daha veriyorlar. Alex yüzünde utanç ve rahatlama karışımı bir ifadeyle mutfaktan hemen toz oluyor.

Buradaki insanların etkileşim tarzıyla bizim öğretmenler odasındaki ya da Pazar Ayını'ndeki iletişim şeklimiz arasında dağlar kadar fark olduğunu şaşırarak fark ediyorum. Burada insanlar birbirlerini dikkate alıyor. Tıpkı çocukken babamın bana okuttuğu on dokuzuncu yüzyıl klasiklerindeki karakterlerin bir şömine etrafında toplanıp bütün gece kart oynaması ya da birbirlerine hikâyeler anlatması gibi.

Görüşme daha rahat bir tonda devam ediyor. Nerede bir yanlış anlaşılma varsa Antonio onu açıklığa kavuşturuyor. Bir zıtlasma yaşanırsa bunu barışçıl bir tartışmaya dönüştürüyor ve çözümlere odaklanılmasını sağlıyor. Gözleri heyecandan parlıyor resmen. Adeta bu küçük topluluğun sadece hayatta kalmasından değil, aynı zamanda kendini geliştirmesinden de sorumlu, zeki ve erdemli bir lider olup çıkmış. Sözleri hâlâ canımı acıtıyor ama onu artık meczup bir ihtiyar adam olarak görmüyorum. Bu benim tanıdığım Antonio'ya, bütçeli hayata bir türlü alışamayıp ailesini yüzüstü bırakan adama hiç benzemiyor. Ne ironiktir ki Mıntıka onu adam olmaya zorlayıp hayattaki amacının kendisini daha iyi birine dönüştürmesine vesile olmuş. Bir yudum su alıyor ve bardağını masaya geri koyarken bana bir bakış atıyor. Bir an için göz göze geliyoruz ama sonra başımı çeviriyorum. Gözlerimdeki saygıyı görmesini istemiyorum.

Limuzin sıra sıra dizilmiş siyah demirli kapılara doğru yaklaşıyor. Araba yavaşlarken kapılar da otomatik bir şekilde kayarak açılıyor ve geçip yukarı doğru yola devam ediyoruz. Sağ tarafımdaki camdan dışarı bakıyorum. Kırmızı tuğlalı Viktoryen malikâne adeta gotik mimarinin bir başyapıtı, tam da çocukluğumda hanımı olduğumu hayal ettiğim ve hizmetçilerimin her dileğini yerine getirdiği türden bir yer.

Artık o kadar romantik gelmiyor ama yine de Sofia'nın hayallerimi yaşadığı acı gerçeğiyle bir kez daha yüzleşmem gerekecek. Bunu düşünmemek için kendimi zorluyorum ve önümdeki göreve odaklanıyorum.

Kafamı kaldırıp bu göz kamaştırıcı yapıya bakarken ikinci kat pencerelerinden birinde bir şey –ya da birini– fark ediyorum. Kalın perde hareket eder gibi oluyor ve arkasından bir yüz görünüyor. Bir çocuk yüzü bu, soluk ve ürpertici, ama başın yana yatık olması merak göstergesi. Daha iyi görebilmek için arabanın camına iyice yaklaşıyorum ama gitti bile. Perde kıpırdamıyor. Aynı şekilde, bir bakıyorum ki, araba da öyle. Hedefe varmışız.

İKİNCİ KİTAP

BİR

Ağaçlıklı geniş bir caddenin sonunda Scarborough GururEvi'nin kapısı yükseliyor. Philip neden bu kadar uzağa geldi ki? Londra'da da müsait GururEvleri vardı illa ki. Otoriteler mi onu buraya getirdi, yoksa seçme şansı var mıydı? Bir önemi yok gerçi, onu görmek için dünyanın sonuna bile giderim.

Dün gece yatağымda yatarken telefonum çaldı. Arayan Edith'ti; kimlik telefonundan fısıldayarak Philip'in mektubumu okuduğunu ve beni en kısa zamanda görmek istediğini söylüyordu. Altı aylık Balayı Dönemi ayın 25'inde son bulacak. Üç haftadan bile daha az bir zaman var.

Antonio'nun sözleri yüzünden başıma üşüşen şeytanlarla saatlerce didişip durduktan sonra uykuya yenik düştüm. Uyanıp da kafam yerine gelmeye başlayınca suçluluk duygusu bir bardak suya çalınan siyah mürekkep misali hızla gelip yine zihnimi bulutlandırdı. Paraların nereye kaybolduğunu şimdi anlıyorum. Zavallı Philip bir başına uğraşıp bütün birikimini tedaviye ve başarısız olan lazer operasyonuna harcamıştı. Pahalı bir hastanede tedavi olmaya parası yetseydi bile artık çok geç. GururEvi'nden geriye dönüş yok. Anlaşmayı imzaladı bir kere.

Kayıt yaptırıp binayı çevreleyen devasa duvarların içine giriyorum ve bir dinginlik hissi üstüme ipek şal gibi çöküveriyor; acaba havası da mı ilaçlı diye merak ediyorum. Silkinip kendime gelmeye çalışıyorum. Parkın orta yerindeki sahte Viktoryen binanın kibirli duruşundan midem bulanıyor. İhtişamlı eski ağaçlar esintiyle hışırdarken dans eden yapraklar zavallı fanileri kandırıp ölüme çağıran su perileri gibi beni yanlarına davet ediyorlar. Yine de

tüm bu güzelliğin ardındaki çürümeyi ve huzurun ardındaki ölüm karanlığını görmeden edemiyorum. Tecrübeyle öğrendim ki GururEvlerindeki tabiat baharı ve yeniden doğuşu değil, hayatın kırılğanlığını ve yok oluşunu simgeliyor.

Burada yaşayanların çoğu ihtiyar; altmışlarında ya da yetmişlerinin başında, tam emekli olma yaşına gelmiş insanlar. Bana Philip'in ukde olarak kalmış hayatında kaçan fırsatları hatırlatıyorlar ve üstümdeki suçluluk duygusundan tam manasıyla kurtulamıyorum. Umarım artık çok geç kalmamışımdır. Hâlâ bir işe yarıyorumdur. Her gün gelirim. Son haftalarını yaşamaya değer kılarım. Uyutulunca da gelirim. Sonuna kadar gelirim. Sonundan sonra ne olacağını düşünmek bile istemiyorum.

Ana binaya girme vaktim geldi. Mermer zeminli giriş katındaki koyu ahşap masanın arkasında uzun, siyah saçlarını at kuyruğu yapmış genç bir danışma görevlisi var. Yüzünden gülümsemesini eksik etmeden kimlik telefonumu tarıyor. Yüzüm ekranda beliriyor, birkaç yıl önce çekilmiş bir fotoğraf, gülümseyerek etrafıma neşe saçtığım zamanlardan. Başka birine benziyor sanki, daha önceki hayatımda tanıdığım insanlardan biri gibi.

Görevliyi takip ederek deri koltuklarla ve antika tarzda ayaklı lambalarla döşeli genişçe bir koridordan geçiyorum. Duvarlar maun panellerle kaplı, bazılarında ekranlar var. Her ekranda başka bir sakinin veda videosu oynuyor, dünyadan ne kadar memnun ayrıldıklarına bizi ikna etmeye çalışıyorlar. Sesleri birbirine girmiş; erkek sesleri kadın seslerine, ince sesler kalın seslere karışmış, tam bir mutluluk kakofonisi. Üstü çiçeklerle ve gülümseyen torun fotoğraflarıyla süslenmiş eski zaman şöminelerinin olduğu sıcacık odalardan sesleniyorlar bizlere. Her birinin elinde bir resim var, resimlerde renkli fontlarla “Seni seviyoruz babaanne,” ya da “Dedem için,” gibi mesajlar yazıyor. Arka planda ise boydan pencerelerden sıra sıra dağların ve çiçeklerle dolu kırların olduğu muhteşem manzaralar görünüyor.

Demode misafir odalarını hatırlatan kocaman dikdörtgen bir salona alınıyorum. Kalın perdeleri, antika şömineleri ve yaldızlı aynalarıyla bana dönem evlerinde dışarı çıkmak için hava elverişli olmadığında yürüyüş yapılan uzun galerileri hatırlatıyor. Duvarlardaki melekler ve şeytanlar ölü bakışlarla beni taciz ediyor. Bordo renkli hantal bir koltuğa kendimi bırakıyorum. Rahatlatıcı, yumuşacık bir dokusu var. On dakikam daha var ama kalbim dört nala atmaya başladı bile.

Kapı açılınca Philip'i göreceğim umuduyla bakışlarımı kaldırıp bakıyorum. Bakıcılardan biri geliyor; benim yaşlarımda, solgun yüzlü, kumral bir kadın. Gelip önümde duruyor ve sanki otomatik bir şekilde kocaman gülümsüyor. Çim yeşili tuniğinde isimliği takılı. Minyatür GururEvi logosunun hemen yanında ismi yazıyor: Edith O'Connor.

“Edith? Nihayet tanışabildik. Yardımların için çok müteşekkirim.” Yerimden fırlayıp elini sıkma için uzanıyorum.

Elini uzatmıyor, yüzünde hayret dolu bir ifadeyle bana bakıyor. Gülümsemesi yüzünde donup kalmış bir halde, gayet resmî bir tavırla göz temasından kaçınarak mini ekranıyla kimliğimi kontrol ediyor.

“Her şey için tekrar teşekkürler,” diye devam ediyorum. “Hemşire Vogel sizin için çok özel şeyler söyledi.”

Belli belirsiz bir tedirginlik dışında hâlâ hiçbir tepki vermiyor. Kendimi aptal gibi hissetmeye başlıyorum. Üstünde mini ekranı olan plastik bir bileklik uzatıp takmamı istiyor.

“Salondan çıkmak ve ana girişi kullanmak için buna ihtiyacınız olacak,” diyor. Sesini hemen tanıyorum, telefonda konuştuğum kişinin aynısı olduğuna eminim fakat daha önce konuştuğumuza dair en ufak bir belirti göstermiyor. “Kocanızla dışarı çıkabilir, istediğiniz yerde dolaşabilirsiniz. Eğer tıbbi bir müdahaleye ya

da herhangi bir yardıma ihtiyaç duyarsa bu düğmeye basın.” Bileklikteki kırmızı düğmeyi gösteriyor.

“Kendisiyle en fazla iki saat görüşebilirsiniz, ziyaret sürenizin sonunda kendisini teslim almamız için bu odaya dönmüş olmanız gerekiyor. Ardından gidebilirsiniz.”

“Bir yanlış anlama oldu herhalde,” diyorum sesimdeki endişeyi bastırmakta güçlük çekerek. “Benim annemle babam da GururEvi’nde emekli ve onlarla günde üç saat görüşüyorum.”

Gözünü bile kırpmıyor.

“Bizim GururEvimizde kurallar böyle. Hüküm ve koşullar her kuruma göre değişebilmekle birlikte bizzat o kurum tarafından...”

“İyi de neden sadece iki saat?”

“Misafirlerimizin son yolculukları için yapılan hazırlıklara daha fazla zaman ayırmaktan gurur duyuyoruz. Bu bizim en temel...”

“Ama...”

“Hüküm ve koşullarımızı kabul ediyor musunuz yoksa kurumumuzdan ayrılıp evinize mi dönmek istersiniz?”

“Kabul ediyorum tabii ki. Özür dilerim.”

Hüküm ve koşulları gözden geçiriyorum. Ziyaretçiler haftada bir gün sevdiklerinin yatak odalarına girme hakkına sahipmiş. Annemlerin GururEvi’nde oturma alanlarının içine kimseyi sokmuyorlar. Bu kural hoşuma gidiyor, bunu ona da söylüyorum. Ağzının köşesinde minik bir memnuniyet ifadesi görür gibi oluyorum.

“Biz sevdiklerinin hangi koşullarda yaşadığını görmeye her ziyaretçinin hakkı olduğuna inanıyoruz. Şurayı imzalayın lütfen.”

Tebessümü adeta kurumuş bal gibi yüzünden hiç düşmüyor. Arkasındaki kişiyle her ne kadar iletişime geçmeye çalışsam da bakışları boş ve yapay bakmaya devam ediyor. Nasıl olur da bu

kadın Hemşire Vogel'in bana yardım ettiğini söylediği Edith'le aynı kişi olabilir?

“Başka kimseyle iletişim kurmanıza müsaade edilmiyor, bu ister ziyaretçimiz olsun ister hastamız olsun,” diye devam ediyor. “Eğer bir şey soracak olursanız görevlilere danışabilirsiniz.”

Başımlla onaylıyorum.

“Açık alanlarda herhangi bir kısıtlama olmadığını göreceksiniz. Sonlandırma Kanadı da dahil her yere yürüebilirsiniz. Bununla birlikte, fotoğraf çekmek ya da son yolculuğuna çıkacak hastalarımızı rahatsız edecek herhangi bir eylemde bulunmaktan kesinlikle kaçınmalısınız. Birçoğu son saatlerini bahçemizin manzarasını seyrederek geçirmekte huzur buluyor. Sakinlerimizin güvenliği için açık alanlarda kameralar mevcut, eğer kurallara uymazsanız dışarı çıkarılmak zorunda kalabilirsiniz.”

Tekrar başımlla onaylıyorum ve gidiyor.

Uzunca bir beş dakika daha geçiyor. Parmaklarımı gergin bir şekilde koltuğun döşemesine bastırıp bir o yana bir bu yana yatırıyorum. Nihayet kapının açıldığını duyuyorum. Philip'in kıyafetlerini giymiş Philip şekilli bir adam içeri girip bana bakıyor. Oturduğum yerden fırlıyorum ama bir şey beni tutuyor. Philip yapılı ve çekici bir adamdı, ama bu adam bitkin ve iç acıtacak kadar zayıf. En sonunda gözleri şüphelerimi alıp götürüyor, bu gözleri tanıyorum. Birden içime bir sürü değişik arzu hücum ediyor; bunlardan biri ona bağırarak, diğeri ve daha güçlüsü ise ona sarılmak.

İçli ve sessiz bir şekilde sarılıyoruz. Belki de birbirimizin şeklini alana kadar öylece sarılı kalıyoruz. Anormal bir şekilde süzül-müş olmasına rağmen onun kollarındayken kendimi yuvamda hissediyorum. Hâlâ Philip gibi kokuyor. Duygularımı anlatacak kelime bulamıyorum. Göz yaşlarımı salıveriyorum.

Cumba pencerenin önündeki kanepede asırlar süren bir suskunlukla oturmuş duruyoruz. Benim sol elimin nabızı onun sağ avucunda atıyor.

“Sana burada iyi bakmıyorlar mı?” diye soruyorum, değişen görüntüsüne şaşırdığımı gizlemeden onu baştan aşağı süzerek.

“Tam aksine. Bana çok iyi bakıyorlar. Ama artık yiyecek filan gibi dünyevi şeylerde gözüm kalmadı.”

Uysal gözlerinden ve alçak sesle melankolik konuşmasından anlıyorum ki içindeki ateş sönmüş.

“Neden sormuyorsun bana Al?”

“Neyi sorayım?”

“Asıl sorularını.”

Tereddüt ediyorum. Öğrenmek istediğim çok şey var ama şu an aklıma çok az şey geliyor.

“Hayatta olduğunu öğrendiğimde çok rahatladım Phil.”

“Ama?”

“Ama o andan beri de kendime sormadan edemiyorum: Bunu bize nasıl yapabildin?”

“Mektubun... Mektubunu okumak çok acı vericiydi. Senin için yaptım Al.”

“Hâlâ anlamıyorsun,” diyorum derin bir iç çekerek. “Artık bir Düşük Bütçeliyim. Kariyerim bitti. Evimizi kaybettim. Benim de sonum seninki gibi GururEvi olabilir.”

“Yemin ederim ki başına bunların gelebileceğini hiç düşünmemiştim Al. Seni kendimden bile daha çok önemsiyorum.”

Doğru söylediğini biliyorum ama yaptıkları neden aksini gösteriyor?

“Babanı görmeye gittim. Bana her şeyi anlattı.”

“Yalnız başına Mıntık’a mı gittin? Neden?” Beni kendine doğru çekiyor.

“Hayatta olduğunu ona söylemek için. Ama sohbetimiz hiç de planladığım gibi gitmedi. Meğer benim bildiğimden daha çok şey biliyormuş.” Sesimdeki hayal kırıklığını gizleyemiyorum. “Bu arada baban hepimizden daha iyi durumda. Bana senin glokom hastalığından bahsetti. Benden gizlediğin başka bir şey daha.”

“Sana yük olmak istemedim.”

“Şimdi ne durumda?”

“Başlangıç seviyesinde. Ama çevresel görüşümde azalma olduğunu fark ediyorum.”

“O kadar kötü mü gerçekten? Philip, o kadar mı...?”

“Şşş,” diyor kolunu boynuma dolayarak. “Lütfen bu konuyu açmayalım yine.”

“Belki yeni bir tedavi yöntemi vardır ya da...”

“Bütçemin elverdiği her şeyi denedim.”

“İyi de görüşün söz konusu yahu...”

“Seni görebildikten sonra gerisi önemli değil.”

“Beni iyi görebiliyor musun?”

“Tıpkı eskisi gibi.”

Olanlara inanamıyorum. Hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Philip topluma yararlı bir birey, bir Orta Bütçeli, saygın bir mimar; öyleyse ameliyat neden daha uygun fiyatlı olamıyor? Eğer aradan çıkarsa yerini başkalarının alacağını mı düşünüyorlar gerçekten? Herhangi bir eşyadan farkımız yok mu yani? Biri gider öbürü gelir mi? Elimi sıkıyor, muhtemelen düşüncelerimi okuyor.

“Neden GururEvi peki Philip? Neden başka bir şey değil?”

“Ne gibi?”

“Mıntıkâ’ya yerleşmek bile bundan daha iyi olurdu. Baban orada küçük bir cennet yaratmış. Sorun etmezdi...”

“İki yılı var,” diyor düşünceli sesinde hüzünlü bir tonla.

“Ne demek istiyorsun?”

“İki yıl sonra Mıntıkâ’nın büyük bir kısmı büyük bir Yüksek Bütçeli kompleksine dönüştürülecek. Yeni malikâneler, bir spor alanı, eğlence parkları, yüksek hızlı bir hat, kahrolası yatları için bir liman bile olacak.”

“Bunu yapamazlar.”

“Yapabilirler ve yapacaklar.”

“Yani bu demek oluyor ki...”

“Evet. Babamın hanesi de ortadan kalkacak. Onun haberi yok henüz. Bir yolunu bulup da söyleyemedim.”

“Söylemelisin Philip. Hazırlık yapması lazım, o zamana kadar yeni bir yer bulur hem.”

“Mıntıkâ’da insanların öyle hemen bir yer bulabileceğini mi sanıyorsun?”

“Ne kadar çok harabe ve boş ev olduğunu gördüm.”

“Babamın tüm grubunu barklandırabilmesi için yine öyle kale gibi bir yere ihtiyacı var.”

“Ne olacak onlara öyleyse?”

“Daha küçük gruplara ayrılmaları lazım. Bu da kesin ölüm demek.”

“Olamaz... bu doğru olmamalı.” Başımı sallıyorum. “Nereden biliyorsun bunu?”

“O projeyi yapacak kişi bendim Al.”

Yaşadığım şoku saklayamıyorum. Antonio'nun şu an düzinelerce insana yuva ve yiyecek sağladığı hanesinin olduğu yerde Yüksek Bütçeliler havalı spor arabalarıyla yarış yapacaklar. Mıntıka sakinleriye eskisinden daha dar bir alana sıkıştırılmış olacaklar, çoğu evsiz kalıp çetelere yem haline gelecek. Sırf yararsız oldukları için binlerce insanın hayatıyla oynamak bu kadar kolay mı gerçekten?

“Sana bir şey olmaz, merak etme,” diyor Philip başını omzuma yaslariken. “Artık evlenip hep istediğin gibi çocuk sahibi olabilirsin.”

“Bütün mesele bu mu yoksa Philip? Çünkü eğer öyleyse, yanılıyorsun. Seni dışarı çıkaracağım, ne pahasına olursa olsun.”

Sonsuz Huzur diye bir seansa katılması için Philip'e veda ediyorum. Yarın sabah döneceğim. İstasyona dönmeden önce son bir tur atıyorum. Bu GururEvi Londra'da gördüklerimden daha farklı bir havaya sahip. Burada daha fazla doğal yeşillik var, görünürlerde hiç renkli göl de yok, ayrıca kır çiçekleriyle bezeli bahçelerinin yarattığı sadelik de ortam özel bir cazibe katıyor. Philip'i dışarı çıkardıktan sonra yine kırsala gidebiliriz. İlk randevumuzdan kısa bir süre sonra doğayı ilk kez birlikte tecrübe ettiğimiz yere, Somerset'e dönebiliriz. Oradaki kır çiçekleri ölüm kokmuyor.

Az önce Scarborough'ya tekrar geldim. Yerel monorayın penceresinden modern ve tarihî binaların iç içe geçtiği manzarayı gözlemliyorum. Scarborough başkentten çok farklı bir yer. Buradan denizi göremiyorum ama hâlâ ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyorum. Dışarıda yürüyenler sanki onun etkisi altındaymış gibi etraflarına *joie de vivre*¹ saçıyorlar. Scarborough eskiden küçük bir kasabayken yeni sistemle birlikte büyüyerek bu megakente dönüşmüş. Eski teraslı oteller yenilenmiş. Binaların çoğu kırmızı tuğladan inşa edilmiş olduğu için sokaklarda bir sıcaklık var. Yalan söyleyemem, burada olmak hoşuma gitti, adeta lüks bir tatil beldesinde gibiyim, umarsız ve bol güneşli. Belki de Philip martıların sesini duymak ve mis gibi deniz havasını içine çekmek için Scarborough'ta emekliye ayrılmayı seçti. Ya da benden mümkün olduğunca uzak olmak için.

Sabah daha erken ama ortalık hızla ısınmaya başladı bile. Philip yüzünde kocaman bir tebessümle salona giriyor. Mutluluktan parıldayışını seyrediyorum ama yürüyüş şekli beni endişelendiriyor. Ara ara yolunu bulmakta zorlanıyormuş gibi elini önüne atıp yokluyor.

“İyi misin?”

“Tabii ki.”

“Hayır, değilsin.”

“Al, ben iyiyim. Ama sen daha yaramı görmedin. Bak.”

1 Yaşama sevinci (Fr.) (ç.n.)

Emekliliğe ayrılışının ilk gününde söktükleri iz sürücüsünün eskiden takılı olduğu sol kulağının arkasındaki yaraya dokunuyorum. O kadar küçük ki neredeyse belli olmuyor bile.

“Çıkarırlarken acıdı mı?”

“Hiç acımadı,” diyor. “Ama Tiara Joy’unkini çıkartırlarken bir yaygara kopardı ki duysan bacağı kesip aldılar sanırdın.”

“Kim?”

“Şu şey işte, Lindalardaki berbat partiden kaçmayı başardığımız yüce birinci. O da burada emekli oldu, GururEvi’ne o kadar para verdi ki arkadaşlarını da bütün gün içeride misafir ediyorlar. İlla ki görürsün, hatta duyarsın onları.”

“Bunu pek istediğimi sanmıyorum.”

O niye burada acaba? İki yıl önce partideyken yere göğe sığdırılamıyordu. Belki de ciddi bir hastalığı vardır.

“Hadi gel seni özel bir yere götüreyim,” diyerek ayağa kalkıyor ve beni alıp ana binanın dışına, bahçeye çıkarıyor. Taş çeşmenin ve arboretumun yanından geçiyoruz. Sonra gölü görüyorum.

Göl kenarında ahşap bir çardak var, ortasından suyun üstüne doğru bir iskele uzanıyor. Suyun yüzeyine dağılmış rengarenk küçük kayıklar bayram şekerleri gibi salınıp duruyor. Dalgalar ahenkle kıyıya vuruyor.

“Buraya yalnız başıma gelmeyi seviyorum. Suyu seyre dalıp seninle bir kayık sefası sürdüğümüzü hayal ediyorum,” diyor Philip. “Seni bir daha asla göremeyeceğime emin olduğum anlarda bile hayal etmeye devam ettim.”

“İşte gerçek oldu,” diyorum elini sıkarak.

Bir sonraki kayığın iskeleye gelmesini beklerken Philip köprüünün ortasında durup ahşap tırabzanlardan aşağıya eğilerek parıl parıl parlayan sudaki yansımalarınıza bakıyor. Onu hiç bu kadar rahat görmemiştim, savaşmaktan pes etmiş bir general gibi,

savaşı kaybediyor ama geri çekilmenin ve silahları susturmanın bir kaybediş anlamına gelmediğini bilmenin erdemıyla keyfine bakıyor. Kollarını dirseklerine kadar kıvırdığı koyu yeşil gömleği ona çok yakışmış. Tıraş da olmamış, kirli sakalın yüzünde iyi durduğunu itiraf etmeliyim. Daha önce uzamasına hiç izin vermemişti, ofiste böyle şeylere müsaade edilmezdi.

Rıhtıma kırmızı bir kayık yanaşıyor, içinden el ele tutuşan yaşlı bir çift iniyor. İkisi de en iyi kıyafetlerini giymiş; kadının üstünde mavi bir ipek elbise ve ona uygun bir şapka var, adamsa cilalı kunduralarının üstüne siyah bir takım elbise giyiyor. Yüzlerindeki ciddiyete rağmen tıpkı annemle babamın son günlerindeki güçlü duruşu sergiliyorlar. Haklarında hiçbir şey bilmediğim halde ikisinin de aynı anda emekliye ayrıldığını ve çok az bir zaman sonra uyutulacaklarını anlayabiliyorum.

Kayığımız bir damla yağ gibi suda süzülüyor. Başta hafif hafif sallansak da çok geçmeden sakinleşiyoruz. Gölün öteki kıyısına geçene kadar Philip kürek çekmeye devam ettikten sonra suyun yüzeyine gölgesi düşen bir kestane ağacının altında duruyoruz.

“Seni buradan çıkaracağım, ne pahasına olursa olsun,” diyorum Philip’e. Karşılık vermeyince bir kez daha söylüyorum. Bundan rahatsız olduğu gözlerinden okunuyor.

Elini kot pantolonunun cebine sokup yumak olmuş bir kâğıt topu çıkarıyor. Yumağı açmadan içinde ne olduğunu anlıyorum. Kendi kuyruğunu yutan yılanın yüzük parlaklığını hiç yitirmemiş. Philip onu iki parmağının arasında tutarak yukarı kaldırıyor.

“Artık yepyeni bir anlamı var,” diyor.

“Sonsuzluk dışında mı?”

“Eskiden yaşadığımız hayat, o delilik, sürekli bir şeylerin peşinden koşup hiçbir şeye erişememek.”

“Çok üzgünüm, Phil.”

“Seni suçlamıyorum.” Masum masum bana bakıyor.

“Ben kendimi suçluyorum ya o bana yetiyor. Ama eve döndüğünde her şey bambaşka olacak, söz veriyorum.”

Bakışlarımdan kaçınarak sol elime uzanıp ouroboros yüzüğü parmağıma geçiriyor.

“Anlamıyorsun galiba Al. GururEvi’nden çıkış diye bir şey yok.”

Elimi bırakıp tekrar kürek çekmeye başlıyor.

“Evet, normal şartlarda öyle,” diye karşılık veriyorum. “Ama bizimkisi bir yanlış anlaşılmandan ibaret. Sen daha çok gençsin.”

“Ben yararsız bir insanım,” diyor.

“Buradaki insanların çoğundan farklısın; ikamet haklarını karıştılayamayan, bir ayağı çukurda olanlardan değilsin ki. Sen...”

“Sistem öyle işlemiyor, bunu sen de çok iyi biliyorsun, Al.”

“Ziyaret saatlerim bitince danışmaya soracağım. Bana bir çözüm sunulana kadar gitmeyeceğim.”

Kürek çekmeye devam ediyor; vuruşlarının kısılgından ve haşinliğinden sinirlendiğini sezebiliyorum. Yakınlarımızdaki kayıklardan çiftler bize bakıp birdenbire niye hızlandığımızı anlamaya çalışıyor.

“Şimdi nedir derdin?”

Bu soru tahmin ettiğimden daha yüksek sesle çıkıyor ağzımdan. Etrafımızdaki bakışların merakı daha da artıyor. Philip ilerdeki bir bayırın başında duran taş yapıyı gösteriyor. Gölden daha fazla mahremiyeti olduğu kesin.

“Hadi gidip orada oturalım,” diyor. “Sana bir şey anlatmak istiyorum.”

Sesindeki bezginliği fark ediyorum. Bana ne diyeceği belli, pes etmemi isteyecek ama etmeyeceğim. Bu hafta onu eve götüreceğim.

İskeleye varınca Philip kayığımızı bekleyen iki hanıma ipi uzatıyor. “Bugün nasılsınız?” sorularını duymazdan gelip kayıktan

inmeme yardım ettikten sonra çimlerin üstünden taş yapıya doğru yürümeye başlıyor.

Bu yapının orta yerinde dua eden gerçek boyutlu bir kadın heykeli var. Kubbe şeklindeki sarmaşık kaplı çatısını dört sütun taşıyor. Soğuk taş basamaklara oturuyoruz. Hafif rahatsız eden bir serinlik hissedince hırkamı giyiyorum. Arada bir vak vak ederek suda süzülen ördekleri seyrediyoruz. Varoluşlarındaki umarsızlığa gıpta ediyorum.

“Beni dikkatle dinleyeceğine söz vermeni istiyorum,” diyor Philip sütunlardan birine yaslanarak. Sol elimi uzatarak onun sağ elini tutmaya çalışıyorum ama elini yavaşça çekiyor. Yüzeyi buradan cam gibi görünen göle doğru bakıyor.

“Peki,” diye karşılık veriyorum.

“Benim için de benimle ilgili de hiçbir şey yapamaz artık.” Çocuğuna çok önemli bir şey açıklayan baba gibi konuşuyor. “Bunu anlamanı istiyorum Al. Bir mucize eseri buradan çıkacak olsam bile glokomum yüzünden çalışmaya devam etmem çok mümkün olmayacak ve önünde sonunda yine buraya dönmek zorunda kalacağım.”

“İyi de beraber birkaç ay daha geçirmiş olacağız yahu. Hem kim bilir belki bu sürede daha uygun bir tedavi yöntemi de bulunur.”

Linda’dan borç almayı deneyebilirim, diye düşünüyorum ama bunu daha dile getirmeden ortada Linda filan kalmadığını hatırlıyorum. Sokakta karşılaşacak olsak beni tanımaz bile, telefonlarıma da çıkmaz muhtemelen. Benim gibi alçalmış bir Düşük Bütçeliye borç para vermeyeceği kesin.

“Hiç dinlemiyorsun.” Sesinde yine hayal kırıklığı var. “Uygun bir tedavi filan yok. Ama daha da önemlisi annenle baban kendini boşuna feda etmiş olacak. Sırf biz çocuk sahibi olalım diye gerekenden daha erken öldüklerini unutma.”

“Bununla onun ne ilgisi var?”

“Ben baba olacak biri değilim, en başından beri haklıydım.”

“Ben hiç öyle bir şey demedim.”

“Daha otuz dört yaşındasın, Al. Hâlâ bir aile kurabilirsin.”

“Damızlık at gibi davranacak biriyle mi yani, bunu mu kast ediyorsun?”

“Bu dünyayı içine çocuk getirmeyi isteyecek kadar az tanıyan biriyle,” diyor. Onunla tartışmak için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey diyemiyorum.

Taş yapının basamakları o kadar soğuk ki kalkasım geliyor ama onun yerine Philip’e iyice sokuluyorum.

“Bunu yapacağına söz verir misin?” diye soruyor bana. Ciddi olamaz herhalde.

“Bak Philip sen dert etme, ben idareye her şeyi anlatana kadar bekle. Eminim patronun da seni işe geri alacaktır, ona da anlatırız...”

Birden ayağa kalkıyor ve çimlerin üstünden aşağıdaki köprüye doğru yürüyor. Hemen arkasından gidiyorum.

“Philip dikkat et! Yol çok bozuk, düşersin.”

“Şu boktan çimenliği bile geçemeyeceğimi mi düşünüyorsun?”

“Yürüyüşüne bir baksana, başını tutuşuna bak!”

“Görme kabiliyetimle ilgili konuşma lütfen! Bir daha bu konuyu açma, dert etmeyi de bırak.”

Arkasında durup kollarımı omuzlarına doluyorum ama sarılışımı karşılıksız bırakıyor, heykel gibi öylece duruyor.

“Yine sadece kendini düşünüyorsun,” diye mırıldanıyor. “Aile kurmanı istiyorum. Son dileğimi yerine getirecek misin?”

“Son dileğin bu olamaz.”

“Nedenmiş?” Sesi sertleşmeye başlıyor.

“Phil, fazla zamanımız yok.”

“Hâlâ anlamıyorsun. Hiçbir zaman da anlamayacaksın.”

Bu sözler canımı acıtıyor. Gözlerime hücum eden yaşları gizlemek için kafamı çevirmek zorunda kalıyorum.

“Eğer mutlu olacağına söz vermezsen huzur içinde veda edemem,” diyor yalvarır gibi.

Derin bir nefes alıyorum. Bu benim hayatımın performansı ve seyircim de hayatımdaki tek önemli varlık.

“Söz veriyorum o zaman.”

Duruşundaki gerginlik hemen hafıflıyor.

“Gel sana odamı göstereyim.”

Ana binanın içine giriyoruz. Yapay mumlarla aydınlatılan geniş koridorlardan geçiyoruz. Adımlarımız halıların kalın tüylerine batıp kayboluyor. Gittiğimiz her yerde devasa vazolardaki güllerin kokusu bize eşlik ediyor. Philip bu uçsuz bucaksız labirenti avucunun içi gibi biliyora benziyor. Floresan tabelalar bizi yönlendirmeye yardımcı oluyor ama bazılarının üstünde ne yazdığını anlayamıyorum bile. Bir koridor Çok-Sensörlü Stüdyo’ya çıkıyor, diğeri aşağıya inip “Yok Oluş Mağaraları” denilen mahzenlere varıyor. Görevliler, hastalar, ziyaretçiler yanımızdan geçip duruyor, hepsinin yüzünde tebessüm; özellikle de bakıcılar anaç gülüşleriyle bal renkli bu sade ortama cuk diye oturmuş. Batı kanadının ikinci katında sağa dönüyoruz. Buradaki maun renkli kapılar şahsi dairelere açılıyor. Sonuncu kapıda nihayet duruyoruz. Philip bilekliğini sensöre okutuyor, sonra da kolu çeviriyor.

İçine girdiğimiz yüksek tavanlı oda emeklilerin kaldığı bir kurdan ziyade lüks otellerin süitlerini anımsatıyor. Alan ikiye bölünmüş; her sakinin bir tekli yatağı, bir komodini, bir masası ve kapaklarında boydan boya aynaları olan birer gardırobu var. Mobilyaların hepsi meşeden yapılmış. Göbekteki devasa çıkma pencerenin önünde bir sehpa iki tane de antika görünümlü sandalye duruyor. Manzara büyüleyici; oda bahçenin batı kısmına

bakıyor, yandan göl görünüyor, az ileride de ormanlık alanlar uzanıyor. Odanın sağ tarafındaki çalışma masasında arkası bize dönük bir beyefendi oturuyor, kafasında da kocaman bir kulaklık var. Gözleri önündeki minik ekrana kilitlenmiş bir şekilde yüksek sesle İtalyanca bir şeyler söylüyor. Philip'e bir bakış atıyorum.

“Bu benim oda arkadaşım, George,” diyor. “İtalyanca öğreniyor.”

“İtalyanca mı? Ne için?”

Laf ağzımdan çıkıveriyor bir kere, geri almak için çok geç.

“Benimle muhabbet etmek için,” diyor gülerек.

George arkasını dönüp bizi görünce kulaklıklarını çıkarıyor. Beni selamlamak üzere yerinden fırlıyor. Muhtemelen altmışlarının başında olan bir adam için çok dinç bir hali var. Kahverengi gözleri neşeyle parlayarak sıcacık ve samimi bir tavırla elimi sıkıyor.

“George. George Dimitriadis,” diyor.

“Ben Alice. Tanıştığımıza memnun oldum George.”

“Biz de burada tuhaf bir ikili olduk, öyle değil mi?” diyor George bakışlarını Philip'e çevirerek.

“Komşu dediğin birbirine destek olmalı tabii,” diye katılıyor ona Philip.

“Komşu mu?” diye soruyorum.

“Eh yani, ben yarı İtalyanım, George da Yunan, komşu sayılırız, öyle değil mi?”

George gibi hayat dolu bir insanın emekliye ayrılmış olmasına şaşıyorum. Acaba henüz anlayamadığım bir hastalığı filan mı var diye aklıma takılıyor. Neyse yarın Philip'e sorarım. Ayrıca hiçbir işine yaramayacağı halde neden dil öğrenmeye çalıştığını da sorarım. George sanki aklımı okumuş gibi bana dönüyor.

“Son ana kadar öğrenmeye devam edip kendimi geliştireceğim,” diyor. “Son güne kadar. Çok da bir şey kalmadı artık ama bunu düşünmekten nefret ediyorum.”

“George da ben de hemen hemen aynı vakitlerde emekli olduk,” diyor Philip bana dönerek.

“Ve aptal yerine konmayı reddettik,” diye ekliyor George.

“Evet,” diyor Philip gözleri yeniden parlayarak. “Saunaya filan gitmek yerine İtalyanca konuşmaya çalışıyoruz. Saatlerce restoranda, barda oturmaktansa bahçede yürüyüş yapıp hayatı sorguluyor, şiir tartışıyoruz.”

“Deniz manzaranız da vardır kesin,” diyorum pencerenin önünde durup.

“Sadece Yüksek Bütçeliler odalarından denizi görme lüksüne sahip,” diyor George omuz silkererek. “Umurumuzda da değil gerçi.”

“Yüksek Bütçeli biri neden karışık sınıflı bir GururEvi’nde emekliye ayrılır ki?”

“Tara’yı gördüğün zaman cevabını alacaksın,” diyor Philip alaycı bir tonda, ikisi birden gülüp şımarık okul çocukları gibi suratlarını büzüyorlar. Yakın bir arkadaş bulmak bu korkunç durumda yapılabilecek en iyi şey, diye geçiriyorum içimden.

Birdenbire Philip’in bilekliği ona beş dakika sonra bir görüşmesi olduğunu hatırlatıyor. Aynı anda benim bilekliğim de kırmızı alarm vererek danışmaya doğru yol almam gerektiğini ima ediyor.

“Görüşme mi?” diye soruyorum Philip’e.

“Doktorla. Balayımın bitmesine sadece iki haftalık bir zaman kaldı, bana verecekleri en uygun uyutma ilacına karar vermeye çalışıyorlar.”

Adeta kahvaltıda ne yiyeceğinden bahseder gibi bir rahatlıkla söylüyor bunu. Umarım bir anda tüylerimin diken diken oldu-

ğunu görmemiştir. George bana el sallayıp veda ederek masasına dönüyor ve kulaklığını geri takıyor.

“Teşekkürler Al, anlayışın için. Beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin,” diye fısıldıyor Philip beni kendine çekerek.

Birlikte odadan çıkıyoruz. Merdivenlerin başında öpüşüp veda-laştıktan sonra Philip benim geçmeme müsaade edilmeyen buzlu camdan bir kapının ardına geçerek doğruca sağlık merkezine gidiyor. Göğsümde bir ağırlıkla merdivenlerden aşağıya iniyorum. Bugün yine aynı danışma görevlisi çalışıyor, şu uzun at kuyruklu genç kadın. Tebessümünü hiç eksik etmiyor ama gittikçe yüzünü buruşturuyormuş gibi geliyor bana. GururEvi’nde olmaktan ne kadar memnuniyet duyduklarını ifade edip duran koridordaki kayıtlı seslerin kakofonisini buradan duyabiliyorum.

“Bir yöneticiyle görüşebilir miyim?” diye soruyorum gülümse-meye çalışarak.

“Ne için olduğunu sorabilir miyim?”

“Maalesef, özel bir mesele.”

“Sebebini bilmem gerekiyor Bayan Brunelli.”

“Yöneticiyle her şeyi konuşacağım. Eğer çağırma zahmetinde bulunabilirsiniz...” Gittikçe büyüyen sabırsızlığımı saklamakta zorlanıyorum.

“Danışılması gereken ilk kişi benim, önce benimle konuşmadan kimse bir yöneticiyle görüşemez,” diyor. Ağzı hâlâ kulaklarında ama ses tonu sertleşmeye başlıyor.

“Bakın, kocamın emekliye ayrılması bir yanlış anlaşılmaydı, burada olmaması gereki...”

“Affedersiniz?” diyor sanki doğru duymamış gibi bana doğru eğilerek. Teni yakından maskeli gibi katı görünüyor, yaptığı ağır makyajdan olsa gerek.

“Ben sadece... yani, onu buradan çıkarmanın bir yolu var mı? Hâlâ daha balayı döneminde ve...”

Sanki dünyaya yerleşmek için ikamet başvurusunda bulunan bir uzaylıymışım gibi bana o koca yeşil gözleriyle bakakalıyor. Tek kelime bile etmiyor ama göz temasını da koparmadan duvardaki bir düğmeye basıyor. Bir müddet sonra danışmanın arkasındaki kapı sert bir şekilde açılıyor ve şık kesimli siyah kadife takım elbise giyen ellilerinde bir kadın beliriyor. Yüzünde katı bir ifade, elinde de mini bir ekran var.

“Yardımcı olabilir miyim?” Neredeyse doğal bir gülüşe sahip, bu konuda kesinlikle danışma görevlisinden çok daha iyi ama gözlerinde bir alay seziyorum.

Derdimi tekrar dile getiriyorum fakat daha yarısında lafımı kesip elindeki mini ekranı işaret ediyor.

“Ekrandan mı okumak istersiniz yoksa bastırayım mı?”

“Dün kontratın çoğuna göz attım, teşekkürler ama bizim durumumuzun çok başka olduğunu anlamanız gerekiyor...”

“Kocanız imzalamadan önce kontratı okudu Bayan Brunelli. Söyleyecek başka şey yok.”

“Ama daha durumumuzun ne olduğunu bilmiyorsunuz...”

Danışma görevlisi işini yapıyormuş gibi bir yığın kâğıdı masanın bir tarafından öbür tarafına koyarken bizi duyma mesafesinden de uzaklaşmadan sinirli bakışlar atıp duruyor.

“Üzgünüm hanımefendi,” diyor yönetici küçümseyen bir ses tonuyla, “ama bunu unutup duracaksanız sizi uyarmak zorunda kalacağım.”

“Uyarı mı? Ne uyarısı?”

“İki uyarı almak ziyaretçilerimizin bir daha kurumumuzdan içeri giremeyeceği anlamına geliyor,” diyor zafer edasıyla.

“Anlıyorum, kusura bakmayın, rahatsızlık verdim.”

Hızla arkamı dönüp cevap bile beklemeden dışarıya fırlıyorum.

Bahçeden geçerken iki yıl önce pembe heli-takside duyduğum ciyaklamaya benzer bir ses geliyor kulağıma. Tiara Joy barın terasında akşam yemeği yiyor, etrafında da onun saçını başını taklit etmek için birbiriyle yarışan bir düzine sadık kadın hayranı var. Philip’inkinin aksine onun bilekliği altın, gün ışığında parıldayarak etraftaki herkese kendisinin bir Yüksek Bütçeli olduğunu haykırıyor. Çıkış kapısına giderken birkaç tane daha Yüksek Bütçeli görüyorum. Uzun kollu giyenleri de dahil hepsi altın bilekliklerinin görünmesi için adeta yırtınıyorlar. Yüksek Bütçelilerin burada emekliye ayrılmasının sebebini sorduğumda Philip’in ne demek istediğini şimdi anlıyorum. Herkesin Yüksek Bütçeli olduğu bir GururEvi’nde kendinizi üstün hissedeceğiniz kimse olmayacaktır. Herkes takıyor olsaydı altın bilekliğin ne anlamı kalırdı?

Londra’ya dönüş yolunda monorayda otururken ağır ve karanlık düşüncelere gömülüyorum. Gerçekleştirmeye hiç niyetimin olmadığı bir konuda Philip’e söz vermek zorunda kaldım. Onun iyiliği için söylenmiş beyaz bir yalan ama yine de ona söylediğim ilk yalan. Gözlerimdeki gerçeği okumasına müsaade etmeden bu yalanı ne kadar sürdürebilirim, bilmiyorum. Keşke annem ya da babam burada olsaydı da onlara danışabilseydim. Hemşire Vogel’i arıyorum ama yine cevap vermiyor. Dün geceki sesli mesajımdan sonra beni geri aramaması hiç onun yapacağı şey değil. Bugün yaşadığım yenilgiyi paylaşabileceğim başka kimsem yok ve yalnızlığım artık yeni bir asidik tat veriyor. Islak ellerle bir uçurumun kenarına tutunmuşum da kayıp düşmek üzereymişim gibi hissediyorum. Belki de yardım aramayı bırakıp aşağıya bakmaya cesaret etmeli ve kendimi düşüşe hazırlamalıyım.

Bugün erken kalktım ve sekizde evden çıktım. İnsanlar gruplar halinde yanımdan hızla geçip işine gücüne gidiyor. Yığınlara karşı yürüyen, akıntıya karşı kürek çeken yalnız bir kovboyum. Hava ısınmaya başladığı halde ürperiyorum, yılın şimdiye kadarki en sıcak günü olacağa benziyor. Cehenneme gitmek için harika bir gün.

Dün yaşananları düşünmek bile beni korkutuyor, bir daha Philip'i ziyaret edememek ne demek? Şu an başka bir GururEvi'ne yaklaşıyorum, daha güzel anıları barındıran tanıdık bir tanesi. Sevdiklerimize veda etmek hepimizin bu dünyadan ayrılmadan önce atması gereken bir adım.

Bu kadar erken saatte duvarda kimse yok, gözyaşlarıma hâkim olamıyorum. Sanki annemle babam beni teskin etmek istercesine soğuk gümüş levhadan sevgilerini gönderiyor gibi hissediyorum. Birkaç uzun dakika boyunca varlıkların kucaklıyor ve içimin derinlerine depoluyorum. Etrafımı kolaçan ettikten sonra bileğimi kaldırıp kimlik telefonumla birkaç fotoğraf çekiyorum. Güzel görünüyorlar; gülüşüm gayet samimi çıkmış, bizimkilerin arkamdaki levhaya kazılı isimleri de net bir şekilde okunuyor. Bugünlerde sahip olabileceğim aile fotoğrafına en yakın şey.

Parkta şöyle sıradan gibi görünen bir tur atıyorum. Hemşire Vogel'e ait bir iz bulmak için yanıp tutuşuyorum. Hâlâ telefonuna cevap vermiyor. Bir sürü mesaj bıraktım ama hiçbirine dönmedi. Philip'le yaptığım görüşmeyi ona anlatmak için sabırsızlanıyorum. Güzelliğin gücünün bu kadar etkili olması ne kadar ilginç. Kafam allak bullakken bile tepeye çıkıp içeri girmeden önce birkaç dakikalığına durup kafamı kaldırıp krem beyazı binaya

bakmadan edemiyorum. Danışmaya gelince sakın ve derli toplu görünmeye çalışıyorum.

“Yardım edebileceğim bir şey var mı?” diye soruyor danışma görevlisi.

“Acaba annemle babamın eski bakıcısı sevgili Hemşire Vogel’e bir selam vermem mümkün mü diye soracaktım. Kendisi yakın arkadaşım olur. Bu haftaki çalışma saatlerini bana hatırlatabilirseniz...”

Saçmaladığımı düşünüyorum, gözlerinden anlayabiliyorum.

“Üzgünüm ama size çalışanlarla ilgili herhangi bir bilgi veremem,” diyor, üniforma gibi yüzüne yapışan gülüşünü suratına iyice yayarak.

“Sadece onunla konuşmak için saat kaçta gelmem gerektiğini öğrenmek istiyorum.”

“Burası bir iş yeri ve çalışanlarla her türlü görev dışı iletişim yasak.”

Bakışları ok atmaya başlıyor.

“Teşekkür ederim, ben kendim bir şekilde ulaşırım,” diyorum oradan ayrılmadan önce.

Monorayda giderken Hemşire Vogel’le ilgili endişelerimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Zihnimde onun hep S kanadına doğru sürüklenirken başını geri çevirip zayıf düşmüş vücudunu tutan iki cüsseli korumanın arasından bana yardım dileyen gözlerle baktığını görüyorum. Monoray beni şimdi de MN09’a götürüyor, karşılayacak kimseimin kalmadığı yere, en azından insan olarak. Babamın ektiği elma ağacı, sonradan yeniden ekilmiş haliyle benim için herhangi bir insan kadar değerli. Bugün eğer onu toparlayıp alabilirsem yanımda götüreceğim.

Eskiden benim yuvam olan evdeki genç çiftin küçük oğlunu ve bebeğini alıp evden çıkmasını bekliyorum. Gözden kayboldukları

zaman evin son bir fotoğrafını çekiyorum ama benim için asıl önemli olan şey ağaç. Son ziyaretimden beri bayağı büyümüş, plaj şemsiyesi gibi üstümü gölgeliyor. Sabahın en hareketli saatleri; siyah beyaz ofis kıyafetlerini giymiş bir sürü insan monoraya yetişmek için adeta elektrik verilmiş gibi kaldırımlarda koşturup duruyor. Üstümde basit bir tişört ve kot etekle hiçbir yere yetişme derdi olmadan ağaca yaslanmış dururken uzaylı gibi görünüyor olmalıyım. Ağacın pürüzlü sert gövdesi omurgama battıkça annemle babamın yanımda olduğunu hayal ediyorum, sonuna kadar yanımda olacaklarını söyleyerek desteklerini gösteriyorlar. Birkaç tane daha özçekim yapıyorum, sonra biraz geri giderek ağacı komple fotoğrafa sığdırmaya çalışıyorum. Monoraya geri yürümeye başlamadan bir tane de yaprak koparıp çantama atıyorum. Maalesef elma vermesine daha çok var.

Ruth evde değil, ne ona ne de Felicity'ye veda etme şansım olmadı. Belki de böylesi daha iyidir. Çok acı verecekti. Belki de Felicity'nin kahrkahraları beni alıkoyacaktı. Muhtemelen fikrimi değiştirmeye uğraşacaklardı. Ruth kesin yapardı. Daha yuva diyemeyeceğim kadar kısa bir süre işgal ettiğim dairemdeki eşyaları toplamam on dakika bile tutmuyor. Yapacak bir şey yok. Ama hayatımda ilk defa bir suç işleyeceğim; eski mobilyalarımı temizleyip bir sonraki ev sahibine hazır hale getirmeden çıkıp gidiyorum. Peşimden sadık bir hizmetçi gibi gelen küçük valizimle daha saat 11 olmadan bu sefil Düşük Bütçeli bölgeden ayrılıp istasyona doğru yol aldım bile. Dün ve önceki gün olduğu gibi yine kimlik telefonumdan Scarborough'ya bir bilet alıyorum. Fakat bu defa dönüş bileti almıyorum.

Artık kısıtlı zamanım olduğunu bildiğim için algım da değişiyor. Geçmiş, gelecek bütün zamanlar şu anda birleşmiş gibi. Daha önce sadece yarım yaşamışım, muhtemelen yarım da sevmişim. Tecrübe ettiğim her şey yoğunlaşıyor: Henüz yediğim çileğin aroması, karşımda oturan kadının mor renkli gömleği, pencereden görünen sıradağların esintisi. Trenin hoparlörleri Scarborough'ya

varmak üzere olduğumuzu duyuruyor. Ziyaretimizin harikulade geçmesini temenni eden tatlı bir kadın sesi bu.

Philip bahçeye çıkmış bile, camdan yapılmış çelimsiz bir yaşlı kadın heykelini seyrediyor. Uzaktan bakınca uslu uslu oturması tembih edilmiş itaatkâr bir okul çocuğuna benziyor. Etrafındaki doğanın sesini dinlemeye koyulmuş, yüzünün her yerinden saadet akıyor. Beni hemen fark ediyor ama ziyaret saatine daha yarım saat olduğu için keşke görmeseydi diyorum içimden. Bu esnada ben de danışmadaki işimi halledip ona müjdeli haberi verirdim. Yanıma geliyor ve kollarımızı birbirimize doluyoruz.

“Ne getirdin bana?” diyor valizime bakarak. “Kıyafete filan ihtiyacım yok ki.”

“Kıyafet değil. En azından sana değil.”

Göle tepeden bakan sessiz sakin bir banka geçip oturuyoruz. Cildi ışıldıyor, gözlerinin içi parlıyor, gayet rahat görünüyor. Ama sabırsız bir şekilde bana baktığına göre bir şey söyleyeceğimi anlamış olmalı.

“Bir karar aldım, Philip,” diyorum yutkunarak. Söze devam etmek tahmin ettiğimden çok daha zor oluyor. “Çok zor olmadı gerçekten. Koşulları düşününce yapılacak tek akıllıca şey bu bence.”

“Bavulunun içindekilerle bir ilgisi var mı bunun?” diye soruyor birden panikleyip kafasını kaldırarak.

“Tahmin ettin demek?”

“Eğer görüldüğü gibiyse... bunu yapamazsın Al.”

“Yöneticiyle konuşacağım, aslında beni görmeseydin şu an ofisinde olacaktım. Bugün ziyaret saati olmayacaktı. Direkt sana katılacaktım, bir daha ayrılmamak üzere.”

Acı acı iç geçiriyor.

“Yani dün bana verdiğin sözü tutacağını söylerken rol mü yapıyordun?”

“Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı, Phil.”

“Beni dinlemedin. Hiç dinlemiyorsun, hep burnunun dikine gidiyorsun ve beni ne kadar kırdığını umursamıyorsun.”

Gerginliğin omuzlarına doğru yükseldiğini görebiliyorum. Gözlerinde acı ve hayal kırıklığıyla beni izliyor.

“Ama görmüyor musun, iyi bir haber bu. Harika bir iki hafta geçireceğiz beraber. Annemle babam gibi.”

“Kes şunu, lütfen!”

“Artık çok geç Phil. Sırf kimsesiz kalmak ve muhtemelen bir yıl içinde yine buraya düşüp bu sefer yalnız başıma ölmek için o bok çukuruna dönmeyeceğim.”

“Nasıl böyle konuşursun yahu? Kendine bir baksana, genceciksin, hayatının baharındasın.”

“Bu iki haftalık süre içinde kötü zamanlarımızı da telafi edebiliriz.”

Öfkeden yüzü kıpkırmızı oluyor.

“Seni burada istemiyorum, anlıyor musun?”

İri yarı bir kadın bakıcı sol taraftan bize doğru geliyor. Sağ taraftaki kapıdan da bir koruma yaklaşıyor.

“Philip, sakin ol. Her şey yolunda,” diye fısıldıyorum üzerimize daha fazla dikkat çekmesine mani olmak için.

“Hiçbir şey yolunda filan değil!”

Bakıcı da koruma da aynı anda yanımıza ulaşıyor. Onu ilk defa bağırırken görmüş gibiler ama pek de etkilenmiyorlar.

“Bir sorun mu var Bay Brunelli?” diye soruyor bakıcı.

“Yo, hayır. Sorun morun yok. Sadece karım kendini öldürtmeye karar vermiş. Ne güzel değil mi?”

Bakıcı bana önemli bir etkinliği bölen yaramaz bir çocukmuşum gibi sinir bozucu bir bakış atıyor.

“Siz nasıl bu kadar erken girdiniz içeri?” diyor bana dönerek.

Mini ekranından bir şeyler kontrol ediyor.

“İzin saatinize daha on beş dakika var Bayan Brunelli. Danışma alanına gidip Salon’a giriş yapmanızı rica edeceğim.”

“Ama geldiğimde Philip zaten dışarıdaydı,” diyorum.

“Kendisinin dinlenme saatiydi, biri gelip rahatsız etsin diye dışarı çıkmadı.”

Buradaki “rahatsız” kelimesi özellikle nahoş bir vurguyla söylenmişti.

“Ne biçim bir yer burası, kocamla konuşmama bile izin vermiyor, adam sanki hapisane mahkûmu.”

“Onu rahat bırakın,” diyor Philip bakıcıya. “Ben onun yanına gittim kapıda. Özür dilerim. Bir an için GururEvi’nde olduğumu unutmuşum.”

Bakıcı ona kulak asmadan şahin gibi tepemden beni izleyerek gitmemi bekliyor.

“Bu valizde ne var?” diye soruyor.

“Benim o. Bugün emekliye ayrılıyorum.”

“Emekli filan olmuyorsun!” diye sesini yükseltiyor Philip yine.

“Lütfen hemen gider misiniz hanımefendi, aksi taktirde sizi güvenliğe bildirmek zorunda kalacağım.” Koruma bana dönerek, “Bunun sonu uyarı almaya varabilir,” diyor.

“Beni birazcık olsun sevdiysen bir şey yapmayacağına söz ver,” diye arkamdan bağıriyor Philip ben kalkıp yavaşça ana binaya doğru yürürken. “Salon’da bekle, konuşacağız bunu.”

“Lütfen ofise gitmesine müsaade etmeyin,” diye yalvarıyor bakıcıya.

“Kendinizi üzmeyin Bay Brunelli. Kayıt yaptırmak bundan çok daha uzun sürüyor.”

“Acele eder misiniz lütfen?” diyor arkamdan o gıcık sesiyle. “Beyefendinin moralini bozuyorsunuz.” Sağ tarafımdan gelen güvenlik görevlisinin adımlarının hızlandığını duyuyorum.

Salon bütün sabah güneşi içine çekmiş, hamam gibi yanıyor. Philip’in dönmesini bekleyemem, patlayacağım yoksa. Diğer ailelerde ziyarete geldiği için sinir bozucu bir gürültü var. Köşedeki kalabalık aile grubu muhtemelen iyi bir haberi kutladığı için gülüşüp eğleniyor. Bir anda oradaki kişinin Philip’in oda arkadaşı George olduğunu fark ediyorum. Mutlu mesut bir şekilde ailesi tarafından çevrelenmiş, kızlarından birini kucaklıyor. O da beni görünce Salon’un öteki ucundan el sallıyor. Yan masadaki maden suyuna uzanıyorum. Buz gibi bardağa dokunmak iyi geliyor. İçindeki suyu suratıma boca edesim geliyor. Birkaç dakikanın ardından Philip içeri dalıyor ve hemen yanıma geliyor.

“Anlamıyor musun, eğer beni üzersen seni bir daha içeri almazlar,” diye fısıldıyor. Ardından da solumdaki sandalyeye yığılıyor.

“Yanına yerleşmemle ilgili karşı olduğun şey ne tam olarak?”

Bunu duyduğuna inanamıyormuş gibi kafasını sallıyor.

“Gerilme, sadece açıklamayı istiyorum. Lütfen.”

“Bu benim son dileğim. Tatmin edici oldu mu?”

“Philip, ben...”

“Senin yaşamanı, iyi bir koca bulmanı ve çocuk sahibi olmanı istiyorum. Eğer bunu yaparsan zararın yarısından dönmüş olacağız. Beni huzura kavuşturacak tek şey bu.”

Karşılık vermeden önce derin bir nefes alıyorum.

“Söz veriyorum öyleyse.”

Bunu söylemeyi başıarabildiğime inanamıyorum. Üstelik bu kez inanarak söyledim. Başka çarem kalmadı. Yalan söylesem anlardı. Yeniden rahatlıyor, gerginlik vücudundan uçup gitti. Beni kendine doğru çekip anlıma bir öpücük konduruyor. Daha önce hiçbir öpücük bu kadar acı vermemiştı.

“Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum, Al.” Ses tonundaki hassasiyet canımı acıtıyor.

“Alışması zaman alacak.”

Minnettarlığı her halinden anlaşılıyor; duvarlar, bariyerler yıkılıyor. Bir müddet sessiz kalıyoruz. Gerçeğı hazmedebilmem için Philip bana zaman tanıyor. Gerçek ise her şeyin buraya kadar olması. Artık aptalca hayallere kapılmak yok. Hayat arkadaşı olarak seçip tanıdığım adam olan Philip Brunelli olarak son iki haftası. Onun için yapabileceğim tek şey son dileğini yerine getirmek.

George’un ailesi o kadar gürültücü ki dışarıda yürüyüş yapmaya karar veriyoruz. Philip beni hoşuma gidecek bir yere götürdüğünü söylüyor. Önce taş bahçeyi; sonra pembeli, kırmızılı sarılı goncalarla dolu gül bahçesini; ardından da fıskiyeli gölü geçiyoruz. Tüm bunlar bana çocukken okuduğum Küçükler İçin İncil kitabındaki dünyanın zorluklarını aştıktan sonra hepimizin gideceğı cenneti tasvir eden resimleri hatırlatıyor. Burada Philip’le el ele yürürken o resimler canlanıyor sanki. Yine de dışarıdaki cennet, içerideki cehennemi susturmaya yetmiyor.

“George gibi seıpatik bir oda arkadaşı bulmana çok seviniyorum. Soyadı neydi bu arada?”

“Dimitriadis. Aşırı övünüyor soyadıyla.”

“Bayağı iyi arkadaş olmuş gibisiniz?”

“O olmasa çok yalnız kalırdım. Ölüm Tadımı seansından önce sinir bozucu sorular sorup duran tek kişi ben olurum.”

“Ölüm Tadımı seansı mı?” Dehşete kapılıyorum. “Nasıl böyle bir isim koyarlar?”

“Yok yahu,” diyor gülerek. “Ölüm Tadımı seansı diyen bizim George. Gerçek adı Yok Oluş Tecrübesi gibi bir şey.”

Yok Oluş Mağaraları diye bir tabela gördüğümü hatırlıyorum.

“Bir tür meditasyon, karanlık bir mağarada sıcak suya uzanıyor-sun, sana boşlukta süzülüyormuşsun hissi veriyor.”

“İzolasyon tankı gibi mi?”

“Ona benzer ama çok daha iyisi. Kulaklarımıza taktıkları mini hoparlörlerle bizi yönlendiriyorlar. Sanki ses kafanın içinden geliyormuş gibi oluyor, artık vücudunu hissetmiyorsun ama hâlâ yaşıyorsun ve hiç olmadığın kadar mutlusun.”

“Yok artık!”

“Çok hoş bir şey açıkçası. Umarım ölümün kendisi de bunun gibi bir şeydir.”

Kendi ölümünden nasıl bu kadar olağan bir şekilde bahsedebilir? Ayrıca ben buna karşılık olarak ne diyebilirim?

“Annemle babamda bundan yoktu.”

“Daha çok yeni bir şey. Buralı biri icat etti. Oldukça övünüyorlar ve teknolojisini diğer GururEvlerine satıyorlar. Tabii biz haftada sadece iki seans alıyoruz, Yüksek Bütçeliler ise haftada beş seans.”

Tepeye doğru çıkan daracık çakıllı bir patikaya dönüyoruz.

“George’la sorduğunuz sinir bozucu sorular neler?”

“Mesela ‘Kâşif gerçek ölümün aynı olduğunu nereden biliyor? Öldü de geri mi döndü?’ filan gibi sorular. Yöneticiler cevabı bilmediklerini gizlemeye çalışıyor. Sakinlerin çoğu bunu anlamıyor ama biz anlıyoruz.”

Belki de böyle bir durumda cahilliğe vurmak en iyisidir, demek istiyorum ama dilimi tutuyorum. Tepeye çıkan yolu yarılalık. Durup geriye bakıyorum. GururEvi'nin ikinci kat penceresinden bir odanın güneş alan iç kısmı gayet net görülebiliyor. Yıldız kaplamalı duvarları ve ortadan sarkan kristal avizesiyle saray gibi dekore edilmiş. Güneş ışıkları üstüne düştükçe elmas gibi parlıyor. Philip bakışlarımı takip ediyor.

“Yüksek Bütçeliler,” diyor dudağını bükerek.

Ne kadar sinir bozucu! Anlaşılan ölümün pençesindeyken bile Yüksek Bütçeliler ayrıcalıklarından vazgeçmiyor. Önümüze dönüp daha ağır adımlarla nefes nefese yukarı çıkmaya devam ediyoruz.

“George'un neden burada olduğunu biliyor musun?” diye soruyorum Philip'e.

“Sözüm ona bir yardım derneği varmış ama... iflas etmiş.”

“Nasıl bir yardım derneği?”

“Yüksek Bütçeli bölgelerden kullanılmış eşyalar toplayıp en fakir Düşük Bütçelilere dağıtıyormuş.”

Anlam veremiyorum. Bu şekilde fakirlere yardım etmenin amacına zarar veren bir şey olduğunu düşünmüşümdür hep. Tüketim yapmadığımı ve yaptığımızı kanıtlayamadığımız zaman değersiz kabul ediliyoruz.

“İyi de bir şeyleri bedava elde etmenin manası ne ki? Tüketim-Ölçer'den geçmeden yasal tüketimimizi arttırmıyorlarsa ne anlamı var?”

“Bazı insanlar o kadar fakir ki neredeyse İkamet Hakkı kazanmaya bile yetkin değiller. İşsizlik, ihtiyaç fazlalığı, hastalık gibi bir sürü sebepten ötürü her an faydasız insan olmanın eşiğindedeler.” Sesi çatallanıyor. “Ellerinde avuçlarında olanla sadece temel ihtiyaç tüketimi yaparak İkamet Hakkı'ını ancak bir süre

daha uzatabiliyorlar ama pahalı bir şey için harcama yapmaları gerektiğinde buna güçleri yetmiyor.”

“Dolayısıyla bir kenara atılan az kullanılmış eşyaları George’un yardımıyla bedavaya elde ediyorlar.”

“Aynen öyle.”

“Böyle kuruluşların var olabileceğini bile bilmiyordum.”

“Çoğumuz bilmiyoruz, Al. Onlar göz ardı edilen, unutulmuş sınıf.”

Hemşire Vogel’in evinin oralarda eski püskü elbiseler içindeki insanların gıcır gıcır bir kırmızı buzluk taşıdıklarını hatırlıyorum. Yakalanmaktan korkuyorlarmış gibi etraflarına bakıp duruyorlardı. O an için onu Yüksek Bütçeliler’den çalmış olabileceklerini düşünmüştüm ama şimdi anlıyorum.

“Bu tarz insanlardan çok kalmadı,” diyor Philip hüznü bir sesle. “Yakında onlar da biter.”

Elimde olmadan ürperiyorum. Bir yıl sonra kendimi yalnız başıma depresyona gömülmüş bir şekilde elimden geldiğince zavallı varlığını sürdürmeye çabalarken görüyorum. Hem de ne için? Bir sonraki gün tüm bu çabayı GururEvi’nin şaşalı vaatleri uğruna çar çur etmek için.

“Sonunda George’u yakaladılar mı?”

“İz sürücüsü Yüksek Bütçeli ve Düşük Bütçeli bölgeler arasında çok fazla hareket görüntüleyince şüphe çekti. Ona ceza yazdılar ama tabii ki ödeyemedi.”

“Ne cezası yazdılar?”

“Ekonomiye zarar verme, yolsuzluğu teşvik etme, düzeni bozma. Netice itibarıyla emekli olmak zorunda kaldı.”

“Üzücüymüş.”

Göğsümden yukarı doğru yükselen bir öfke fırtınası kopuyor. Gözlerimi kapatıyorum. Bu yalancı Cennet Bahçesi midemi bulandırıyor.

“Yine de kendisine bir aile üyesinin evinde bir yıl daha bedava İkamet Hakkı tanıldılar,” diyor Philip elimi sıkarak. “Bunun için onlara minnettar çünkü cezası çok büyük olduğu için iptal edebilirlerdi. Bedava yılı Aralık’ta doldu. O da gelip buraya yerleşti. Ben yerleştikten bir hafta sonra.”

“Pek dert ediyor gibi görünmüyor.”

Philip sessiz kalıyor.

“Ediyor mu yoksa?”

“Tam olarak idrakinde olduğunu sanmıyorum. Ama ilaçla yatışma döneminden korktuğu kadar S kanadından korkmuyor. Akşamları ışıkları kapattıktan sonra anlatıyor bunları bana.”

“İlaçla yatışma döneminin gayet keyifli olduğunu zannediyordum.”

“Ondan değil. George bunamaktan çok korkuyor. En önemlisi de ailesini artık tanıyamamaktan korkuyor.”

Bu daha önce aklıma hiç gelmemişti; yani sadece acıdan korkmuyoruz, kendimizi kaybetmekten de korkuyoruz. Annemlerin ilaç alma dönemi başladıktan sonra da onları her gün ziyarete gidiyordum; başlarda biraz endişeliydim ama tatlı bir neşeye bürünmeye başladıklarını gördükten sonra rahatladım. Gökkuşağı renginde bir ruh hali içindeydiler ama hâlâ konuşup gülebiliyorlardı. Cesaret verici, hatta neredeyse cezbediciydi. Acaba George düşüncelerine ve egosuna çok mu sıkı tutunuyor, akışına bırakamıyor mu? Haklı mı, haksız mı?

Tepeye varıyoruz. Sanki bütün dünya ayaklarımızın altında. Aşağıda kalan GururEvi’nin ana binasına baktıkça damarlarımdan acı aktığını hissediyorum. Philip nazikçe omzumu tutup beni

öteye döndürüyor. Ormanın ötesinde, ufukta bir yerde denizi görüyorum, uçsuz bucaksız ve gümüş mavisi.

“Buraya gelmek hoşuma gidiyor,” diyor Philip.

“Oturak yok mu?” diye soruyorum etrafımızdaki küçük açık alana bakınarak.

Hayır anlamında başını sallıyor.

“Muhtemelen burada çok fazla durup da geride ne bıraktığımızı fark etmeye başlamamızı istemiyorlar,” diyor sert bir şekilde. “Aşağıda restoranda ya da saunada vakit geçirmemizi yeğliyorlar. Hele S kanadında olmamızı daha çok istiyorlar.”

“Hiç komik değil Philip. Nerede ki bu S kanadı zaten?”

Sırtını denize dönüyor, yeniden aşağıdaki ana binaya ve bahçelere bakıyoruz.

“İşte şu uzatma kısmı,” diyor parmağıyla göstererek, “arka taraftaki. Orası S kanadı.”

“Niye o kadar küçük yapmışlar?”

“Amaçlarına hizmet etmeye yetecek kadar büyük. Günde bir ya da iki kişinin hayata son veriliyor.”

Tüylerim ürperiyor, deniz manzarasına dönüyorum. Böylesi çok daha güzel. Philip’le kol kola giriyoruz. Burada kalan son zamanlarında onu elimden geldiğince mutlu etmeye kararlıyım. Uslu olup son dileğini yerine getireceğim, aklımı oynatmama sebep olacaksa bile...

“Phil, hayalimdeki kusursuz aile imajını sana dayattığım ve seni hiç dinlemediğim için gerçekten çok üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Kaybedilen tüm o yıllar için özür dilerim. En zor zamanlarda seni yüzüstü bıraktığım için de.”

“Duyuyor musun?” diye fısıldıyor ve daha dikkatli dinlemek için kafasını uzatıyor. “Ağaçkakan bu.”

“Elimden gelse de bir sene öncesine dönebilsek bambaşka şeyler yapardım.”

“Flört ettiğimiz zamanlarda kuş seslerini dinlerdik,” diyor kendi kendine gülümseyerek. “Hatırlıyor musun, bir keresinde göl kenarındayken çimlerin üstünde uyuyakalıp ertesi sabah tepeden tırnağa ıslanmış halde uyanmıştık?”

“Şimdi anlıyorum ki sen hayali bir çocuğa sahip olduğumuz o hayali hayat tarzından çok daha önemlisin.”

“Hatta kayda bile almak istemiştik, hatırladın mı? Ama alamadık çünkü kimlik telefonlarımız yanımızda değildi. Kimlik telefonsuz geçirdiğimiz o pazar günlerini hatırlıyor musun? Senin başının altından çıkmıştı.”

Bir anda o günlere dönüyorum, yirmili yaşlarımın başına; bir sürü fikri olan o kaygısız ve iyimser genç kadına gidiyorum. Başımızı derde sokmayacak kadar küçük ama kendimizi asi hissetmeye yetecek kadar büyük fikirleri olan kadın. Ne oldu ona?

Philip Ölüm Tadımı seansına gidiyor. Nasıl bu kadar rahat davranabiliyorum anlayamıyorum. Ayaklarım beni çıkışa götürmeye hazır değil. Geri kalan zamanımızı en iyi şekilde değerlendirebilmek için son bir şey daha denemem lazım. Bunu Philip’in bilmesine gerek yok.

Uzun at kuyruklu danışma görevlisi beni ağzının kenarına gizlediği “işte başımın belası yine geldi” sırıtışıyla karşılıyor. Sorumu mümkün olduğunca nazik bir şekilde soruyorum.

“Ziyaret süremi azıcık daha uzatabilmemin bir yolu var mıdır acaba?”

“Kural ve yönetmelikler hiçbir koşul altında görevliler tarafından ya da ziyaretçi talebiyle değiştirilemez.”

“Peki.” Derin bir nefes alıyorum. “Ama takdir edersiniz ki kocamı daha birkaç gün önce ziyaret etmeye başladım, oysa diğer

herkes sevdikleri ilaçla yatıştırılma dönemine girmeden altı ay önce ziyarete başlıyor.”

“Kural ve yönetmelikler hiçbir koşul altında görevliler tarafından ya da ziyaretçi talebiyle değıştirilemez. Eğer...”

Beynine sıçramak üzere olan gerginliği görebiliyorum ve aklıma Philip’in son dileğini yerine getirmem için yalvaran bakışları geliyor.

“Neyse, boşverin. Rahatsız ettiğim için özür dilerim.”

Dışarıya çıkıyorum. Tiara Joy’un sinir bozucu ciyaklamaları barın terasından gelip kulaklarımı tırmalıyor. Yolumu değıştirip onu da yordaklarını da görmemek için binanın öbür tarafından dolaşıyorum. O istediğinde kuralları çiğnemesine izin veriliyor ama benim Philip’i biraz daha görmek için dile getirdiğim talep reddediliyor. Düşündükçe sınırlarım tepeme çıkıyor.

Monoray Londra’ya doğru yola çıkıyor. Yol üstündeki bolluk içinde yüzen Yüksek Bütçeli ve Orta Bütçeli bölgelere bakarken artık her şeyi farklı bir gözle görüyorum. İnsanlar sistemin kendilerine sunduklarıyla hoyratça eğlenip her şeyin dibine kadar tadını çıkarırken sonlarının Philip ve George gibi olacağını hiç düşünmüyor. Uzakta, kilometrelerce ötede, Primavera Kulübü’nün ışıl ışıl parlayan beyaz kulesi gökyüzüne uzanıyor. Bakarken midem bulanıyor, otoritenin dışı vurumu gibi, oysa aslında penceresiz duvarları hiçbir şey ifade etmiyor, muhatap olmayı reddediyor. Birdenbire oraya gidip Varlıklılardan yardım isteyesim geliyor ama o kokuşmuş yaşam şekillerinden başka hiçbir şeyi önemsemeyeceklerini gayet iyi biliyorum. Hayallere kapılmıyorum artık. Çocukken gizemli hazineleriyle beni cezbeden, keşfetmeye can attığım sırlarla dolu, çağının ötesinde, esrarengiz bir yapı olarak hayal ettiğim şeyi şimdi tepkisiz, aşılmaz, kayıtsız ve nihilist bir taş duvar olarak görüyorum.

Hem ruhsal hem de fiziksel açıdan uzun ve yorucu bir gün oldu. Tabiri caizse kanepeye yığılıyorum. Küre'yi açıp kanallar arasında dolaşıyorum ama programların hepsi birbirinden çöp. Yükseliş! kanalında kadın yarışmacılar giydikleri kıyafetlerle birbirlerini yenmeye çalışıyorlar. Kanal İki'de altmışlarındaki dindar bir adam tek kişilik deri bir stüdyo koltuğuna oturmuş gözlerinde yaşlarla bir şeyler anlatıyor. Eski sistemde annesiyle babasının huzur evinde nasıl kötü bir muameleye maruz kaldığından bahsediyor. Acılarına son verilmesi için ne kadar çırpındıysa da ötanazi yasak olduğu için kendisini reddetmelerinden dert yanıyor. Kanal Üç'te haberlerin sonuna denk geliyorum.

Dün Londra'da rekor sayıda Yararsız İnsan yakalanmış. Emekliye ayrılmaları ya da Mıntıka'ya yerleşmeleri gerekiyordu ama onun yerine parklarda ve monoray istasyonlarında saklanmayı tercih etmişler. Hatta bazıları kırmızı sınır çizitlerini de gizlice geçip kurtlarla kaplı kırsal alanlara kaçmışlar ama çok geçmeden iz sürücüler sayesinde bulunmuşlar. Hadisenin vahametinden dolayı Başkan Edward Finch canlı yayında konuşuyor ve dezavantajlılara yönelik yardım sağlayacak bir hükümet girişimini tanıtıyor. "Yardımsızlık bundan sonra daha ciddi bir şekilde ödüllendirilecek," diyor tüm samimiyetiyle, "Halkımız Mıntıka Dağıtım Merkezi'ne cömert yardımlarda bulunduğu takdirde aylık, hatta yıllık olarak Yüksek Bütçeli statüsü kazanabilecek. Artık herkesin Yüksek Bütçeli olma şansı var."

Bu insanlar kör mü? Yeterli yardımı zaten çoğunlukla Yüksek Bütçelilerin yapabileceğini göremiyorlar mı? Başkan daha adil bir toplum için bu girişimin ne kadar önemli olduğunu vurgulayıp duruyor. Dudaklarının oynayışını izliyorum. Önceden olsa sözlerine kapılıp giderdim ama artık Philip'in haklı olduğunu görebiliyorum. Bu bir şov. Fakat ne kadar kendimi zorlasam da hiç hata yakalayamıyorum. Adeta kusursuz oynuyor ve bu onu daha da ürkütücü yapıyor.

Philip'in zafer kazanmış gibi bir hali var bugün; çenesini kaldırmış, parlayan gözleriyle uzaklara bakıyor, bir yandan da rüzgâr saçlarını savuruyor. Dünkü yüzleşmemizin lafını bile etmiyor, hiç yaşanmamış gibi davranıyor. Restorana doğru gidiyoruz, yüzüm güleç görünsün diye kendimi zorluyorum.

Onunla ekstra bir yemek yeme hakkım olduğunu daha yeni öğrendim, her Orta Bütçeli eşin ayda bir bunu yapmaya hakkı varmış. Annemle babam geliyor aklıma, GururEvi'nde ne kadar da mutluydular; bizim de Philip'le zamanı geldiğinde aynı şekilde beraber emekli olacağımıza nasıl da emindim. Şimdi tadını alınca eski heyecanım kalmadı.

"Fransız mı, Yunan mı, Japon mu yoksa et lokantası?" diye soruyor Philip.

"Nasıl yani?"

"Öğle yemeği için. Senin seçim yapmanı istiyorum."

"Yani burada dört farklı restoran olduğunu mu söylüyorsun bana?"

"Hayır. Çok daha fazlası var –farklı uluslardan ya da temalardan oluşan on beş tane filan restoran. Ama çoğu sadece akşam yemeği için açılıyor."

Sakinlerin duygusal dünyalarını umursuyormuş gibi yapma konusundaki başarıları beni gerçekten şaşırtıyor. Asıl mesele canlarının sıkılabileceği riskinin farkında olmaları, bu yüzden de S kanadına gidecekleri zaman gelene kadar bu acayip illüzyonu

devam ettirmek için ellerinden geleni artlarına koymuyorlar. Ne kadar zekice düşünülmüş! Bir o kadar da mide bulandırıcı!

“Hangisine gitmek istediğimi tahmin ediyorsundur, değil mi?”

Elimi avucunun içinde sıkıyor ve bir anda yirmili yaşlarımdaki o genç kız oluveriyorum yine, yemeği çoktan yaptığı halde yeni sevgilisiyle Yunan yemeği pişirmesi gereken kız.

“George da gelecek mi?”

“Onun tek gittiği restoran orası zaten. Diğerlerine adımını bile atmadı. Bir keresinde birlikte et lokantasına gittik ama daha garson gelmeden George kalkıp gitti. Sonra onu Yunan taver-nasında buldum.”

“Ona karşı yanlış tutumları bir türlü aklımdan çıkmıyor. Buna rağmen böylesi pozitif biri olarak kalması inanılmaz.”

“Bugün öyle değil.”

Cam bir koridordan aşağıya inip yemek bölümüne giriyoruz. Philip yine içten içe sinirlerimi bozan bir tarzda yürüyor. Benim güçlü ve yetenekli kocam çürüğe çıktı. Yine de sesimi çıkarmıyorum. En azından bu sözü tutabilirim –hastalığından bir daha hiç bahsetmeyeceğim.

Palmye ağaçlarının ve başka bir sürü egzotik bitkinin başımızın üstündeki cam küpün dış kısmına baskılanmasıyla oluşan desenler adeta canlı bir duvar kâğıdı illüzyonu yaratıyor. Yaprakların arasından parlak yeşil ışıklar sızıyor. Nihayet kendimizi binaların yarım daire şeklinde sıralandığı bir alanda buluyoruz, üstü açık bir teras kısmı da mevcut. Binaların her biri farklı tarzda inşa edilmiş. Hepsi de restoran. Aralarında çok şirin görünen bir Fransız bistrosu, bir Amerikan kafesi, bir de klasik İngiliz barı var.

Yunan tavernasının duvarları beyaz, pencere kaplamaları ve kapıları ise mavi; rengarenk minik kayıkların yine üstünde cirit attığı göle bakan bir de terası var. Bembeyaz boyanmış taş merdivenler-

den çıkarak misafirlerini bekleyen mavi ekose örtülü masaların olduğu terasa varıyoruz. Her masaya içinde canlı çiçeklerin olduğu mavi birer vazo koymuşlar. Philip köşeden hasır bir güneş şemsiyesi çekiyor ve gölgesine sığınıyoruz. Taverna henüz boş. Garson bizi karşıladıktan sonra elimize menüyü tutuşturuyor. Servis kusursuz.

George Dimitriadis, jilet gibi ütülenmiş kısa kollu beyaz gömleği ve pileli kahverengi pantolonuyla merdivenlerden koşarak çıkıp geliyor. Kolumu kaldırıp ona el sallıyorum ama bu tarafa bakmıyor bile. Muhtemelen gölü daha iyi görebilmek için terasın kenarındaki en uzak köşede bir masaya oturuyor. Çok da durgun görünüyor. Yüzünü avuçlarının içine gömmüş, düşüncelerinin içinde kaybolmuş gibi bir hali var.

“Kötü bir haber mi aldı?” diye soruyorum Philip’e.

Başıyla onaylıyor.

“Dün ailesiyle birlikte çok mutlu görünüyordu,” diye fısıldıyorum.

“O dündü. O zaman kulağa iyi bir haber gibi geliyordu.”

“Ne oldu ki?”

“Kızı hamile.”

“E bu harika bir haber! Sorun olan ne?”

“Torununu görebilecek kadar yaşamayacak.”

“Ah yazık! Dün ne kadar da mutluydu hepsi.”

“Mutlu değillerdi,” diyor Philip. “Rol yapıyordu, hepsi rol yapıyorlardı. Neşe saçıyorlardı ama hepsi de akıllarının bir köşesiyle aynı şey düşünüyordu: Torununu görebilecek kadar yaşamayacağını. Bütün gece bunu sayıklayıp durdu.”

Chardonnay ağızımda acı bir tat bırakıyor, oysa gerçekten de iyi bir şarap. Birkaç çeşit zeytin ve biberiyeli hamurişinden oluşan

mezelerimizin tadına bakarken George'un sandalyesinden kalktığını görüyoruz. Bize doğru geliyor.

“Ne kadar güzel bir sabah geçiriyoruz böyle millet.” Sesi yine eskisi gibi neşeli çıkıyor.

“İyi misin George?” diye soruyor Philip.

Başıyla onaylıyor ama göz teması kurmaktan da kaçınıyor.

“Otursana,” diyor Philip ona bir sandalye çekerek.

George tek kelime etmeden oturuyor. Şüpheli gözlerle etrafına şöyle bir baktıktan sonra sandalyesini bize biraz daha yakınlaştırıp kısık sesle konuşmaya başlıyor.

“Milan ortadan kayboldu.” Bunu dedikten bir müddet duraksayıp söylediği şeyin üstümüzdeki etkisini görmeye çalışıyor ama her nasıl bir beklenti içindeyse onu tatmin edemiyoruz. Ben daha Milan'ın kim olduğunu bile bilmiyorum. “Oda arkadaşı Toby, dün gece onun odadan alındığını söyledi.” Daha da yakınımıza eğiliyor, burun delikleri iyice genişledi. Alnından terler süzülüyor.

“Toby bu sabah uyandığında Milan odada yokmuş,” diyor nefesi kesilerek. “Milan'ın yatağı çoktan yeni biri için hazırlanmış bile, bütün eşyaları toplanmış. Toby bunu çok büyütüyor; bazılarının yok edilme konusunda ne kadar aceleci olduğunu hepimiz biliyoruz, bir gecede kararlarını değiştirebiliyorlar. Gel gör ki bu sabah danışmanın oradaki ekranlara doğru yürümüş ama Milan'ın veda videosu yokmuş.” Tüm bunları nefes nefese anlatıyor, onun için endişelenmeye başlıyorum. Philip de aynı şeyi düşünüyor olacak ki ona bir bardak su uzatıyor ama George başını sallayarak suyu geri çeviriyor.

“İyi de yok edilmediyse nerede olabilir?” diye soruyorum umutlarım yükselmeye başlarken soğukkanlı görünmeye çalışarak.

George'un yüzü heyecanla parlıyor. “Toby dedi ki Milan gizemli bir şekilde kızının önde gelen bir Yüksek Bütçeli ile evleneceğin-

den, bu yüzden kendi durumunun da her an değişebileceğinden bahsedip duruyormuş.”

“Bundan asla emin olamayacağız ama, öyle değil mi?” diyor Philip omuz silkerek.

“Milan’ın ailesini bulmak istiyorum. Sözleşmenin gizli ek maddelerini filan biliyor olmalılar.” George’un sesindeki kararlılık neredeyse ürkütücü. Philip kolunu uzatıp arkadaşının omzuna teskin edici şekilde hafifçe vuruyor.

“Belirli bir ücretle buradan çıkmak mümkünse bile o ücreti hiçbirimizin ödeyemeyeceği aşikâr,” diyor Philip. “Zaten burada olmamızın asıl sebebi de bu, İkamet Hakkı kazanmaya yetecek kadar bile paramız yok.” George onu dinliyormuş gibi görünmüyor.

“Hâlâ kız mı yoksa erkek mi olduğunu bilmiyoruz,” diye sayılıyor kendi kendine. “Ben hiç öğrenemeyeceğim.”

“Öğreneceksin tabii ki George,” deyip daha da rahatlatıcı şeyler eklemek istiyorum ama sesimdeki inançsızlık buna müsaade etmiyor.

“Ben hep yanıdayım George, yapabileceğim bir şey varsa söyle,” diyor Philip.

“Evet ama...” hülyalı gözleri gölün de ötesindeki ufuklara takılı kalıyor. “Neyse çocuklar sizi rahat bırakayım da yemeğinizi yiyin.” Bir anda ayağa kalkıyor ve hızla merdivenlerden aşağıya iniyor.

“Başına bir şey gelmesin?” diyorum Philip’e.

“Bilemiyorum. Onu daha önce hiç bu kadar üzgün görmemiştim. Ama bu gece Ruh Nehri seansımız var, eminim ona iyi gelecektir.”

“O da ne öyle?”

“Gerçekten dinlendirici bir şey. Aşırı yüklenmeyle ilgili eşsiz bir meditasyon. Tatlı tatlı akan bir nehirde süzülüyormuşsun gibi bir his yaşıyor.”

“Bu kadarı yeterli mi yani?” Suratının asıldığını görmesin diye kafamı çeviriyorum.

İç geçiriyor. “Umarım.”

Kafamda çılgın düşünceler dönüyor. GururEvi’nden nasıl çıktı bu Milan? Sözleşmede gerçekten de gizli ek maddeler var mı? Eğer öyleyse neden herkese açık değil? Milan’ın ailesi nasıl öğrenmiş? George çok haklı, gece yarısı odasından kaybolmasında pis bir koku var. Peki ya Philip...?

“Alice. Aklından ne geçtiğini biliyorum. Artık pes eder misin lütfen?” Philip’in eli ağzından sadece iki santim ötede duruyor, zeytinini biri çataldan kurtulup masanın üstüne düşüyor. Kenara doğru yuvarlanıp ardında hafif bir yağ izi bırakıyor.

“Bir şey düşündüğüm filan yok.”

“Evet, var. Biliyorum ve onu unutmanı istiyorum. Milan’ın gece yarısı neden gizlice çıkıp gittiğini gayet iyi anlıyorum şimdi. İdari yönetim diğer sakinlerin ve ailelerin spekülasyon yaratıp boş yere umutlanmasını istemiyor.”

“Spekülasyon yaratmıyorum ben, sadece aklıma takıldı, enteresan bir durum,” diyorum.

“Boş ver gitsin. Lütfen.”

“Tamam, unuttum bile. Şimdi ne yiyeceksin?”

“Musakka galiba.”

“Ben de aynısından alayım o zaman.”

Garson sanki aklımızdan geçeni okumuş gibi gelip siparişlerimizi alıyor.

Yemeğin gelmesi on dakikadan fazla sürmüyor. Çok lezzetli ama tek bir lokınasından bile keyif alamıyorum. Az önce Geroge’tan duyduğum şeyler aklımı karıştırıp duruyor. Naif yürekli bu centilmen adamın en büyük dileği olan küçücük bir şeye –yeni

doğacak torununu görmesine— bile izin verilmemesine üzülmeden edemiyorum.

“Emin miyiz peki? Yani buradan ödeme yaparak çıkabileceğimize dair bir şansımız olup olmadığını bilen kimse yok mu? Ek maddeleri okuyan biri?”

“Kimse bir şey bilmiyor,” diye iç çekiyor Philip. “Ama konumuz bu değil zaten. Konumuz bunun bir öneminin olmaması.”

“Bir öneminin olmadığını nasıl söyleyebiliyorsun?”

“Anlamıyor musun Al? Parayla dışarı çıkabilmenin bir yolu olsa bile bunu bilerek o kadar yüksek bir meblağ yapmışlardır ki ödeyebilmemiz de hak edebilmemiz de mümkün olmayacaktır.”

Musakkalarımızı bitirdikten sonra tatlı menüsüne bakmaya hazırız. Artık etrafımızda daha fazla sakin var, herkes yemek yiyip sınırsız içkinin tadını çıkarıyor. Kadın, erkek herkesin saçı düzgün, yüzleri kırışıklıklardan buruş buruş olmuş ama yine de gayet bakımlılar, muhabbet edip gülüşüyorlar, tıpkı rengarenk seyahat broşürlerindeki insanlar gibi manikürlü elleriyle şarap kadehlerini kaldırıyorlar. Kadınlar topuklu ayakkabılarının üstünde yaralı kuşlar gibi topallayarak yürürken bacaklarındaki damarların mavi çizgileri pörtlüyor. Eğer güvensizliğin bir kokusu olsaydı burası şu an leş gibi kokuyor olurdu. Harika kesimli pahalı elbiseleri vücutlarının yaşlanmaya en yatkın yerlerini örtüyor. Tamamen illüzyon zırhıyla kaplanmış bir şekilde son anlarına kadar rol yapmaya devam ediyorlar. Yemek gerçekten çok güzeldi, her şey tam da annemin tasvir ettiği gibi geliyor şimdi, yani hislerinizin adeta hedonistik tarzda şımartıldığı lüks bir tesiste olmak gibi.

Salon her zamankinden daha sıcak, güneş ışığını direkt almayan kitaplığın önündeki köşe bile yanıyor. O kadar boğucu bir hava var ki hiçbir şey kıpırdamıyor. Yanımızdaki büyük piyanonun kestane ağacından yapılmış yüzeyi neredeyse gözle görülmeyecek kadar minik tozları topluyor. Philip elimi tutuyor; ben de

başımı onun omzunda yatırıyorum. Konuşmak, geri kalan çok az zamanımızın ahengini bozmaktan başka bir işe yaramaz. Bizim yerimize ellerimiz konuşuyor, parmakları avucumun içinde yuvarlaklar çiziyor.

Bilekliğim yanıp sönmeye başlıyor. Hiç gidesim yok. Hemşire gelip Philip'i alana kadar saniyeleri sayıyoruz, elimizden gelse hepsini tek tek uzatacağız. Sevgi dolu kollarla birbirimize sarılıyoruz. Toparlak yüzlü şişmanca bir yaşlı hemşire gelip başımızda öksürüyor, ardından daha yüksek sesle bir kez daha öksürüyor ve Philip'in kollarımın arasından kayıp gittiğini hissediyorum.

İşte gitti. Şimdi dersi var, ruhun ölümsüzlüğü hakkında öğrenim gördükleri bir rahatlama sınıfı. Umarım çoktan aktivite odasına gitmiştir. Danışmanın etrafında ayak sürüğümü görmesini istemiyorum. Biliyorum, ateşle oynuyorum ama soru soracağım diye bana uyarı veremezler.

“Yöneticiyle görüşebilir miyim lütfen?”

“Hangi konuda?” diye soruyor at kuyruklu danışma görevlisi. Cümlesinin başına içinden “yine” eklediğine yemin edebilirim.

Bir an için yüzündeki o aptal sırıtışa bir tane çakası geliyor.

“Kocamla ilgili yönetime bildirmediğinden şüphelendiğim bazı özel bilgilerim var.”

“Bay Brunelli bize kayda geldiği gün tüm alerjilerini ve fiziksel ihtiyaçlarını bildirdi.”

“Doğrudur ama... ben akıl sağlığıyla ilgili bir şey konuşacağım.”

“Bana söyleyebilirsiniz, sisteme eklerim.” Elini kaldırıp yazmaya hazır bir şekilde bekliyor. Onu hiç bu kadar hevesli görmemiştim.

“Açıkçası biraz hassas bir mesele. Babası birkaç kere intihar girişiminde bulunmuştu, aynı şekilde Philip'in de böyle bir eğilimi olduğunu size söyleyip söylemediğini merak ettim.”

“Pekâlâ, bunu yöneticimizle konuşabilirsiniz. Bir saniye.”

Çok geçmeden, birkaç gün önce konuştuğum yönetici o günkü konuşmamızı unutmuş gibi gevrek gevrek gülümseyerek danışmaya geliyor ve konuşmak için beni ofisine buyur ediyor. Kare şeklindeki yüksek tavanlı bu oda bana Viktorya dönemindeki kütüphaneleri hatırlatıyor. Zeminden tavana kadar deri ciltli kitaplarla dolu raflar da zaten öyle bir koku yayıyor. Karşısına geçip oturuyorum ve hemen sadede geliyorum.

“GururEvi’nden çıkmanın herhangi bir yolu var mı hanımefendi?”

“Yine bunu mu konuşacağız? Konumuzun Bay Brunelli’nin intihar eğilimi olduğunu zannediyordum.”

“Sözleşmede kimsenin görmesine müsaade edilmeyen gizli ek maddeler olduğu doğru mu?”

Beni tepeden tırnağa süzüyor, bir türlü kalıba oturtamadığı çok belli.

“Hiç pes etmiyorsunuz yani, öyle mi?” Köşedeki rafların yanına gidip bir şey aramaya başlıyor. Ardından elinde kırmızı bir dosyayla geri dönüyor.

“İnsanlar şehir efsanelerine bayılır,” diyor büyük bir plastik zarfı çıkarırken. Zarfı bana uzatıyor. “Gizli ek maddeler dediğiniz şeylerden biri işte bu. Gizli filan değil, herkes okuyabilir. İnsanların onca fuzuli şeyi okuyup da kendi hayatları söz konusu olduğunda en önemli metni gözden kaçırmaları inanılmaz bir şey.” Boğazını temizliyor. “Bu kocanızın sözleşmesinin tamamı.”

Okumaya başlıyorum; sayfalar dolusu bir sürü yasal laftan sonra nihayet benim de anlayabileceğim bir bölüme geliyorum. Dokuz ay, tamam, tam pansiyon, tamam, altı ayın sonunda ilaç tedavisi başlar, tamam, hasta ihtiyaç duyduğu takdirde ne zaman isterse ötanazi talep edebilir, tamam, günde iki saat ziyaret süresi, tamam, S kanadına gittikten sonra karar değiştirme söz konusu olamaz, tamam, son yolculuktan önce pozitif mesajların olduğu

bir veda videosu gerekir ve videoda aşğıdaki kelimelerin en az birinin kullanılması şarttır: İtibar, mutluluk, memnuniyet, o da tamam. Bunların hepsini biliyorum. Sözleşmenin son kısmında küçük harflerle yazılmış bir ek bölüm görünüyor. O kadar uzun ve sıkıcı görünüyor ki herkesin neden bu kısmı atladığını gayet iyi anlıyorum. Yasal dili anlamak için kendimi zorlayarak okumaya çalışırken yönetici de gözlerini benden ayırmıyor. Son kısımda kullanılan hizmetin tutarının nakit olarak da hesaplanabileceğı yazıyor. Eğer emekliye ayrılan kişi S kanadına ulaşmadan önce herhangi bir noktada kararından vazgeçip ayrılmak isterse hesaplanan tutarı ödemesi ve yararsız insana dönüşmeden topluma katkı sağlayabileceğini kanıtlaması durumunda bu hakkını kullanması mümkün.

Başımı kaldırıp yöneticiye bakıyorum. Sabırsızlık da dahil hiçbir duygu barındırmayan yüz ifadesi sinirlerimi bozuyor.

“Yani böyle bir şey mümkün ama fiyatı astronomik, doğru mu-
yum?”

“Aynen öyle.”

Yüzünde hâlâ hiçbir ifade yok.

“Toplumdaki ayrılmaya söz veriyorsunuz, ona yük olmayı bırakı-
yorsunuz,” diye devam ediyor. “Karşılığında da dokuz ay boyunca
en yüksek standartlardaki bir lüks içinde yaşıtıyorsunuz. Üret-
ken insanların sizi daha ne kadar bakmasını bekliyordunuz ki?”

“Eğer gerçek dışı yükseklikte bir meblağ ise Milan’ın ailesi nasıl
ödeyebildi?”

“Aslında bunu size söylememeliyim, çünkü gizli bilgi. Ama uma-
rım söyledikten sonra bizi bir daha taciz etmezsiniz. Milan’ın
ailesi evlilik yoluyla beklenmedik bir servete sahip oldu ve parasını
ödeyip onu çıkardılar.”

“Yani eğer Philip beklenmedik bir parayla gelirse...?”

“Milan sadece beş haftadır buradaydı, dolayısıyla ailesi az bir hizmet bedeli ödedi. Bay Brunelli ise neredeyse altı aydır bizimle. Hizmetimizin tutarı oldukça fazla. Bay Brunelli’nin faturasını karşılamaya gücünüz yetecek mi?”

“Hayır, ama...”

Omuz silkiyor. Konuşacak hiçbir şeyimiz kalmadı, diyor gözleri. Ayağa kalkıyor.

“Şey yapabilir misin peki... yani yapar mısınız lütfen...?”

Sesim titriyor. Cümlemleri tamamlayamıyorum.

“Kocanızın şimdiye kadar kullanmış olduğu hizmetin tutarını hesaplamamı mı istiyorsunuz?”

“Zahmet olmazsa.”

“Bu size gereksiz can sıkıntısı ve boş umuttan başka bir şey kazandırmayacaktır.”

“Lütfen.”

Fazla sürmüyor, yirmi saniye bile tutmuyor belki de ama hayatımın bu en uzun yirmi saniyesinde avuçlarımı terliyor, yüreğim güm güm atıyor. Nihayet hesaplamayı bitirip de bana söylediği miktar ise rüyamda bile göremeyeceğim türden bir para; Orta Bütçeli birinin on beş yıllık tam maaşına denk. Herhangi birinin bana vereceği borç paranın en az yüz kat fazlası. Philip buradan asla çıkamayacak. İki hafta sonra kimyasal mutluluk şeklindeki yeni hayatı başlayacak. Buraya kadarmış. Onu kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

BEŞ

Bugün yine erken geldim. Saat daha sabahın 10'u ama ben çoktan GururEvi'nin önündeyim, duvarın etrafında dönüp duruyorum. Bilerek erken geldim, Philip'le daha fazla zaman geçirmek istiyorum; yanında olamasam bile en azından yakınlarında olayım.

Çimlerin üstünden geçerek ana binanın önüne doğru giderken battaniyelerle örtülmüş banklardan birinde bir siluet dikkatimi çekiyor, yanında da boş kokteyl bardakları var. Tiara bu. Boyundan bağlamalı yazlık bir elbise giymiş, gözlükleri de pembe. Omuzlarına dökülen saçları her zamanki gibi kusursuz. Değişik olan tek şey yalnız olması.

İçeri girip Salon'da Philip'i beklemek yerine sol tarafa keskin bir dönüş yapıp Tiara'ya doğru yol alırken amacımın ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yok. Ayaklarım kontrolü ele aldı anlaşılan. Yanına gidince oturmam için davet etmesini beklemiyorum, sağ yanına çöküyorum. Beni görmezden geliyor ama nahoş bir sürpriz yaşadığını hissedebiliyorum. Ona ne diyeceğimi de hiç bilmiyorum.

"Sen beni tanıımıyorsun ama ben seni tanıyorum," diye bir şey çıkıyor ağzımdan. Varlığını dikkate almadan uzaklara doğru bakmaya devam ediyor.

"Milyonlarca başka insan gibi," diyor sonunda.

Derin bir nefes alıyorum.

"Kocamın buradan çıkıp kurtulması gerek."

En ufak bir tepki bile göstermiyor. Orada yokmuşum gibi. Sesime biraz çaresizlik katmadan edemiyorum.

“Burada olmamalıydı. Bir yanlışlık var.”

Hâlâ tepki yok.

“Onu kurtarmak için borç alabileceğim tek kişi sensin.”

Tek kelime etmiyor, kılını bile kıpırdatmıyor. Bekliyorum ama taş kesilmiş gibi öylece duruyor. Resmen zaman kaybı. Ayağa kalkıp yeniden ana binanın girişine doğru yürümeye başlıyorum ki arkamdan o kulak tırmalayan sesiyle soruyor:

“Sürekli birlikte dolaştığın o adam senin kocan mı? Şu esmer, huysuz herif?”

Zar zor yutkunup arkamı dönüyorum.

“Evet.”

Oturmam için bana işaret ediyor. İtaat ediyorum.

“Sana yardımcı olabilirim.”

“Olur musun gerçekten...?”

“Seni bazı Yüksek Bütçelilerle görüştürebilirim; zengin ve yalnız adamlar. Dostum sayılırlar.”

“Anlayamadım...”

“İstediğin şey bu değil mi?”

Kulaklarıma inanmakta güçlük çekiyorum.

“Zaten hepinizin istediği şey de bu sonuçta. Yüksek Bütçeli bir koca.”

Onun hakkında aslında ne düşündüğümü yüzüne haykırmama ramak kaldı; umuma açık bir fahişe, bir mankafa olduğunu, aşkı hiçbir zaman anlayamayacağını yüzüne vurasım geliyor ama kendimi tutuyorum. Gözlerimin köşesinden sıcak yaşların sızdığını ve süzülen damlaların bıraktığı izlerin yanaklarımı yaktığını hissediyorum. Ona arkamı dönüyorum ve yüzümü avuçlarıma gömüyorum.

“Neden hâlâ param kaldığını zannediyor ki herkes?” diye soruyor birdenbire. Kimlik telefonuma bakıyorum. Yarım saat sonra Philip benimle Salon’da buluşacak. Kendimi toparlamam lazım.

“Kalmadı mı?” diyorum sesimdeki şoku gizlemeye çalışarak.

“Bir GururEvi’ne rüşvet yedirmenin ne kadara patladığını hayal bile edemezsin tatlım ama eğer hayranlarım benimle birlikte burada yanı başımda olmasaydı daha ilk günden acil ötanazi hakkımı talep ederdim.”

Bana yardım etmeyecek. Edeceğini nasıl düşünebildim zaten, daha kendine bile hayrı yok. Ne güneş gözlüklerini çıkarıyor ne de kafasını çevirip bana bakıyor. İç muhasebesi yapıp igünah çıkarmak için kullanılan bir rahip gibi hissediyorum kendimi, yanındakileri kendine hayran bırakmak için kullandığı gibi kullanıyor beni de. Artık gitmek istiyorum ama merakım buna izin vermiyor.

“Niye buradasın o zaman? Yüksek Bütçelisin sen, ünlü birisin.”

“O geçen seneydi tatlım.” Sesini alçaltıyor. “Kimseye söyleme ama bu sene beni saç boyası reklamları için bile düşünmüyorlar.”

“Öyleyse neden Orta Bütçeli olduğun eski hayatına dönmüyorsun? Hayatta ünlü olmaktan çok daha önemli şeyler var.”

Cebini yoklayıp bir sigara çıkartıyor. Sigarasını yakıyor ve derin bir nefes çekip üfledikten sonra sesinde özleme benzer bir duyguyla tekrar konuşuyor.

“Söylesene, hayatında hiç sevildin mi?”

“Hımm... Annemle babam bana bayılırdı. Ayrıca kocam da beni seviyor...”

“Milyonlar tarafından sevildin mi? Hayran olundun mu? Cevap verme. Olmadığını biliyorum. Bir kere olursan bir daha onsuz yaşayamazsın.”

Kafamı çevirip ona bakıyorum. İlk defa bu kadar yakından inceleme fırsatım oluyor. Şöhret ve büyüleyicilikten ziyade hüznün ve yenilgi görüyorum. Artık çok daha yaşlı bir hali var, bitkin durumda. Adeta havası sönmüş. Hayatın canlılığından kopuk, çiçekli elbiseler içinde bomboş bir kabuk. Elimde olmadan ona gerçekten acıyorum.

Uzun bir monolog yapmak için kendini hazırlıyor. Başka şartlarda olsa dinlemekten keyif alacağım bir şey. Ama artık dayanılamayacak kadar acı verici bir hal alıyor.

“Sizinle tanışmak güzeldi. Şey için de teşekkür ederim...”

“Ne için?”

“Kendimi daha iyi hissetmemde bana yardımcı olduğunuz için.”

Buranın birçok yerini gördüm ama en önemli kısmını hâlâ görmedim, o yüzden ana binanın arkasına doğru dümen kırıyorum. Batı kanadını geçiyorum, sakinlere ayrılmış küçük arazi parçalarını da geçiyorum. Kavurucu sığağa rağmen harıl harıl çalışan üç sakin var, kimisi zeytin renkli domateslerini suluyor kimisi de nemli toprağı tırmıklıyor. Hafta sonu evlerinin bahçelerinde kıvrılmış kolları ve bükülmüş belleriyle ağır ama kararlı bir şekilde hareket ederek börtü böceklerle uğraşıp durduğunu gördüğümüz insanlardan pek bir farkları yok.

Birazdan başıma geleceklerden korkuyormuşum gibi elimde olmadan yavaşlıyorum. Tuğla renkli uzantı S kanadı yakından bile küçük görünüyor. Direkt bakmamaya çalışıyorum ama görebildiğim kadarıyla altı sürme pencerenin hepsi de tül perdelerle kaplı. Karşıdaki yeşillikte bulduğum küçük bir taşın üstüne oturup masum masum manzaranın tadını çıkarıyormuş gibi yaparak aşırı derecede merak ettiğim bu binaya gizli gizli bakmaya başlıyorum. Buzlu küçük pencerelerden birinin arkasında bir hareketlenme görür gibi oluyorum, sanki bir el

uzanıyor ama dikkatli bir şekilde bakınca kayboluyor. Galiba kafayı sıyırmak üzereyim.

Burayı yalnız başıma görmem lazım, içeri Philip’le birlikte girmek istemiyorum. Son günlerde hiç olmadığı kadar rahat olsa da bu onu üzecektir. Cildi daha sıkı ve pürüzsüz, eskisi gibi kambur da durmuyor. İyimser bir havası ve azmi var, bu da benim üstümde etkisini göstermeye başladı. Nereden geliyor bu rahatlık? Kendi içinden gelen bir dayanıklılık mı yoksa tüm bu hazırlıkların, yatıştırıcı yogaların, rahatlatıcı seansların, ruhsal yolculukların filan bir sonucu mu? Sanki benim savaşmaya gücüm yetmezmiş gibi geliyor, mücadeleden beni sağ çıkartacak tüm umutlarımı yitirdim. Onunla geçirdiğim her an şükretmem gereken bir hediye şimdi.

Bazen gençliğimdeki kendimi tokatlayasım geliyor, bazen de beni pembe bir baloncuk içinde yetiştirip gerçek hayata karşı savunmasız kalınma neden olan anne babama bağırıp çağırasım geliyor. Komik ama Sofia’nın kıskançlığına verdiğim son sözleri hiç olmadığı kadar doğru gibi. Haklıymış en nihayetinde, gerçekten de hiçbir zaman kendime ait bir ailem ya da çocuklarım olmayacak. Tuhaf bir şekilde artık suçlunun da onun laneti olduğuna inanmıyorum. Burada ipleri elinde tutan güçler dokunulmazlar ve bizler de onların ellerindeki kuklalardan başka bir şey değiliz.

Salon’da Philip’le buluşma vakti geldiğine göre S kanadını gönül rahatlığıyla geride bırakabilirim. Hiç ilginç bir şey de yokmuş burada zaten. Yaban çiçekleriyle dolu yeşilliklere doğru uzanan bu küçük kanadın diğer binalardan hiç farkı yok. Tek bir şey dışında. Ölesiye sessiz.

Philip bugün bitkin görünüyor, bütün gece uyumamış gibi bir hali var. Çok geçmeden anlaşılıyor ki gerçekten de uyumamış.

“Şu Tiara belası parti verdi. Binadaki kimsenin gözüne uyku girmedii.”

“Başkalarının uykusunu mahvetmesi kabul edilir kepazelik değil. Şu kadına haddini bildirebilecek kimse yok mu burada?”

“Onunla zıtlaşan bir görevli vardı ama drama yaratıp onun da üstesinden geldi.”

“Daha ne kadar katlanmak zorundasın ona?”

“Ömrümün sonuna kadar.”

Gülüyor. Benimse üstüm uyuşuyor.

“Philip!”

“Ciddiyim. Daha iki ay önce geldi o.”

İçini ferahlatacak bir şeyler söylemek istiyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Denizkızı fıskiyesinin olduğu parkı geçip soldaki çakıllı patikaya doğru sert bir dönüş yapıyoruz.

“Hadi binanın arkasından dolaşalım,” teklifinde bulunuyor Philip, nereye gitmek istediğini hemen anlıyorum.

“Aslında, birazdan şarap tadım seansı başlayacak, bir bakmak ister misin?” diye soruyorum ve tepki vermesini beklemeden dirseğinden tutuyorum.

“S kanadını görmek istiyorum.”

“Ben daha yeni gittim, hiçbir özelliğı yok, emin ol. Bence şey yapalım...”

“Yüzleşmek istiyorum, Al.”

Pes ediyorum. Kol kola girip çimlerde yürümeye başlıyoruz. Çalışan sakinlerin sayısı altıya çıkmış; kesiyorlar, biçiyorlar, suluyorlar, mahsullerini belki de hiç göremeyecekleri tohumlar ekmek için didinip duruyorlar. Philip çok sessiz. Bunun bile aşırı rahat olmasından kaynaklandığını düşünecek gibi oluyorum ama o durgun maskenin altında kopan fırtınaları sezebiliyorum.

“Belli ki canını sıkan bir şey var Phil. Ne oldu?”

“George.”

“Başına bir şey mi geldi?”

“Onu artık göremeyeceğiz. Bu sabah sonlandırma talebinde bulundu.”

“Olamaz! Torununu göremeyecek diye mi?”

“Onun da etkisi var. Ama çoğunlukla ilaç tedavisi yüzünden.”

“İlaçla yatıştırma döneminin başlamasına üç haftası daha var sanıyordum.”

“Vardı.”

“Ee?”

“Kabul etmedi.”

Şimdilik ondan daha fazla bilgi edinemeyeceğim. Zira ölüme mahkûm edilmiş bir adamın celladına dik dik baktığı gibi S kanadına bakıyor. İçten içe cehennemi yaşıyor olmalı, bu yüzden de benimle paylaşmak istemiyor. Binanın karşısındaki yeşillikte dizlerimize kadar yaban çiçeklerine batmış halde duruyoruz. Philip kazağını çıkarıp yere seriyor. Önce oturup sonra dirseklerimizin üzerinde arkamıza uzanıyoruz.

Bulutların masmavi gökyüzünde aylak aylak süzülüşünü seyrederken geçen beş yıl boyunca hafta sonları ya da okul tatillerinde bu şekilde Philip’le vakit geçirmek varken kaçırdığım fırsatları düşüneduruyorum. Pikniğe ya da sayfiye yerlerine gidebilir, tek kelime etmeden birbirimize bağlanabilirdik. Zihninin derinliklerine iner, korkularına ve endişelerine erişebilirdim. Ama onun yerine bir çılgınlığın peşinden gitmeyi tercih ettim. Tüketim girdabının içine hapsolup arzularımı alışveriş yaparak, yemeğe çıkararak, gezip tozarak tatmin ettim. Şimdiyse artık çok geç.

Bir anda S kanadının kapısı açılıyor ve George nefes nefese koşarak dışarı çıkıyor. Avcıdan kaçmaya çalışan bir geyik gibi etrafına bakınıyor ama bizi fark etmiyor. GururEvi hemşireleri tarafından giyilen özel kimlik telefonlarına benzeyen koyu yeşil bir şeyi yere düşürüyor. Bir meşe ağacının önünde durup gövdesine yaslanıyor ve kusacakmış gibi öne doğru eğiliyor. Yüzü terden sıırılsıklam, hızlı hızlı nefes alıp veriyor. Peşinde genç bir erkek bakıcı var. Bakıcı kimlik telefonunu çabucak yerden alıp bileğine takıyor. Uzun otların arasında yatmakta olan biz de bakıcının başka yöne baktığı anda sürünerek yakındaki bir çalılığın arkasına geçip tam siper sağlıyoruz. Bakıcı George’a ailesini kabul etmeye hazır olup olmadığını soruyor. George başıyla kısa bir onay veriyor. Hemşire Vogel’in S kanadında çalışan görevliler hakkında söylediklerini şimdi daha iyi anlıyorum. Ne olduğunu tam bilemiyorum ama şeytani bir yanları var. Robot da olabilirler; konuşan, gülümseyen, yardımcı olan ama en ufak bir insanlık belirtisi göstermeyen robotlardan. George’un kulağına bir şey fısıldıyor. George ona korkuyla bakıyor. Philip içgüdüsel olarak ayağa kalkıp gerekirse diye arkadaşını korumaya hazırlanıyor. Onu aşağı çekiyorum.

“Ailemi ne zaman görebileceğim?” diye soruyor George bakıcıya sesi titreyerek. “Şimdi göreceğimi söylemiştin, bütün akşam onlarla beraber olacaktım.”

“Tabii ki göreceksin George, merak etme. Ama ondan önce bir dakika gelmen lazım.”

Çalıların arasındaki boşluklardan dikizleyerek çıt çıkarmadan dinliyoruz.

“Nereye gidiyoruz?” diye soruyor George bakıcıya, o da dönüp George’a nazikçe S kanadının kapısını gösteriyor.

“Tamamen prosedür gereği. Sadece birkaç dakika sürecek. Sonra seni Salon’a, ailenin yanına geri götüreceğim.”

“Neredeler? Buradalar mı?” George ailesinden birilerini görebilme umuduyla çaresizce etrafına bakınıyor.

“Tabii, hepsi burada, Salon’da seni bekliyorlar.”

“Oraya mı gidiyoruz o zaman?”

“Evet ama önce S kanadına bir uğrayacağız, sonra da onlarla buluşmak için Salon’a gideceğiz.”

“Niye direkt onların yanına gidemiyorum ki?”

Nasıl olduysa damdan düşer gibi iki bakıcı daha beliriyor. Ellerinde ve bileklerinde dövmeler görünen iri yarı olanı George’u kolundan yakalıyor.

“Bay Dimitriadis, hadi artık daha fazla zaman kaybetmeyelim,” diyor kaba bir şekilde. “Ailenizi hemen görmek istiyorsunuz, öyle değil mi? Veda videosunu çektikten sonra onları göreceksiniz.”

“Yapmayacağım. İnsanlara yalan söyleyemem.” George’un sesi çatallanıyor, göğsü hızla inip kalkıyor.

“Beyefendi sakinleşmeniz lazım,” diyor bakıcı ve elini George’un omzuna koyuyor. “Maalesef videoyu çekmeden ailenizi göremezsiniz.”

“Bana hiç de doğru olmayan şeyleri söyletemezsiniz,” diyor George sesini yükselterek. Mutlu mesut bir şekilde veda etmiyorum. Daha uzun yaşamak istiyorum, torunumun ilk adımlarını görmeden, söylediği ilk sözleri duymadan ölmek istemiyorum.”

Bakıcılar delirdiğini ima eder gibi birbirlerine bakıyorlar. Daha genç ve sıska olanı ağzının kenarıyla gülümsüyor.

“Ama dün gitmeye hazır olduğunuzu onayladınız, belgeleri bile imzaladınız,” diyor dövmeli olan bakıcı George’a.

“Çünkü gitmek zorundayım. Hayret bir şey! Bugün gitmesem bile önümüzdeki üç hafta içinde gitmem gerekecek, çünkü ilaç tedavisini istemiyorum. Gitmeye hazır olduğumu söyledim çün-

kü başka bir seçeneğim de varmış gibi hissediyorum.” Kolunun yakasıyla alnındaki teri siliyor. “Ama eğer en son güne kadar beklersem başka şansım olmayacak. Mezbahaya kapatılacağım, tıpkı bir hayvan gibi.” Koşup George’u kucaklamamak için kendini zor tutuyorum. Philip de bunu sezmiş gibi kolumu tutup beni bırakmıyor.

“Demek gitmeye hazırsınız,” diyor bakıcı George’a. “Söz veriyorum, canınız acımayacak. Huzur içinde bilinçsizliğe dalıp gideceksiniz.”

S kanadındaki diğer bakıcılarla güvenlik görevlileri de geliyor. Hemen George’un etrafını sarıyorlar. Artık onu göremiyoruz, sadece boğuk sesini duyabiliyoruz.

“O videoyu çekmeyeceğim.”

“Korkarım ki yapmak zorundasınız efendim. Sözleşmeyi imzaladınız.”

“Başka seçeneğim yoktu herhalde, değil mi?” Gözyaşlarını tutmaya çalıştığı çok belli. “Ama eğer videoyu çekmezsem ailemi göremem diye bir şey yok sözleşmede.”

“Fakat burada işler böyle yürüyor, Bay Dimitriadis,” diyor genç bakıcı resmî bir dille.

“Sözleşmede böyle bir şey yoktu şerefsizler!”

“Maalesef efendim, eğer videoyu çekmezseniz ailenizi göremeyeceksiniz.”

“Sıçtığımın katilleri!”

Şimdi de ciyak ciyak bir kadın sesi duyuyoruz. Öyle bir ses ki neredeyse kulaklarımız acıyor.

“Bay Dimitriadis, sorunun ne olduğunu gerçekten anlayamıyorum. Burada kaldığınız süre zarfında harika zaman geçirdiniz, ailenizi her gün gördünüz, sözleşmeyi de memnuniyetle imzala-

dınız. Sona erme seanslarında tecrübe ettiğiniz sihirli yer orada sizi bekliyor. Daha ne istiyorsunuz?”

“Henüz ölmek istemiyorum. Bu şekilde değil.”

Bir kargaşa çıkıyor ve kapı güm diye üstüne kapanıyor. Sonrası sessizlik. Elimde olmadan ayağa kalkıyorum. S kanadının beyaza boyalı tahta kapısı kapalı. Hiçbir hayat belirtisi yok.

“Gördün mü olanları?” diye soruyorum ayaklarının üzerine doğrulup kazağındaki çalı çırpıyı temizleye başlayan Philip’e.

“İlaçlardan olsa gerek,” diyor. “George genelde çok sakın biridir.”

Duyduklarıma inanamayarak ona bakakalıyorum.

“George gayet sakindi ve istediği tek şey yaşamaktı. Ama bu canavarlar onu zorla S kanadına soktu.”

“Zorluk çıkaran kendisiydi ama, bunu kabul etmen gerek. Eğer sıra sana geldiyse onurlu bir şekilde gitmen lazım. Bunu unutmuşa benziyor.”

Durup şaka mı yapıyor diye suratına dikkatle bakıyorum. Gayet ciddi.

“Sen aklını mı kaçırdın? Böyle bir şey için nasıl olur da George’u suçlayabilirsin?”

“Onu suçlamıyorum. Ama belli ki gördüğümüz seanslardan hiçbir şey öğrenmemiş. Hâlâ ölümle baş edemiyor. Tamam deyip iki dakikada videoyu çekebilirdi; ailesini de görmüş olur, sonra da sonlandırmayı kabul ederdi. Bundan başka yol yok.”

Philip’le tartışmamın tüm bu durumu daha da absürtleştireceğinin farkındayım, o yüzden çenemi tutuyorum ve bu tutumunun yorgunluktan kaynaklanmış olmasını umuyorum. Deniz manzarasını görebildiğimiz tepeye doğru bir yürüyüş yapmamızı teklif ediyor. Yukarı çıkınca arkamı GururEvi’ne dönüyorum. Philip’in yanında güneşli bir yere oturup manzarayı seyretmeye ve dalgaların sesini dinlemeye koyuluyorum. İnsan fiziğinin kı-

rılğanlığı üstüne düşüncelere dalıyorum. Philip'in ne düşündüğü hakkında ise hiçbir fikrim yok.

Yarım saat sonra ana binaya geri dönmüş Salon'a giden koridordan aşağı yürürken dövmeli bakıcıya rastlıyoruz. Her zamanki gibi bize gülümseyip yoluna devam ediyor ama önünü kapatıyorum. Ona George'la yaşadıkları olayı gördüğümüzü söylüyorum. George'a ne yaptıklarını soruyorum?"

"Video çekildikten sonra bizimle kavga etmeye başladığı için kendisini sakinleştirmek durumunda kaldık," diyor gayet profesyonel bir edayla. "Fiilen bize saldırıda bulundu. Şimdi ise derin bir uykuda."

"Ne zaman infaz edilecek?" diye soruyorum.

"Neyden bahsediyorsunuz?" Afallamış bir şekilde bana bakıyor. "Burada kimse infaz edilmiyor. Sadece talep üzerine hayatlarına son veriliyor."

"Fakat hayatına son verilmesi konusunda ne düşündüğünü gayet iyi duydunuz, değil mi?"

Philip'in elini omzuma koyduğunu hissediyorum.

"Eh, olur öyle şeyler," diyor bakıcı konuya tamamen hâkim bir profesyonel kibriyle. "Yaşlı insanlar çoğu zaman ne istediklerini bilmiyorlar. Bu da kötüye gitme sürecinin bir parçası. Fakat imzayı kendi attı, buranın keyfini de sürdü, şimdi de herkes gibi sözleşmeye sadık kalmak zorunda."

Salon'a giriyoruz. Dişlerimi sıkarak bir an önce uyanmak istediğim bir kâbusta olduğumu temenni edip duruyorum. Ya ben delirdim, ya da etrafımdaki herkes. Çocuk gibi korunup sakındığım bir rüyada yaşamış gibiyim. Şimdi dünya gerçek rengini gün yüzüne çıkarınca birdenbire yetişkin oluverdim ama hiç de istediğim gibi değilim.

Salon'da her yaştan insanın olduğu George'un ailesi alçak bir kahve masasının etrafında sessizce oturuyor. Perişanlıktan yüzleri gölgelenmiş bir şekilde birbirlerinin ellerini tutuyorlar. Philip onlara doğru yürüyor. Gözlerinin altında karanlık çizgiler olan şişmanca bir kadın, muhtemelen George'un karısı, ayağa kalkıp Philip'e sarılıyor.

"Nasılsın Helen?" diye soruyor Philip.

"Buna daha ne kadar katlanabilirim bilmiyorum," diyor kadın gözlerindeki yaşı silerken. "Bütün sabah burada bekledik, şimdi de gelmiş bize akli başında olmadığı için yarın tekrar gelmemizi söylüyorlar."

"Çok da kötü bir şey değil o zaman. Yarın gelip düzgün bir şekilde vedalaşırsınız." Philip bunu iyimser bir tonda söylemişti ama kadının yüzündeki karamsarlık hiç eksilmedi.

"Video çekim aşamasında bakıcılara saldırmış, bu yüzden onu uyutmak zorunda kalmışlar, öyle dediler. Ama hiç inanmadık. George asla öyle bir şey yapmaz. Ciddi bir sebebi olması lazım."

Tam bu esnada Edith Salon'a girip George'un ailesine doğru yöneliyor.

"Daha önce de dediğim gibi bugün artık burada beklemeniz için hiçbir neden yok. Lütfen kendinize eziyet etmeyin. Sizden eve gidip yarın tekrar gelmenizi rica edeceğim. Bay Dimitriadis uyandıktan sonra bütün akşamı kendisiyle birlikte geçirip münasip bir şekilde vedalaşabileceksiniz." Normalde düz ve yumuşak olan ses tonunda bir sertlik var; bu da aslında ricada bulunmadığı, emir verdiği anlamına geliyor.

Edith beklemeye koyulunca onlar da şaşkın gözlerle birbirlerine bakarak toparlanmaya başlıyor. Bütün aile çıkınca Edith de çıkıp gidiyor.

Philip gelip yanıma oturuyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum, aklım hâlâ değişen karakteriyle meşgul. Gerçekten ciddi olamaz.

Herhalde kendini de kandırıyor. Belki de şimdi bile, sağ tarafıma sessizce oturmuş dururken, aklından bin türlü şüphe ve kararsızlık geçiyor ama hepsini bir battaniyeyle yarım yamalak örtüyor. Nihayet hemşirenin biri onu alıp götürmek için gelince bir nebze rahatladığımı hissediyorum. Kederimi yüklenip Salon'dan çıkıp giderken düşüncelerimin içine o kadar çok gömülüyorum ki nefes almayı bile unutuyorum.

Bahçeden geçerken bakışlarım duvardaki düzinelerce ekranın arasında kayboluyor. İçlerinden birinde de George Dimitriadis minyatür bir halde her zamanki neşeli haliyle konuşuyor. Üstünde en sevdiği jilet gibi beyaz gömleği var. Daha iyi duyabilmek için yaklaşıyorum. Son yolculuğuna çıkmaya hazır olduğunu söylüyor. Ailesine teşekkür ediyor, bakıcılarına teşekkür ediyor. O da diğer bütün veda videolarındakiler gibi kollarını önünde birleştirip oturmuş, gayet rahat bir şekilde konuşuyor. Arkasındaki sürmeli pencereden yeşillikler içinde hafif yaz esintisiyle tatlı tatlı salınıp duran gelincikler, menekşeler, papatyalar görünüyor.

ALTI

Gözüme bir gram uyku girmedi. George Dimitriadis'in hayatı için yalvarışı gözlerimin önünden gitmiyor. Gün ağarırken dalar gibi oldum ama babamın yüz üstü yattığı ve annemin ona doğru eğilerek ağlayıp sızladığı o kâbusu yeniden görüp uyandım. Bu defa görüntü çok daha netti. Sofia'nın simasına bürünmüş daha solgun ve daha zayıf bir kadın pencereden içeri bakıyordu. Uyan-dığımda sıırıslıklam halde ter içindeydim. Yine de fikir çoktan zihnimde mükemmel bir şekilde biçimlenmişti ve artık bundan başka bir seçeneğim olmadığını biliyorum. Yapmam gereken tek şey Philip'in de bunu istediğinden emin olmak.

Öğle yemeği saati geçtikten sonra Scarborough GururEvi'ne varıyorum. Uzaktan Tara'nın gürül gürül kahkahaları geliyor, onun baskın sesinin ardından yanındakilerin kıkır kıkır gülüşleri de duyuluyor. Salon'da Philip'i beklerken George'un ailesini görüyorum. Kadınların gözleri kıpkırmızı ve şiş, hepsi birbirine tutunmuş ağlıyor. Erkeklerse soluk yüzlerinde inanamıyormuş gibi bir ifadeyle uzaklara bakıyor. Yanlarına gidip gitmemekte kararsız kalıyorum. Belki de doğru bir zaman değildir. Bir dakika sonra Philip yanında bir bakıcıyla odaya giriyor ve benimle selamlaştıktan sonra George'un ailesinin yanına gidiyor. George'un karısı gözyaşlarına hâkim olmaya çalışarak bugün öğlen geldiklerinde kendilerine George'un ölmüş olduğunu haber verdiklerini söylüyor.

"Bakıcının dediğine göre ilaçların etkisinden kurtulup uyan-dıktan sonra acil ötanazi istemiş, ailesine acı vermek istememiş. Ama..." devam edemiyor, hüngür ağlamaya başlıyor.

“Çok üzüldüm Helen, gerçekten çok üzüldüm,” diyor Philip onun kollarını sıvazlayarak.

“Neredeyse kırk yıldır evliyiz,” diye ağlıyor. “George asla böyle bir şey yapmazdı.”

“Bize veda etme fırsatını dünyada kaçırmazdı,” diye araya giriyor genç bir kadın, muhtemelen kızı. “Ters giden bir şeyler var burada.”

“Yönetime bahsettiniz mi bu durumdan?” diye soruyor Philip.

“Evet. Hayatına acilen son verilmesini istediğine dair kanıt istedik,” diyor. “Ama bize gösterdikleri tek şey veda videosu. Konunun onunla hiçbir ilgisi yok.”

“Biliyorum, Helen, ailesini her şeyden çok severdi. Belki de gerçekten size acı çektirmek istememiştir,” diyor Philip. “Belki de ilaçlardan ayıldığında çok da kendinde değildi ve kendisini o şekilde hatırlamanızı istemedi.”

Philip onun omzunu dostane bir şekilde sıvazladıktan sonra tepkisini beklemeden beni elimden tutup Salon’dan çıkarıyor, birlikte ağaçların gölgesinde sıra sıra dizilmiş modern lüks şezlongların olduğu terasa çıkıyoruz.

“Demin söylediğin şeye gerçekten inanmıyorsun, değil mi?” diyorum ona dik dik bakarak.

“Niye?”

“Herkesten çok daha iyi biliyorsun ki George öldürüldü.”

“Hişşş, böyle korkunç düşüncelerin aklından geçmesine bile müsaade etme.” Şezlonglardan birinin üstüne uzanıyor, gözlerini kapatıyor ve yüzüne bir huzur ifadesi yerleşiyor.

“Kendini neden ısrarla kandırdığını bir türlü anlayamıyorum, Phil. Amacın ne?”

“George’u senden daha iyi tanıyorum, Al. Ailesi onun her şeyiydi. Kendisini o haldeyken görmelerini istememesini gayet iyi anlıyorum.” Duraksıyor. “Onlar katil filan değil, GururEvi çalışanları yani. İyi insanlar, merhametli insanlar.”

Oturmaya devam edersek kafayı sıyracağım, o yüzden yürüyüş yapmayı teklif ediyorum.

Hafif esinti sayesinde normalde bunaltıcı olan havanın sıcaklığı düştüğü için açık havada ufak tefek aktiviteler yapmak kolaylaşıyor. Diğer sakinler de bunu fark etmiş olmalı ki tenis kortlarını, golf sahalarını ve bisiklet yollarını doldurmuşlar. Bembeyaz tişörtlerinin ve şortlarının altında güneş kreminden parlayan bronzlaşmış bacaklarıyla adeta sağlıklı yaşamın yılmaz savunucuları gibiler. Kim der ki dokuz ay içinde hepsinden geriye sadece toz ve kül kalacak? Philip bu kadar çok insanın birbirine benzemesinden görünür bir biçimde rahatsız oluyor. Elimi tutup beni bahçenin arka tarafına götürüyor. Nereye gitmek istediğini biliyorum. Çok sevdiği o yere doğru sanki manyetik bir güç tarafından çekiliyormuş gibi tepeye çıkan patikadan hızla geçiyoruz. Biz daha yükseğe tırmandıkça gökyüzünün mavisi yeryüzünün yeşilini bastırmaya başlıyor ve aşağıda artık karınca gibi görünmeye başlayan GururEvi sakinlerinin küçük beyaz siluetleri onu çok rahatsız etmiyor.

Tepeye varınca yere uzanıp başımı dizlerinin üstüne koyuyorum. İlgisiz gözlerle üstümüzden geçen bir uçağın geride bıraktığı bulutu seyrediyor. Bir keresinde, Somerset’teki küçük kırsal bölgeye gittiğimizde Philip bir günlüğüne kuş olmak istediğini söylemişti; Varlıklılara ait o etrafı çitlerle çevrili, gizli kapaklı, içinde kurtların özgürce koştuğu kısımları görebilmek, dünyayı keşfedebilmek için. O zamanlar özgür olduğu halde daha da özgür olmayı diliyordu. Şimdi ise altın kafese kapatılmış bir tutsak, ama bir kere bile uçup gitme arzusundan bahsetmedi. GururEvi’nde ona ne yaptılar?

“George’u mu düşünüyorsun?” diye soruyor Philip.

“Sen de mi?”

“Videosunu dün öğleden sonra yayınladılar, tekrar tekrar izledim.” Nazıkçe saçlarını okşuyor.

“Böyle şeylerle kendini üzmemelisin,” diyorum.

“Üzülecek bir şey yoktu ki. Ne kadar huzurlu bir şekilde sona erdiğini görmek bir kez daha hepimizin içini ferahlattı.”

“Bunu nasıl söyleyebilirsin?” diyorum aniden başımı kaldırıp bakışlarını yakalamaya çalışırken.

“Kendimi çok iyi hazırlıyorum,” diyor. “Ölüm Tadını seanslarından gerçekten de keyif alıyorum. Ruh Nehri seansına da her gün katılıyorum. Hatta bazen iki kere katıldığım da oluyor.”

Adeta içim parçalanıyor. Ona bağırmmamak için kendimi zor tutuyorum. Benim Philip’ime ne yaptığını sormak istiyorum. Yalanların, aldatmacaların, propagandaların, sistemin ciğerini bilmekle gurur duyan ve kendiyle aynı vizyonu paylaşmayanlarla dalga geçen Philip’e ne oldu? Kendime bir kez daha ona destek olmamı rica ettiğini hatırlatıyorum. Kendi ölümünü mantıklı bir çerçeveye oturtmaya çalışması bile korkunç bir tecrübe olmalı. Bırakayım inansın o zaman. Ama inanıyor mu gerçekten? İnanıldığına ikna olmak üzereyim ama gözlerindeki o garip seğirme, bakışlarını başka yöne kaçırması filan inanmadığı anlamına gelebilir. Belki de sadece çaresiz olduğundan.

“Sakinleşip dileğimi yerine getirecek kıvama geldiğin için gerçekten mutluyum,” diyor çocuksu bir masumiyetle.

O kadar müteşekkir görünüyor ki onu hangi yürekle hayal kırıklığına uğratabilirim?

“Pek kolay olmuyor Phil.”

“Biliyorum ama böyle kalalım gitsin. Bu bir lütuf.”

Rüyalarımıdaki soluk yüz kafamın içinde yeniden pörtlüyor, kontrolden çıkmamam için beni uyarıyor gibi. Philip'e planımdan bahsetmek için kendimi bir türlü toparlayamıyorum. İsteyeceğim son şey onu üzmem olur. Çoktan bir kenara kaldırdığı boş umutları yeniden alevlendirip onu hassas bir çizgide duran huzurundan alıkoyabilirim. Bir çıkış yolu olduğunu ona çok söylemek istiyorum ama söyleyemem. Ya planım tutmazsa? Derin bir nefes alıyorum ve çılgına döneceğinden korkarak olabildiğince yumuşak bir tonda konuşmaya başlıyorum.

“Milan’ın yerinde olsan eve döner miydin?”

Belli ki bu soru onu şaşırtıyor, bu yüzden cevap vermeden önce bir müddet düşünüyor.

“Milan kör olmuyordu Alice.”

“Tamam da... şey olsa mesela –farz edelim ki– seni GururEvi’nden çıkaracak parayı ödesek, sonra da göz ameliyatının parasını ödesek, benimle eve döner miydin?”

Bir an için bunu hesap ediyormuş gibi duruyor. Belki de borç para bulmamı isteyecek. Ama bunun tam olarak ne kadara patlayacağını bildiğimi bilmiyor. O kadar uçuk bir miktarın ödünç alınamayacağını da. İşte şimdi de bariz bir hayal kırıklığı ve öfkeyle iç geçiriyor. Sorumu geri alabilmem için artık çok geç.

“Sadece masum bir soruydu aşkım. Sadece sordum.”

“Neden peki? Kanatlarım olmadığını ve hiçbir zaman da olmayacağını bildiğim halde olsaydı uçabilir miydim diye düşünmenin ne faydası var?”

“Anladım.” Sesim gayet nazik. Ama çok ileri gittiğimin farkındayım.

“Eve gitmeni istesem olur mu, Al?” diyor hafif sabırsız bir tonda.

“Ama daha yirmi dakikamız var.”

“Beni üzüyorsun.”

“Tek kelime etmeyeceğim.”

“Varlığınla üzüyorsun beni, boş umutlarınla üzüyorsun, huzursuzluğunla üzüyorsun.”

“Bir daha konusunu açmayacağım.”

“Gerçekten de son dileğimi yerine getiremeyecek misin yani, Tanrı aşkına? Yapmaya çalıştığım şey inanılmaz derecede zor ve bunu dişe dokunur bir şekilde yapabilmemin tek yolu kabul edilemez olanı kabul etmek.”

“Biliyorum Phil, emin ol, biliyorum.”

“Hayır, bilmiyorsun. Bu boktan erken ölüm çöplüğünde sakın kalmaya çalışmanın ne kadar zor olduğu konusunda hiçbir fikrin yok. Bazen diyorum ki gideyim S kanadına, acil ötanazi talep edeyim, bitsin gitsin. Ama insanlığa inanıyorum ve bu süreci adım adım, farkında olarak ve hazırlıklı bir şekilde tamamlamak istiyorum. George’un deyişiyle ‘mezbahaya götürülen hayvanlar gibi S kanadına sürüklenmek’ istemiyorum. Tüm bu olan biteni anlamlandırmaya çalışıyorum, Al, daha büyük bir anlam yüklemek için çabalıyorum.”

Başımınla onaylayıp duruyorum onu.

“Bu anlamda burada olup biteni gayet beğeniyorum, dersler olsun, antremanlar olsun, tüm hazırlıklar gerçekten işe yarıyor. Sayelerinde huzur buldum. O yüzden de sana yalvarıyorum, bunu mahvetmeyi bırakır mısın artık?”

“Phil, ben...”

“Hazır olduğun zaman geri gelirsin.”

“Ben seni ziyaret etmek istiyorum, kafası uyuşmuş bir zombiyi değil. Fakat ilaçla yatıştırma döneminin başlamasına çok az bir vakit kaldı. Sadece on bir gün.”

“Her gün bekleyeceğim.”

Patikadan aşağı yürürken dönüp ona bakıyorum ama tepki bile vermiyor. Gözlerini gökyüzüyle suyun birleştiği uzak ufuklara dikmiş denizi seyrediyor. Paramparçayım. Kendi içinde kutsal-laştırmak için ne kadar çok çabalasa da eninde sonunda Philip’in mezbahası olacak bu güzel ve huzurlu yerden nefret ediyorum. Fıskiyeinin yanında geçerken duvardaki işareti görüyorum. Gitmeden önce George’a karşı görevimi yerine getirmem gerek.

Duvar da başka kimse yok. Önündeki çiçek buketleri tıpkı bir toplu mezardaki cesetler gibi üst üste yığılmış. En üsttekiler taze ama geri kalanlar kuruyup solmuş.

Benim yanımda çiçek yok. Üstteki buketlerden bir tane alıp George için küçük bir dua okuyorum, sonra çiçeği aldığım yere geri koyuyorum. Bir sürü ismin arasında en sonuncuyu bulmak çok zor olmuyor. Bir an için gördüğüm şeye inanmakta güçlük çekiyorum. George Dimitriadis yerine gümüş levhaya “George Dimitriad.” ismi işlenmiş. Sonuna da gayet net ve okunaklı bir şekilde nokta eklenmiş. Sanki tam ismini yazacak yer yokmuş gibi kısaltmışlar. Şu an danışmaya koşup itiraz etmiyorsam bunun tek sebebi yine olay çıkartırsam bir daha Philip’i göremeyecek olmaktan korkmam. Biraz daha durup George’u düşünüyorum. Philip’in son aylarını daha katlanır ve daha az yalnız hale getirdiği için ona sessizce teşekkür ediyorum. İşte George Dimitriadis burada yatıyor, ya da en azından ismi burada, yani isminin çoğu burada; hem bir babaydı hem de dede adayı, iyi bir arkadaştı, gerçek bir hayat âşığı ve kural yıkıcıydı.

Monoray sıra sıra dizilmiş kırmızı tuğlalı apartman bloklarını ve Scarborough konaklarını geride bırakıyor. Pencere kenarında otururken hemen kimlik telefonumdan bir özel dedektif aramaya koyuluyorum. Yüzlerce var ama en iyisini bulmam lazım. İki saat sonra evde Bay Sikula diye birinin numarasını çeviriyorum. As-

linda fiyatının yüksekliğinden ve loş bir kütüphanede otururken çekilmiş fotoğraflarıyla kendisini modern bir Sherlock Holmes gibi lanse etmeye çalışan abartılı web sitesinden dolayı vazgeçmek üzereydim. Görüntülerde elinde futbol topu büyüklüğünde bir yerküre tutuyor, üstünde de şöyle bir slogan var: “Bu gezegende oldukları sürece onları bulurum.” Fakat otuz beş yıllık deneyime sahip ve hakkındaki yorumlara bakılırsa mucizeler yaratıyormuş. Telefonu hemen açıyor, ona derdimi anlatıyorum. Anlattıklarım ağzımdan dengesiz ve düzensiz çıkıyor ama o yine de bölmeden dinlemeye devam ediyor ve kafasıyla onaylayıp duruyor.

“Hiç sorun değil, hanımefendi,” diyor.

“Ama o artık bir Varlıklı. Biliyorum bu işi biraz zorlaştırıyor, zira Varlıklıların üzerlerinde iz sürücü yok.”

“Benim için hiç de zor değil hanımefendi. Eğer internet profilimi okursanız Varlıklıların Bay Sikula için problem teşkil etmediğini göreceksiniz. Fakat özel bir ücrete tâbi elbette.”

“Biliyorum, biliyorum.”

İnternette bulduğum ücretin doğruluğunu kontrol etmek maksadıyla bir de kendisine soruyorum ve cevabımı alırken nefesimi tutuyorum. Bay Sikula’ya ödeme yaptığım takdirde dönüşü olmayacak. Bütün birikimimi vermem gerekiyor. Sözlü olarak anlaşıyoruz ve kısa bir süre sonra doldurup geri göndermem gereken bir dosya alıyorum. Saat beşe kadar sözleşmeyi elime alıyorum. Tek yapmam gereken imzayı atmak. Kırk sekiz saat içinde yaşayan herhangi bir insanın iletişim bilgilerini bulacağını garantisini veriyor. Ama bulunan kişinin karşılık vereceğini garanti etmiyor tabii. Bir an kararsız kalıyorum. Ya tutar da bana uyduruk bir telefon numarası ya da e-mail adresi verip Sofia’nın cevap vermemesinin kendi suçu olmadığını iddia ederse? Bunu iyice bir düşünmem lazım.

Bir fincan çay her zaman iyi gelir ama bu özel durum için kendi-me duble espresso yapıyorum. Etkilerini hemen gösteriyor: Hızlı kalp atışı, artan farkındalık, saldırganlık derecesinde sabırsızlık. Acilen bir Şey yapma ihtiyacı. Hesap kitap yaparak odada bir yukarı bir aşağı gidip geliyorum. cret gerçek olamayacak kadar yüksek; bütün birikimim gidecek. Eğer Sofia'yı bulamazsa... iyi de zaten bu durumda artık paraya filan ihtiyacım olmayacak. GururEvi'nde tek geçer akçe insan hayatı, yani benim geri kalan yegâne malvarlığım.

Kulağıma fısıldayıp duran sese yavaş yavaş teslim oluyorum. Bu bizim son Şansımız –Philip ve ben yine birlikte olabiliriz. Hâlâ umudumuz var. Masaya oturup ellerimin titremesi geçene kadar kollarımı uzatıyorum ve sayfanın sonuna imzamı çabucak karalıyorum.

İŞte oldu. Artık geri çevrilemez. Eğer işe yaramazsa Philip'i uzun süre ziyaret etmeye yetecek kadar bile param kalmayacak. En azından ilaç tedavisi başlayana kadar ziyaret edebilirim umarım, ondan sonrası Philip için çok bir Şey ifade etmeyecek zaten. Yeni bir partner buldum diye yalan őklerim, hatta ona arkadaşlık sitesinden sahte bir profil bile gösterebilirim. Hayatında göreceği en mutlu anne adayı olacağım. Glckler saçarak ona veda edeceğim ama glŐmn ardında görünmez gözyaşları olacak. Sonra da Londra'da bir GururEvi bulacağım.

ÜÇÜNCÜ KİTAP

BİR

Limuzin taş merdivenlerin önünde çakıl taşlarını katur kutur ezerek dururken Sofia'nın malikânesinin gotik pencerelerinin kocaman kör gözleri de bizi takip ediyor. Hayatımda hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim.

Kırmızı tuğlalı sıcak duvarlarına rağmen evin her yerinden soğukluk akıyor. Şoför dışarı fırlayıp kapımı açıyor. Gücümü toplayıp doğrulmak için koltuğun deri kollarına tutunarak destek alıyorum. Şoför arabadan çıkıncaya yardım ediyor. Elini bana doğru uzatınca beyaz eldivenlerinin ne kadar mükemmel olduğunu fark ediyorum.

Denizden gelen serin esinti yüzüme çarpınca asıl misyonum gerçekliğini hissettiriyor. Belki sabahın taze havasında gün yüzüne çıkan güç ve zenginlik ruhundan, belki de bakışlarımdan kaçınıp sürekli başını eğik tutan şoförden. Arabayı sürüp gidiyor. Var olduğunu hiç düşünmediğim bir sessizlik tarafından çepeçevre sarılmış vaziyetteyim. Ana girişin önünde kolalı üniforma giymiş altı hizmetli, asker gibi iki sıra halinde ayakta duruyor. Ürperiyorum. Buradan geri dönüş yok ama önümdeki yol olabildiğince ürkütücü.

Küre'de ya da cıfcaflı dergilerde değil de ilk defa gerçek hayatta bir Varlıklı evi görüyorum. Düşündüğümde çok daha haşmetliymiş. Başımın üstünde uzanan kırmızı tuğlalı kuleler bana tehditkâr bir şekilde kendi önemsizliğini hatırlatıyor. Ön kapı hayatımda gördüğüm en büyük kapı. Koca bir orduyu bile yutabilir. Merdivenlerin her iki yanında da gerçek boyutlu iki beyaz aslan heykeli koruma gibi duruyor. Tedirgin bir şekilde adım atıp bana cesaret vermeleri için hizmetlilere bakıyorum,

ufacık bir baş işareti bile yeter ama onların da taş aslanlar kadar cansız olması muhtemel. Sadece içlerinden yaşlı bir tanesinin alnındaki ter boncuğu sayesinde onların da benim gibi etten kemikten olduğunu anlıyorum. Birden Sebastian'ın ailesinin yaşadığı yerin Cornwall'daki denizin yakınlarında olduğunu ve Sofia'nın kapının önündeki iki aslan heykelinden bahsettiğini hatırlıyorum.

Malikânenin etrafındaki orman uçsuz bucaksız ve eski, en üst dallar rüzgârda ağır ağır sallanıyor. Uzaklardan bir yerden bir baykuşun öttüğünü duyar gibi oluyorum ama baykuşların çıkıp dolaşması için çok da doğru bir saat değil. Bunu bir kehanet olarak algıladığım için kendime kızıyorum ve ayaklarımı zorlayıp eve doğru düzgün bir şekilde yavaş yavaş yürüyorum; Sofia beni şu an bile bir yerden kamerayla izliyor olabilir. Karnıma giren krampı ya da deli gibi atan kalbimi göremez gerçi ama korku dolu halim ve tedirgin vücut dilim beni ele verebilir. Onu tanıyorum, en ufak bir güçsüzlük yakalarsa onu aleyhime kullanacaktır.

Şimdiye kadar buraya geliş amacım tamamen Philip'in kurtulma ihtimali üzerineydi. Fakat şu an merdivenlerden çıkıp şu sessiz korumaları, yani aslan heykellerini geçerken bir şeyler değişiyor. Hatıralar zihnime akınaya başlıyor, önce damla damla, sonra sel gibi birbiri ardınca. Duygu seline kapılınca konuşma fırsatı elde edemediğimden kendimi kaybedeceğimden korkuyorum.

İlk önce on üç yaşındayken sevdiğim çocuğun koca bir buket siyah gülü Sofia'ya verdiği andaki çaresizliğimle özdeşleşen bir kıskançlık duygusu geliyor. Ardından annemin en sevdiği masa örtüsüne meyve suyunu iddia ettiğim gibi komşunun kedisinin değil de yanlışlıkla benim döktüğümü Sofia'ya itiraf ettiğim anki coşku ve dostluk hissini anımsıyorum. Başka duygular da belirliyor, mesela oyun parkındayken Sofia'nın beni arkadaşlarımdan önünde azarlaması yüzünden hissettiğim hasetle karışık utanç

duygusu ve yine okuldaki zorba çocuklardan beni korumak için başının belaya girmesi neticesinde gelen gururla karışık hayranlık duygusu. Bunların hepsinin bir anlamı var; tüm bu duyguları belli tecrübelerime dayandırabilirim. Fakat içimde başka bir duygu daha öylesine beklenmedik bir şekilde yükseliyor ki ona karşı koyabilmemin imkânı yok. Göğsümü sıcak ve hassas bir enerjiyle dolduruyor. Bir türlü anlamıyorum; Sofia hiçbir zaman bana kendisini sevmem için bir sebep vermedi. Çok yanlış zamanda gelen bu duyguyu göz ardı etmeye çalışıyorum; sevgi şu an hissetmeyi umduğum en son duygu, onu istemiyorum. Şimdi olmaz, burada olmaz.

Merdivenleri çıkınca kapının önünde duruyorum. Etrafımda başları önlerine eğik gözleri yere sabitlenmiş bir sürü hizmetli var –beni görmezden geliyorlar. Kapı sallana sallana açılıyor ve kendimi itinayla parlatılmış mermer zemini direkt gözümü alan bir giriş holünde buluyorum. Tavandan parıltılı bir avize sarkıyor. Eski moda balo salonlarını hatırlatıyorum. Müsrif bir şekilde kırmızı halıyla kaplanmış merdivenler döne döne yukarı çıkıyor.

Yaşlıca bir kâhya beni karşılıyor. Adımlarında ses bile çıkmıyor, görüntüsü ise muazzam. Adeta on dokuzuncu yüzyıldan buraya ışınlanmış gibi bir hali var. Bana doğru yaklaşıp yakışık alır bir mesafede duruyor ve saygıyla reverans yapıyor.

“Hoş geldiniz, hanımefendi. Lütfen beni takip edin.”

Cevabımı beklemeden merdivenleri çıkmaya başlıyor. Ahşap kaplama bölmelerden, uzun ve karanlık koridorlardan, eski kitapların mis gibi küf koktuğu Viktoryen bir kütüphaneden geçiyoruz, sonra da iki kat yukarı çıkmak için aşırı abartılı bir asansöre biniyoruz. Asansöre halı sermişler, duvar kâğıdıyla kaplamışlar iki tane berjer koymuşlar, üstlerinde kırlentleri de var, ayna desen yaldızlı, köşeye iştirilmiş Art Deco abajur da cabası.

Asansörden inip kocaman beyaz bir kapının önünde yer alan danışma bölümüne geliyoruz.

“Bu anahtarınız,” diyor kâhya gümüş bir bilekliği kaldırarak. Bilekliği tarıyor ve kapı hafif bir cızırtıyla yavaşça açılıyor. İçeri girmeden önce bir şeyler daha söylemek istediğini görür gibi oluyorum. Boğazını temizliyor.

“Kusura bakmayın hanımefendi ama evdeki kurallar gereği ziyaret süreniz boyunca kimlik telefonunuzun bende kalması gerekiyor.”

Çok saçma geldiği için bir an reddetmeyi düşünüyorum. Ona bakıyorum, o da bana bakıyor. Kısa bir tereddütten sonra kimlik telefonumu bileğimden çıkarıp ona uzatıyorum. Şeffaf bir plastik poşetin içine koyuyor ve ağzını kapatıp ceketinin iç cebine yerleştiriyor.

“Burası Beyaz Süit. En özel misafirlerimizi ağırlamak için,” diyor sesinde belirgin bir gururla içeri girerken.

“Bir yanlışlık var herhalde. Ben görüşmeden sonra evime geri döneceğim bugün.”

“Ben sadece talimatları yerine getiriyorum hanımefendi.”

“Sofia’yla ne zaman görüşebileceğimi biliyor musunuz peki?”

“Üzgünüm hanımefendi, şu an için daha fazla bilgiye sahip değilim.”

İki tarafında da sürmeli pencereler olan geniş, dikdörtgen bir oda. Ultra modern ve şık. Bütün süitteki tek renk beyaz. Ortadaki buzlu camdan duvarın arkasında banyo gizli. Devasa oval küveti beyaz mermerden oyup yapmışlar. Arka tarafta yatak odası kısmı var. Daire şeklinde bir tablanın üstüne kocaman bir yuvarlak yatak serilmiş. Oturma odası bölümünü kadife kanepeler ve koltuklar, gömme dolaplar, beyaz taştan bir şömine ve devasa vazolar süslüyor. Taş parmaklıkları olan balkon ise orman manzarasına bakıyor.

Böyle bir yerin soğuk hissettirmesi gerekir, hastaneler gibi; ama gayet nezih ve dingin.

Kâhya gittikten sonra huzur dolu bir şekilde tüm bu güzelliğin beni esir almasına müsaade ediyorum. Sofia bana en lüks süitini verdi. Ziyaretimi ciddiye aldığı anlamına mı geliyor bu?

Bir saat sonra kâhya geri dönüyor. “Memnun kalmadığınız bir şey var mı, hanımefendi?” diye soruyor kapı eşiğinde durarak.

Ne kadar gergin olduğumu ve konforun filan hiç mi hiç urnurumda olmadığını söylememe ramak kaldı.

“Sofia’yı hemen görmem gerek.”

“Hanımefendi, korkarım Sofia sizinle bugün görüşemeyecek.”

Canımın acıdığını hissediyorum. Tam korktuğum gibi benimle oyun oynuyor. Benimle görüşmek gibi bir niyeti hiç olmadı. Sakinliğimi koruyabilmek için bütün irademi seferber ediyorum.

“Bir sorun mu var? Kendisini görmek için çok uzun yollardan geldim. Acil bir durum.”

Gözlerini sabit tutarak tıpkı bir banka veznedarı resmiyetiyle karşılık veriyor.

“Hanımefendi, Sofia yarın sizi görmek için müsait olacak. Geceyi burada geçirmeniz kendisinin hususi arzusudur.”

Söylemek istediğim çok şey var ama elimden gelen tek şey yumruğumu sıkarak ve sesimin düzgün çıkması için kendimi zorlamak oluyor.

“Kimlik telefonumu geri istiyorum. O olmadan burada kalamam.”

“Üzgünüm hanımefendi, onu size ancak buradan ayrılırken verebilirim. Eğer biriyle iletişime geçmek istiyorsanız süitinizde portatif bir telefon mevcut.”

“Kendi telefonumu neden kullanamıyorum öyleyse?”

“Konut mıntıkası dahilinde fotoğraf çekilmesine ve mesajlaşmaya müsaade edilmiyor hanımefendi. Eğer kimlik telefonu gerektirecek bir işlem yapmanız gerekiyorsa lütfen yardım almak için kişisel hizmetçinizle iletişime geçin.”

“Şu an hiçbir şeye ihtiyacım yok.” Histerik bir tonda konuşmaya başladığımın farkındayım ama elimde değil. “Sofia’yı görmem gerek. Bugün.”

“Hanımefendi, Sofia yarın müsait olacak. Anlayışınız için teşekkürler.” Topuklarının üstünde dönüyor ve asansöre binip gözden kayboluyor.

Yapayalnız ve kapana kısılmış haldeyim. Kimlik telefonum olmadan yardım isteyemem, zaten kim bana yardım edecek ki? Varlıklı birinin sözüne karşı kim bana inanır? Olabilecek bütün kötü şeyleri düşünmeyi bırakmak için kendimi zorluyorum. Bir günden bir şey olmaz en nihayetinde.

Öğleden sonra vakit çabuk geçti. İlk önce iki hizmetçinin gümüş bir servis arabasıyla getirdiği öğle yemeğini balkonda tatlı bir esinti ve kuş cıvıltıları eşliğinde yedim. Böylesi bir sessizlikle çevrelenmiş olmak çok tuhaf bir deneyimdi, neredeyse gerçeküstüydü. Yemekten sonra dalmışım, uyandığımda kafam yerinde değildi. Bir an için Sofia’nın yemeğime bir şey koymuş olabileceği aklıma geldi ama bir müddet sonra anladım ki sadece huzurdan gevşemiş haldeydim. Olaylar tamamen kendi kontrolümüzden çıktığında hissettiğimiz türden bir huzurdu bu. Teslim olmaktan başka çarenin kalmadığı o koyvermişlik.

Şimdi dışarıdayım, etrafı keşfediyorum. Ortasında Viktoryen stilde fıskiyesi olan bir gül bahçesinin yanından geçiyorum, kenarlarında hiç tanımadığım egzotik bitkiler olan çakıllı bir patikadan yürüyorum. Karşıma çıkan bir duvarın ardında oyun parkıyla eğlence alanı karışımı bir yer buluyorum. İçeride uçsuz

bucaksız kaykaylar, çarpışan arabalar, dev bir trambolin, hatta yine Viktoryen bir atlı karınca bile var. Sofia'yla Sebastian'ın ailesi mi var acaba diye merak ediyorum birden, yoksa sadece çocuklu ziyaretçileri için sundukları bir hizmet mi?

Evin öteki tarafında kâhyanın bana uzak durmama tembihlediği etrafı uzun çitlerle çevrili kanat var. Uzak bir mesafede duruyorum. Binanın hemen yanında büyük bir yüzme havuzu ve yemeklik bahçe mobilyalarıyla doldurulmuş bir avlu olduğunu görüyorum. Hizmetçinin biri demir işlemeli büyük masayı temizliyor, bir diğeri de yerleri süpürüyor. Tam döneceğim sırada beklenmedik bir ses duyuyorum. Bir çocuk kahkahası. Kafamı kaldırıp bakınca ikinci katın penceresinden bana bakan gözlüklü bir kadın görüyorum ama çabucak perdenin arkasına gizlenip kayboluyor. Limuzinle geldiğimde yüzünü gördüğüm çocuğun baktığı pencere bu. Son bir tur atmak için parka doğru geri yürüyorum. Zaman sanki durmuş burada ama bütün güzelliğine ve şatafatına rağmen mutlu bir yer gibi hissettirmiyor.

Bir helikopter iniş yapmak üzere. Bulunduğum yerden iniş pistini çok net görüyorum. Üç kişi iniyor, yaşlıca bir adamla iki genç kadın. Adam elinde doktor çantası taşıyor. Gördüğüm kadarıyla aceleleri var. Kâhya onları karşılayıp eve buyur ediyor. Çok geçmeden ana girişin önüne bir kamyonet yanaşiyor, üstünde “Taze Deniz Mahsulleri” yazıyor. Hizmetçilerden birinin yardımıyla şoför buz kutularını eve taşıyor. Evde çalışanlardan başka kimseyi görmediğim için sanki insanlar gidip gelip boş eve bir şeyler bırakarak hayaletleri besliyorlarmış izlenimine kapılıyorum. Ev de tüm getirilenleri sessizce yutuyor ve daha fazlasını istiyor. Dayanacak gücüm kalmıyor. Cazibesine kapılmaktan kendimi alıkoymayıp içeri giriyor ve dümeni merakımın eline bırakıyorum.

Bir gölge gibi koridorlarda, odalarda, gıcırdayan ahşap merdivenlerde dolanıp duruyorum; amaçsızlığın, avare avare keşif

yapmanın tasasız rahatlığının keyfini çıkarıyorum. Viktoryen kütüphaneye gelince şöyle bir durup nefesimi kesmesine müsaade ediyorum. Binlerce eski kitap, eskimişliğin getirdiği o koku, vitrinlerin arkasındaki sararmış haritalar ve tüm bu müzelik görüntü aracılığıyla geçmişin benimle konuşmasına şahitlik ediyorum. Yoluma devam edince kendimi giriş holünde buluyorum. Hizmetçinin biri büyük merdivenin korkuluklarının tozunu alıyor. Beni görünce başını eğip reverans yapıyor ama tek kelime etmiyor. Binanın iki kanadını birbirine bağlayan bir geçiş koridoruna giriyorum? Bir keresinde bir manastırda gördüğüm dehlize benziyor. En yoğun renklerle boyanmış kemerli pencereler ortama dini bir hava katmış. Adımlarım taş zeminde yankılandıkça kendimi yalnız hissediyorum ama bu huzur dolu bir yalnızlık, tarihî taşların sessizliği bütün tasaları silip götürüyor. Geçidin sonuna vardığımda karşıma yasaklı kanada açılan kapı çıkıyor. Geri dönmeden önce kulak kesiliyorum. Hiç ses yok ama buranın Sofia ile Sebastian'ın yaşadığı yer olduğunu biliyorum.

İki

Balkondayım ve hâlâ kendime gelmeye çalışıyorum. Dün gece yatakta bir o yana bir bu yana dönüp durdum, bir ara da histerik kahkahalar atan bir çocuğun sesine uyandım. Rüya mıydı gerçek miydi, ondan bile emin değilim. Kendimi yalnız hissediyorum, iyice hüzne gömüldüm. Kişisel hizmetçim kahvemini doldururken formaliteden gülümsüyor. Ardından beni kahvaltımla baş başa bırakıp gidiyor. Dünyayla iletişim kurmak, haberleri filan kontrol etmek istiyorum, kimlik telefonumdaki herhangi bir şeye bakmak istiyorum. Tam oturma odasındaki Küre'yi açmak için ayağa kalkmışken portatif telefon çalıyor. Arayan Kâhya, yarım saat içinde beni Sofia'ya götürceğini haber veriyor.

Kahvaltım dünkü öğle ve akşam yemeklerimden bile daha zengin, gökkuşağının her renginden meyve suyu var. Neredeyse elimi bile sürmüyorum.

Kâhya tam vaktinde geliyor. Artık aşına olduğum odalardan ve koridorlardan giderken arkasından takip ediyorum. İşte renkli pencereleri olan tarihi geçitteyiz. Nereye gittiğimizi biliyorum. Dün önünde kulak kesildiğim heybetli ahşap kapıyı açıyor. Evin bu bölümü daha hareketli. Durduğumuz yer misafir odası olsa gerek; tavanın yüksekliğinden ve çıkma pencerelerin uzunluğundan odanın devasallığı gözümüze giriyor. Kâhya tek kelime etmeden çıkıp gidiyor. Yumuşak ve lüks mobilyalarda, sıcak lamba ışığında, mermer şömine başında ve kırmızıyla altının bolluğunda Sofia'nın dokunuşunu hemen fark ediyorum. Öte yandan Sofia'ya –en azından benim tanıdığım Sofia'ya– yabancı olan bir şey de var: İncelik yoksunluğu. Önümde gördüğüm manzara, değerlerini gerçekte anlamadıkları bir sürü değerli

eşyanın yüzyıllardan beri biriktirilip durulmasından başka bir şey değil. Duvarlarda çeşit çeşit tablo var, hatta Van Dyck'ın ve Constable'nin orijinal resimleri bile mevcut; fakat o kadar alelade bir düzenle asılmışlar ki hayran kalmak mümkün olmuyor. Oda bir de beyaz mermerden ve bronzdan yapılmış çıplak erkek ve kadın heykelleriyle dolu. Ayrıca bir sürü küçük fosil taş görüyorum. Her yerdeler, pencere kenarlarında, raflarda, şöminenin etrafında, onarlı gruplar halinde ya da yekpare, nereye baksam bir tane buluyorum.

Artık eminim, burası Sebastian'ın anne babasının evi, yani Sofia'nın ilk kaçışında yerleşip teselli bulduğu ev. Ergenken sık sık hayalini kurduğum, ziyaret etmek için can attığım, beni götürmesi için Sofia'ya yalvardığım ama bir kere bile götürmediği yer.

Yüreğimin kursağında attığını duyabiliyorum; başımda bir ateş, bir ağırlık. Tedirgin bir şekilde şöminenin önündeki kapitone sandalyeye oturuyorum. Yalnızım. Sadece yüzlerce yıla tanıklık etmiş eski evlerin çıkardığı türden gıcırtiları dinliyorum.

Bir ısıklık sesiyle irkiliyorum.

Çıkma pencerenin önündeki hantal tekli koltuk aheste aheste dönüyor. Üstünde yastıklarla desteklenmiş, battaniyelere sarılı bir kadın oturuyor. Uzun kara saçları düğüm düğüm omuzlarına dökülüyor. Oturduğu koltuk o kadar derin ki onu neredeyse yutacak gibi bir hali var. Yaklaşıyorum. Bu keskin bakışlı badem gözleri ve açık alnı tanıyorum. Fakat onun delik deşik suratına bakarken korkuya kapılıyorum. Sofia normalde otuz yedi yaşında ama karşımdaki kadın enkazı çok daha yaşlı görünüyor. Cildi solmuş ve acıyla kaplanmış. Dik dik bakmaktan kendimi alamıyorum. Çok kırılğan görünüyor, kız kardeşimi betimlemek için kullanacağım son kelimedir bu. O soylu güzelliği solup gitmiş, ateşi sönüp kül olmuş.

“Sofia, sen misin?”

Cevap yok. Gözleri sessizce üstüme kilitlenmiş, bakıyor.

“Ne oldu sana böyle?”

Eliyle bir hareket yaparak gidip karşısındaki koltuğa oturmam için beni davet ediyor ama muallakta kalıyorum. Işık çok loş olduğu için yüzünü hâlâ net göremiyorum. En sonunda ağzını açıyor ve mezardan yeni çıkmış biri gibi konuşmaya başlıyor.

“Bugünün nihayet –ben bu dünyadan göçüp gitmeden– geleceğinden pek emin değildim.” Öksürmek için bir an duraksıyor. “Ama bu şekilde olmasına sevindim.” Gözleri merakla dört dönerken beni tepeden tırnağa süzüyor. Onu kucaklamak ya da öpmek için yaklaşacak gibi oluyorum ama elini uzatıp beni olduğum yerde durduruyor.

“Sofia. Sen hasta mısın?”

Hâlâ boynuna sarılmak istiyorum ama kayıtsızlığına karşı gelmek mümkün olmadığı için mesafemi koruyorum. Bir sürü şey sormak istiyorum, mesela göçüp gitmek derken neyi kastediyor? Ölüyor mu yoksa? En sonunda dayanamayıp karşısındaki koltuğa oturuyorum. Artık yakınız, aramızda sadece alçak bir sehpa var.

“Hoş bir genç kadına dönüştüğünü görmek beni mutlu etti,” diyor. “Bana biraz kendinden bahset.”

“Nereden başlayacağımı bilmiyorum.”

“Evli misin?”

“Evet, adı Philip. Ama...”

“Çocuğun var mı?”

Başımı iki yana sallıyorum.

“Ne bir kimsem ne de bir eşyam var artık.”

“Bunu anlatmak için mi geldin bana?”

“Sebastian nerede?”

“Her neredeyse orada kendisiyle görüşmen pek olası değil. En azından uzun bir süre.”

“Öldü mü yani? Tanrım, beni arayıp haber vermeliydin. Senin hasta olduğunu da bilmiyordum. Her zaman o kadar kendinden emin, o kadar hayat doluydun ki mutlu olduğunu sanıyorduk, Varlıklı biri olarak lüks hayatın tadını çıkardığını düşünüyorduk.”

“Düşünüyorduk derken?”

“Yani Philip ve ben. Annemle babam da öyle düşünüyordu ama... onlar da yok artık.”

“Biliyorum.” Yankılanan sesi tam anlamıyla bomboş çıkıyor.

“Biliyor musun?”

“Kocandan biraz daha bahsetsene,” diyor. Koltuğunun kolçağındaki bir düğmeye basıyor ve arkasındaki kalın perde açılıyor. İçeri ışık girince dayalı döşeli odanın havası değişiyor. Fakat yine de Sofia’nın yüzü bir nebze bile aydınlanmıyor.

“Aslında buraya gelişimin nedeni Philip...”

“Zaten beni merak ettiğin için geldiğini bir an bile düşünmedim. Çok fena boka battın herhalde prenses.”

Prensес kelimesi unutulmuş eski anıları zihnimde yeniden canlandırıyor. Hiçbir şey değişmemiş, içimi biliyor. Tek kelime edemiyorum.

“Ee?”

“Senin için gerçekten endişeleniyorum Sofia. Ne oldu sana?”

“Para istiyorsun, değil mi?” Belli ki gittikçe tahammülü tükeniyor.

“Bak, Sofia,” diye söze başlıyorum gergin bir şekilde. “Aramızda bazı yanlış anlaşılmalarda olduğunu biliyorum, çok da acı verici bir şekilde birbirimizden koptuk. Kendi adıma sorumluluğu kabul ediyorum. Hâlâ içimde yaradır. Keşke böyle olmasaydı

diye düşünmeden neredeyse şöyle rahat nefes aldığım bir gün bile yok. Gerçekten, çok ama çok üzgünüm.”

“Ne kadar istiyorsun?”

“O zamandan beri annemle babamı kaybettik. Yetim ve öksüz kaldım, sen de öyle Sofia.”

“Eğer ihtiyacın olan paraya sahip olmasaydım buraya hiç gelmeyecektin bile.” Yüzünde “beni kandırmaya çalışma” ifadesi beliriyor ve nihayet eski Sofia’ya has bir şey görmüş oluyorum. Devam ediyorum. “Şimdi de seni görünce senin için gerçekten endişelenmeye başladım.”

Derin bir iç çekiyor.

“Keşke bana palavra sıkmayı bıraksan prenses. Kendi işini yokuşa sürüyorsun.”

“Evet, yardımına gerçekten ihtiyacım var. Bir ölüm kalım meselesi.”

“Nihayet.” Önündeki bal rengi bir bardak sıvıya doğru uzanıyor ama bir anda öksürüğe boğuluyor. Yardım etmek için tam yerimden kalkacağım sırada öksürük kesiliyor.

“Sorunun cevabına gelecek olursak, evet, ölüyorum,” diyor ve “Hayır!” diye ekliyor hemen gard alır gibi elini kaldırarak. “Bana acımaya kalkma.”

Gevşemeye çalışarak koltuğuma geri yaslanıyorum.

“O günü unutamamakla ilgili söylediğin sözlerle aynen katılıyorum prenses.” Duraksıyor ama devamının geleceğini anlıyorum. “Kavga ettikten sonra evden temelli çekip gittiğim o gün mutlu olmak için son şansımı da mahvettin. Buraya dönüp Varlıklı biri olarak yaşamaktan, bu hale gelmekten başka çare bırakmadın bana. Karşılığında şimdi gelip benden para istemen çok komik.”

Tenim buz kesiyor.

“Benim için kolay mıydı sanıyorsun? Sen kaçıp gittikten sonra annemle babam neler yaşadı, haberin var mı?”

“Sen beni kaçmaya zorladıktan sonra.”

“Seni zorladım mı?”

“Tavırların, düşmanlığın... Sen asıl hikâyenin tamamını dinle de gör.”

“İyi de bizden de yaşam şeklimizden de nefret eden sendin. Kavga ettik, evet, korkunçtu ama sonra sen şaşalı Varlıklı hayatına döndün. Bana daha anlatacağın ne olabilir?”

Beklenmedik bir fırtına gelip odayı karanlığa boğuyor. Sofia biraz daha viski almak için eliyle işaret ediyor. Öne doğru eğilip altın rengi sıvıdan bir ölçek daha döküyorum. Dolaptan ona biraz buz getirmemi söylüyor. Ürkütücü bir sessizlik var, odada sesi çıkan tek şey tıngırdayan buz küpleri. Titreyen ellerimle bardağı ona uzatıyorum ama yüzüme bakmıyor. Pencereden dışarıdaki bir ağacı seyrediyor, yaklaşan fırtına yüzünden dalları bir o yana bir bu yana sallanan kocaman, yaşlı bir meşe ağacını. Rüzgâr evin içinde ısıklık çalıyor.

“Ateşe birkaç tane daha odun at!” diyor. “Bugünlerde saçma sapan bir şekilde demode biri oldum çıktım.”

Hayatımda hiç gerçek bir ateş yakmadım. Bugüne kadar gördüğüm bütün şömineler elektrikliydi, GururEvlerindeki gibi bile. Bu iş için Sofia beni yönlendirmek zorunda kalıyor. İş bitince hemen oradan uzaklaşıyorum. Şömine o kadar büyük ki dikkatli olmazsam içine düşebilirim gibi bir hisse kapılıyorum. Yerime geri oturuyorum. Sofia’ya bakınca önemli bir şey söylemek için düşüncelerini toparlamaya çalıştığını anlıyorum, muhtemelen uzun bir konuşma olacak. Midem düğüm düğüm, onu Varlıklı hayata kaçmaya zorladığımı söyleyerek ne kastettiğini açıklayana kadar da öyle kalacak sanırım. Yoksa benimle oyun mu oynuyor? Eğer intikam istiyorsa burada olmamın anlamı yok.

Şömineden yayılan sıcaklık odayı kuşatıyor ve kemiklerime kadar işliyor. Philip’le benim için bu son şans. Ben burada bu lüks evin sıcaklığının tadını çıkarırken Philip orada ölüme hazırlanıyor. Buraya gelmeme sebep olan şeyi almadan gitmeyeceğim. Şömineden gelen çatırtıları ve sağımdaki tahta dolabın içindeki Kral Edward dönemine ait saatten gelen tık takları dinliyorum.

“Kendine bir içki koy,” diye emrediyor.

“Böyle iyiyim, teşekkürler.”

“Buna ihtiyacın olacak prenses. Biraz uzun sürebilir.”

Karşı koymasam iyi olacak. Kalkıp içkilerin olduğu dolaba gidiyorum. Babam bana hep prenses derdi. Prensес Alice. Ama o çok sevecen söylerdi. Genelde şımarık çocuklar için söylenen bu öbür türlü prensesi bir yıldır filan duymuyordum. Kendime buzlu bir votka koyuyorum ama fazla değil, sadece gerilen sinirlerimi yatıştırarak kadar. Bu uzun bir savaş olabilir.

Sofia ayaklarını önündeki kırmızı kadife kaplı pufa uzatıp arkasına iyice yaslanıyor ve konuşmaya başlıyor.

“Evden ilk kaçışımda kendimi birçok insanın hayal bile edemeyeceği bir dünyada buldum. Bu kavgamızdan önceydi. Millerce öteden bile annemle babamın endişelendiğini, seninse meraklı bir şekilde kıskandığını hissedebiliyordum. Şehirdeki dairesine yerleştiğim günden beri Sebastian’la savurgan bir hayat yaşamamın tadını çıkardım. Beni buraya, anne babasının malikânesine getirdi. Muhtemelen oğullarının aksine güçlü bir karaktere sahip olduğum için beni sevmiş gibiydiler.”

“Böyle bir şeyi yapmayı nasıl becerdiğini hep merak etmişimdir.”

“Nasıl bir şeyi?”

“Sebastian’ı hor gördüğün halde parası için onunla evlenmeyi.”

“İşte yine başlıyoruz. Hiçbir şey bilmediğin bir konu hakkında atıp tutuyorsun.”

“Sebastian’ı sahip olduğu bu Varlıklı statüsünden başka bir sebep uğruna sevdiğini söyleme bana sakın.”

“Sana inandırıcı gelmeyebilir ama o aşırı utangaç mizacının aksine Sebastian oldukça zeki biriydi. Çevreyle ve jeolojiyle ilgiliydi, bu fosiller hep onun eseri.” Eliyle odanın etrafını gösteriyor. “Birlikte dünyanın öbür ucuna kadar gidip kazabildiğimiz yerlerden bunları çıkarıp topluyorduk.”

“Ama onu fosillere olan ilginden filan sevmiyordun, öyle değil mi?”

“Fesatlığı bırak artık prenses. Sana yakışmıyor. Tabii ki böyle bir yaşam tarzı için şeytanın bizzat kendisiyle de çıkardım. Ama kimseyle sırf bu yüzden evlenmem. Neyse ilk kaçışıma dönelim. Sebastian’ın nazik yapısı benim fırtınalı doğam için yatıştırıcı bir etki gösterdi. Ayrıca anne babası da bana aileden biriymişim gibi davrandı, beni akşam yemeği partilerine çağırdılar. Boşboğazlığım ve kendinden emin güzelliğim sayesinde popüler olmuştum. Sebastian’la bir grup hizmetçi eşliğinde dünyayı dolaştım. Ne zaman bir yer ilgimi çekse özel jetine atlayıp gidiyorduk. Beni en çok etkileyen insanların bize karşı tutumlarıydı, nereye gitsek büyük bir saygı ve hayranlıkla karşılanıyorduk. Ancak yıllar sonra bunun sadece itaat korkusundan kaynaklandığını anlayabildim. Sıradan hayat yaşayan biri olarak senin bunu anlamam mümkün değil tabii. Herkesten üstünmüşsün gibi bir duygu, sanki damarlarına taptaze, ölümsüz bir kan enjekte edilmiş gibi.

Sebastian’ın anne babası düzenli olarak Primavera Kulübü’ne gidiyordu. Çocukken o penceresiz beyaz gökdeleni ne kadar merak ettiğimizi hatırlıyor musun? Meğerse Sebastian için bile gizemini koruyan bir yermiş. Gidip görmek için can atıyorduk ama yirmi bir yaşın altındakileri içeri almıyorlar. Bir gün Sebastian sahte kimlik kullanarak içeri girmeyi planladığı çılgın bir fikirle çıkageldi. Ondan bekleyebileceğim en heyecan verici şeydi.”

Gözlerini kısarak camdan dışarı bakıyor. Rüzgârın pencereleri titreten sesini duyunca kazağını belinin etrafında iyice sıkıyor. Sözüne devam etmeden önce bayağı bir duraksıyor. Hikâyenin geri kalanını ne kadar merakla beklediğimi fark edince kendimden utanıyorum. Ben burada Şehrazat öyküleri dinlerken Philip bir başına tarifsiz acılar çekiyor.

“Sence ne var? Primavera Kulübü’nün içinde?” diye soruyor Sofia.

“Gazinolar, barlar?”

Gözlerini deviriyor.

“Masaj salonları?”

“Herkes gibi benim de Primavera Kulübü’yle ilgili bildiğim tek şey Varlıklı insanların oyun yeri olduğuydu. Eğlence yeri diye düşünüyordum, bir de gelecek teknolojisine yönelik özel eğlence çeşitleri vardır diye umuyordum, hatta belki de insanı direkt yüksek sosyeteye çıkartan ilaçlar da olabilirdi, zira öyle bir şeyden acilen bir doz almaya ihtiyacım vardı. Elit kesimin bir parçası olmak istiyordum.”

Biraz daha yaklaşıyorum. Merakım gittikçe artıyor, neredeyse niye geldiğimi unutacağım. Soru soracak cesaretim yok. Sadece ateşi, rüzgârı ve eski evin gıcırtilarını dinliyoruz. Çimenliğin ötesindeki meşe ağacının her an kökünden kopup uçacakmış gibi bir hali var. Sofia hikâyesini mümkün olduğunca etkileyici hale getirmek için en doğru kelimeleri seçmeye çalışıyor.

“Meğer yanılıyormuşuz.” Sesinde zafer edasıyla devam ediyor. “Bütün bütçeliler olarak hepimiz orası hakkında baştan beri yanılıyormuşuz. İyi vakit geçirmeye yönelik bir yer değilmiş, en azından bizim anladığımız türden değil. Sebastian iki sahte kimlik ayarlamayı başardı. Oraya girdiğimiz anda hayal kırıklığı başladı çünkü beyaz gökdelenin şatafatlı hiçbir numarası yoktu. Ne masaj salonu ne bar, havalı herhangi bir şey vardı. Sadece karanlık köşeli koridorlar ve penceresiz odalara açılan sıra sıra kapılar var.

Girdiğimiz ilk oda bir çeşit sahne gibiydi. Koltuklarda oturan bir düzine insan vardı, biz de geçip köşede bir yere oturduk. Altı üstü sinemaydı, hayal kırıklığına uğramıştık. Diğer seyirciler ormandaki avcıya tezahürat ediyordu. Sebastian’la ben avcıyı hemen tanıdık: Sebastian’ın anne babasının bir dostuydu Walter, kızarık yüzlü, sevimsiz bir adam. Koyu yeşil bir üniforma giymiş, elinde bir tüfekte ormanın içinde yürüyordu. İlk başta neden avının peşinden koşmuyor diye düşündüm. Suratından hiç düşmeyen sırıtışıyla aranıp duruyordu sadece. Ağaçların

etrafında dönüyor, bir yukarı bir aşağı bakıyor, bir şeylere sesleniyordu. Hiç acele etmiyordu. Kırmızı bir çitin yanına geldiği zaman sebebini anladım. Orman tamamen bu çitle çevrili ve kapalıydı. Kurdun hiç şansı yoktu. Yakalanması an meselesiydi. Filmi çok sıkıcı buldum, tam Sebastian'a gidelim mi diyecektim ki onu gördüm. Kurt değildi. Çıplak, genç bir adamdı. Ağaçların arasında gözden kayboldu, avcı da onun peşinden gitti, adamın acı çekişinden zevk aldığı için acele etmiyordu. Kurban ekranda her görüldüğünde seyirciler bağıırıyordu. En sonunda Walter onu çitin orada köşeye sıkıştırdı. Hâlâ daha yavaş hareket ediyor, adamın gözlerindeki dehşetli bakışların tadını çıkarıyordu. Seyirciler daha da yüksek sesle ıslık çalıp tezahürat etmeye başladı. Sebastian'a baktım. Onun da midesi bulanmıştı. Sonra onu yakından gördüm, kurbanı yani. Bu bir çocuktuk, adam değil. On dört yaşından büyük olamazdı. Bacağı fena halde kanıyordu ama canlıydı. Walter onu bilerek ayağından vurmuştu, böylece izleyiciler daha da uzun süre acısını seyretmeye doycaklardı. Bu kadarı bana yetti. Yandaki küçük bir kapıdan dışarı kaçtım. Kendimi sıra sıra mermer lavabolarla dolu küçük bir odada buldum, dayanamayıp birine kusuverdim. Bir yanımda artık eve dönmek istiyordu ama bir yandan da kana susamış birine dönüşmeye başladığımı fark ettim. Daha fazla görmek istiyordum. Kendimi zorlamam gerekse de merakımı gidermek istiyordum. İkinci girdiğimiz oda küçük bir tiyatroydu. Sahnede bir kadın sandalyeye bağlanmış bir şekilde oturuyordu. Yanı başında da bir adam elinde ameliyat aletleriyle ayakta duruyor ve seyircilerden gelen direktifleri uyguluyordu. Kasten çok yavaş bir şekilde çalışıyor, adeta sanatsal bir hassasiyet gösteriyordu. Kadının kan donduran çığlıkları seyircileri daha fazla aşka getirsin diye hoparlörlerden yüksek sesle veriliyordu. Kadının altın sarısı saçları aynı seninki gibi omuzlarına kadardı. Fazla duramadım. Havada dolanan kesif taze kan kokusu bana fazla geldi. Bir kez daha yan kapıdan kaçıp çıkmak zorunda kaldım. Tertemiz bir

lavaboyu yine pislik içinde bıraktım. Bu ikinci odanın şoku dermanımı kesmişti. Kaçırılan insanların nereye götürüldüğünü artık anlamıştım. Bu gerçeklik, organ kaçakçılığı fikrinin masal gibi görünmesine neden olmuştu.”

Tüylerim diken diken oluyor.

“Herkes Düşük Bütçelilerin organları için kaçırıldığını düşünüyor. Bunun için de Yüksek Bütçelileri suçluyorlar,” diyor dünyanın en doğal şeyiymiş gibi. “Öyle de olması lazım zaten: Gerçek hiçbir zaman gün yüzüne çıkmayacak, sizin gibi Orta Bütçelilerin de her zaman Yüksek Bütçelilerden nefret edip onları ayıplayacağı bir sebebi olacak.”

Kafama balyozla vurulmuş gibi hissediyorum. Aklıma Joshua geliyor, en sevdiğim öğrencilerimden biriydi, kahverengi gözleri daima hevesle parlardı, veteriner olmak için azimle çalışırdı. Bir de benim öğrencim olmayan iki çocuk daha vardı okulda, Samir Khan ve küçük kız kardeşi Aliya. Onları ayırmışlar mıdır? Yoksa sapık ikisine beraber işkence etmeyi mi tercih etmiştir? Bilincini kaybetmeden önceki son anlarında Samir’in aklından ne geçiyordu? Son nefesine kadar kız kardeşini korumaya çalıştığını görür gibi oluyorum. Haberlerde ise Yüksek Bütçelilerin zavallı Mıntıka sakinlerini organ ticareti için adam kaçırmaya zorladığı hiçbir zaman söylenmez ama ihtimali üzerinde hep durulur.

“Gerçek ne o zaman?” Sesim titriyor.

Sorumu duymazdan geliyor.

“Sofia! O Orta Bütçeli bölgede yaşanan meşhur adam kaçırma olayı benim okulumdaki çocukların başına geldi. Kurbanlardan biri benim öğrencimdi.”

Başıyla onaylıyor.

“O gün prestijli bir Varlıklı’nın oğlu on sekiz yaşına girmişti. O da babasının oğluna doğum günü hediyesiydi.”

“Doğum günü hediyesi mi?”

“Kaliteli kurbanlar bunlar, eski Düşük Bütçeliler gibi değil.”

“Organ ticareti filan yok ortada yani?”

“Neden olsun ki? Organ nakli yasal olarak yapılıyor zaten hastanelerde.”

“Donörler de GururEvi sakinleri, değil mi? Yani tüm o zavallı çocuklar sırf Primavera Kulübü’ndeki Varlıklıları eğlendirmek için ölmek zorunda kaldı!”

“Nihayet anladın,” diyor. “Ama sana gördüklerimin sadece ılımlı kısımlarını anlattım. Primavera’da başka odalar da var. Ben sadece kısa kısa kesitler gördüm; insanlıktan ebediyen iğrenmeme neden oldular. Gördüklerimi untabilmek için neler vermezdim.”

“Bunun olmasına nasıl müsaade edilebilir?”

“Sanırım cevabı gayet açık,” diyor. “Yine de Varlıklılar bile bazı kısıtlamalara tâbi. O doğum günü hediyesi büyük bir kargaşaya sebep oldu. En güçlü Varlıklılar bir araya gelip çocuğun babasını aşırı sorumsuzluğundan dolayı fırçaladı.”

“Sorumsuz mu? Hepsi bu mu?”

“Olay bütçelilerin sisteme olan inancını sarstı. Bunun olmasına izin verilemez. Orta Bütçeli bölgeler arzu edilebilir bir konumda kalmalı, yoksa Düşük Bütçeliler için bir çekicilikleri kalmaz.”

“Orta Bütçeli bölgelerin çekiciliği! Tek derdiniz bu mu?”

Sofia beni göz ardı ediyor. Sesiyle tekrar kendime geliyorum.

“Ağzımda kismuk tadı, bir yanımda bir daha dönmek üzere kaçıp gitmek isterken dayanamayıp Sebastian’ın peşinden bir diğer gösterim odasına girdim. Büyük bir odaydı, köşelere yerleştirilmiş eski tip abajurlarla aydınlatılmıştı. Havada yoğun bir sigara dumanı vardı. Bütün oda kanepelere yayılmış insanlarla doluydu. Sebastian havyar ve şampanya siparişi verdi, ayaklarımı-

zı taburelere uzatıp uzun bir süre orada kaldık. Bir önceki odada gördüklerimin sadece bir temsil, bir gösteri olduğuna kendimi inandırmaya çalışıyordum ama kendi gözlerimle gördüğüm o sahnelerin ve havadaki o kan kokusunun sahte olamayacağını gayet iyi biliyordum. Kendime gelmek, unutmaya çalışmak için şampanyayı kafama diktim. Diğer herkes muhabbet ediyor, yiyip içiyor, ara ara da gözleri koca ekrana kayıyordu. O odayı rahatlamak için kullanıyorlar herhalde diye düşündüm. Heyecanlanacak hiçbir şey göremedim. Ekran dört küçük parçaya bölünmüştü, her bir ekranda eski bir binanın farklı bir bölümü görünüyordu. Farklı odalardaki yatakların yakın çekimleri vardı ama kameralar binanın diğer bölümlerine atlayıp duruyordu. Koridorlarda ara ara hemşirelerin yürüdüğünü, hasta gibi görünen bornozlu insanların gelip geçtiğini görüyordum; çoğu altmışlarında ya da yetmişlerindeydi ama daha genç olanları da vardı. Sebastian kanepenin kenarındaki küçük bir düğmeye bastı ve ekranda altyazılar belirdi: Sonlandırma Kanadı, GururEvi, HS03 – Manchester, canlı yayın.”

“Ne?!” diye çığlığı basıyorum. “S kanadında gizli kamera mı?”

“Hiç fark etmedin, değil mi?”

“Piç kuruları! Şerefsiz piç kuruları!”

Gözyaşlarıma hâkim olamıyorum ve oturduğum sandalyenin kolçağına yumruğumla vurup duruyorum. Sofia koltuğunu odanın dışına sürüyor, korkunç düşüncelerimle bir başıma kalıveriyorum. Dakikalar geçiyor; kaç dakika, bilmiyorum. Sofia dönünce geri kalan ufacık sakinliğimle kendimi toparlıyorum. Düşünebildiğim tek şey Philip, onu nasıl dışarı çıkaracağım? Gözlerimi silip daha da korkunç şeyler duyacağımdan korkarak tekrar dinlemeye koyuluyorum, Sofia eğlenmeye daha yeni başlamış olabilir.

“Şu an sen benden daha hasta görünüyorsun,” diye yorum yapıyor. “O odada pek öyle heyecan verici bir şey olmadı, acayip

bir sakat adamı ölüme yolladılar. Arada bir hangi GururEvi'nde tam olarak saat kaçta sonlandırma işlemi gerçekleşeceğini hatırlatma amaçlı duyuruları yapılıyordu. Hastalar yatağa yatıyor ve sonsuza kadara uykuya dalıyorlardı. Yatağa yatmadan önce veda videosu çekmek istemediği için olay çıkaran ya da oğlunu, kızını, torununu, kedisini görmek için bir gün daha beklemesi için hemşireye yalvaran hastalar da oluyordu tabii. Bir gün daha yaşamak için neler yapıyorlardı. Ölmek için çok genç olduklarından dem vuranlar, daha altmış beş ya da işte elli sekiz yaşında filan olanlar, vs.”

“Sanırım sağlıklıyken razı olmak başka, ölmek üzereyken kabul etmek başka bir şey.”

İlk defa gülümser gibi oluyor, aynı fikirdeymişiz gibi.

“Biliyor musun, bu yüzden onları izlemekten keyif alıyordum. Zehirden önce yatıştırıcı filan verilmediğini, yani kandırıldıklarını, ölümü aldatamayacaklarını anladıkları an gururlarından eser kalmıyordu. En sevdiklerim de Yüksek Bütçelilerdi, bütün o üstün özelliklerinin gözlerimin önünde çöküşünü seyretmeye bayılıyordum. Hastane elbiselerinin içinde, dağınık saçları ve şiş gözleriyle tanınmaz haldeydiler. Zehrin acısını alsın diye verdikleri bir parça çikolatayı dehşet içindeki suratlarının her yerine bulaştırıyorlardı. Kurumuş bok gibi görünüyordu. İtiraf edeyim, o şık suratların dönüşümünü tekrar tekrar seyredebilmem için yirmi bir yaşına girmeyi bekleyemedim.”

“Yalan söylüyorsun! İlaçla yatıştırılıyorlar, böylece acı çekmeden bilinçsizliğe doğru dalıp gidiyorlar!”

“Bizim için ne zevki kalırdı ki o zaman?” diye homurdanıyor. “Seni küçük budala kız, hâlâ reklamlarda söylenen her şeye inanıyorsun.”

Midemin ağzıma doğru tırmandığını hissediyorum. Sofia gözünü bile kırpmadan devam ediyor, bense dinlerken bile kendimi leş gibi hissediyorum.

“İlk kulüp ziyaretimizden sonra ciddi bir şok geçirdim. Sebastian da aynı şekilde geri gitmeye gönüllü değildi, zira ormanda avlanan adamın kendisi olduğunu gördüğü kâbuslar bir türlü peşini bırakmıyordu. Ben de kâbuslar gördüm ama benimkiler Sebastian’inkilerden çok daha uğursuzdu. Sürekli suratsız şeytanların arasına atılıp duruyordum, cesedim için kavga ediyorlardı ama beni parçalara böldükten sonra bile hâlâ orada duruyor, aynı anda hepsinin içinde canlı olarak tutsak kalıyordum. Kâbusların ardı arkası kesilmedi, kendimi sürekli hasta hissediyordum.

“Birkaç gün sonra Sebastian’ın anne babası Primavera Kulübü’ne gitmek için üst kattaki odalarında hazırlanıyordu. Ben de koridordaydım, şu senin de yürüdüğün koridorda. İzlediğimiz filmdeki avcı Walter tombul parmaklarında altın yüzüklerle lacivert takım elbisesinin içinde bambaşka biri gibi görünüyordu. Bana yırtıcı bir hayvan gibi gülümsedi ve nasıl olduğumu sordu. Masada oturmuş öylesine mini ekranıma bakarken yanıma geldi. Bu sefer Primavera Kulübü’nde ya da ormanda olmadığına farkındaydı, adaba uygun davranması gerekiyordu. Fakat aynı şekilde benim onlardan biri olmadığımı ve hiçbir zaman olmayacağını da biliyordu. Yanıma yaklaştı da yaklaştı. Tam arkamda durdu. Sırtımdan buz gibi bir ürperti geçti. Uzun bir süre öylece kaldık, Sebastian’ın anne babası artık aşağı insin diye dua ediyordum. Arkamda hafif bir kıpırtı duydum, Walter’ın kalın kırmızı parmaklarının sandalyemin tepesinde dolandığını hissedebiliyordum. Bir müddet sonra omuzlarıma geldiler. Tutuşunun ağırlığından rahatsız olmuşum ama asıl hissettiğim şey korkuydu. O an kendimi hiçbir süs püs olmadan gördüm ve aslında ne olduğumu anladım. Ben bir hiçtim, hiç kimseydim. Milyonlarca güzel yüzlü insandan biriydim sadece. Arkamda

duransa bir Varlıklı'ydı, dünyanın en zengin ve en güçlü adamlarından biri, acımasız bir katil.

Elleri boynuma doğru çıktı; sadece masaj yapıyor, dedim kendime. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki duyacak diye korkuyordum. Ardından sol eli gömleğimin altına doğru kayd ve göğsümü kavradı; o kaba, terli elleriyle çıplak tenime dokunuyordu. Şok içindeydim. Bekledim. O da bekledi. Sonra tenimi öyle bir sıktı ki acıyla çığılığı bastım. Neyse ki çığılığını açılan bir kapının sesi ile üst kattaki gürültüler bastırdı ve Walter hiçbir şey olmamış gibi aheste aheste uzaklaştı. Pencereye gidip dışarı bakıyormuş gibi yapmaya başladı. Sebastian'ın anne babası ağır bir parfüm kokusu altında süslü püslü kıyafetleriyle Primavera Kulübü'nde bir gece daha geçirmeye hazır bir halde göründü. Annesi beni yanağımdan öpüp iyi geceler diledikten sonra diğer iki adamın eşliğinde yola koyuldu. Her zamanki yenilmezlik edalarıyla merdivenden inerlerken onları seyrettim. Bu şık giyimli, havalı insanların çocuk katli, insan işkencesi filan seyredip eğlenmeye, bunu yaparken de gevrek gevrek akşam yemeği yemeye gittiğine inanamıyordum.

O gün içimde bir şeyler öldü. Çocukken izlediğimiz bir film vardı, hatırlar mısın, filmdeki çocuk sihirli gözlüklerini takınca dünyadaki bütün hayaletleri ve perileri görüyordu? Bana da aynen öyle oldu ama ben perilerin yerine çürümeyi ve bozulmayı gördüm, hem de bambaşka bir açıdan.

Akbabaların arasında kendi savunmasızlığıma şahit oldum. Artık Varlıklı biri olmak istemiyordum, hem de bu hayatta beni ne beklediğini öğrenmiş olmama rağmen; muhtemelen S kanadında vaktinden önce gerçekleşecek ölümüm Varlıklılar için keyifli bir seyirlik olacaktı. Birden aklıma bir evim olduğu geldi. Kuzey Londra'nın Orta Bütçeli bölgelerinden birinde dönmemi bekleyen bir ailem vardı. O aile için yeteri kadar iyi biri olmadığı-

mın farkındaydım ama Varlıklılar için de yeteri kadar kötü biri değildim. Hiçbir yere ait değildim ben.

Bindikleri helikopter havalanıp gözden kaybolduktan sonra ancak rahat bir nefes aldım. Ama şoktan hâlâ çıkamamıştım. Walter'dan kurtulduğum için şanslı olduğumun farkındaydım ama bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayabilirdim. Hayatımda hiç bu kadar evimi özlediğimi hatırlamıyorum; istediğim tek şey firar etmek, doğru yerde olmaktı. Varlıklıların merdiveninde en alt basamakta olmaksansa sıradan bir Orta Bütçeli olmayı yeğledim.

O gece Londra'ya dönmek için Sebastian'a yalvardım, döndük de; ama onun çatı katında bile kendimi güvende hissetmiyordum. Bunu kendi kendime yaptığım kafama dank etti, tüm bunları ailemin güvenliğine tercih etmiştim. Bir sonraki gün Sebastian banyodayken panikle dairesinden kaçtım.

Hyde Park'ta saatlerce dolaştım; insanların basit zevklerinin peşinden koşuşunu seyrettim, oyun oynamalarını, bisiklet sürmelerini, muhabbetlerini, köpeklerini gezdirmelerini izledim. Onları neyin beklediğini gidip hepsine anlatma telaşımı zor zapt ediyordum. Zira bana inanmayacaklarını biliyordum. En sonunda uğursuz uğursuz havada süzülüp duran kara bulutlar şiddetli bir yağmura sebep oldu. Kendilerinden ve çocuklarından başka kimseyi düşünmeyen insanlar yüzlerindeki medeni maskeleri adeta fırtınayla silinip gitmiş gibi düşürmeye başladı. Bir dalda bulmak için koştururken birbirlerini itip kakıyorlardı. O an özlerinde ne olduklarını gördüm ve böyle bir sürüyü umursamak için kendimi daha fazla zorlayamadım. Sadece kendimi güvende hissedeceğim tek yere gitmek istiyordum. Mirasyedi evladın geri dönüşü gibi bir şeydi bu. Kuzu kuzu eve dönmüştüm o akşam ve size Varlıklıların aslında ne mal olduğunu anlatmak için yanıp tutuşuyordum, sizi uyarmak istiyordum. Kahramanınız olacaktım. Bir şans daha verecektim size. Hepinizi yanımda istiyordum; beni dinlemenizi, korumanızı, her şeyin bir kâbus

olduğunu ve geçip gittiğini söylemenizi bekliyordum. Bir daha asla piyasa fiyatına değer biçilmeyeceğime beni temin edecektiniz.

“Eve öğleden sonra geç vakitte geldim. Uzun zamandır yüreğimde sızısını hissettiğim sıcacık kucaklaşmaların ve affedişlerin hayalini kuruyordum. Tek istediğim salondaki en sevdiğim koltuğa oturmak ve etrafımda sevgili ailemi görmektir. Fakat geldiğimde sen zaten orada oturuyordun, onlar da hayran hayran sana bakıyorlardı. Sen, şımarık prenses; kusursuz hayatı, iyi bir kocayı, mutlu çocukları, kısacası benim sahip olmadığım ve olmak da istemediğim her şeyi hayal ederek büyüyen mükemmel kız. Ne yaparsam yapayım hep ikinci sınıf bir kız evlat olarak kaldım. Yüzüme yüzüme yapılan bir saldırı gibiydi. Senin üstünlüğünü hissettim, benden daha iyiydin. Bense aile tablosundan çıkarılmıştım. Bir de dönmemin seni ne kadar rahatsız ettiğini fark ettim. Sebastian’la ayrılmış olmamızı dileyen o art niyetli sözlerini hatırladıkça hâlâ dehşete kapılıyorum. Desteğe en çok ihtiyaç duyduğum anda beni yüzüstü bıraktın.”

İçkisine doğru uzanıyor ve titreyen elleriyle kaldırıp kafasına diyor.

Bunu neden o anda orada söylemediğini sormak dilimin ucuna geliyor ama hemen haklı olduğunu fark ediyorum. Hiç umursamazdım.

“Sofia, çocuktuk biz. Ben daha on üç yaşında bile değildim. Toyluk ettim, biliyorum.”

Bana sanki acayip egzotik bir hayvanmışım gibi bakıyor.

“Şu paraya gerçekten de ihtiyacın var herhalde?”

“Şeyden dolayı...”

“Umurumda değil.”

“Senin için harçlık parası gibi bir meblağ ama bizim hayatımızı kurtaracak.”

“Bizim mi?”

“Seni bulmak için bütün birikimimi harcadım. Uzun lafın kısısı, eğer bana yardım etmezsen, geri kalan tek seçeneğim GururEvi olacak.”

Yüzündeki tek bir kas bile oynamıyor. Ona bir bardak su doldurmamı söylüyor, bir an için böyle sıradan bir göreve odaklanacağım için mutlu oluyorum.

“Belki de şanslısındır,” diyor bir yudum aldıktan sonra. “Dileğini yerine bile getirebilirim. Tüm o öfke de intikam arzusu da geçti gitti artık.”

“Zaman her türlü yarayı iyileştiriyor, öyle değil mi?”

“Zaman sadece her şeyi daha da kötü yapıyor, acı dolu hatıraları büyüterek,” diyor tiksintiyle. “Hayır. Nihayet bana yaptığın onca şeyin mükâfatını aldım da o yüzden.”

“Mükafat mı?”

Sandalyesine iyice yaslanıyor, ayaklarını battaniyeyle örtüp kenarlarını sarıyor. Bardağımı bitiriyorum ve yeni bir yumruk yemeye hazırlanıyorum.

“Primavera Kulübü hakkında karışık duygular içindeyim. İşkence odalarına da avcı filmine de tekrar gitmeye cesaret edemedim. Ama Sonlandırma Kanadı’ndan yapılan canlı yayınların gösterildiği salonun müdavimi oldum. İlk başta sıkıcı ve hareketsiz bulduğum şey için çabucak bir damak tadı geliştirmiştım. Nedenini açıklayamıyorum bile. Zalimlik yüzünden miydi yoksa sırf nostaljiden miydi? Her Varlıklı’nın yıllar süren tekdüzeliğin ardından eninde sonunda tecrübe edeceği bir şeyler hissetme arzusu muydu? Kim bilir?

Her neyse, mükafatımı dört yıl önce ılık bir sonbahar sabahında aldım. En sevdiğim gösterim salonunda dizimde bir tepsi abur

cuburla MN09'daki GururEvi'nin Sonlandırma Kanadı'ndan yapılan canlı yayını izliyordum.”

Kalbim duracak gibi oluyor, sırtımdan aşağıya soğuk terler boşalıyor. Sofia yüzümü okuyor.

“Evet, prenses. Tam düşündüğün şey. Sen göremedin ama ben onları gördüm. Sen ana binanın önündeki bankta oturmuş ağlar-ken –bankın hemen yukarısında da kamera var– annemle babam bilinçsizliğe doğru dalıp gittiler ama inandırıldıkları gibi huzur dolu bir şekilde değil. Diğer herkes gibi bir gün daha izin vermesi için hemşireye yalvardılar, biricik kızlarını görebilmek için –bu biricik kelimesi için onları asla affetmedim. Hatta sırf o biricik kelimesinin intikamını almak için kaydı tekrar tekrar izlemekten keyif aldım. Bir kopyasını bile istedim. Görmek ister misin?”

“Hayır!”

“Görmelisin. Birbirlerinin ellerini nasıl tuttuklarını, annemin kocasının omzunda nasıl ağladığını, hemşirenin acele etmeleri için onları nasıl dürttüğünü görmek lazım. Birinci sınıf bir eğlence! Dünyadaki son dakikalarının paniğini hafifletecek hiçbir yatıştırıcı ilaç olmadığını anladıklarındaki o şaşkın ifadeleri... Babamın hemşireyle pazarlık edişi, hiçbir çıkış yolu kalmayınca da çift kişilik yatak istemesi ama onun yerine tek kişilik yataklarını birbirine ittirip birleştirmeleri... Hemşire zehri uyguladığı anda ise –reklamdakilerin aksine– ne bir veda sarılışı ne ellerini tutan bir insan ne de teskin edici sözler vardı. Hemşire odadan çıkıp gitti, bir daha da dönmedi. İlk önce babam öldü, annemse hâlâ canlı ve ayıktı. Babamın cansız bedeninin üstüne eğilip onu sarstı durdu. Panikleyip bağırdı çağırdı ama gelen yoktu. Sonra da kendini kötü hissetmeye başladı ve yatağın kenarında kıvranarak öldü.”

Yıllarca zihnimi kurcalayan ama sürekli bilinçaltıma ittiğim rüyalar geliyor aklıma. Onun yerine babamın söz verdiği şeye inandım hep, yani yüzlerinde tebessümle mutlu bir şekilde gittiklerine.

“Yeter! Kes şunu!”

“Senin bu çalımllı küçük dünyanın parçalanıp yıkılışını görmek için ne kadar uzun süre beklediğimi tahmin bile edemezsin prenses.”

Nefesim kesiliyor gibi oluyor. Hüngür hüngür ağlayarak yüzümü ondan öteye çeviriyorum.

“İzleyecek misin?”

“Hayır! Asla!”

“Peki,” diyor ve tekerlekli sandalyesini kapıya doğru sürüyor. Parmağı kapıyı açacak olan düğmenin üstünde beklerken kafasını çevirip bana geri bakıyor. “O zaman sonuçlarına katlanmak zorundasın.”

Ne kadar zamandır ağlıyorum, bilmiyorum. Zamanı mamamı unuttum. Dizlerim gözyaşlarımdan sıırıslıklam oldu; hiç dermanım kalmamış gibi hissediyorum. Kaybettiim. Artık bitti. Philip de ölecek, tıpkı annemle babam gibi, bir başına, inleyerek, Varlıklılının doyumsuz bakışları altında.

DÖRT

Şöminede çatır çutur yanan ateşe rağmen içerisi buz gibi soğuk. Dışarıda fırtına hâlâ dinmedi, odaya bir loşluk çöktü, mağara gibi oldu, şöminedeki ateşin yansıdığı tavanda titrek turuncu ışık parçacıkları dolaşüyor. Sofia henüz dönmedi. Annemle babamı yatakta can verirken ve ölmüş halde görebiliyorum; bunu hafızama kaydetmek için videoyu izlemem gerek yok. Çıglık atmak istiyorum ama duramayacağım diye korkuyorum. İçimi kemirip duran bu dayanılmaz acıyı hafifletmek için koşup gidesim geliyor. Burada bana göre bir şey yok.

Sandalyeden fırladığım gibi odadan dışarı koşup hole çıkıyorum, bangır bangır yankılanan adımlarım umurumda bile değil. Duvardaki düğmeye basıyorum. Kapı ağır ağır açılmaya başlarken arasından sıyrılıp geçiyorum ve taş merdivenlerden aşağıya hızla iniyorum. Aslan heykellerinin o her şeyi gören gözleri sırtımda geziniyor sanki.

Çimenliği geçip ormanlık alana doğru yol alıyorum. Sonunun nereye varacağını bilmediğim dar bir patikada koşmaya başlıyorum. Bildiğim tek bir şey var, buradan uzaklaşmalıyım. Sofia bana yardım filan etmeyecek; sadece nefretini kusmaya devam etmek istiyor ama artık kaldıramayacağım.

Ne zamandır koşuyorum, bilemiyorum. Arkama bakınca ne evi ne de ormandan başka bir şey görebiliyorum. Özellikle yaşlı ağaçların altı yarı karanlık. Yine bir baykuş sesi duyuyorum. Tam üstümde olsa gerek. Kuş cıvıltıları olması lazım ama hiçbir şey yok. O kadar nefes nefese kalıyorum ki sonunda bir ağacın gövdesine yaslanıyorum. Kimse takip etmiyor gibi görünüyor.

Arkamda bir hışırtı duyuyorum; hayvan filan olabilir –mesela kurt! Dehşet içinde ormanın derinliklerine doğru kaçmaya başlıyorum. Sofia’nın Walter ve diğer avcılar için söyledikleri hakkında mantıklı bir şekilde düşünmek için kendimi zorluyorum. Yani aslında kurt filan yok mu? Bu sadece Varlıklılıların işledikleri hastalıklı cinayetleri örtbas etmek için uydurdukları bir yalan mı? Ya da bütçelilerin gidebilecekleri yerleri kontrol altında tutabilmek için mi? Ama Sofia bunu teyit etmedi. Güvende olmak istiyorsam bundan emin olmalıyım. Etrafıma bakıyorum ama her yer sadece koyu yeşil, o kadar koyu ki neredeyse siyah.

Kabul etmesi canımı acıtıyor ama Sofia’ya geri dönmek ne kadar zayıf bir ihtimal de olsa Philip’i kurtarmak için tek çarem. Buraya gelene kadar çok şey feda ettim, şimdi vazgeçemem. Ormanın kıyısına ulaşmak umuduyla ağaçların daha seyrek olduğu nispeten aydınlık kısma doğru parmak uçlarıma basa basa gidiyorum. Zihnimde Walter’ın iri parmaklarıyla tüfeğini sımsıkı tutmuş bir şekilde önümde yürüdüğü canlanıyor. Etrafta kurt mu avcı mı artık her ne varsa dikkatini çekmemek için adımlarımı daha da sessiz atıyorum bu sefer. Hangisinden daha fazla korkmam gerektiğini bile kestiremiyorum.

Evin silüetini ve bir sürü bacasını görünce adeta rahatlıyorum. Ayaklarımın altındaki hiçbir şeyi rahatsız etmemek için büyük bir dikkatle eve doğru yaklaşıyorum. Ormandan çıkınca kendimi Sofia’nın malikânesine bir taş atımı uzaklıktaki bir açık alanda buluyorum. Şu an avlunun olduğu yasaklı kanadın arka tarafına bakıyorum. Karşımda tablo gibi bir manzara var ama burada olan biteni düşününce mimariye filan hayran kalmakta zorlanıyorum.

Güneş kara bulutları dağıttı, gökyüzü artık apaçık ve inanılmaz derecede mavi. Sofia kocaman güneş gözlüklerini takmış, güneşin parladığı avluda elektrikli sandalyesinde oturuyor. Şu an ne kadar da farklı! Kafasını hafif yana yatık şekilde tutuşu, ağzının mütebessim duruşu... hiçbir şey umurunda değilmiş gibi.

Yüzünde bir kibarlık var, kendisinde görmeyi hiç ummadığım bir şey bu. Yanında biri olsa gerek, bakışlarının olduğu tarafta duran biri. Konuşuyor ama ne dediğini duyamayacak kadar uzaktayım. Yalnız olmadığına göre belki de şimdi dönmemde bir sakınca olmaz. Açık alanın ortasından geçerek yaklaşıyorum ve yüzme havuzunda altı yaşlarında küçük bir kız görüyorum. Tam o anda Sofia beni fark ediyor.

“Umarım makyajın akmamıştır,” diyor ben merdivenleri çıkarken.

“Bu aralar makyaj yapmıyorum.”

“Eskiden ne kadar meraklıydın oysa,” diyor. “Bir keresinde anemle gittiğimiz güzellik salonundan ruj bile yürütmüştün.”

“Beş yaşında filandım herhalde.”

“Daha büyüktün. En az dokuz yaşındaydın.”

Masanın karşı tarafındaki sandalyeye doğru el işareti yapıyor. Kararsız kalıyorum; nezaket istemiyorum ben, sadece almak için geldiğim şeyi alıp bir an önce Philip’in yanına dönmek istiyorum.

“Ne alırsın?”

“Bir şey almayayım, sağ ol.”

Ne dediğimi duymamış gibi tekerlekli sandalyesindeki bir düğmeye basıyor ve başucunda anında bir garson beliriyor. Dönem dizilerindeki kâhyalar gibi giyinmiş, tertemiz ve özenli bir yaşlı adam. Sofia kafasını bir milim bile oynatıp ona bakmadan iki maden suyu istiyor. Garson tek kelime etmeden gidiyor. Kendimi ne kadar zorlasam da Sofia’dan duyduğum şeyleri aklımdan çıkaramıyorum. Bu yer beni iliklerime kadar hasta ediyor.

Arkamdaki yüzme havuzundan gelen bir sıçrama sesiyle irkiliyoruz. Arkamı dönünce o kara gözleri, düzgün dudakları, bembeyaz alını hemen hatırlıyorum. Bir an için buraya neden geldiğim bile aklımdan çıkıyor. Sormaya cüret edemiyorum, sadece kızın

üstüne bir bornoz alışı, yüzme bonesini çıkarışını, kara kıvrıcık buklelerini sallayışını ve sonra da Sofia'ya doğru koşup yanağına bir öpücük konduruşunu seyrediyorum. Her hareketinde haylaz bir oyunbazlık var ama ben tomurcuklanan bir farkındalık da seziyorum. Kız kardeşime “Sofia Teyzeciğim” diye hitap ediyor. Neler oluyor burada?!

Sofia avucunu kızın omzuna koyuyor.

“Bu Alice. Alice, bu da Maya.”

Kızın uzanan elini sıkıyorum. Maya bakışlarını düşürüyor, belli ki yabancılarla görüşmeye pek alışık değil. Şeker kız gibi bir ses tonuyla iyi sabahlar dileyip evin içine doğru koşturup gidiyor.

Bu tatlı küçük kıza alışmadan, yeğenim olduğunu iyice hazmetmeden çıkıp gidebilsem keşke. Yeğenim. Kendi çocuğuma en yakın şey.

“Daha bitirmemiştik,” diyor Sofia ben sandalyemden kalkınca.

“İstediğin her şeyi söyledin. Daha fazla dayanamayacağım.”

“Her şeyi söylemedim. Hikâyemi sonuna kadar dinlemezsen seni istasyona bırakmalarını söylemem. İstediğin zaman gidebilirsin ama yürümen gerekecek.”

“Kurt var mı ormanda?”

“Konuşmamız bittiğinde bunu kendin anlayacaksın diye umuyorum.” Hizmetçinin zilini çalıyor, hemen bir kadın geliyor. Ona beni helikoptere götürmesini emrediyor. Bana da sahile gideceğimizi söylüyor.

“Sofia lütfen bana acı çekmediklerini söyle. Kızgınlıktan öyle konuştuğunu söyle lütfen.”

Cevap bile vermiyor. Birkaç dakika sonra peşimizden geleceğini söylüyor sadece. Sahil ancak birkaç mil uzaklıktadır. Oraya bile helikopterle gitmesi ne tuhaf. Gerçi Varlıklıların her şeyi farklı yaptığını şimdiye kadar çoktan öğrenmiş olmam lazımdı.

Rüzgâr dindi ama hâlâ hafif serin ve canlandırıcı bir esinti var. Taze hava beni kendime getiriyor; umarım duyduğum şeylerden sonra zihnimin temizlenmesine de yardımcı olur. Hizmetçinin arkasından merdivenleri inip çimenlikten geçiyorum ve kar beyazı bir helikopterin durduğu açık alana geliyorum. Helikopterin parlak yüzeyinde bir tane leke bile yok. Pilot başıyla beni selamlıyor ve koltuğumu gösteriyor. Helikopterin içi de kadife kaplı oturaklarından cilalı ahşap panellerine kadar tertemiz ve lekesiz.

Bir süre sonra Maya yanında uysal bir genç kadınla çıkagelip kadını yarı resmî bir şekilde dadısı olarak tanıtıyor. Kadının teni pürüzsüz, saçları mat, üstünde de uzun ve şekilsiz bir keten elbise var. Gözlük de takıyor. O görünce aklıma dün pencerede gördüğüm kadın geliyor. Doğduklarından beri aynı şeyi yapıyorlarmış gibi gayet rahat ve kolay bir şekilde helikoptere biniyorlar. Şimdi yalnızca Sofia'yı bekliyoruz. Maya bana utangaç bakışlar atıyor ve dadısının kulağına bir şeyler fısıldıyor ama ben ona bakınca kafasını hemen başka yöne çeviriyor.

Nihayet Sofia da çimenliğin içinden elektrikli sandalyesini sürüp saçlarını geriye doğru savurarak geliyor. Pilotun yardımıyla sandalyesinden kalkmadan helikoptere biniyor. Tam karşıma yerleştiriliyor. Bakışlarını benden kaçırıp dik dik ötelere bakarken helikopterimiz kalkıyor. Şehirde kullanılan heli-taksilere nazaran bu helikopterin sessizliği karşısında şaşıyorum. Ormanın ötesindeki denize doğru uçuyoruz.

Aklıma en son beraberce helikoptere binişimiz geliyor. Yirmi beş sene önce büyükannemi götürdüğümüz GururEvi'den eve dönerkendi. O zaman altımızda yeniden inşa edilmekte olan şehir vardı. Sofia eski bölgelerle yeni bölgelerin arasındaki farkı gösteriyordu. Aşırı kalabalık muhitlerin ferah ve elit mahallelere dönüştüğünü gördüğümü anımsıyorum. Yirmi beş yıl sonra bugün gördüğüm şey ise bir yan ürün. Neden helikoptere bindiğimizi şimdi anlıyorum. Sahile giden herhangi bir yol yok. Hatta neredeyse doğru düzgün hiç yol yok. Helikopter dönünce rüzgârda sallanan eski ağaçların arasından Sofia'nın evini ve benim geldiğim yolu görüyorum ama görünürdeki tek yol da o zaten.

Sahile yaklaşırken kıyıda birkaç mil içerideki küçük bir kasabanın harabe olmuş halini görünce şaşıyorum. Muhtemelen nüfusun mega kentlere göç etmek zorunda kaldığı yeni sisteme geçiş sürecinde diğer bütün şehirlerde olduğu gibi burası da terk

edildi. Artık her yerinde otlar bitmiş olan eski yolların kalın-tılarını görebiliyorum; teraslı müstakil evlerin enkazları adeta çoktan geçip gitmiş eski çağların anıtları, mezar taşları gibi göğe yükseliyor. Sönük lastikli yıkık dökük arabalar daracık sokaklara sıralanmış. Kasabanın merkezindeki kilisenin çan kulesi yarı yıkık bir halde çatıdan düşmüş kaldırımında paramparça uzanıyor. Hüzün bu hayalet kasabada kol gezerken sanki doğal yıkımın zaferini ilan ediyor.

“Burası neden yenilenip güzel bir yazlık alana dönüştürülmemiş?” diye soruyorum Sofia’ya.

İlgisiz bir edayla aşağıya bakıyor.

“Neden dönüştürülsün ki? Zaten bir sürü var, sadece bu alanda bile düzinelerce mevcut. On beş mil ötede bir malikânem daha var, eskiden yazlık kaplıca oteliydi. Dökülüp gidiyor artık ama yenilemek için kesinlikle hiçbir neden yok. Kimse kullanmaz.”

“Neden Yüksek Bütçelilere satmıyorsun?”

“Satmak mı? Toprak sahibi olamayacaklarını unuttun galiba. Onların ikamet hakları sadece şehirlerde geçerli.”

“Evet ama eğer mülk satın alırlarsa bu Varlıklılar için ekstra bir gelir olur.”

“Bizim daha fazla gelire ihtiyacımız yok. Zaten sahip olduklarımızın içine batmış haldeyiz. Ayrıca hiçbir gelir miktarı bütçelilerin yaratacağı gürültü ve kargaşayı ya da bitmek bilmeyen isteklerini karşılayamaz. Ne kadar versen o kadar daha istiyorlar.”

Ürperiyorum ama aşağıdaki üzücü görüntüden de gözlerimi alamıyorum, neredeyse otuz yıldır terk edilmiş bir kasaba, sızıntı yapan bir zaman kapsülü. Felicity gibi kaç tane çocuk orada yaşayabilirdi? Mıntıkadaki kaç tane hayat kurtarılabilirdi?

Sahilde olmanın mutluluğunu tarif edemem, artık unutulup gitmiş bir keyif. Dalgalar ayaklarımı yalıyor, denizin sessiz çılgılık-

ları sanki dünyanın derinliklerinden geliyor. Eski tatillerimizden hatırlıyorum, sahiller aşırı kalabalık olurdu; deniz kıyafetleri giymiş insanlar, ellerinde plastik oyuncakları olan çocuklar kumlara ayak izlerini bırakırdı. Şimdi ise tamamen farklı bir manzara var çünkü sahilde bizden başka kimse yok. Hayat belirtisi olmayan bir gezegene inmiş gibiyiz. Ayak değmemiş bembeyaz kumlu pürüzsüz sahil iki yana doğru uzanıyor. Kumlara ayağımın değdiği ve tuzlu havayı içime çektiğim an tadını çoktan unuttuğum bir keyif yeniden canlanıyor. Çantamı bırakıp suyun kenarında koşmaya başlıyorum, böylece hem deniz suyunu hem de kumu ayaklarımın altında ve parmaklarımın arasında hissedebiliyorum. Başımın üstünde uçuşan martılar yıllardır duymadığım sesler çıkarıyorlar.

Dalgalar bileklerime kadar dolandıkça son birkaç saatin şokunu üstümden silip süpürüyormuş gibi hissediyorum. Acı gerçeğin yüzüme çarpacağı yarınları düşünmek istemiyorum. Şu an sadece unutuyorum gitsin. Birdenbire önümde babamın yüzü beliriyor, o nazik ela gözleri ve her an kolayca gülüşe dönebilen ağzıyla.

Ben kumsalda kaldım. Babamla annem S kanadının girişine geldiler. Gözlerimde yaşlarla son bir kez dönüp bana bakarlar umuduyla onları izledim. Kapıdaki bakıcı annemi nazikçe içeri aldı ve onu bir daha göremedim. Ama babam kapı eşiğinden geçmeden önce bir anlığına durup bana bakmak için döndü. Kendimi tutamadım; oturduğum banktan fırlayıp son bir kez sarılmak için ona koştum. İçimde bir şeyler köpürüp duruyordu. Titriyordum. Sarıldıktan sonra babam beni tutup uzaklaştırırken gözlerimin içine baktı. “Sana söz verdim, değil mi?” Kollarımı bıraktı ve dönüp gitti. Ardından hatırladığım tek şey o zifiri beyaz tahta kapının suratıma bir santim kala üstüne çarpılışıydı. Ağlayıp duruyordum ama bunlar sevinç gözyaşlarıydı. Buradan mutlu bir şekilde ayrılıyordu; söz verdiği gibi güzel ve güvenli bir yere gidecekti. Yıllarca bir kere bile yalan söylediğini düşünmedim. Sofia’nın gördüğünü iddia ettiği şeylere rağmen babamın sözünü

tuttuğuna eminim. Ruhumdan bir şey yükseliyor, kafesinden uçup giden bir kuş gibi.

Bu ufak turun ardından yenilenmiş olarak diğerlerinin yanına dönüyorum. Gözünde güneş gözlükleri, başına dolanmış beyaz eşarbyla Sofia hepimizi görmezden geliyor. Ayakları sandalyenin üstünde, başı yana yatmış bir şekilde ya ufuklara bakıyor ya da uyuyor. Maya yaklaşp elini uzatıyor ve beni onların yanından çekip götürmeye çalışıyor. “Gel,” diyor ta ötede sıra sıra dizilmiş sahil kulübelerini göstererek.

Dönüp Sofia’ya bakıyorum ama uyuyor gibi görünüyor. Maya’nın dadısı ilk defa göz teması kurarak bana gülümsüyor. “Sevdi seni,” diyor. Maya daha da sert çekiyor, dadı da başıyla onaylayınca beni götürmesine müsaade ediyorum.

“Şehirli misin sen?” diyor kafasını kaldırıp bana bakarak.

“Evet, Londra’da yaşıyorum. Hiç gittin mi Londra’ya?”

“Yılda bir kez Sofia Teyzeciğim Noel eğlencelerini göstermek için beni oraya götürüyor. Sonra da kukla tiyatrosuna gidiyoruz.” Sesinde bariz bir özlem var.

“Seviyor musun orayı?”

“İnsanlar hoşuma gidiyor, bir de kukla tiyatrosundaki diğer çocuklar. Bir keresinde de Thames’te yat gezisi yapmıştık, sadece Sofia Teyzeciğimle ben; çok güzeldi.”

“Okula gidiyor musun?”

“Hayır, okul bana geliyor. Beş tane öğretmenim var.”

Ama hiçbir sınıfın, sınıf arkadaşın yok, diye düşünürken buluyorum kendimi. Kim bilir burada ne kadar yalnızdır, dünyanın sonunda, sadece yetişkin insanlarla birlikte.

“Hiç arkadaşın var mı Maya?”

“Haftanın altı günü diğer çocukları görüyorum. Sofia Teyzeciğim benimle konuşup oynasınlar diye onları davet ediyor. Sen de kalıp benimle oynayacak mısın?”

“Biraz daha kalacağım ama sonra evime dönmem gerekiyor.”

Turkuaz ve krem rengindeki ahşap sahil kulübelerinin olduğu yere geliyoruz. Şaşırtıcı derecede iyi durumdalar; birinin onlara baktığı kesin. Maya en baştakine doğru koşup kapısını açıyor. Sonra da yanına gitmem için bana el sallıyor. Kapı eşiğinden bakınca kulübenin içine yığılmış oyuncakların ve bebeklerin çokluğu karşısında afallıyorum.

“Nasıl ama?”

“Vay be! Bunların burada ne işi var?”

“Buraya dadımla oynamaya geliyorum, bazen de arkadaşlarımla.”

Tekrar dışarı koşturuyor ve bu defa diğer kulübenin kapısını açıyor. Bir an için bu kulübelerin kilitli olmamalarına şaşırarak oluyorum ama sonra düşünüyorum da, buraya kim gelir ki? İkinci kulübede de şezlonglar ve güneş şemsiyeleri var; üçüncüsünde yataklar, battaniyeler ve plaj topları; dördüncüsünde ise daha fazla oyuncak var. Geri dönerken uzanıp elimi tutuyor.

“Bir gün daha kalamaz mısın?” diye soruyor.

“Çok isterdim. Ama kalamam.”

“Sofia Teyzeciğime söylerim, sana ödeme yapar.”

“Mesele o değil tatlım.” Saçlarını okşuyorum. “Yapmam gereken acil bir iş var. Ama başka zaman yine gelirim.”

Sesimde bir falso sezmiş olacak ki gülüşü solup gidiyor.

“Yakala beni!” diye bağılıyor sonra.

Neşeli çığlıklar atarak koşmaya başlıyor, ben de arkasından koşup onu yakalamaya çalışıyorum. Yaklaşınca düşmüş gibi yapıp tekrar kaçmasına izin veriyorum. Fakat yere yığıldığımı ve yüzümde

acı çeken bir ifade olduğunu görünce koşarak yanıma geliyor ve bana yardım edip ayağa kaldırmak için elini uzatıyor. Sonra bir kum tepesine doğru koşuyor, ayakları yumuşak kumda bileklerine kadar batıyor. Tepeye çıkınca kendini kumun üstüne bırakıveriyor ve ciyaklayarak aşağı yuvarlanmaya başlıyor. Aşağı varınca da kalkıp tekrar tırmanıyor. Ben de onu taklit ediyorum, birlikte gülüşüp bağıra çağıra birkaç defa yuvarlanıyoruz; ama bir yerden sonra başım dönmeye başlıyor ve daha fazla yapamıyorum. Dadısıyla Sofia da bizi uzaktan izliyorlar ama onlara el salladığımda bana geri el sallayan sadece dadı oluyor. Sofia kafasını gürleyip duran denize çeviriyor.

Şimdi yanlarındayız. Sofia oturduğu şezlongda doğrulup dadıya Maya'yı götürmesini işaret ediyor. Çok renkli bir plaj topuyla oynamaya başlıyorlar; fonda Maya'nın çığlıklarını duyabiliyorum. Ara ara onu izliyor muyum diye kontrol amaçlı bakmayı da ihmal etmiyor.

“Nasıl buldun onu?” diye soruyor Sofia.

“Çok sevimli... Sana neden teyzeciğim diyor?”

“Seni sevmişe benziyor.”

“Ben de onu sevdim.”

Güneş tekrar bulutların ardına gizlenince beyaz eşarbını kafasından çıkarıp siyah, dağınık saçlarını salıveriyor. Saçları hâlâ uzun ve yüzünü çevreleyerek omzuna dökülüyor ama sağlıklı parlaklığını kaybetmiş.

“Biraz daha iyi görünüyorsun,” diyor. “Bayılacaksın diye korkuyordum. Seni hiç bu kadar solgun görmemiştim.”

“Bir türlü anlayamıyorum.” Patlıyorum artık. “Bir insan başkalarının ölümünden nasıl zevk alabilir? Bunu naifliğimden filan da söylemiyorum, zalim insanların da var olduğunu farkındayım. Ama yani Varlıklı biri, ölen zavallı insanların acı çekmesinden

zevk alacak kadar onlara karşı ne hissediyor olabilir? Hastalıklı bir realite şovu gibi resmen.”

“Hayal edebilecekleri her şeye sahip olmalarına rağmen Varlıklıların çoğu gerçek bir duygu hissedemiyor artık, içleri bomboş,” diyor. “Başkalarının can çekişip ölmesini izlemek uzun zamandır boş olan enerjilerini şarj edebilmenin tek yolu, korkarım.”

Zihnimde annemle babam canlanıyor yine, rüyadaymış gibi ama daha gerçek. Feci şekilde kaçıp gitmek istiyorum hemen; Sofia’nın beni zayıf ve huzursuz görmesine izin veremem. Bana para filan vermeyecek. Annemle babamın ölüm kaydını izlesem bile vermez.

Peki ya bu bir tuzaksa ve bir daha evime dönmeme izin vermezse? Beni zorla burada da tutabilir, tıpkı yirmi yıl önce o gece odasından çıkmak istediğimde yaptığı gibi; söylemek istediği şeyleri söyleyip bitirene kadar beni bırakmamıştı. Belki de Philip son randevusuna yaklaşırken ben orada onun yanında değil de burada tutsak kalırım. Ayrıca onu kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Hemşire Vogel’in kendisini kurtaramaması gibi. En nihayetinde haklıymış meğer.

“Demek ki eski sistem gerçekten de bundan daha iyiymiş,” diyorum Sofia’dan çok kendime.

“O zamanlar da Varlıklılar vardı, sadece isimleri farklıydı.”

“Ama en azından insanlar korunuyordu, yararsız insanlar ölmek zorunda kalmıyordu, güvenecekleri bazı avantajları ve aylıkları vardı.”

“Avantaj mı? Aylık mı?” Sofia afallamış bir şekilde dik dik yüzüme bakıyor. “Saçmalık bu. İnsanlık nesli tükenmekte olduğu için korunması gereken nadir bir tür filan değil ki. İnsanlar neden hâlâ bir şey almayı hak ettiğini hissediyor? Sizin o tatlı küçük hayatlarınız toplumum bütünü için hiçbir şey ifade etmiyor.” Yüzüne yeniden renk geliyor, gözleri adeta ateş saçıyor. “Yaşayarak

kimseye bir iyiliğiniz dokunmuyor prenses, aksine enerjiyi ve kaynakları tüketerek zaten fazla nüfuslu bu gezegenin bozulmasında aktif rol alıyorsunuz. Size şahsi bir bağlılığı olan az bir insan dışında kimsenin umurunda filan değilsiniz.”

Anlıyorum Sofia, aksini düşünecek kadar nasıl aptal olabilirim ki zaten, demek istiyorum ama tartışacak gücüm yok.

“Hikâyeti anlatmayı bitirdin mi?”

“Eve döndüğümüz zaman bitireceğim.”

Göz kapakları düşüyor, hareketleri de ağırlaşıyor; muhtemelen güneş yüzünden. Daha ne söylemesi gerekiyorsa da duymak istemiyorum. Artık gerçekten kaldıracak halim kalmadı.

Kumsalda yalın ayak oturmuş denizi seyreden pilota sesleniyor, bana da Maya’yı getirmemi söylüyor. Maya gözleri parlayarak elimi tutuyor ve altın renkli kumsal boyunca geri yürüyoruz. Ara ara da durup geride bıraktığımız ayak izlerine bakıyoruz. Maya dadısıyla beraber kumda buldukları deniz yıldızını anlatıp duruyor. Helikoptere biniyoruz, önden Sofia gidiyor. Dönüş yolunda aşağıdaki terk edilmiş kasabaya bakmamaya çalışıyorum.

Eve dönünce Sofia'yla orman tarafına bakan terastaki masaya oturuyoruz. Garson masayı beş çayı için hazır hale getiriyor. “Etrafım işe yaramaz insanlarla dolu,” diyor Sofia birdenbire. “Biri bile beş para etmez. Bir boka yaramayan Varlıklılar sürüsü! Demek bir kocan var ha?”

Umutlarım yeniden yeşerirken masanın üstündeki mini ekranda da Philip'in fotoğrafını görüyorum. Paradise projesine alındığında çekilmişti bu. Üstünde özel kesim siyah takım elbisesi ve kırmızı kravatıyla kendinden emin bir şekilde gülümserken adeta parlıyormuş. Kaldırıp ona gösteriyorum.

“İşte bu Philip.”

Sessizce oturmuş kendime henüz her şeyin bitmediğini söylüyorum ama belki de bitmiştir ve yeni bir öfke krizinin daha kurbanı olmadan buradan gitmem gerekiyordur. Fotoğrafa bir müddet baktıktan sonra sandalyesine yaslanıyor.

“İş görür,” diyor. “Harika olacak.”

“Ne için harika olacak?”

“Aynı tip erkeklerden hoşlanıyoruz, bilmiyor muydun bunu?”

“Anlayamıyorum Sofia, ne...?”

“Herkes ondan olduğunu düşünecek. Maya dahil. O kara gözler, o şekil şemal... Hem burnunu da senden almış. Tamamdır.” Kendi kendine gülümsüyor.

İçimde volkanlar patlıyor. Masanın altında titreyen ellerimi görmemesine seviniyorum. Ne demeye çalıştığını açıklamasını istesem keyfini kaçırabilirim ya da belki vazgeçip yanlış anla-

dığını da söyleyebilir. Ne saçmıyor yine bu şimdi? Umudu diriltmek neden bu kadar kolay? Ona bakıyorum, bakıyorum, ama yüzündeki ifadeyi okuyamıyorum.

“İyi bir anne olmaktan çok uzağım ben,” diyor itiraf eder gibi. “Sen ve kocan Philip ise ona yeni bir başlangıç olabilirsiniz. Sebastian’la benimkinden farklı, bambaşka bir kaderi olur.”

“Bilmece gibi konuşuyorsun Sofia.”

“Artık Sebastian olmadığı için Maya yarı-yetim sayılır. Yakında tam bir yetim olacak.”

“Konuşma öyle.”

“Primavera Kulübü’ndeki uyuşturuculardan ve hazzardan oldu bu hasar hep, üstelik fiziksel hasarın çok ötesinde. Sen daha yarısını bile görmedin Alice. Ölesiye tükenmiş durumdayım.”

“Ne kadarın kaldı?”

“Belki bir ay, belki iki. Annemlerin aksine ben huzur içinde gideceğim. Onlar gibi ben de ölümü alt edemem ama en azından kendiminkini paniksiz, salya sümüksüz, gayet güzel bir hale getirebilirim. Varlıklı olarak yaşamak dışarıdan görüldüğü kadar iyi değil. Varlıklı olarak ölmekse, öte yandan, göçüp gitmek için istediğim tek yol. Seyredilmeden.”

Pilotun gelişiyile konuşmamız bölünüyor. Altın kaplama porcelenlerdeki sandviçlerle, keklerle ve çayla dolu bir krom yiyecek arabasını sürükleyerek getiren pilot, bütün yiyecekleri tek tek, yavaşça masaya yerleştiriyor. Beyaz eldivenleri tıpkı şoförünki gibi tertemiz ve lekesiz. İşini bitirince hiç ses çıkarmadan gidiyor. Sofia yiyeceklere dokunmuyor, bense kahvaltıdan beri bir şey yemediğim halde can sıkıntısından hâlâ iştahsızım.

“Dediğim gibi, işe yaramaz insanlarla çevrili olduğum için şanslısın,” diye devam ediyor Sofia. “Gerçekten de iyi bir anne olacağına inanıyorum. Fark etmişsindir, bana teyze diyor.”

“Ben de onu merak ediyordum...”

“Teyzesi olduğuma inandırarak büyüttüm onu. Bir gün annesinin geleceğini ve onu eve götüreceğini söyledim. Eğer o anne olmayı kabul edersen Philip’le senin gerçek anne babası olduğunu ona söyleyeceğim.”

“Neden annesinin sen olduğunu söylemedin?”

“Ben hiç anne gibi değilim,” diyor derin bir iç çekerek, “o bile gerçeğin böyle olduğuna inanmazdı. O yüzden ben sadece onun Sofia Teyzeciğiyim.”

Kafamda bir sürü soru dolaşıyor; hangisini soracağını bilemiyorum. Ciddi mi değil mi diye öğrenmek istiyorum. Eğer ciddiye bu demek oluyor ki, daha doğrusu demek olabilir ki Philip yaşayacak.

“Maya konusunda güvenebileceğim başka kimse yok. Eğer kalırsan –zira hâlâ gitmek üzereymişsin gibi bir halin var– avukatımı arayıp ayarlamaları hemen yaptıracağım.”

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu bir rüyaysa diye korkudan kılmıdayamıyorum, sanki hareket edersem havaya karışıp tuz buz olacakmış gibi.

“Eğer bana bu iyiliği yaparsan seni affedeceğim.” Sesi gittikçe yumuşuyor. “Eğer huzur içinde ölmeme yardım edersen.”

“Bu kadar melodram yapma Sofia. Tabii ki huzur içinde öleceksin. Ama Sebastian’a ne oldu?”

“Sözüm ona arkadaşları uyuşturucu batağına sapladılar onu, sırf eğlencesine. Çoğu zaman dalga geçiyorlardı onunla ama o hiç fark etmedi. Londra Primavera Kulübü’ndeki özel bir partide öldü.”

“Zavallı Sebastian. Bu şekilde ölmeyi hak etmiyordu.”

“Ne hakettiğini sen nereden bileceksin?”

“Bana karşı hep iyi davrandı, hiç üstünlük taslamadı. Birinin karakterini yargılamam için bana bu kadarı yeter.”

“Aslında bir bakıma diğer Varlıklıların çocuklarından pek de farklı değildi,” diyor kara kara düşünerek. “Fazla yedirilmiş ama iyi beslenmemiş, şımartılmış ama pek sevilmemiş. Yine de iyi bir kalbi vardı. Yaşlandıkça tipik Varlıklı hayat tarzı onun üstünde kötü etkiler bıraktı. Fosillerle ilgilenmeye bile son verdi. Yavaş yavaş hem ruhen hem de fiziken enkaz haline geldi. Ölümü kurtuluşu oldu bence.”

Ürperiyorum. Herkesin gıpta ile baktığı ve hayranlık duyduğu Varlıklı hayat tarzının hiç de böyle bir şey olduğunu düşünmemiştim.

“Bir türlü anlayamıyorum. Problemleri ne ki?”

“Bana söz ver; hiçbir Varlıklıyla iletişim kurmayacaksın ve Maya’yı da onlardan korumak için her şeyi yapacaksın.”

“Hepsi mi böyle bunların? Acınası uyuşturucu bağımlıları! Nasıl oluyor da bu zavallılar dünyayı yönetmeyi başarabiliyor?”

“Bütün Varlıklılar aynı değil, Al. Sebastian’ın amcasını çok se-verdim, muzip ve sevecen bir tipti, senelik aile ziyaretlerinde buraya geldiğinde iyi anlaşırdık. Hep dünyada neler olacağını tahmin ederdi. Hangi ülkede kimin lider olacağı filan gibi politik meseleler. Tahminlerinden birine ilk kez on sekiz yaşındayken şahit oldum. Büyük yemek odasındaki akşam yemeği esnasında bize GururEvlerindeki emekliliğin yakında kısıtlanacağını ve en fazla beş yıl sonunda bütün sakinlerin ötanaziye maruz bırakılacağını söylemişti.”

“Haberlerde söylemişlerdi bunu, hatırlıyorum.”

“Andrew Amca dâhi ya da medyum filan değildi. Sadece dünyayı yöneten en güçlü Varlıklıların oluşturduğu gizli bir cemiyet olan Toplum’un üyesiydi. Ağızlarından çıkan tek bir kelime savaş başlatmaya ve milyonlarca insanın ölümüne neden olmaya yeter.

Tarihi ve insanlığı şekillendirecek bir güce sahipler. Satranç oynar gibi insanların hayatlarıyla oynuyorlar.”

“Kimsenin ruhu duymadan sınırsız emekliliği adım adım dokuz aya indirme konusunda ne kadar da zekice davrandılar!”

“Elbette, başlangıçta beş yıllık süre güçten kuvvetten düşmeden önce emekliliğin tadını çıkarmak için harika bir zaman dilimi gibi göründü. O zamanlar kimse bir problem olduğunu düşünmedi. Şimdi de insanlar dokuz aylık süreye yine aynı şekilde alıştı.”

“Piç kuruları! Daha da kısaltacak kadar küstahlaşacaklar mı acaba?”

“Andrew Amca’ya sorayım senin için istersen? Belki güzel güzel sorarsam cemiyetiyle konuşur da ötanaziye bir son verirler ve artık herkes sonsuza dek mutlu mesut yaşar.” Kaba saba, çürümüş kahkahası sessizlikte yankılanıyor.

Korkum Sofia’ya karşı samimi bir şefkate dönüşüyor. Yeni yeni başlıyorum o gün Sofia’nın bu hayata dönmekten başka çaresinin kalmamasının benim tutumum yüzünden olduğunu kabul etmeye. O kavga olmasa hayatımızı kim bilir nasıl olurdu? Bir şeyler değişir miydi acaba? O an ihtiyaç duyduğu kız kardeş ol- saydım belki kalırdı. Belki de travmasından sonra yakınlaştık, hiç olmadığı kadar samimi olurduk. Kaderini değiştirebilirdim. Normal bir hayatı yaşayabilirdi, hep istediği gibi bir bilim insanı olabilirdi. Eğer durum buysa bana kin gütmekte çok haklı ama artık kızgın olduğunu sanmıyorum.

“Varlıklılar için olan GururEvlerinden birine gidecek misin?”

“Öyle yapmamı bekliyorlar. Ama ben çekiniyorum.”

“Bu zor hayatı geride bırakmak senin için rahatlatıcı olacaktır...”

“Gideceğim yerden korkuyor değilim. Yani öldükten sonra gi- deceğim yerden.”

Ne demek istediğini anlayınca bir an için nutkum tutuluyor.

“Yardıma dokunacaksa seninle gelebilirim,” diyorum yumuşak bir tonda.

Homurdanıyor.

“Sen hiçbir yere gitmiyorsun. Maya’ya bakacaksın.”

Başımınla onaylıyorum.

“Ben korkak değilim,” diyor. “Başıma ne gelecekse yüzleşmeye hazırım.”

Güneş yeniden yüzünü gösteriyor. En sonunda çayımın bir yudum alacak kadar iştahım açılıyor.

“İyi ki de zamanında gelmişim Sofia,” diyorum coşkuyla. “İyi ki seni bulabilmişim.”

“Beni bulabilmek mi?”

“Yani tabii asıl bulan dedektifti ama...”

“Varlıklılar sadece bulunmak isterlerse bulunurlar Alice, bunu şimdiye kadar çoktan öğrenmiş olman gerekirdi.”

Birden kafama dank ediyor.

“Yoksa beni... beni takip mi ediyordun? Hayatımı izliyor muydun?”

Ağaçların arasından hoş bir esinti süzülüyor, Sofia cevap vermeden önce bir anlığına duraksayıp öteye dönerek bu esintiyi seyrediyor.

“Hastalığımın öldürücü olduğunu öğrendikten sonra sadece. Sana güvenebileceğimden emin olmak zorundaydım. Ben git-tikten sonra Maya’yı başka kime emanet edebilirim ki?”

“Yani ben seni bulmasaydım sen beni bulacaktın, öyle mi?”

Sofia’nın gözlerinde çok bilmiş bir parıltı beliriyor.

“Ne tuhaf, değil mi? Kader senin de kocanın da hayatını nasıl kurtarıyor!”

Hizmetçiyi çağırmak için zile basıyor ve ona Maya'yı getirmesini söylüyor. Sonra da avukatını arıyor. O telefodayken ben de Maya'nın gelip annesiyle tanışmasını dört gözle bekliyorum. Bu hayatımda söylediğim en beyaz yalan olacak.

YEDİ

Dışarısı karanlık, saat 11'i geçiyor. Ev mezar gibi sessiz, içindeki herkes uyuyor. Kimlik telefonumu bana geri verdiler, onu bileğimde gördükçe kendimi eksiksiz ve güvende hissediyorum.

Maya'yı erkenden yatağa yatırdım. Ona masal okurken beni ilgiyle dinledi. Sonra bir tane daha istedi, yetmedi bir tane daha.

"Niye bu kadar uzun sürdü anneciğim?" diye sordu.

"Ne uzun sürdü bir tanem?"

"Geri gelmen."

"Daha önce gelmek istedim, hem de çok önce. Ama gelemedim."

"Neden?"

"Biraz daha büyüdüğün zaman sana hepsini anlatırım. Olur mu?"

Başıyla onayladı ve yanındaki yastığa eliyle hafifçe vurarak yatmamı ima etti. Uzanıp o küçük elini avuçlarımdan içine alır almaz bunca zamandır nerelerde olduğumu sordu.

"Şehirde."

"Babam hâlâ orada mı?"

Bir an yüreğim hopladı. Annesi rolüne şaşılacak kadar kolay bir şekilde geçiş yapmıştım, neredeyse kendim bile inanacaktım, ama babası hakkında ne söyleyeceğim konusunda hazırlıklı değildim.

"Yakında o da aramıza katılacak. Seni görmek için ne kadar sabırsızlandığını tahmin bile edemezsin. Sevinçten havalara uçacak."

"Nasıl biri?"

Kimlik telefonumda Philip'in birkaç yeni fotoğrafını bulup ona gösterdim. Gözlerini ondan alamadı, büyülenmiş gibiydi.

“Onu seveceksin.”

Bir süre daha ona baktı, sonra başını omzuma koyup bana sıkıcı sarıldı. Demek ki böyle bir hismiş dedim kendi kendime. Yüreğine can gelmesi böyle bir şeymiş.

Uzun bir gün oldu. Birazdan Sofia'nın adamları Philip'i getirecek. Kendisi daha bilmiyor ama bütün ayarlamalar yapıldı. Artık kurtuldu, tıpkı Antonio, Ruth ve Felicity gibi; onlar da yeni evimizde bizimle birlikte olacaklar. Keşke Hemşire Vogel de aralarında olabilseydi, zira ona yardım edebilecek bir konuma geldim. Fakat korkarım, ona yardım etmek mümkün değil artık.

Öğleden sonra avukat geldi, yasal belgeleri imzaladım. Artık Varlıklı biriyim, teknik olarak yani. Aynı zamanda da Maya'nın resmî annesiyim. Sanki büyütmem için elime narin bir can verilmiş gibi hissediyorum.

Kapı çalıyor.

“Girin,” diyorum.

Hizmetçi tedirgin bir halde içeri giriyor. Onun patronuymuşum gibi ürkek ürkek kapıda bekliyor.

“Hanımefendi sizi görmek istiyor efendim.”

“Şimdi mi?”

“Hemen görmek istediğini söyledi efendim.”

“Bir sorun mu var? Hastalandı mı?”

“Hayır, efendim.”

Duvarlarında sıra sıra eski tabloların asılı olduğu uçsuz bucaksız görünen koridorlardan hizmetçiyi takip ederek yürüyorum.

İkinci katta hizmetçi bana maun rengi bir kapıyı açıyor. İçeri giriyorum ve arkamdan kapının yavaşça kapandığını duyuyorum.

Şaşırtıcı derecede küçük bir odadayım. Yatak kenarındaki lambanın loş ışığı bir köşeyi aydınlatıyor ama geri kalan her yer karanlık. Koyu bordo perdeler çekili. Sofia yataktan doğrulup oturarak arkasındaki yastık yığınınına yaslanıyor. Mermer gibi beyaz yüzü ve yastığa dökülmüş kara saçlarıyla öylece uzanmış dururken tıpkı Pamuk Prenses'e benziyor.

“Gel otur yanıma. Söyleyeceklerim var,” diye fısıldıyor.

“İyi misin Sofia?”

“Yorgunum ve fazla zamanım da kalmadı. Seni buraya çağırdım çünkü özel bir şey paylaşacağım.”

Yatağının uç kısmına oturup elimi dizlerinin üstündeki battaniyeye koyuyorum.

“Dinliyorum.”

“Hani sana Varlıklılar GururEvi'nde beni ne bekliyorsa yüzleşmeye hazırım demiştim ya, yalan söyledim. Belki de gündüz gözüyle bu kadar kendinden emin konuşmak kolay oluyor ama gecenin karanlık pelerini gökyüzünü kapladığında korku ve endişeyle doluyorum. Gitmeye hazırım Alice ama korkuyorum. Yardımına ihtiyacım olacak.”

“Bana bunu yaptıрма Sofia. Yalvarırım.”

“Sana kızımı ve servetimi verdim; karşılığında da itaat bekliyorum. Bunun en kısa zamanda yapılması gerekiyor.”

“Ne yapmamı istiyorsun ki? Ben doktor değilim.” Kalbim tekliymiş gibi hissediyorum.

“Tek istediğim sonuna kadar benimle birlikte kalman. Onları yanıma yaklaştırma.”

“Kimleri yanına yaklaştırmayayım?”

“Ölürken beni seyretmek isteyenleri.”

“Yaklaştırmayacağım.”

“Güzel.”

“Ama belki... birlikte biraz daha zaman geçirebiliriz. Sonunda şey olduğumuza göre...”

Beni dinlemiyor.

“İşte ölmek istediğim yer burası. Sen de yanı başımda durup S kanadında bütçelilere zehrin acısını dindirmek için verdikleri bir parça çikolatadan bana verirsin.”

Kendi kendine gülümsüyor. “Ölmeden önce insanların istediği son şey olduğuna göre çikolata çok önemli bir şey olsa gerek,” diye mırıldanıyor.

“Gitmeden önce birlikte birkaç gün geçirebiliriz. Sen, ben, Philip, Maya.”

“Hayır.”

“Maya için de daha kolay olur.”

“Biliyorsun, ben hep bencil bir insan olmuşumdur. Maya’yı her şeyden çok seviyorum ama onun için yapabileceğim daha fazla bir şey yok.”

“Daha Philip’le bile tanışmadın.”

“Onun için bu kadar mücadele ederek beni kendine hayran bıraktın. Büyüdüğünü görmek sevindirici. Soruna cevap olaraksa, kimsenin beni bu halde görmesini istemiyorum. Beni tanıyor-sun, Al. Tüm bu süreç boyunca elimi tutmanı ve kimsenin beni izlemediğinden emin olmanı istiyorum.”

“Sofia...”

“Bana söz verebilir misin?”

Bu, hayatımın en önemli kararı. Onlarca yıl ayrı kaldıktan sonra nihayet bir arada olabilirdik. Dünyadan göç etmeden önce onunla birkaç güzel anı biriktirebilirdik. Hemen gitmesini istemiyorum. Ama çaresizce S kanadına hapsolmuş halde elimden kimse tutmadan sadece kapı sesleri eşliğinde ve yüzlerce, belki de binlerce görünmez bakışın altında olsam nasıl hissederdim diye düşünmeye çalışıyorum da...”

“Söz veriyorum. Huzur içinde gitmeni sağlayacağım Sofia.”

Uzanıp elimi tutuyor ve sıkıyor. Titrek elleri buz gibi. Yüzünde minnettarlık görüyorum, bu onun mizacını yumuşatıyor.

“Ne diliyorsan yapacağım,” diyorum elini sıkıca kavrayarak. “Ve yanından hiç ayrılmayacağım.”

Zarifçe gülümsüyor ve “Teşekkür ederim,” diye mırıldanıyor. Göz kapakları ağır ağır düşüp de rüyalar âlemine yavaşça dalarken içimdeki acı dolu hatıralar da eriyip gidiyor.

Bütün gece Sofia'nın başucundan ayrılmadım. Uyuyor, ara sıra da rüyasında inliyor. Dışarıda gün ağarmaya başladı ama ben hâlâ gece lambasının turuncu ışığında oturuyorum. Uzun zaman önce gömdüğümü sandığım hatıraları zihnime çağırıp duruyorum. Küçücük kızlarız; ben beş yaşındayım, o sekiz. Belinde kocaman bir kurdelesı olan puantiyeli kumaştan birbirinin aynı elbiseler giyiyoruz. El ele tutmuş yol kenarında duruyoruz, arkamızdan annem bana bağılıyor ama artık çok geç, adımlarım vızır vızır işleyen yolda ilerliyor bile. Etrafıma bakmıyorum, arabalar uzakta sanıyorum ve vitrininde cıvıl cıvıl bir şey gördüğüm yolun karşı tarafındaki dükkâna geçebileceğimden eminim. Sofia'nın kolu beni birden geri çekiyor ve annem çantasını hiç umursamadan kaldırıma fırlatıp adeta uçarak bize yetişiyor. İkimize sımsıkı sarılıyor, ben solundayım, Sofia sağında.

Sofia uyanır uyanmaz doğrulup bana dolaba gitmemi ve içindeki küçük şeyeyi getirmemi söylüyor. Koyu kahverengi bir şişe olduğu için içinde ne olduğunu göremiyorum ama o kadar hafif ki boş olduğunu düşünüyorum.

“Bugün ilerleyen saatlerde yapacağız,” diyor. Çocukların uzun ve egzotik bir yolcuğa çıkmadan önce hissettiği türden bir neşe ve heyecan görüyorum yüzünde. “Bazı evrak işlerini halletmem gerekiyor.”

Bütün gece uyumadığımı görmüş olacak ki biraz yatıp dinlenmem için beni gönderiyor.

Odama gelince yatağa uzanıp gözlerimi kapatıyorum ama uykum gelmiyor. Artık Varlıklı biri olduğuma göre hayatım nasıl değişecek diye düşünüp duruyorum. Zamanımı ve enerjimi hayır çalışmalarına harcayacağım. Yeni kazandığım serveti ve etkimi toplumdaki yardıma muhtaç insanların yararına kullanacağım. Sofia'ya verdiğim sözü tutup Maya'yı diğer Varlıklıların haz odaklı yaşam tarzından uzak tutacağım. Ben onlar gibi değilim, hiçbir zaman da olmayacağım.

Sofia, Maya ve ben son yemeğimiz olduğunun farkında değilmiş gibi yaparak terasta öğle yemeği yiyoruz. Yemek bitince Sofia kendine doğru çektiği Maya'ya sımsıkı sarılıyor ve bırakmakta zorlanıyor. Maya onun bugün neden bu kadar duygusal davranıldığını anlayamıyor ama öğretmeninin yanına gitmeden önce o da Sofia'ya uzun uzun sarılıyor.

“Anneciğim beni Bayan Fischer'ın yanına götürür müsün?”

Bir an için gayriihtiyari bir şekilde ne cevap verecek diye Sofia'ya bakıyorum ama hemen ardından sorunun bana sorulduğunu anlıyorum. Yüreğim mutluluktan patlayacak gibi oluyor; elini tutuyorum, uçsuz bucaksız koridorlardan ve merdivenlerden yürüyerek sınıfına gidiyoruz.

Akşam çok erken geldi. Sofia dün gece sohbet ettiğimiz odasında yatağa uzanmak için benden yardım istiyor. Uzun beyaz geceliğini giymiş, sadece kısa bir uyku çekecekmiş gibi kuş tüyü yorganının altına kıvrılıyor. Kahverengi şişe yatağının kenarındaki sehpanın üstünde duruyor, benim koyduğum yerde, uyarı levhası gibi. Yatağın kenarına oturup elini tutarken bir yandan da kahverengi şişeye gergin bakışlar atmadan edemiyorum.

“Bunu Maya'ya açıklamak için makul bir yol bulacaksın, değil mi?”

“Bulacağım.”

“Ben hazırım Al,” diyor rahatlıkla. Yüreğinin derinliklerinden gelen bu güçlü hali beni yatıştırıyor. Hiçbir ölümlü manevi bir dayanaktan yardım almadan bu tarz bir güç sergileyemez.

“Nasıl olacak bu iş?” diye soruyorum şişeyi iki parmağımın arasında döndürerek.

“Bu bir karışım, GururEvlerinde kullanılanlardan çok daha kaliteli,” diye açıklıyor. “Yanlış bir şey olması mümkün değil. Kusursuz.”

“Yine de acı mı?”

“Problem değil.”

“Biraz çikolata ister misin?”

“Hayır. Sadece şişeyi açmanı istiyorum.”

“Ama belki biraz kurabiye yersin,” diyorum yerimden fırlayıp çekmecelerin üstündeki kurabiye tepsisini almaya giderken.

“Al, kurabiyeleri yerine koy.”

“Tamam o zaman biraz şey getireyim sana...”

“Hâlâ anlamıyorsun, Al. Varlıklılar GururEvi’ne güvenmiyorum. Ölümlü gözlerini benimle doyurmak için oraya düşmeme bekliyorlar. Onlar gelmeden ben gitmeliyim. Buradalar neredeyse. Çok yakınlar.”

“Buradaki tek kişi benim, başka kimse yok.”

“Ama her an gelebilirler. O yüzden aç şunu.”

Zamanı ertelemek bize eşsiz bir ekstra vakit kazandıracakmış gibi kapağı bilerek yavaş yavaş çeviriyorum. Açılınca da şişeyi Sofia’ya uzatıyorum. Bir bardak almak için kalkayım derken Sofia oturmam için işaret ediyor.

“Bunu içmek için havalı bardaklara ihtiyacım yok,” diyor ve tereddüt bile etmeden şişedeki sıvıyı bir dikişte içiyor. Nefesimin kesildiğini hissediyorum.

Bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde gözlerinin “Ben kazandım” dediğini duyar gibi oluyorum.

“Bana öyle dik dik bakma,” diyor. “Beni uykuya daldırana kadar bir saat zamanımız var.”

“Ne hissediyorsun?”

“Hiçbir şey.”

Sofia çocukluk anılarımızı hatırlayıp anlatmaya başlıyor. On yaşında filanmışım, eve bebekli bir misafir gelmiş, Sofia ağlayıp sızlayan o minik şeye sinir olmuş. Ama ben bebeği kucağıma aldığımda ağlaması durmuş.

“Ona öyle sevgi dolu davranıyordun ki,” diyor, “sizi seyrederken nereden geliyor bu kadar sevgi diye merak içinde kaldım. Çok hassas, çok anaçtın.”

“Hatırlamıyorum bile.”

“Neyse ki ben hatırlıyorum. Zira bu hatıra sayesinde Maya için doğru bir anne olacağına ikna oldum.”

Şimdi de Joanne Teyze’nin bizi ziyarete geldiği bir hatıraya geçiyor. Bize hep şeker yemenin ne kadar kötü olduğuna dair nutuklar çekişini, hatta gizli gizli bizi gözetleyişini, bu yüzden de Sofia’nın gardırobuna saklanıp şekerleri öyle yiyişimizi anıyoruz. Joanne Teyze’den bahsedince Sofia’nın sinirleri bozuluyor. İkimiz de gülmeye başlıyoruz ama benim kahkahalarım onunkilerden daha ağır geliyor.

Yarım saat sonra konuşması yavaşlamaya, göz kapakları düşmeye başlıyor.

“Şu çikolatayı verir misin?” diye soruyor haylaz bakışlarla.

Çekmeceyi açıp küçük bir parça sütlü çikolata çıkarıyorum. Ağzına koyup eritirken yüzüne saf bir neşe doluyor.

“Primavera Kulübü’nde neler döndüğünü gördüğümde beri ölmekten korkuyordum,” diyor dermansız elini bana uzatmaya çalışırken. “Aynı şeyi bana da yapacaklarını biliyordum. Ama ben kazandım, Alice. Özgür bir şekilde gitmeyi başardım, gözetlenmeden.”

Yanında kalıyorum, hâlâ elini tutuyorum, uzun bir süre daha tutuyorum, dışarıda hava kararıyor, göz gözü görmüyor. Kimlik telefonumla nabzını yokluyorum. Atmıyor. Yüzü huzur içinde yatarken Sofia’ya sesizce son vedamı ediyorum. Hâlâ yanımda olduğunun farkındayım. Nihayet biraz zaman geçirebiliyoruz. Eğer babam yukarıdan bizi izliyorsa bu savaşın sonucundan, ortaya çıkan durumdan memnun kalmış olmalı.

DOKUZ

“Sana bir şey söylemem gerek Maya.”

Maya’nın odasındayım, tuttuğu oyuncak bebeği nazikçe elinden alıyorum. Onu kaldırıp kucağıma oturtuyorum. Önemli bir konu olduğunu anlamış olacak ki bakışlarını gözlerime sabitliyor.

“Sofia Teyzeciğinin daha iyi bir yere gitmesi gerekiyordu. Bir daha geri gelmeyecek.”

“Öldü mü yoksa?”

“Evet. Çok üzgünüm tatlım...”

Bana sarılıyor. Nasıl da kırılgan. Ağlamamam lazım.

“Anneciğim lütfen bir daha beni bırakma.”

“Seni asla bırakmayacağım. Söz veriyorum.”

Gözyaşlarıma hâkim olamıyorum. Bunu o da fark ediyor.

“Sofia Teyzeciğim için mi ağlıyorsun?”

“Artık daha güzel bir yerde, ona vedamı da ettim. Hayır tatlım, bunca zamandır uzakta kalmaktan kendimi kötü hissettiğim için ağlıyorum. Keşke daha önce gelseydim.”

“Sorun değil.” Bunu tıpkı bir yetişkin gibi söylemesi komiğime gidiyor. “Mektupların hep benimleydi. Her akşam yatmadan önce onları okudum. Ya da gece uyku tutmayınca.”

“Mektuplar mı?”

“Sofia Teyzeciğim onlar için özel bir kılıf bile yaptı. Bak!”

Elini yatağının altına uzatıyor ve evrak çantasına benzer bir deri kılıf çıkarıyor. Kılıfın fermuarını açınca düzenli bir şekilde

sıralanmış yüzlerce mektup görüyorum, hepsi de Maya'ya gönderilmiş. Boğazımdaki düğüm büyüyor.

“Bu en sevdiğim,” diyor tek boynuzlu at çıkartmalarıyla dolu bir zarfı eline alarak. İçinde bir not bir de mektup var. Notun üstünde “annen” imzalı bir mesaj var. Kısa bir şey, iyi dileklerle ve sevgiyle dolu birkaç cümle, mümkün olduğunca kısa bir süre sonra eve döneceğine dair sözler. Mektup ise Pamuk Prenses tarafından Maya'ya özel olarak yazılmış, annesine postalanmış, o da Sofia Teyzeciğine iletmiş. Küçük bir kızın tek boynuzlu at sahiplenmesine dair tatlı bir öykü bu, bir peri masalı. Elle yazılmış –nottakinden farklı bir el yazısıyla– ama yazıdan daha fazlası da var. Sayfa kenarlarında küçük çizimler, çıkartmalar, hatta gül yaprakları, ağır bir koku yayan parfümlü kâğıt parçaları, bir de kocaman mavi gözleri ve yanaklarında gamzeleri olan beline kadar uzun saçlı sarışın bir kadın çizimi. Yanına ok çıkarıp “Annen” yazmışlar.

“Saçlarını neden kestirdin annecim?”

“Şey... aslında ben de bilmiyorum. Böylesi daha pratik. Eğer böyle uzun olması hoşuna gidiyorsa yine uzatabilirim.”

Maya birkaç mektup daha çıkarıyor, bunlar da diğer en sevdikleriymiş. Hepsi de farklı farklı süslenmiş, kimisi el çizimi, kimisi dergilerden kesilmiş. Her zarfın içinde annesinden bir not ve Pamuk Prenses'ten bir masal var. Hikâyeler oldukça yaratıcı ve hep kötüye karşı iyinin zaferiyle sonuçlanıyor. İstemsizce titreyerek ağlamaya başlayınca Maya gözlerini dikip bana bakıyor. Bu kadar uzun zamandır onu görmediğim için böyle olduğuma inanmasını sağlıyorum. Yüreğim daha yeni tanımaya başladığı Sofia için acıyor, onca zamandır yanlış anladığım kız kardeşim için.

Şimdi telefonda Philip’le konuştum. Yoldaymış. Helikopterle buraya getiriliyor; bir saat daha yolu var. Yarından sonraki gün için de İsviçre’deki dünyanın en iyi göz kliniğine randevusu alındı bile. Antonio ve yanındakiler yakında Mıntıka’dan çıkarılacak. Ruth’la Felicity de yarın geliyor. Sadece Hemşire Vogel bizimle olmayacak. Sofia’nın güvenlik ekibinin başı onu kurtarabilmek için her şeyi yaptı. Ama çok geç kalınmıştı. “Bizimkiler yaşlı kadına zamanında yetişemediler,” dedi adam.

Malikânenin çatısına giden daracık taş merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Manzarayı göresim geldi. Başımdan geçenleri düşünmek ve sahip olduğum gücü kavramak için. Maya’ya karşı duyduğum beklenmedik sevgiye kalbimde yer açmak için. Kimlik telefonumun sağladığı ışıkla bir sürü bacanın arasından dikkatle geçiyorum. Çatının sırt kısmına gelince durup ışığı kapatıyorum. Şimdi orada dikilmiş bu zifiri karanlığın sonsuz derinliğinde duruyorum. Etraftaki ölüm sessizliği beni kendime getiriyor. Denizin kokusunu getiren serin esinti yüzüme çarpıyor. Uzaklarda ağaçların rüzgârla dans ettiğini duyar gibiyim. Gökyüzü karanlık bir battaniye, çocukluk yatağımdan seyrettiğim gölgeli gece mavisinin aynısı.

Alanı incelerken –artık benim olan alanı– bir an için benliğimi olağanüstü bir güç hissi kaplıyor. Ürkütücü bir şey ama tahrik edici bir tatlılığı da yok değil. Burası benim evim ve benim toprağım ama ormanın ötesindeki denizin de bana ait olduğu anlamına mı geliyor bu? Hatta gökyüzünün kadife karanlığında parlayan yıldızlar da mı benim? Tüm bunlara tek başıma dayanmam mümkün olmayabilir ama eminim Philip’in dirayeti ikimize de yeter. Ona güveniyorum. Sürüdeki bir diğer kurt haline gelmeme izin vermeyecektir.



Yeni kitap önerimiz
için karekodu
telefon kamerasına
okutunuz.

Aynı karekod ile her hafta başka bir kitap